

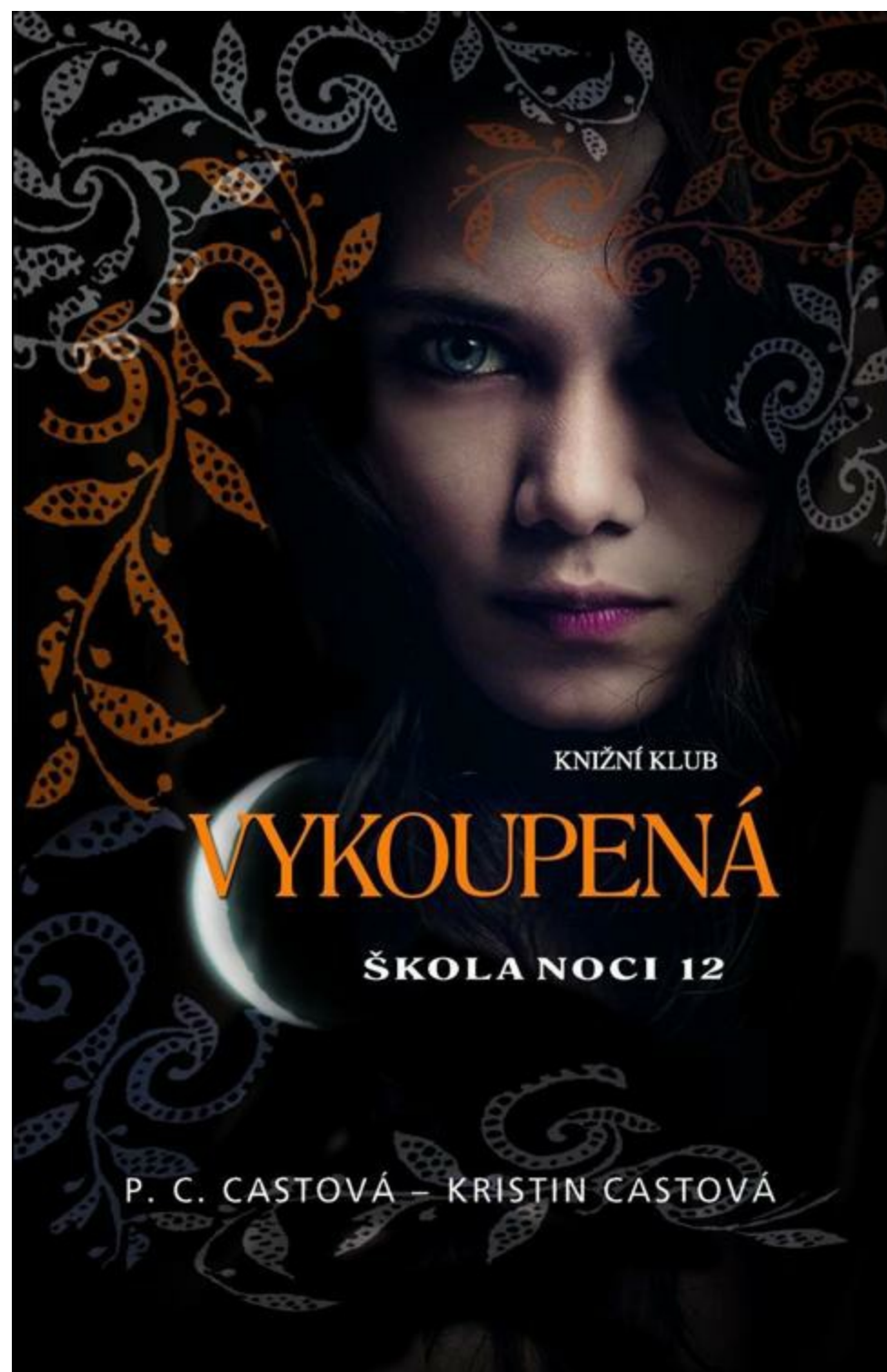

KNÍŽNÍ KLUB

VYKOUPENÁ

ŠKOLA NOCI 12

P. C. CASTOVÁ - KRISTIN CASTOVÁ

REDEEMED

Copyright © 2014 by P. C. Cast & Kristin

Cast. All rights reserved.

Translation © Jana Kunová, 2015

ISBN 978-80-242-4904-9

Tuto knihu věnujeme Matthewu Shearovi

– vydavateli, přáteli, otcovské autoritě

a rytíři.

Často s Kristin říkáme, že St. Martin's je

naše rodina.

Matthew byl srdcem této rodiny. Schází

nám.

PODĚKOVÁNÍ

S velkou

láskou,

úctou

a náklonností

děkujeme své agentce Meredith Bernsteinové. Bez Meredith by žádná *Škola noci*

neexistovala. Děkujeme, žeš přišla s nápadem na sérii knih, které by se odehrávaly v

„penzionátu pro upíry“. Děkujeme za tvou

integritu a obchodního ducha. A za tvé přátelství.

Máme tě obě rády!

St. Martin's Press je nakladatelství snů.

Získali jsme v něm úžasnou rodinu! Už od

první knihy nás celý náš tým s nadšením

podporoval. Děkujeme všem, kteří svou

tvrdou prací zajistili *Škole noci* takový úspěch, zejména: Jennifer Weisové, Anne Marie Talbergové, Jennifer Enderlinové,

Sally Richardsonové, Stevenu Cohenovi,

Jeanne-Marie Hudsonové, Sylvan Creek—

moreové,

Stephanie

Davisové,

Bridget

5/689

Hartzlerové a těžce zkoušeným pracovníkům

výroby. Velice si vážíme i krásného designu

našich knih, obálek, plakátů atd. Díky, lidi ze SMP! Zbožňujeme vás!

Děkujeme fanouškům *Školy noci*! Máme

ty nejtvůrčivější, nejvěrnější a nejzapálenější

fandy na světě. Milujeme vás a vážíme si vás!

Od P. C.: Děkuju své brainstormingové

partáče Christine, která mě v průběhu celé

série nespočetněkrát vyprostila ze zašmod—

rchané zápletky.

Děkuju svému otci Dicku Castovi (Mighty

Mouse!), který mi byl nenahraditelným rádce, když jsem vytvářela biologické principy

existence našich upírů.

Děkuju Kristin, své úžasné, nadané dceři,

nejlepší

redaktrice

pubertálního

vypravěčského hlasu ve vesmíru!

A děkuju svému nesmírně trpělivému

životnímu partnerovi Dustymu. On ví proč.

Zoey

Nikdy jsem se nepropadla tak hluboko do temnoty.

Ani když jsem roztríštěná uvízla na onom světě a moje duše se začala rozpadat. Tehdy jsem byla zlomená, zničená a na nejlepší cestě navždycky ztratit samu sebe. Měla jsem v sobě temnotu, ale naději mi jako jasné, překrásné pochodně dodávali lidé, kteří mě nejvíc milovali, a já v jejich světle dokázala najít sílu. Bojovala jsem a cestu z temnoty našla.

Tentokrát mi nezůstala žádná naděje. Nikde jsem neviděla jediné světýlko. Zasloužila jsem si bloudit napořád, zůstat roztríštěná.

Tentokrát jsem si nezasluhovala, aby mě někdo zachránil.

7/689

Místo aby mě detektiv Marx šoupl do basy k ostatním právě zatčeným kriminálníkům, odvezl mě na úřadovnu šerifa tulského okresu. Celou tu zdánlivě nekonečnou cestu ze Školy noci k velké hnědé budově na První ulici, ve které sídlí kancelář šerifa, na mě pořád mluvil, vysvětloval mi, že někam zavolal, ztratil slovo s pár lidmi, a díky tomu

mě může umístit do speciální zadržovací
cely, dokud mi můj právní zástupce nezařídí
slyšení u soudu, aby mě mohli propustit na
kauci. Co chvíli zalétl pohledem od vozovky ke zpětnému zrcátku, v němž viděl můj
odraz. Naše oči se setkaly a já neuhnula.

Stačilo se na něj jen podívat a bylo mi jasné,
co znamená výraz v jeho tváři.

Věděl, že na propuštění na kauci nemám
nejmenší šanci.

„Nepotřebuju
právníka,“

řekla
jsem.

„A žádnou kauci nechci.“

„Zoey, uvažuj rozumně. Dej tomu trochu
času. Věř mi, právníka budeš potřebovat.

8/689

A propuštění na kauci by pro tebe bylo nejlepší řešení.“

„Ale nebylo by to nejlepší řešení pro Tulsu.

Nikdo nepustí na svobodu nestvůru.“ Můj
hlas zněl hluše a bezvýrazně, ale uvnitř jsem
křičela a křičela a křičela.

„Ty nejsi nestvůra,“ odvětil Marx.

„Viděl jste ty dva chlapy, co jsem je

zabila?“

Znovu se na mě podíval do zrcátka
a přikývl. Všimla jsem si, že semknul rty do
tenké čáry, jako by se mu něco dralo na
jazyk, ale nechtěl to říct. Kdoví proč měl
pořád laskavé oči. Nedokázala jsem se do
nich zpříma podívat.

Otočila jsem se k oknu a řekla: „Pak víte,
co jsem zač. Říkejte tomu, jak chcete,
nestvůra, vražedkyně, nezvladatelné upíří
mládě – to máte jedno. Zasloužím si sedět
v base. Zasloužím si, co mě čeká.“

Pak už na mě nemluvil a já byla ráda.

9/689

Parkoviště u sídla úřadu šerifa bylo
obehnané černým kovovým plotem a Marx
zajel k zadnímu vchodu. U masivních vrat
musel počkat, než si ověří jeho průkaz, pak
teprve se otevřela. Zastavil a v poutech mě
odvedl zadem přes velkou rušnou místnost
rozdělenou přepážkami. Když jsme tam
vstoupili, policajti si povídali, telefony
zvonily. Jakmile ale uviděli Marxe a mě, bylo
to, jako by někdo zmáčkl čudlík. Všichni se

odmlčeli a zírali na nás.

Upřela jsem pohled do zdi a soustředila se
na to, aby se ten křik uvnitř mě neprodral
ven.

Museli jsme projít celou tou dlouhou
kanceláří. Pak jsme jedněmi dveřmi vešli do
takové
té
místnosti,
kde
v

Zákonu
a pořádku: Útvar pro zvláštní oběti drsná Mariska Hargitayová vyslýchá padouchy.

Zacloumalo se mnou, když jsem si uvě-
domila, že teď jsem přesně takový padouch
já.

10/689

Na protější straně té místnosti byly dveře,
které vedly do krátké chodbičky. Marx zabočil vlevo. Zastavil se, projel svoji identi—
fikační
kartu
čtečkou
a otevřel
tak

neskutečně silné ocelové dveře. Za nimi

chodba ani ne po pár metrech končila.

Napravo byly další kovové dveře, otevřené.

Spodek měly plný, ale přibližně ve výši ramen do nich byly vsazené mříže. Silné černé

mříže. K těm detektiv Marx došel. Nakoukla

jsem dovnitř. Ta místnost byla hotová hrob—

ka. Najednou jsem nemohla popadnout dech

a oči mi od toho příšerného místa samy uhnuly a vyhledaly Marxovu známou tvář.

„Předpokládám, že se svojí mocí by ses

odsud dokázala dostat.“ Řekl to tiše, jako by

si myslel, že nás někdo může poslouchat.

„Vidoucí kámen jsem nechala ve Škole

nocí. To on mi dal sílu zabít ty dva chlapy.“

„Takže tys je nezabila sama?“

„Naštvala jsem se a zasáhla je svým

hněvem. Vidoucí kámen mě jen podpořil.

11/689

Detektive Marxi, byla to moje vina. Tečka,

konec.“ Snažila jsem se, aby to znělo drsně

a sebejistě, ale hlas mi zeslábl a hrozně se

třásl.

„Dokážeš se odsud dostat, Zoey?“

„Upřímně řečeno, nevím, ale slibuju, že se

o to nepokusím.“ Zhluboka jsem se nadechla

a s prudkým výdechem jsem mu řekla čistou pravdu. „Patřím sem, protože jsem udělala, co jsem udělala, a bez ohledu na to, co se se mnou stane, si to zasloužím.“

„No, máš moje slovo, že tady tě nikdo nebude obtěžovat. Budeš tu v bezpečí,“ pronesl laskavě. „O to jsem se postaral. Takže ať se s tebou stane cokoli, nebude tě aspoň lynčovat žádný dav.“

„Děkuju.“ Lámal se mi hlas, ale podařilo se mi to ze sebe vypravit.

Sundal mi pouta.

Nemohla jsem se ani hnout.

„Teď musíš jít do cely.“

12/689

Přinutila jsem nohy k chůzi. Jakmile jsem byla vevnitř, otočila jsem se, a než zavřel dveře, řekla jsem ještě: „Nechci nikoho vidět, hlavně nikoho ze Školy noci.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

„Chápeš, co z toho vyplývá, že?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Vím, co se stane mláděti, které není v kontaktu s žádným dospělým upírem.“

„Takže ses v podstatě sama odsoudila.“

Nepodal to jako otázku, ale stejně jsem odpověděla. „Přijímám odpovědnost za svoje činy, to je celé.“

Zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec jen pokrčil rameny a s povzdechem konstatoval: „Tak dobře. Hodně štěstí, Zoey.

Mrzí mě, že to zašlo takhle daleko.“

Dveře se zavřely, jako když zaklapne víko rakve.

Nebylo tam žádné okno, žádné světlo zvenčí kromě té trošky, co pronikala mezi

13/689

mřížemi z chodby. Na konci cely byla postel – tenká matrace na tvrdé desce připevněné ke zdi. Uprostřed souběžné stěny, jen kousek od postele, trčela hliníková záchodová mísa.

Neměla

poklop.

Podlaha

byla

černá,

betonová. Stěny šedé. Deky na posteli taky

šedá. S pocitem, že jsem se probudila do

noční můry, jsem došla k posteli.

Šest kroků. Tolik cela měřila na délku. Šest
kroků.

Postavila jsem se ke zdi a přešla celu
napříč. Pět kroků. Pět kroků na šířku.

Měla jsem pravdu. Když si odmyslíte
výšku,

byla

jsem

zamčená

v hrobce

o rozměrech rakve.

Sedla jsem si na postel, přitáhla si nohy
k tělu a objala je. Celá jsem se třásla, pořád
víc a víc.

Umřu.

Nevzpomínala jsem si, jestli máme v Oklahomě trest smrti. Fakt myslíte, že jsem na
dějepise dávala pozor, když nám trenér Fitz

14/689

pouštěl jedno video za druhým? Ale na tom
stejně nezáleželo. Odešla jsem ze Školy noci.

Byla jsem sama. Bez dospělých. Dokonce

i detektiv Marx věděl, co to znamená. Byla

jen otázka času, kdy moje tělo začne odmítat

proměnu.

Jako by mi někdo v hlavě převíjel pásku,
na pozadí zavřených víček se mi začaly
promítat obrazy umírajících mláďat: Elliotta,
Stevie Rae, Starka, Erin...

Stiskla jsem víčka ještě pevněji.

Je to rychlé. Vážně hodně rychlé,
ujišťovala jsem samu sebe. Potom se mi
z paměti náhle vynořila jiná scéna smrti. Dva
muži – otravní houmlesáci, ale byli naživu,
dokud ve mně nebouchly saze. Vybavila jsem
si, jak jsem po nich vrhla svůj hněv... jak to
s nimi praštilo o skalní stěnu vedle té
jeskyňky ve Woodwardově parku... jak tam
leželi, zhroucení, polámaní...

*Ale vždyť se hýbali! Myslela jsem, že jsem
je nezabila! Nechtěla jsem je zabít! Ve*

15/689

skutečnosti to byla jen hrozná nehoda!

křičelo to ve mně.

„Ne!“ utnula jsem tuhle sobeckou část,
která se chtěla vymlouvat, uniknout před
následky mých činů. „Umírající mívají křeče.
Ti chlapi jsou mrtví, protože jsem je zabila.

Sice to ničemu nepomůže, ale zasloužím si
umřít.“

Schoulila jsem se pod kousavou šedou
deku, obličejem ke zdi. Okýnkem ve dveřích
mi strčili dovnitř táč s večeří, ale já ho
nechala být. Stejně jsem neměla hlad, a to
cosi na tácu mi rozhodně na chuti nepřidalo.

Pach toho blivajzu mi kdoví proč připomněl, kdy jsem naposledy cítila vůni opravdu
božského jídla – byly to pšagety ve Škole noci
a já tehdy měla kolem sebe všechny
kamarády.

Jenomže jsem byla vynervovaná kvůli
tomu
zmatku
s Auroxem,
Heathem
a Starkem. Vůbec jsem si těch pšaget
nevážila, ne doopravdy. A stejně tak jsem si

16/689

nevážila ani kamarádů. Ani Starka. Ne
doopravdy.

Vůbec jsem si tehdy neuvědomila, jakou
mám *kliku*, že mě milujou dva absolutně sk-vělí kluci. Místo toho jsem byla naštvaná a frustrovaná.
Vzpomněla jsem si na Afroditu. Jak jsem ji

zaslechla, když se domlouvala se Shaylin, že
mě musí sledovat. Jak jsem na ně vletěla
a srazila Shaylin na zem silou svého hněvu,
zkoncentrovanou do vidoucího kamene.

Při tom pomyšlení jsem se mohla hanbou
propadnout.

Afrodita měla úplnou pravdu. Potřebovala
jsem, aby na mě někdo dohlížel. Vždyť se
mnou vůbec nebyla rozumná řeč. Do háje,
když si se mnou zkoušela promluvit, chovala
jsem se skoro nepřítelně.

Znovu to se mnou cuklo, když jsem si vzpomněla, jak málo chybělo, abych vrhla svůj
hněv i proti Afroditě.

17/689

„Milosrdná bohyně! Kdybych to udělala,
možná bych zabila svoji kámošku,“ zamumlala jsem do dlaní, protože jsem si zahanbeně
zakryla obličej rukama.

Co na tom, že vidoucí kámen nějak, aniž
jsem to po něm skutečně chtěla, umocňoval
moji sílu? Toho, co mě mělo varovat, byla
spousta. Všechny ty momenty, kdy mě něco
rozčílilo a ten kámen se pokaždé o něco víc
rozpálil.

Proč

jsem

si

nedala

pohov

a nezamyslela se nad tím, co se děje? Proč

jsem někoho nepožádala o pomoc? Šla jsem

za Lenobií, aby mi poradila ohledně kluků.

Kluků! Měla jsem ji poprosit, aby mi zatrhla to věčné vztekání!

Jenomže já jsem od nikoho s ničím

pomocť nechtěla, kromě toho jediného, co

jsem ve své omezenosti viděla: *sebe*.

Byla jsem sebestředná mrcha.

Zasloužím si být, kde jsem. Zasloužím si

nést důsledky. Světlo na chodbě zhaslo.

Neměla jsem ponětí, kolik je hodin.

18/689

Připadalo mi, že od té doby, co jsem přestala

být člověkem – normální pubertáčkou, která

musela ve všední dny do postele otravně brzo

– neuplynuly měsíce, ale roky. Z celého srdce

jsem si přála, abych mohla zavolat Super—

mana a říct mu, ať krouží pozpátku kolem

zeměkoule, dokud nevrátí čas a nebude zas

včera. Byla bych doma ve Škole noci se svými

kamarády. Vrhla bych se Starkovi do náruče
a řekla mu, jak moc ho miluju a jak moc si ho
vážím. Řekla bych mu, že mě ty zmatky
kolem Auroxe/Heatha mrzí a že to společně
vyřešíme – nás dva a půl – ale že si v každém
případě už budu vší té lásky kolem sebe
vážit. Pak bych servala z krku ten zatracený
vidoucí kámen, našla Afroditu a dala jí ho do
úschovy, jako by byla můj osobní Frodo.

Jenomže na lítost bylo pozdě. Vrátit čas, to je jen fantazie. Žádný Superman doopravdy není.

Neusnula jsem. Byla noc a tu jsem teď
brala jako den. Měla jsem být s kamarády ve

19/689

škole, prožívat normální (pro mě) „den“.

Místo toho jsem ležela tady, schoulená do
sebe. Měla jsem mít víc rozumu. Víc síly.

Měla jsem být všechno, jen ne sobecký
fracek.

O mnoho hodin později jsem zaslechla, jak

se znovu otvírá okýnko ve dveřích, a když

jsem se otočila, zjistila jsem, že někdo odnesl nedotčené jídlo. Dobře. Snad zmizí i ten smrad.

Potřebovala jsem čurat, ale neměla jsem

nejmenší chuť použít ten holý záchod trčící

ze zdi uprostřed místnosti. Zadívala jsem se

do rohů u stropu. Kamery.

Není to proti zákonu, aby bachaři sledovali
vězně při čurání?

Vztahují se na mě vůbec obvyklá
pravidla? Nikdy jsem ani neslyšela, že by
mládě nebo upíra postavili před lidský soud
nebo poslali do lidského vězení.

20/689

*S tím si nemusím lámat hlavu. Dávno
předtím, než mě odsoudí, se utopím ve vlastní krvi.*

Bude to znít divně, ale tohle pomyšlení mě
uklidnilo, a když se na chodbě rozsvítila
světla, upadla jsem do neklidného bezesného
spánku.

Přišlo mi, že uplynulo tak deset vteřin,
když znovu zarachotilo to okýnko ve dveřích
a někdo šoupl do cely další hliníkový táč. Ten
hluk mě probudil, ale pořád jsem byla grogy,
chtělo se mi ještě spát – dokud se mi z vůně

vajíček a slaniny nezačaly sbíhat sliny. Jak už je to dlouho, co jsem něco jedla? Fuj, bylo mi hrozně.
Rozespale jsem vylezla z postele,

došourala se těch šest kroků ke dveřím, vzala
táč a opatrně ho odnesla zpátky do hnízda na
posteli.

Vajíčka byla míchaná a hrozně tekutá.

Slanina byla tvrdá jako podrážka. K tomu mi

dali kafe, krabičku mléka a suchý toust.

21/689

Dala bych skoro cokoli za jedinou miskou

Hraběte Čokuly a plechovku coly.

Ochutnala jsem vajíčka, ale byla tak

přesolená, že jsem se málem zalkla.

Jenže místo toho jsem se rozkašlala. A jak

jsem tak příšerně chrchlala, ucítila jsem

jakousi chuť, něco kovového, kluzkého,

teplého a podivně báječného.

Byla to moje krev.

Projel mnou prudký strach, zachvátila mě

slabost, závrať a nevolnost. *Přišlo to takhle brzo? Nejsem připravená! Ještě nejsem připravená!*

Pokusila jsem se uvolnit křeč v hrdle, nadechnout se, a tak jsem vyplivla vajíčka.

Růžový nádech v té žluté hmotě jsem nechala

bez povšimnutí, položila jsem táč na zem,

schoulila se na posteli do klubíčka, objala se

a čekala na další nával kašle, na další krev –

o hodně víc krve. Když jsem si utřela z pusy

čerstvou vlhkost, třáslly se mi ruce.

Tak strašně jsem se bála!

22/689

Neboj, řekla jsem si v duchu a pokusila se potlačit vážně děsné nutkání ke kašli. Brzo se sejdeš s Nyktou.

A s Jackem.

A třeba

i s Drakem a Anastasií.

A s mámou!

S mámou... Najednou se mi příšerně,

z hloubi srdce zastesklo po mámě.

„Kéž bych nebyla sama,“ zašeptala jsem

ochraptěle do tvrdé plochy matrace.

Slyšela jsem, že se otvírají dveře, ale

zůstala jsem k nim zády. Nechtěla jsem vidět

zděšený výraz nějakého cizího člověka. Pevně

jsem zavřela oči a snažila se předstírat, že

jsem na babiččině levandulové farmě,

v posteli ve svém pokojíčku. Že ta vůně vajíček a slaniny je snídaně, kterou mi uvařila

babička, a že ten kašel je jen nachlazení,

kvůli kterému jsem nešla do školy.

A ono se to povedlo! Ach, díky, Nyx!

Přísahám, že jsem najednou ucítila vůně,

které babičku všude provázejí, levanduli

a sladkou trávu. Dodaly mi odvahu rychle

23/689

promluvit k člověku, který přišel, než kvůli

krvácení úplně přijdu o hlas. „To je v pohodě.

Některým mláďatům se tohle stane. Jděte

prosím pryč a nechte mě tady o samotě.“

„Ach, ptáčátko, moje nejdražší *u-we-tsi-a-*

ge-ya, copak nevíš, že já tě samotnou nikdy nenechám?“

2)

Zoey

Myslela jsem, že je součástí té předsmrtné

halucinace, jak tam stála ve dveřích cely oblečená do fialové lněné haleny a obnošených

džín,

na

ruce

jeden

z mnoha

svých

piknikových košů, ale jakmile jsem se k ní

otočila čelem, rozběhla se ke mně, sedla si na

kraj postele, vzala mě do náruče a mě obklopila vůně mého dětství.

„Babičko! Mně je to tak líto! Tak moc líto!“

zavzlykala jsem jí do ramene.

„Ššš, *u-we-tsi-a-ge-ya*, jsem tady.“ Jemně mi zakroužila dlaní po zádech.

Kašel na chvíli polevil, a tak jsem ze sebe

na jeden nádech vysypala: „Je to sobecké, ale

jsem tak ráda, že tu jsi. Nechci umřít úplně

sama.“

25/689

Babička se odtáhla, jen trochu, aby mi

mohla položit ruce na ramena a řádně se

mnou zacloumat. „Zoey Redbirdová, ty

neumřeš.“

Po tvářích se mi valily proudy slz. Nechala

jsem je téct, sáhla si na koutek pusy a ukázala babičce třesoucí se prsty, aby viděla, že mám na nich krev.

Ani se na ten důkaz pořádně nepodívala.

Místo toho odklopila víko piknikového koše, vytáhla červenobíle kostkovaný ubrousek a začala mi utírat slzy a nos, jako kdybych byla zase malá holčička.

„Babi, já vím, že mě máš na celém světě nejradši,“ řekla jsem a snažila se (marně) přestat brečet. „Ale moje tělo odmítá proměnu a s tím nic nenaděláš.“

„To máš pravdu, *u-we-tsi-a-ge-ya*, nenadělám. Ale oni ano.“ Kývla ke dveřím, ke kterým jsem byla obrácená zády. Otočila jsem se a uviděla Thanatos, Lenobii, Stevie Rae, Daria a Starka – mého Starka –, všichni

26/689

se mačkali ve dveřích. Stevie Rae hlasitě bulela, byl div, že jsem to předtím neslyšela.

Brečel i Stark, ale potichu.

„Vždyť jsem vám řekla, ať za mnou nechodíte! Že mám, co si zasloužím, že musím čelit následkům.“ Rozbulela jsem se jako Stevie Rae.

„Tak žij a čel jim! A já celou dobu budu
s tebou, co nejbliž to půjde!“ vmetl mi Stark
do tváře.

„Nemůžu.

Už

jsem

začala

odmítat

proměnu,“ vzlykla jsem.

„Dítě, tvá babička to řekla správně. Pokud

ti

nebylo

odmítnutí

proměny

předem

souzeno, naše přítomnost je odvrátí,“ ozvala

se Thanatos.

„Ty neumřeš! To nedovolím!“ vykřikl Stark

přes slzy a hrnul se ke mně do cely.

„Tak počkat, mladej! Řekl jsem, že do cely

může vždycky jen jeden z vás.“ Mezi mými

přáteli se procpal dopředu chlápek v uniformě šerifa a zahradil jim cestu dovnitř.

27/689

„Detektiv Marx zanechal instrukce, že vás

upíry musím vpustit do budovy, když přij—

dete, ale další pravidla už neporuším, víc než

jednu návštěvu k ní nepustím. Babička je nejbližší příbuzný. Vy ostatní můžete počkat ve
výslechovce.“ Sjel babičku přísným pohledem. „Máte patnáct minut.“ Pak zabouchl
dveře.

„Patnáct minut.“ Babička si znechuceně
odfrkla. „To není žádná pořádná návštěva.

Sotva bys uvařil vajíčko natvrdo. Inu, co na—
plat, tak žádné okolky. Ptáčátko, hezky se
vysmrkej a vstaň. Potřebuješ pořádně očistit.

Jejda, ten pán, co mi prohledal koš, mi
v něm teda nadělal nepořádek.“

To

už

se

přehrabovala

v bezedném

piknikovém koši, a tak jsem ji musela chytit

za ruce, aby toho nechala a věnovala pozornost tomu, co jí chci říct.

„Babi, mám tě moc ráda. Viš to, vid’?“

„Samozřejmě, *u-we-tsi-a-ge-ya*. A já mám moc ráda tebe – z celého srdce. Proto tě 28/689

musím očistit. Škoda že tu nemáš vanu nebo

aspoň umyvadlo, abych to mohla udělat

opravdu důkladně. Ale vykuřovadlo bude

muset stačit. Pracovala jsem na tom celou

noc a nakonec jsem si jako kadidelnici

vybrala tuhle ústřicovou lasturu, kterou jsme

spolu našly tenkrát v létě, když ti bylo deset, jak jsme si udělaly výlet podél Mississippi až k jejímu ústí. Pamatuješ?“

„No jasně, babi, ale –“

„Výborně. Namíchala jsem drcenou šalvěj,

cedr a levanduli. Společně slouží jako účinné

vykuřovadlo pro emocionální i fyzickou

očistu.“ Nasypala do ústřicové lastury sušené

bylinky

z černého

sametového

váčku.

„Přinesla jsem taky orlí pero a svůj nejmilejší neopracovaný tyrkys. Možná ti ho zabaví, ale zkusíme ho schovat pod matraci. Měl by tě

dostatečně ochránit, než –“

„Babi, počkej, prosím,“ přerušila jsem ji.

Pevně

jsem

se jí

zadívala

do

očí

a pokračovala: „Já ty dva muže zabila.

Nezasloužím

si

očistu

ani

ochranu.

Zasloužím si to, co se se mnou dělo, než jste se tu objevili.“

Nechtěla jsem, aby to vyznělo chladně, ale ona sebou při těch slovech trhla, a tak jsem s nezměněným odhodláním

přešla

k mírnějšímu tónu. „Jsou tu dospělí, a tak se nejspíš neutopím ve vlastní krvi, ale to nic nemění na tom, že jsem udělala něco hrozného – něco, za co mě musejí potrestat.“

Na chvíli přestala chystat vykuřovadlo

a pronikavě se na mě podívala. „Pověz mi, *u-we-tsi-a-ge-ya*, proč jsi ty dva muže zabila?“

Zavrtěla jsem hlavou a odhrnula si z obličeje zacuchané vlasy. „Nevěděla jsem, že jsem je zabila, dokud se ve škole neobjevil detektiv Marx. Jenom mě naštvali – courali se po Woodwardově parku a pouštěli hrůzu na lidi, hlavně na holky, aby z nich vyrazili

peníze.“ Odmlčela jsem se a znovu zavrtěla hlavou. „Ale to mě neomlouvá. Jakmile jim došlo, co jsem zač, dali mi okamžitě pokoj.“

30/689

„A šli by si najít jinou obět’.“

„Nejspíš jo, ale nechtěli nikoho zabít. Byli to somráci, žádní sérioví vrazi.“

„Tak mi tedy pověz, co se stalo. Jak jsi je zabila?“

„Vrhla jsem proti nim svůj hněv. Předtím jsem úplně stejně strčila do Shaylin, až si sedla na zadek. Akorát že v tom parku jsem byla ještě naštvanější. Vidoucí kámen nějak zesílil moje emoce a dal mi sílu útočit na lidi.“

„Ale Shaylin jsi nezabila,“ namítla babička logicky. „Zahlédla jsem ji ve Škole noci, než jsme za tebou odjeli. Připadala mi dokonale živá a zdravá.“

„Ne, ji jsem nezabila. V tu chvíli. Kdo ví, jak by to skončilo, kdybych odtamtud nevypadla a nešla do parku – a nevybila si vztek na těch dvou chlapech? Babi, byla jsem úplně nepříčetná. Hotová příšera.“

„Zoey, udělala jsi něco příšerného. Ale to
z tebe ještě nedělá příšeru. Sama ses vydala

31/689

spravedlnosti. Odevzdala jsi vidoucí kámen.
Nechala ses zavřít do vězení. Tak se nestvůra
nechová.“

„Ale babi, zabila jsem dva muže!“ Do očí
mi znovu vhrkly slzy.

„A teď budeš muset nést následky svých
činů. To ale neznamená, že to vzdáš
a způsobíš lidem, kteří tě mají rádi, tím víc
bolesti.“

Skousla jsem si ret. „Šlo mi právě o to,
abych vzala odpovědnost na sebe a už
nikomu dalšímu neublížila, zvláště těm, které
mám ráda.“

„Ptáčátko, netuším, proč se tahle hrozná
věc musela stát. Nevěřím, že jsi vražedkyně.“

Než jsem stačila něco říct, gestem mě zarazila. „Ano, uvědomuju si, že ti dva muži
jsou mrtví a že podle všeho jsi jejich smrti
vinna ty. Ale i ty sama připouštíš, že při té
nehodě sehrál velkou roli vidoucí kámen,
a to znamená, že tu máme co dělat se starou
magií.“

„Ano, zneužila jsem ji,“ odvětila jsem stroze.

„Nebo ona zneužila tebe,“ kontrovala babička.

„Tak či tak, výsledek je stejný.“

„Pro ty dva muže snad. Pro tebe však nutně ne, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ted' si stoupni tady přede mě. Potřebuješ jasnou mysl a čistého ducha, abys mohla zjistit, co přesně tě

přivedlo do téhle cely. Pochop, nepřišla jsem,

abych ti pomohla utéct před tím, co jsi

udělala. Jsem tu, aby ses tomu dokázala

skutečně postavit čelem.“

Babička byla jako vždy hlas rozumu a bez—

podmínečné lásky. Vstala jsem a dopřála si

kratičký okamžik útěchy při pohledu na to,

jak do ústřicové lastury s bylinnou směsí ve

své dlani pokládá uhlík a zapaluje ho. Když

chytil, řekla: „Tři hluboké nádechy, *u-we-tsi-a-ge-ya*. A při každém výdechu ze sebe vypust' jedovatou energii, která ti zamlžuje

mysl a zatemňuje ducha. Představ si ji,

ptáčátko. Jakou má barvu?“

„Odporně zelenou,“ odpověděla jsem a vybavil se mi ten hnus, co mi tekl z nosu, když

jsem naposledy měla zánět dutin.

„Výborně. Vydechni a představ si, jak

z tebe odchází spolu s dechem.“

Uhlík přestal žhnout a po okrajích šedivěl.

Babička sáhla do váčku, posypala uhlík byli—

nami a odříkala: „Děkuji ti, duchu bílé

šalvěje, za tvou sílu, čistotu a moc.“ Z lastury začal stoupat voňavý dým. „Děkuji ti, duchu cedru, za tvou božskou podstatu a schopnost

vytvořit most mezi zemí a oním světem.“

Dýmu přibývalo a já zhluboka dýchala, ná-

dech, výdech, nádech, výdech.

„A jako vždy děkuji i tobě, duchu levandule, za to, že zaháníš nepokoj, a za to, že nám umožňuje odložit hněv a přivítat klid.“ Potom mě babička začala obcházet po směru hodinových ručiček. Podupávala přitom

v pradávném rytmu srdce, který jako by

34/689

oživil vonný dým a vháněl ho do mého těla

s každým pohybem orlího pera, jímž ho

babička vířila. Aniž by ustala v tanci, přidala ke svému pohybu hlas a ten přecházel z její krve do mé. „AS vyjde ven, co je jedovaté – zelené jako žluč. Ať vejde dovnitř sladký dým

– stříbrný a čistý.“

Obcházela mě dál a já se soustředila na

rituál, splynula s ním stejně hladce, jako

když jsem byla dítě.

„Vdechni zdraví. Vdechni čistotu. Vdechni

klid. Zelená žluč ať se ztratí. Stříbrná čistota ať ji nahradí,“ prozpěvovala babička.

Zvedla jsem ruce a začala se ovívat, aby mi

dým stoupl až k hlavě, soustředila jsem se na

stříbrnou očistu.

„*O-s-da*,“ řekla babička a pak v překladu zopakovala, „dobře. Vrací se ti rovnováha.“

Dým a babiččina píseň mě uvedly do ospalého stavu blízkého transu. Zamrkala

jsem, jako bych se právě vynořila z velké

hloubky, a údivem jsem vykulila oči. Skrže

35/689

dým jsem zřetelně viděla jasné stříbrné

světlo, které mě a babičku obklopovalo jako

bublina.

„Toto z tebe teď vyzařuje, ptáčátko. Vystřídalo to Temnotu, kterou jsi v sobě měla.“

Znovu jsem se zhluboka nadechla a ucítila

na prsou úžasnou lehkost. Zmizela ta

strašlivá tíseň, která mě svírala od chvíle, kdy jsem začala kašlat. Zmizelo i mučivé zoufalství, které mě tížilo už – *Jak dlouho?* zeptala jsem se v duchu sama sebe. Když teď bylo pryč, došlo mi, jak moc mě ochromovalo.

Babička se zastavila přede mnou. Odložila

lasturu, z níž stále stoupal dým, na zem mezi

nás a potom mě vzala za ruce.

„Nejsem vševědoucí. Nemám odpovědi,

které hledáš.

Nemůžu udělat víc než očistit tvou mysl

a ducha a uzdravit je. Nemůžu tě odsud

odvést ani změnit minulost, která tě sem

přivedla. Můžu tě jen milovat a připomenout

36/689

ti jedno malé pravidlo, podle kterého se

snažím žít: Nemám moc nad druhými. Mám
moc pouze nad sebou a nad tím, jak reaguji
na druhé. A když všechno ostatní selže, volím
laskavost. Volím soucit. Když se přesto
rozhodnu nesprávně, neuškodím tak aspoň
své duši.“

„To se mi nepovedlo, babi.“

„Nepovedlo – minulý čas. Měla bys tento
nezdar zanechat minulosti. Pouč se ze svých

omylů a jdi dál. Už nesmíš selhat, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Pokud už musíš kvůli té hrozně události
předstoupit před soud a jít do vězení, udělej to, mluv pravdu a prokaž

soucít – jak se patří na velekněžku tvé
bohyně.“

„Neměla bych od sebe odhánět ty, kdo mě
mají rádi.“ Nebyla to otázka, ale babička i tak odpověděla.

„Odehnat od sebe ty, kdo tě mají rádi a na
srdci jim leží tvé dobro, to by udělalo dítě, ne velekněžka.“

37/689

„Babi, myslíš, že Nyx mě pořád ještě chce
za velekněžku?“

Usmála se. „Ano, ale není důležité, co si
myslím já. V jakou bohyni věříš, Zoey? Je tak
přelétavá, že by ti dokázala dát lásku a pak tě jen tak šmahem zavrhnout?“

„O Nyktě nepochybuju. Pochybuju o sobě,“
přiznala jsem.

„Potom musíš hledat v sobě. Pevně se drž
svého středu.“ Znovu sáhla po neopracovaném
tyrkysu,
který
předtím
vytáhla
z piknikového koše, a vložila mi ho do dlaně.

„Využívala jsi k soustředění své moci vidoucí
kámen, ať už z vlastní vůle či ne. Ted' budeš
muset nalézt ohnisko soustředění v sobě.

Jako má ochrannou moc tyrkys, musíš i ty
najít svou vlastní moc – uvnitř sebe. Tentokrát se neuchyluj k hněvu, ptáčátko. Hledej
soucit a lásku.“

„Vždy jen lásku,“ dořekla jsem za ni,
uchopila
kámen
a vychutnala
si
jeho
hladkost.

38/689

„Drž se svého pravého já stejně pevně, jako
držíš tento kámen, a pamatuj, já vždycky
budu věřit, že jsi silnější, moudřejší

a laskavější, než si jsi vědoma.“

Objala jsem ji a pevně stiskla. „Mám tě ráda, babi. Vždycky budu.“

„A já budu vždycky mít ráda tebe.“

„Končíme!“ Když jsem uslyšela hlas strážného, chtě nechtě jsem babičku pustila.

„Hej, co to tady provádíte? Co to pálíte?“

Babička se k němu obrátila a svým nejmilejším tónem a s úsměvem řekla: „Toho

se vůbec nemusíte bát, milánku. Jen jsme to

tu trochu očistily. Máte rád čokoládové

sušenky? Dávám do nich tajnou přísadu,

které nikdo neodolá, a náhodou jich tady

v košíku pár mám.“ Poplácala ho po paži,

vystrkala ho na chodbu, a když ze svého

kouzelného košíku vyndala papírový tácek se

sušenkami, přes rameno na mě mrkla. „Tak,

milánku, teď vám k nim uděláme kafičko

39/689

a vy za mou vnučkou pošlete toho milého up-

ířího mladíka Starka, ano?“

Stark!

Posadila jsem se na postel, nervózně si za-

čala urovnávat oblečení a snažila se pročesat

si prsty to příšerné vrabčí hnízdo, co jsem

měla na hlavě. A potom najednou stál ve
dveřích a já úplně zapomněla, jak vypadám.

Z hlavy se mi vykouřilo všechno kromě toho,
jak moc ráda ho vidím.

„Smím dál?“ zeptal se mě váhavě. Přikývla
jsem.

Těch šest kroků překonal jedna dvě. Já už
ale nedokázala čekat ani vteřinku. Jakmile
byl na dosah ruky, vrhla jsem se mu kolem
krku a zabořila mu obličej do ramene.

„Je mi to tak moc líto! Nesmíš mě
nenávidět – prosím, to nesmíš!“

„Jak bych tě mohl nenávidět?“ Tiskl mě
k sobě tak pevně, že jsem sotva dýchala, ale
to mi bylo jedno. „Jsi moje královna, moje
velekněžka a moje láska – moje jediná

40/689

láska.“ Povolil sevření jen natolik, aby se mi
mohl podívat do očí. „Nesmíš spáchat sebevraždu. To nepřežiju, Zoey, na mou duši ne.“

Pod
očima
měl
tmavé
kruhy

a s nepřírozně bledou pletí mu víc než kdy
jindy kontrastovalo červené dospělé tetování.
Jako by za ten jeden den zestárl o deset let.
Tížilo mě, jak unaveně a nemocně vypadá.
A že za to můžu já.

Zadívala jsem se mu do očí a vložila do
svých slov veškerou laskavost a soucit, co
jsem v sobě našla. „Byla to chyba. Už to
neudělám. Omlouvám se, že jsem ti takhle
ublížila – a že si budeš muset vším tímhle
projít.“ Ukázala jsem na vězeňskou celu.
Jemně se dotkl mojí tváře, téměř s úctou.
„Kam jdeš ty, půjdu i já. Jsme zaslíbení po
celý život i dál, Zoey Redbirdová. A všechno
tohle dokážeme přestát, dokud budeme mít
jeden druhého. Máme jeden druhého?“

„Máme.“

Políbila

jsem

ho,

dlouze

a vroucně. Myslela jsem, že ho to utěší, ale

41/689

uvědomila jsem si, že jeho dotek, jeho chuť,

jeho láska ve skutečnosti přinesly útěchu

mně.

V tom

okamžiku

jsem

doopravdy

pochočila, jak moc Starka miluju.

„Tak vidíš,“ řekl, zasypal mi obličej polibky

a osušil slzy, které se mi koulely po tvářích.

„Hned je všechno lepší. Bude to v pořádku.“

Nechtěla jsem mu to vyvracet a přiznat, že

nevím, jestli ještě vůbec někdy bude něco

v pořádku. To by nebylo zrovna soucitné.

Radši jsem ho odvedla ke svojí tvrdé úzké

posteli. Sedli jsme si a já se schoulila do ohbí jeho paže.

„Budeme se tady střídat, abys nezačala

znovu odmítat proměnu. Ode dneška budeš

mít pořád hned za dveřmi dospělého upíra,“

vysvětlil mi Stark tiše a přivinul si mě co nejbliž. „Dají nám na chodbu rozkládací

postel.“

„Vážně? Oni tě pustí takhle blízko ke

mně?“

42/689

„Jo, detektiv Marx na tom trval. Je to

vážně bezva chlap. Řekl policejnímu řediteli,
že nedovolit ti přístup k dospělým upírům je
totéž jako dát lidskému vězni žiletku, otočit
se k němu zády a nechat ho, ať si s ní dělá, co chce. Prý že je to nehumánní a že máš stejná práva jako
kdokoli jiný, když ses sama vydala
spravedlnosti.“

„To je od něj hezké.“ Najednou mi došlo,
kolik musí být hodin – nanejvýš poledne.

„Počkat, neměl bys tady vůbec být. Venku je
světlo.“ Narovнала jsem se a začala si ho důkladně prohlížet, jestli není popálený.

Usmál se. „Nic mi není. Ani Stevie Rae.

Dovezli nás sem školní dodávkou – víš kterou, tou, co nemá okna.“ S úsměvem jsem
přikývla. „Jo, tou úchyláckou.“

„Jo, to je teď moje kára.“ Do jeho úsměvu
se vkradlo trochu drzosti. „Marx nám dovolil
zajet do garáže. Nikdo nemusel na slunce.“

„Dobře, ale buď opatrný, jo?“

43/689

Povytláhl obočí. „To jako fakt? *Ty* budeš vykládat *mně*, že mám být opatrný?“

„Vlastně tě o to prosím,“ opravila jsem se,
protože jsem si vzpomněla, že mám být
laskavá.

Se smíchem mě objal. „Zoey Redbirdová,
jsi totálně pošahaná, ale já tě miluju.“

„Já tebe taky.“

Až moc brzo mě pustil a jeho tvář zvažněla.

„Fajn, teď mi všechno pověz. Už vím, že ses naštvála na ty dva lidi a mrskla po nich nějakou silou, ale potřebuju konkrétní detaily.“

„Starku, nemůžeme prostě –“ začala jsem, protože se mi nechtělo ztrácet vzácný společný čas žvaněním o té příšerné chybě, kterou jsem udělala.

Nenechal

mě

domluvit.

„Ne,

Zoey,

nemůžeme se na to jen tak vykašlat. Jsi všechno možné, ale vražedkyně ne.“

„Majzla jsem dvěma chlapama o skálu a oni jsou mrtví.

Tím pádem jsem vražedkyně, Starku.“

44/689

„No, tak s tím mám právě problém. Podle mě vraždil ten vidoucí kámen. Proto jsi ho dala Afroditě, vid’? Protože to on vyslal na ty chlapy tvůj hněv.“

Už jsem mu chtěla začít vysvětlovat něco,

čemu jsem sama nerozuměla, když vtom

jsem zaslechla, jak někdo běží chodbou. Ve

dveřích se objevil ten strážný, rudý v obličeji, oči vytřeštěné.

„Jdeme, jdeme! Musíte ven. Hned!“ křikl

na Starka a divoce na něj gestikuloval.

„Jeden upír tady může zůstat, ale jenom venku na chodbě. Všichni ostatní musí odsud pryč – vraťte se, odkud jste přišli.“

„Počkat, to nebylo ani pět minut, natož

patnáct,“ ohradil se Stark.

„Nedá se nic dělat. Všechno se tu musí

zamknout.

Máme

pohotovost

v centru

města.“

Doprovodila jsem Starka ke dveřím. Měla

jsem pocit, jako by mi po páteři klouzala

kostka ledu.

45/689

„Kde v centru? Co se děje?“ zeptala jsem se.

„V Mayu se dějou hrozné věci, potřebujou

tam každého poldu, co jich město má.“

Dveře mojí cely se zabouchly a já se

Starkem jsme se na sebe zadívali přes mříže.

„Neferet,“ řekl Stark.

„A do háje,“ odtušila jsem souhlasně.

3)

Neferet

Bylo časně dopoledne jedné ospalé neděle,
když Neferet nařídila vláknům Temnoty, aby
ji propustila ze svého objetí a nechala ji
vyplout z hustého oblaku krve a smrti na
chodník před Mayem. Uhladila si bílý
kostýmek od Armaniho a shrnula si dlouhé
kaštanové vlasy na záda. Byla připravená
slavně se navrátit do střešního apartmá, kde
na ni čekal samý mramor, kámen a samet.
Otevřela původní prosklené mosazné dveře,
a jakmile vstoupila dovnitř, zastavila se
a nadšeně si povzdechla nad obrovským
plesovým sálem, který se před ní rozprostíral
v celé své kráse, bílý mramor, vzosné
sloupoví, nádherné lustry z dvacátých let
dvacátého století a dvouramenné schodiště,
po
jehož
obloucích,
půvabných
jako
47/689
spokojený úsměv bohyně, se vycházelo na

galerii.

Neferet

pozvedla

tmavé

obočí.

Její

smaragdové oči zpozorněly. Rozhlédla se

kolem sebe s novým zaujetím.

„Tato budova je vskutku dostatečně přepychová, aby se mohla stát bohyniným

chrámem.“ Usmála se. „*Mým* chrámem.

Mým domovem.“

„Slečno Neferet! Jste to opravdu vy? Tolik

jsme se báli, že se vám stalo něco hrozného,

když

vám

ti

vandalové

zdemolovali

apartmá.“

Neferet obrátila zrak od velkolepého sálu

k mladé ženě, která se na ni zářivě usmívala

zpoza recepčního pultu.

„Můj chrám. Můj domov. *Mí* vyznavači. “

Věděla, co musí udělat. Proč ji to nenapadlo

dřív? Snad proto, že nikdy předtím se
nenasytila takovým množstvím smrti naráz
jako teprve před několika okamžiky. Neferet

byla

stejně

jako

její

věrné

šlahouny

48/689

k prasknutí nasycená mocí a díky tomu se
soustředila a měla jasnou mysl. „Ano, právě
tak to musí být. Všichni lidé v této budově
mě musejí uctívat.“

„Promiňte, madam, já vám nerozumím.“

„Ach, však porozumíš. Již zakrátko.“

Zářivý úsměv recepční začal pohasínat. Neferet k ní nepřírozeně plavně připlula blíž.

Pohlédla na dívčinu zlatou jmenovku. „Ano,

má milá Kylee. Již zakrátko mi dokonale

porozumíš. Ale nejprve mi povíš, kolik hostů

nyní přebývá v tomto hotelu.“

„Promiňte, madam,“ odvětila Kylee s velice

rozpačitým výrazem ve tváři. „Tuto informaci

vám nemůžu poskytnout. Snad kdybyste mi

řekla, k čemu potřebujete –“

Neferet se naklonila blíž, pohladila přepychovou
mramorovou

desku

recepčního

pultu, zachytila dívčin pohled a skočila jí do

řeči. „Nebudeš mi odporovat. Nikdy mi

neodporuj. Budeš vykonávat mé rozkazy.“

49/689

„O-omlouvám se, madam. Nechtěla jsem

vás urazit, ale informace o hotelových

hostech jsou důvěrné. Na – na jejich soukromí zde velmi důsledně d-dbáme,“ zakok—

tala Kylee a v rukách rozechvělých nervozit—

ou sevřela zlatý řetízek s křížkem, který měla

na krku.

I kdyby Neferet neuměla číst myšlenky,

poznala by, jak velký má dívka strach –

maličká Kylee jím doslova páchla.

„Výborně! Když teď budeš poslušná mých

rozkazů, očekávám, že budeš soukromí

střežit ještě přísněji – *mé soukromí*.“

„Promiňte, madam. Chcete říct, že jste

hotel Mayo koupila?“ Kyleein zmatek ještě

zesílil zároveň s jejím strachem.

„Ach, ještě něco lepšího, a také trvalejšího.

Rozhodla jsem se, že tuto krásnou budovu

učiním svým prvním chrámem. Ale nepřikázala jsem ti snad, abys mi nikdy neod—

porovala?“ Neferet si povzdychla a káravě

sykla. „Kylee, do budoucna se budeš muset

50/689

polepšit. Ale nelam si s tím svou blondátou

hlavinku. Jsem dobrotivá bohyně. Poskytnu

ti patřičnou pomoc, aby ses mohla stát mou

dokonalou vyznavačkou.“

Kylee naprázdno otvírala pusy jako ryba

na suchu. Neferet se k ní otočila zády

a obrátila se k moři vláken, pro hloupoučkou

Kylee neviditelnému, které se vlnilo po

mramorové podlaze a něžně se Neferet

přelévalo přes nohy.

„Děti, skvěle jste se nakrmily. Nastal čas,

abyste mi oplatily mou štědrost.“ Vlákna se

vzrušeně zazmítala jako hnízdo pářících se

zmijí a ona se na ně láskyplně zadívala. „Ano,

dala jsem vám slovo. Byl to pouze počátek

naší hostiny. Ale musíte si svou potravu

zasloužit. Nestojím o nezdárné děti.“ Vesele

se zasmála. „Teď potřebuji, aby jedno z vás

ovládlo tohoto člověka. Ne! Nesmíte ji zabít,“

upřesnila, když se nějakých tucet vláken za-

čalo natěšeně, s jasným úmyslem plazit ke

Kylee. „Pronikněte spolu se mnou do její

51/689

mysli. Ukážu vám cestu k jejím nejn—

iternějším myšlenkám, přáním a tužbám.

Tam se usídlíte, ovinete se kolem její vůle

a pevně utáhnete. Ne tolik, abyste ji zabili

nebo připravili o tu trošku rozumu, kterou

snad má. Nestojím o chrám plný blábolících

blbečků. Chci poslušné služebníky. Ovládněte ji, abych se mohla na její poslušnost

spolehnout!“

Neferet se prudce obrátila zpět k dívce,

která zbledla tak dramaticky, že její hnědé

oči vypadaly jako tmavé modřiny.

„Slečno Neferet, neubližujte mi, prosím!“

vykřikla a rozplakala se.

„Kylee,

má

milá,

má

první

lidská

vyznavačko, skutečně to tak pro tebe bude
nejlepší. Svobodná vůle je strašlivé břemeno.
Když jsem byla dívka jen o málo mladší než
ty, měla jsem svobodnou vůli, a přesto jsem
byla svázána životem, jaký jsem si nevybrala,
a zneužili mě. To se lidem stává až příliš
často. Vždyť se na sebe podívej – takové

52/689

podřadné zaměstnání a nekvalitní oblečení.

Nechceš od života víc?“

„Ch-chci,“ odpověděla Kylee.

„Vida, a máme to. Když ti vezmu svobodnou vůli, zbavím tě též nečekaných hrůz,
které život přináší. Od této chvíle, Kylee, tě
před nečekanými hrůzami budu chránit.“

Neferet zachytila dívčin vytřeštěný pohled
a ponořila se do její mysli. Příliš se na ni
soustředila, než aby pohlédla pod sebe, ale
věděla,

že

jedno

silné

věrné

vlákno

uposlechlo a plazí se po dívčině těle vzhůru.

Kylee sice neviděla, co jí šplhá po noze, ale rozhodně to cítila. Otevřela ústa a začala ječet. „Zaraz její hrůzu a vstup do ní!“
rozkázala Neferet a vlákno vystřelilo vzhůru a proniklo dívce do úst.

Kylee se křečovitě zalykala a neomdlela jen díky tomu, že Neferet měla její mysl pevně ve své moci. „Tak lidská. Tak slabá,“ mumlala bohyně, když propátrávala dívčinu mysl.

Vnímal známou Temnotu, která ji tam

53/689

následovala. Jakmile našla ústředí Kylee—

iny vůle – její duši, vědomí – zavelela: „Obklop ji!“ Smyslem, kterým ji před více než sto lety obdařila jiná bohyně, sledovala, jak Temnota Kyleeinu vůli uvěznila.

Dívka se sesunula, celé její tělo sebou křečovitě cukalo.

„Dobře si pamatujte cestu, kterou jsem vám právě ukázala, děti. Kylee je pouze první z mnoha.“ Neferet bryskně tleskla. „No tak, Kylee. Vzpamatuj se, má milá. Tvůj život je od nynějška daleko významnější a mám pro tebe další rozkazy, které musíš vykonat.“

Kylee se s trhnutím narovnala jako loutka

na provázcích.

„Vida, tak je to lepší. Teď mi pověz, kolik hostů je v hotelu, a pamatuj, už žádné otravné ječení.“

„Ano, madam,“ odvětila Kylee neprodleně a mechanicky. Na Neferetiných rtech se znovu objevil úsměv. Překypovala mocí! Lidé ji *musí* uctívat – s tou svou slaboučkou vůlí 54/689 a snadno ovladatelnou myslí nemají vlastně na vybranou.

„A přestaň mě oslovovat madam. Nazývej mě bohyní.“

„Ano, bohyně,“ zopakovala automaticky

Kylee, hlas bez jediné známky pohnutí. Potom natukala něco do klávesnice a s kamenným výrazem se zadívala na obrazovku

počítače. „Máme tu sedmdesát dva hostů, bohyně.“

„Výtečně, Kylee. A kolik lidí zde žije trvale?“

„Padesát.“

Neferet se dotkla dlouhým prstem její

brady a otočila ji k sobě, aby jí opět viděla do očí. „Padesát, a dál?“

Kylee se otrásla jako kůň, který se snaží zbavit obtížného hmyzu, ale oči měla dál otevřené a prázdné. Okamžitě se opravila:

„Padesát, bohyně.“

„Tak je to správně, Kylee. Odeberu se do svého apartmá. Nezapomeň, tato budova je

55/689

nyní mým chrámem a trvám na tom, že je nutné ochránit nejen mou božskou tělesnou schránku, ale také mé soukromí. Rozumíš?“

„Ano, bohyně.“

„Rozumíš tedy, že pokud mě tu bude někdo hledat, řekneš mu, že tu s naprostou určitostí *nejsem*, a pošleš ho pryč?“

„Rozumím, bohyně.“

„Kylee, bylas mi nesmírně nápomocná.

Nechám tě žít dostatečně dlouho, abys mě mohla patřičně uctívat.“

„Děkuji, bohyně.“

„Rádo se stalo, má milá.“

Neferet odplula k naleštěnému výtahu.

Pokynula rukou.

„Pojďte, děti. Mám takové tušení, že budeme muset změnit výzdobu.“

Šlahouny Temnoty, nacucané nedávno

vypitou krví, se dychtivě odplazily za svou paní.

56/689

„To jsem si mohla myslet. Je to tu dočista

v troskách! To je zcela nepřijatelné.“ Neferet rázovala po zašpiněných kobercích mezi převrženými židlemi v obývacím pokoji toho, co dříve bylo pečlivě udržovaným luxusním střešním apartmá. „Zaschlá krev! Celý pokoj jí zapáchá. Vyčistěte ji!“ nařídila. Šlahouny poslechly, ačkoli pomaleji, než když jim nabízela čerstvou potravu. „Ale no tak, jen se neošklíbejte.

Nějaká ta krev pochází z Kalony. Nesmrtelná krev je mocná, i když je zaschlá.“ To šlahouny zjevně povzbudilo, rázem se začaly plazit s větším elánem. Zatímco pracovaly, Neferet šla k vinotéce, ale zjistila, že je prázdná. Nezůstala tam ani jedna jediná lahev drahého tmavého kaber—netu, který si oblíbila. „Takhle to dopadne, když tu nejsem a nemůžu na ty lidské líné kůže dohlédnout – zanedbávají své povinnosti. Došlo víno a moje apartmá nechali takhle rozkramařené!“ Podrážděným pohledem zaznamenala hromádku tyrkysového

prachu, který se vysypal z klece, v níž vlákna

Temnoty věznila úmorně paličatou Sylvii

Redbirdovou. „A tohle! Ať je ten odporný

modrý prach hned pryč! Kazí krásu té nádherné podlahy z onyxového mramoru víc než

ty špinavé perské koberce.“ Několik vláken

se pokusilo jejího příkazu uposlechnout, ale

hned od sypké modré hmoty ucukla, jako by

je stále dokázala zapudit. Nejodvážnější

z hadovitých šlahounů do kamenné drti zajel,

a vzápětí se zazmítal a odplazil se, ze slizkého gumovitého těla mu stoupal dým a řinula se z něj tmavá páchnoucí tekutina. Neferet se

zamračila a pokynula mu. Ostrým nehtem se

řízla do dlaně. „Pojď se ze mě napít, uzdrav

se,“ zamumlala. Uvítala studený bolestivý

dotek tvorových úst, a jak se z ní krmil,

láskyplně ho hladila, až se z jejího laskání

celý tetelil.

„Takhle to nepůjde. Uklízet nepořádek po

lidech, to je pro mé věrné děti příliš ponižující práce. Po lidech ať uklízejí lidští

58/689

služebníci – ti by mě měli obklopovat,

plnit mé

rozkazy,

ulehčovat

mi

práci.

A naštěstí jich pod touto střechou máme více než sto. Žádný až na naši nesmírně užitečnou Kylee dosud netuší, kolik je co nevidět čeká práce. Hmm... jak bych své nové poddané nejlépe zasvětila?“

Setřásla krmící se šlahoun. „Nebud’ tak nenasytný. Už ses uzdravil.“ Tvor se odplazil.

Neferet si zamyšleně hladila dlouhý štíhlý krk. Musí zvážit, jak nejlépe postupovat, a musí jednat rychle.

V kostele na Boston Avenue nenechala nikoho naživu, ale zůstalo tam několik set zo—havených bezkrevných těl.

„Vyšetřovatelé pochopitelně půjdou nejprve do Školy noci. Ta babice Thanatos bude tvrdit, že žádná z jejích nevinných oveček by něco takového nikdy neudělala. Obviní z toho mě. Ať už jí uvěří nebo ne, dokonce i zdejší neschopná policie mě nakonec přijde hledat sem.“ Poklepala dlouhými špičatými

59/689

nehty na černý mramorový povrch teď už zcela prázdné vinotéky. Nemůže si dovolit marnit čas, leda by se rozhodla někde ukrýt.

„Ne. Už se nebudu skrývat. Jsem bohyně,
nesmrtelná, obdařená schopností vládnout
Temnotě. Nyx mi nikdy nerozuměla. Kalona
mi nikdy nerozuměl. Nikdo mi nerozumí.

Ted' je přinutím porozumět – přinutím
k tomu všechny! *Obyvatelé Tulsy by se měli
skrývat přede mnou, ne já před nimi.* “

Musí jednat rychle a rozhodně, než dorazí
policie a pokusí se, bezúspěšně, ji zatknout –
a než se zpráva o její kostelní hostině objeví
v televizi a tolik vystraší hosty Maya, její
budoucí vyznavače, že utečou.

Neferet našla ovladač a pustila velkou
plochou televizi, která byla zavěšená na stěně
a šťastně
vyvázla
z bitvy
nepoškozená.

Přepnula na místní kanál, vypnula zvuk, aby
neslyšela
doprovodné
žvanění,
začala
přecházet po pokoji, sledovala obrazovku

a nahlas uvažovala.

60/689

„Škoda že nemohu zavřít ty lidi do klece

jako tu stařenu a pouštět je ven, pouze když

budu potřebovat, aby mě uctívali nebo

obsloužili. Bylo by to pro ně mnohem snazší,

a co je důležitější, hlavně pro mě. Vsadila

bych se, o co chcete, že nikdo by se mi

nevzpíral jako Sylvia Redbirdová. Obyčejní

lidé by nedokázali proniknout do klece

z Temnoty,

kterou

umíte

vytvořit,

drahouškové moji, ani z ní utéct. A jak mohu

zatím soudit, moji lidé jsou *mimořádně*

obyčejní.“ Neferet se zničehonic zastavila

a přemítala. „*Moji vyznavači jsou obyčejní*

lidé. Tulsa je plná obyčejných lidí. A já jsem teď mnohem víc než obyčejný člověk nebo upír.“ Nepřítomně pohládila vlákno, které se jí obtočilo kolem paže. „Nedržela bych zde lidi jako ve vězení. *Chránila* bych je, *umožnila* bych jim vyměnit jejich trudné živoření za naplňující možnost uctívat mě, jako jsem to dopřála Kylee.“ Polaskala

hladké vlákno, až se kroutilo rozkoší.

61/689

„Nemusím je zavřít do klece. Musím je

hýčkat!“

Rozpřáhla paže a obdařila své temné
pomocníky úsměvem, jenž byl překrásný
i děsivý zároveň. „Našla jsem řešení našeho
dilematu, děti! Klec, kterou jsme vytvořili
pro tu Redbirdovou, byla jen dojemně
chabým pokusem. Od té noci jsem se leccos
naučila. Získala jsem tolik síly – my všichni
jsme získali spoustu sil. Nepozavíráme lidi
do klecí, jako bych byla nějaká žalářnice, a ne bohyně. Děti moje, my pokryjeme vašimi magickými
neprostupnými vlákny samotné
stěny mého chrámu, aby mě mí noví
vyznavači mohli nerušeně uctívat. A to bude
teprve začátek. Jak budu postupně absor—
bovat víc a víc síly, co takhle obehnat celé
město? Už chápu – našla jsem své poslání.
Započnu svou vládu jako bohyně Temnoty
tím, že proměním Tulsu ve svůj Olymp!
Tohle však nebude směšný mýtus předávaný
v podobě banálních vyprávěnek z žáčka na
62/689
žáčka. Toto bude skutečné – temný onen
svět, seslaný na zem! A v této říši Temnoty
nebudou nevinné zneužívat žádní predátoři.
Všichni budou pod mou ochranou. Jejich
osud držím ve svých rukou – musí se pouze

postarat o to, abych žila v blahobytu. Ach, jak ti mě budou zbožňovat!“

Šlahouny, které ji obklopovaly, se nakazily

jejím nadšením a divoce se svíjely. S úsměvem pohládila ty, jež byly nejbliž. „Ano,

ano, já vím. Bude to velkolepé, ale co potřebuji zcela neodkladně, mé děti, je pokojová služba. Přivolejme mé nové služebnictvo.

Část z nich uklidí a opraví mé komnaty. Část

doplní zásoby vína. Všichni mě budou bez

námitek poslouchat. Připravte se. Nastal čas

Neferet, bohyně Temnoty!“

Šlo to tak hladce, že to ani sama Neferet

nečekala. Nejenže bylo směšně snadné lidi

ovládnout, byli stejně jako maličká Kylee

zcela bezbranní proti průniku vlákna Temnoty.

Neferet

měla

naprosto

pravdu.

63/689

Potřebovali, aby jim řídila život jako matka

malému děcku.

Jediným kazem na jejím plánu bylo to, že

neměla k dispozici neomezený počet vláken.

Potom, co se zhroutila, s ní zůstaly jen ty ne—

jloajálnější, nejvěrnější z jejích dětí.

Chvilí zvažovala, že povolá další vlákna
Temnoty, ale brzy ten nápad zamítla. Zradu
nelze odměnit – a vlákna, která ji opustila
v největší tísní, ji zradila nejhorším možným
způsobem.

Neferet upíjela z křišťálového poháru svůj
oblíbený kabernet, přecházela po apartmá
a počítala lidi, kteří pracně uklízeli a napra—
vovali škody, jež napáchala Zoey se svými
kamarády. Šest. Čtyři ženy, uklízečky, a dva
muži z pokojové služby. Neferet zvlnila rty.

Vlastně to byli spíš chlapci – oba plavovlasí
a oba se velice ochotně dostavili, jakmile si
vyžádala obsluhu. Když vystoupili z výtahu,
ve tvářích se jim tak jasně zračilo, na co
myslí, že se ani nenamáhala nahlížet do

64/689

jejich nitra. Toužili po ní. Velice. Evidentně
doufali, že si bude k vínu chtít dopřát i trochu krve a sexu. Hlupáci! Ted' mechanicky
plnili její rozkazy, bez námitek, bez pochybností a bez obtěžujících svůdných pohledů.
Takhle měla lidské muže nejraději – mlčící,
poslušné a mladé.

„Pánové, život je báječný. Nemyslíte?“

Obě světlovlasé hlavy se zvedly a otočily

k ní. „Ano, bohyně,“ řekli současně jako na povel.

Neferet se usmála. „Jak často říkávám, svobodná vůle je strašlivé břemeno. Ráda jsem vás ho zbavila.“ Pak rozkázala: „Zpět do práce.“

„Děkuji, bohyně. Ano, bohyně,“ odvětili opět zároveň a uposlechli.

Využila tedy už šest vláken. Ne, sedm, když započítá i malou Kylee z recepce. Neferet se zadumaně zahleděla na klubko vláken, která se hemžila kolem rozbitých dveří na terasu a vysávala poslední zaschlé zbytky Kalonovy

65/689

krve. Kolik tam těch vláken je? Snažila se je

spočítat, ale nešlo to. Příliš rychle a často se přemísťovala, a navíc se co chvíli libovolně slučovala a zase rozdělovala. Ale zdálo se, že

jich zbývá ještě mnoho. A po té hostině se všechna zvětšila a znatelně zesílila.

Musím dohlédnout, aby měla i nadále

dostatek potravy. Nesmějí vyhladovět – tak

bych ztratila absolutní kontrolu nad lidmi.

Rozhodně sáhla po telefonu a stiskla nulu pro spojení s recepcí.

„Recepce. Co si přejete, Neferet?“ ozval se

po prvním zazvonění Kyleein jásavý hlas.

„Kylee, když ti volám, správně se máš do telefonu ohlásit: „Jak vám mohu být nápomocná, má bohyně?““

Z Kyleeina hlasu se vytratil veškerý výraz a zcela hluše se zeptala: „Jak vám mohu být nápomocná, má bohyně?“

„Výborně, Kylee. Učíš se opravdu rychle. Potřebuji vědět, kolik členů personálu má dnes v mém chrámu službu.“

66/689

„Šest uklízeček, dva poslíčci, čtyři z pokojové služby a já. Měla tu se mnou na recepci dnes být ještě Rachel, ale volala, že je nemocná.“

„Chuděrka Rachel, taková smůla. Ale takhle mám šťastných třináct služebníků. Nepočítám ovšem restauraci.

Je dnes v provozu?“

„Ano, v neděli až do čtrnácti hodin podáváme brunch.“

„A kolik zaměstnanců tam dnes je?“

Kylee se odmlčela a potom začala vyjmenovávat: „Šéfkuchař, jeho zástupce, jeden

další kuchař, barman, který je zároveň

vedoucí provozu, a tři servírky.“

„To máme dohromady dvacet. Teď uděláš

toto, Kylee. Okamžitě uzavři restauraci, ale

nedovol nikomu ze zaměstnanců odejít.

Řekni jim, že správu hotelu převzal někdo

jiný a nový majitel svolal schůzi všech

zaměstnanců.“

67/689

„Udělám, co poručíte, bohyně, ale restauraci nevlastní Snyderovi.“

„Kdo jsou Snyderovi?“

„Rodina, která v roce 2001 koupila a zren—

ovovala Mayo. Jsou to majitelé budovy.“

„Omyl, má milá Kylee, *bývali* majiteli

budovy dříve známé jako hotel Mayo.

Chrám, jenž se z něj stal, ovládám já. To není

podstatné. Již brzy to všem dokonale objasním. Teď pouze potřebuji, abys shromáždila

veškerý

personál

restaurace

i hotelu

a předala jim příkaz, aby se za třicet minut

dostavili do mého apartmá. Pak už tomu

nebudeme říkat schůze zaměstnanců, nýbrž

jak náleží, možnost uctít vaši bohyni. Že to

zní daleko lákavěji než schůze?“

„Ano, bohyně,“ přisvědčila Kylee.

„Výborně, Kylee. Dostavíš se tedy i s ostatními mými novými vyznavači za třicet minut.“

68/689

„Bohyně, nemohu ponechat recepci bez

dozoru. Co když se někdo bude chtít

ubytovat nebo odhlásit?“

„Na to je snadná odpověď, Kylee. Zajisti

všechny vchody a východy mého chrámu na

řetěz, zamkni je a klíče mi přines.“

„Ano, bohyně.“

Neferet potřebovala do budoucna nějaké

jiné místo, kde by se jí mohli její vyznavači

kořit. Apartmá bylo pro takový počet lidí až

příliš intimní prostor. Prozatím to nicméně

muselo stačit. Postavila se k vitrážovým

dveřím, které opravil jeden z dvojice plavovlasých

hochů.

Pozhasínala

všechna

nevkusná

elektrická

světla

a nakázala

uklízečkám, aby donesly svíce. Žulový barový

pult, římsu nad krbem, mramorový konferenční stůl ve stylu art deco i velký dřevěný

stůl v jídelně teď pokrývaly vysoké jehlany,

kalíšky i voskovice. Rozkázala rovněž, aby

z lamp po obou stranách dveří vytrhli ty pro—

covské žárovky a nahradili je dvěma bílými

69/689

štíhlými svícemi s hřejivými třepotavými

plamínky. V duchu si poznamenala, že musí

některého ze svých sluhů vyslat pro další

svíce – spoustu svící.

Rozhlédla se po svém apartmá a byla

spokojená. Všechno vypadalo daleko lépe

a ona si vychutnávala druhou lahev kaber—

netu a přemýšlela o tom, oč více si ho vychutná později v soukromí, až jí některý z jejích vyznavačů –
nebo některá z vyznaveček

– nabídne, že ho smísí se svou krví. Pečlivě

se oblékla. K jejímu potěšení se jejího šatstva v době její nepřítomnosti nikdo ani nedotkl.

Zvolila domácí plášť ze zlatého hedvábí,

který jí splýval po těle, jako by je laskal. Jako obvykle ponechala své husté kaštanové vlasy volně
rozpuštěné, spadaly jí v lesklých

vlnách k pasu. Neozdobila se znakem žádné

jiné bohyně. Již na sobě více nestrpí stříbrné

výšivky

postav

s pozdvíženýma

rukama

– sama je až do poslední nitky vypárala.

70/689

Neferet měla nový symbol. Dobře to

zvážila a už se nemohla dočkat, až některý

z jejích vyznavačů objedná v Moodyho klen—

otnictví zakázkový šperk a „překvapí“ ji

šestikarátovým rubínem v dokonalém tvaru

slzy. Zahrne dotyčného díky a bude šperk

stále nosit na řetízku z nejlepšího zlata.

Na mou věru, bude skvělé být bohyní Temnoty – bohyní Tulsy – bohyní chaosu.

Výtah cinkl. „Děti, ke mně!“ Vlákna Temnoty k ní přispěchala, obklopila ji a příjemně

jí ochladila bosé nohy.

„Ach, a vy přede mě smíte opět předstoupit, vyznavači,“ zavolala přes rameno na

služebníky, které poslala stranou, než pro ně

bude mít další rozkazy. Vyšli zpoza ní jako

myšky a zároveň se otevřely dveře výtahu

a Kylee

uvedla

do

apartmá

ostatní

zaměstnance.

„Vítejte!“

Neferet

pozvedla

sklenku

a vztáhla paže. „Žehnejte tomu, že tu smíte

být se mnou.“

71/689

Většina se zatvářila zmateně. Dvě ženy

v úborech servírek začaly mezi sebou šeptem

diskutovat.

Neferetinu

bystrému

zraku

neunikly. Jeden muž, na hlavě měl takový

ten směšný bílý kuchařský čepec, se ujal

slova. „Můžete nám vysvětlit, co se tady děje?

Museli jsme zavřít restauraci a poslat hosty

pryč, i když ještě nedojedli. Upozorňuju vás,

že odsud odešlo pár pořádně vytočených

bývalých zákazníků.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho Neferet

dosud ještě laskavě.

„Tony Witherby, ale většina lidí mi říká

šéfe.“

„Inu, Tony, já nejsem většina lidí. Abys rozuměl, mně většina lidí říká bohyně.“

Povýšeně se uchechtl. „To si děláte prču, že

jo? Jo, vidím vaše tetování a vím, že jste up-

írka, ale upírky ještě nejsou bohyně.“

Neferet s uspokojením postřehla, že Kylee

od šéfkuchaře ustoupila, jako by se nechtěla

72/689

nakazit jeho neposlušností. Skutečně se z ní

stávala vynikající vyznavačka.

Šéfkuchaře Neferet vůbec neuznala za

hodného pohledu. Místo toho se zadívala na

své klubko dětí. „Tak nedočkaví,“ řekla napůl

káravě a napůl povzbudivě. „Tak chytrí.“ Sklonila se k jednomu zvlášť odvážnému

vláknu, které se jí ovinulo kolem nohy

a vyšplhalo skoro až ke stehnu.

„Tobě to mohu svěřit.“

„Budete nám muset říct, v čem tenhle fór

spočívá, nebo zavolám majiteli restaurace,“

ozval se šéfkuchař. Když si ho nadále

nevšíkala, rozčilil se. „Tohle je doopravdy

směš—“

„Vezmi si ho!“ rozkázala Neferet. „A at’ tě

při tom vidí!“ Vlákno se vrhlo k šéfkuchaři
a ukázalo se. Bylo tak velké, že se mu snadno
omotalo
kolem
tučného
panděra
a rychle pokračovalo vzhůru.

73/689

„Co to kurva je? Sundejte to ze mě!“ zaječel
kuchař, zapotácel se a bezmocně začal do
vlákna bušit tlustýma rukama.

Neferet připadalo, že piští jako holka,
která se lekla pavouka.

Vysoký hezký černoch v uniformě poslíčka
chtěl šéfkuchaři přiskočit na pomoc.

„Zůstaň, kde jsi, nebo tě stihne stejný osud
jako jeho!“ vyštěkla Neferet.

Muž strnul.

„Neeeee!“ Šéfkuchařův jekot dosáhl hysterické výšky a Neferet byla ráda, že v tom
okamžiku se mu vlákno vyšplhalo po krku
k ústům, vniklo do nich a vyvrátilo je do
takové šířky, že mu roztrhlo koutky do krve,
než v celé své tloušťce zmizelo uvnitř lidského těla. Šéfkuchař se zhroutil na zem.
„Připadá mi poněkud nevhodné, když

dospělý muž křičí jako vystrašené děvčátko,
vám ne?“

Lidé, kteří nebyli pod nadvládou jejích
dětí, na ni zírali a v jejich tvářích se mísila 74/689
hrůza s nechápavostí. Servírky, které si
předtím šeptaly, teď propukly v pláč. Jiná
žena, jedna z uklízeček, která neuposlechla
Neferetiny předchozí výzvy, se španělsky
modlila a v rukou svírala krucifix, který jí
visel na krku na od pohledu dosti laciném
stříbrném řetízku. Celý hlouček až na
pošetilého Tonyho ustupoval jako stádo ke
dveřím výtahu.

„Ne,“ pronesla Neferet mírně. „Nesmíte
odejít, dokud vás nepropustím.“

„Chcete nás taky zabít?“ zeptala se jedna
žena. Držela za ruce kamarádku a křečovitě
se chvěla.

„Zabít? Jistěže ne. Tony není mrtvý.“ Neferet oslovila šéfkuchaře, který stále ležel
zhroucený na zemi. „Milý Tony, vstaň
a pověz
ostatním,
že
jsi

v naprostém

pořádku.“ Tony prkenně vstal. Trhavě se

narovnal a otočil čelem k Neferet. Pak

s dokonale

prázdným

výrazem

na

75/689

rudolící zakrvácené

tváři

řekl:

„Jsem

v naprostém pořádku.“

„Na něco jsi zapomněl,“ podotkla.

Jeho tělo sebou cuklo, jako by zevnitř

dostal ránu elektrickým proudem, a spěšně

se opravil: „Jsem v naprostém pořádku,

bohyně.“

„Vidíte? Přesně jak jsem řekla. Jakkak se

jmenuješ, má milá?“ zeptala se Neferet

chvějící se ženy.

„Elinor,“ odpověděla.

„To je krásné staré jméno. Taková už dnes

neuslyšíte, a to je velká škoda. Kam zmizely

všechny ty Elinor, Elizabeth, Gertrudy,
Gladys a Phyllis? Ne, nemusíte odpovídat.

Vytlačily je všelijaké Hailey, Kaylee, Madison
a Jordan. Moderní jména se mi hnusí. Víš,
Elinor, musím ti poděkovat. Tvé vkusné
jméno mě přivedlo k rozhodnutí, které se
týká všech mých nových vyznavačů. Ty, kdo
mají nepřiměřeně efektní jména, přej—
menuji.“ Neferet s úsměvem pohlédla na

76/689

Kylee. „Kromě tebe, Kylee. Na to se mi příliš
líbí tvá zlatá jmenovka.“

„Bohyně?“ Elinor ten titul zašeptala tázavým tónem.

„Ano, má milá?“

„My – my teď pracujeme pro vás?“

„Ach, něco daleko lepšího. Nyní mě
uctíváte. Vás dvacet jako první zakusí mé
panování jakožto bohyně Temnoty. Každý
jeden z vás bude plnit jedinečnou a výz—
namnou úlohu, protože mě budete uctívat
a dohlížet, aby mi nic nescházelo. Budete mi
přinášet dary a oběti a já vás na oplátku
zbavím tíže svobodné vůle, která vám po celý
život očividně působila jen újmu a zármutek.

Proč byste jinak vykonávali tak podřadná,

bezcecná zaměstnání?“

„Nechápu, co se děje,“ vzlykla Elinor.

„Tvůj zmatek již brzy pomine. Netrap se,

rozkošná Elinor, jen to trochu zabolí.“ Neferet vztáhla paži. „Děti –“ začala.

77/689

„Počkat!“ Poslíček, který chtěl pomoci

Tonymu, postoupil kupředu a pevně se Neferet zahleděl do očí. „Řekla jste, že jestli se pokusíme pomoci tady šéfovi, stihne nás stejný osud jako jeho. Nepomohl jsem mu.

Nikdo z nás mu nepomohl. Takže, jak jste

sama řekla, na nás ty hady, nebo co to je,

nepoštvetete.“

„A jakpak se jmenuješ ty?“

„Judson.“

Po

chvilce

váhání

dodal:

„Bohyně.“

„Judson, to je staré jižanské jméno, věděl

jsi to?“

„Ne, to – to jsem nevěděl,“ další zaváhání,

„bohyně.“

„Vidíš, je to tak. Ani tobě jméno

nezměním. A co se týče toho, co jsem prve

řekla? Lhala jsem. Vezměte si je!“ rozkázala.

Její děti naštěstí vytušily, co si přeje,

a vykonaly své dílo rychle, takže nepříjemný

křik utichl velmi, velmi brzy.

4)

Neferet

Neferet vyslala své nové vyznavače,
s pomocí jejích dětí zasvěcené zbožné službě,
aby probudili hotelové hosty i stálé obyvatele
a shromáždili je ve velkém plesovém sále.
Rozhodla se, že bude věřící přijímat právě
v tomto sále. Měl nádherný vysoký strop
podpíraný mramorovými sloupy, ze kterého
visely zdobné lustry ve stylu art deco,
a široké
dvojité
schodiště
s umělecky
kovaným zábradlím a podestou na půl cesty
mezi přízemím – kde budou stát její
vyznavači – a horní galerií, kam budou mít
přístup pouze její nejvěrnější nebo osobní
obsluha. Ostatní budou setrvávat buď ve
svých pokojích, nebo v suterénním skladišti,
které jí laskavě ukázala Kylee. A pokud bude
někdo příliš na obtíž a nebude na něj chtít
79/689
vyplýtvat vlákno, poslouží za potravu jejím
dětem.

Neferet se samosebou bude krmit pouze

z těch vyznavačů, kteří ji nějak zaujmou.

Kylee dostala za úkol sehnat křeslo, které prozatím zastane funkci trůnu, než nechá na zakázku vyrobit u řezbáře opravdový.

„Budeš muset najít skutečného mistra svého řemesla, který dokáže přesně vystihnout mou představu. Dřevo musí namořit, aby mělo tmavě červenou barvu býčí krve,“ vysvětlovala, když pečlivě vybírala výzdobu.

„A žádné trýznivě studené a tvrdé sedadlo, v jakých si libují ty babizny z nejvyšší rady. Zlaté sametové polstrování – na nic jiného si nesednu.“

Dovolila

dvěma

nejatraktivnějším

uklízečkám, aby ji oblékly a přepásaly exkluzivní domácí plášť v barvě královského purpuru, a rozhodla se, že si nevezme boty –

bude chodit bosa, jak se sluší na nově

zrozenou bohyni. Pak se vrátila do obývacího

80/689

pokoje, aby si dolila pohár – rozčílilo ji, když zjistila, že tam na ni nečeká žádný člověk, aby ji ochotně obsloužil. Už takhle byla její

trpělivost vystavena těžké zkoušce, když musela čekat, než poslušní sluhové shromáždí

hosty a stále obyvatele hotelu, aby před ně
mohla předstoupit.

„Dokonce i pro bohyni je obtížné sehnat
dobré služebnictvo. Ale přejdu tuto chybu
mlčením. Je jich pouze dvacet. Jistě mají
hodně práce s tím, aby nahnali lidi do mé
svatyně. Takovou výjimku však udělám jen
jednou jedinkrát.“ Po doušcích vychutnávala
rudý nápoj s příměsí krve, ten pohledný
poslíček se sám dobrovolně nabídl, že se
řízne, aby si měla víno čím obohatit. Vtom

zavadila pohledem o puštěnou televizi. V dolní části obrazovky se objevila lišta s aktuální zprávou,
VRAŽDY V TULSE, a moderátorka Chera Kimiko s vážným výrazem cosi hlásila.

Neferet potěšeně zapnula zvuk, čekala, že
si bude moci osvěžit vzpomínky na svou

81/689

báječnou hostinu. Jenomže místo kostela na

Boston Avenue se na obrazovce objevil

Woodwardův park, nepěkně poničený požárem. Kamera vzápětí zabrala skalní sráz vedle

jeskyňky, ve které ona sama nedávno našla

útočiště. Neferet pozvedla obočí. Netrpělivě

zesilovala

zvuk,

až

konečně

slyšela

hlasatelčin vážný komentář.

„Na tomto místě byli brutálně zavražděni

dva muži, jejich těla včera ráno našli

hasiči. Jak jsme vás již dříve informovali, prudká bouřka byla provázená nejen větr-em o síle až sto deset kilometrů za hodinu, ale také smrtícími údery blesků. V Tulse a jejím okolí dnes zemřelo v důsledku

zásahu bleskem pět lidí a dalších deset je

v nemocnici s vážnými zraněními. Smrt

těchto dvou mužů však s bouřkou zřejmě ne-

souvisí. Adam Paluka nám nyní nabídne

živý vstup s detektivem Kevinem Marxem,

který nám sdělí další podrobnosti. Adame? “

82/689

Park poškozený bouřkou vystřídal na

obrazovce záběr na detektiva sedícího za

stolem v jakési obyčejné kanceláři. Neferet

poznala policistu, který se před časem k její

nelibosti choval tak soucitně k Zoey Redbirdové. Sledovala krátké interview a mračila

se.

„Detektive Marxi, můžete nám prosím

poskytnout bližší informace o úmrtích ve

Woodwardově parku? Skutečně jste vyl-

oučili, že je způsobila bouřka? “

„Včera brzy ráno se našla těla dvou mužů

*ve věku kolem čtyřiceti let. Příčina smrti
byla u obou stejná – úder tupým předmětem
a velká ztráta krve. “*

Neferet se usmála. Došla k závěru, že je to
vynikající předehra ke scéně krveprolití,
kterou brzy objeví.

„A je pravda, že jste zadrželi osobu, která se k těmto vraždám doznala? “

Neferet zvedla obočí. „Doznala? Zadrželi?

To je zhola nemožné.“

83/689

„Ano,

s velkým

zármutkem

musím

oznámit, že se nám dobrovolně přihlásilo

jedno upíří mládě, které osobně znám,

a k zabítí obou mužů se přiznalo. “

„Mládě!“ zaječela Neferet na obrazovku

a vyletěla z lenošky.

„Můžete nám sdělit jméno toho mláděte? “

„Zoey Redbirdová. “

Neferet zavřískla, popadla elektrickou

lampičku, kterou již dříve vytáhla ze zásuvky,

a hodila ji po televizi.

„Ta unylá slabošská holka věří, že ty dva

zabila? To já je našla jen kousek od svého

úkrytu,

ani

nebyli

pořádně

omráčení,

a nasytila se jejich krví, abych měla sílu dojít do kostela na Boston Avenue a uspořádat tam hostinu. Zoey Redbirdová že by zabila

dva dospělé muže? Takový nesmysl! Ta nemá

dost silnou vůli, aby dokázala někoho zabít!

A dokonce se k těm vraždám přiznala? Ta

holka je hloupější, než jsem si vůbec uměla

84/689

představit.“ Neferet zvrátila hlavu a míst—

nostmi se rozlehl její uštěpačný smích.

Neferet zaujala své místo uprostřed vznosného dvojitého schodiště v hlavním sále

hotelu Mayo. Vychutnávala si ironii toho, že

stojí přesně tam, kde si tolik bláhových lidských dvojic slíbilo věrnost.

„I těstoviny mají delší trvanlivost než

většina lidských manželství. Věděli jste to?“

Usmála se na dav shromážděný dole na

černobílé mramorové podlaze. Nařídila, aby

ztlumili světlo lustrů a po její pravici i levici umístili na podestu velké svícny. Byla si vě-

doma toho, že je božsky krásná a že její krásu

ještě umocňuje lesk jejího pláště v mihotavé
záři svící.

Nařídila, aby se kolem ní rozestavila po—
lovina jejích dvaceti vyznavačů, ale nedo—
volila jim vkročit přímo na podestu. Zbýlých
deset ovládnutých lidí střežilo východ
z chrámu. Dala jim jediný rozkaz: Nikdo nesmí vstoupit ani odejít.

85/689

Její temné děti se hemžily kolem ní. Vykulení lidé je sice neviděli, ale ona se těšila
jejich obvyklou dychtivostí.

„Ach, dobře, že jste neodpověděli. Ta
otázka skutečně nebyla hodna toho, aby se
stala prvními slovy, jimiž se bohyně obrací
na svůj vyvolený lid. Začnu tedy nanovo.“

Stoupila si před svůj trůn, doširoka
rozpřáhla paže a pronesla: „Pohled'te! Jsem
Neferet, bohyně Temnoty, královna Tsi Sgili.

Přeměnila jsem tento hotel v chrám Temnoty a vy – hrstka šťastlivců – budete mými
věrnými vyznavači, mými vyvolenými. Já vás
na oplátku za vaši službu zbavím všedních
světských starostí. Už se nemusíte dále
lopotit
v bezvýznamných
zaměstnáních.

Nemusíte se vracet k úmorným manželům

a manželkám

a nevděčným

dětem.

Ode

dneška až do smrti bude vaším jediným

úkolem vzdávat mi hold. Radujte se, lidé!“

86/689

Po jejím proslovu následovala dlouhá

chvilé naprostého ticha, pak dav propukl

v nervózní šepot.

Neferet věděla, co přijde, a díky tomu se

nadále blaženě usmívala. Tak ráda dávala

lidem lekce do života.

Jak

předpokládala,

nemusela

čekat

dlouho. Z davu vystoupila žena. Byla to vysoká bruneta – patrně na sklonku středního

věku, ale měla zachovalý pěstěný vzhled

ženy, která vynakládá značné úsilí, aby si

udržela poslední známky někdejšího mládí.

Měla na sobě vkusné šaty exkluzivního střihu

v nádherném odstínu smaragdově zelené.

„Odkudpak máte ty nádherné šaty?“

zeptala se jí Neferet, než žena stačila
promluvit.

Ženu to zjevně zaskočilo, zamrkala, ale
odpověděla: „Ty jsou od Halstona. Koupila
jsem je v butiku Miss Jackson’s.“

„Kylee,“ zavolala Neferet na dívku, která
s pokojně robotickým výrazem stála u paty

87/689

schodiště. „Poznamenej si to. Budu potřebovat, abys zašla do butiku Miss Jackson’s
a vybrala tam pro mě nejružnější šaty. Nezapomeň vzít také nějaké od Halstona.“

„Ano, bohyně,“ odvětila Kylee bez známky
emoce.

Neferet se na ni lépe podívala a zamračila
se. Skutečně chce svěřit výběr garderoby
téhle holce? Bude jí sotva dvacet, a pokud lze
z jejího oškubaného účesu soudit na její
smysl pro módu, mohlo by to dopadnout
skutečně katastrofálně – „Fajn, teď mi
laskavě vysvětlete, co má tohle doopravdy
znamenat. Na tohle nemám čas.“ Žena ve
smaragdových šatech
se
vzpamatovala

z rozpaků

a vytrhla

Neferet

z jejího

přemítání. Založila si jednu pěstěnou ruku

o štíhlý bok, vzhlížela k Neferet a netrpělivě

podupávala nohou. „Chystám se dnes brzy

povečeřet v klubu Summit a potom musím

chytit zpáteční let do New Yorku.“

88/689

„Již jsem vám přece vysvětlila situaci,“

řekla Neferet.

„Nyní jsem vaše bohyně. Nepovečeříš

v klubu Summit ani se nevrátíš do New

Yorku – leda bych tě tam za nějakým účelem

vyslala. Tvým jediným úkolem je vzdávat mi

hold. Já tě na oplátku zbavím všech světských starostí a bolestí. Jakou mají ty šaty

velikost? Třicet šest nebo třicet osm?“

„Tohle je opravdu špatný vtip. Je za tím

Frank Snyder, že ano? Franku?“ Žena se od

Neferet

odvrátila,

volala

to

jmeno

a rozhlížela se, jako by čekala, že se muž
odněkud vynoří. „Je nastrojená jak nějaká
hvězda stříbrného plátna. Budu hádat – za—
zpívá mi k narozeninám ,Smoke Gets in Your
Eyes‘ , že? Kde jsi proboha sehnal upírskou
zpěvačku?

Nebo

má

to

tetování

namalované?“ Žena se otočila kolem dokola
a teď znovu stála čelem k Neferet a dívala se
na ni, jako by se jí chystala tetování setřít.

89/689

Neferet došla k závěru, že její trpělivost je
u konce.

„Vývolení, vezměte si z tohoto ponaučení.

Já nikdy nežertuji. Jsem vaše bohyně –

mocná,

majetnická,

nesmrtelná

a vševědoucí. Míra mé trpělivosti je velice

omezená a už vůbec nestrpím hlupáky.“ Naklonila se a položila ruku na železné zábradlí.

Pohlédla ženě do očí a bez okolků pronikla

do její nechráněné mysli. „Takže ty se

jmenuješ Nancy a dnes slavíš narozeniny.“

Usmála se jako kočka. „A je ti padesát tři let, ačkoli svým přátelům tvrdíš, že je ti čtyřicet pět.“

Žena se zkroutila v křeči a zalapala po

dechu, ohromena tím násilným vpádem, ale

neschopna odporu. „Jak to můžete vědět?

A co si to dovolujete!“

Neferet zamlaskala. „Tolik sebezapření ve

jménu krásy.

Copak ti nikdo nevysvětlil, že navzdory

veškeré snaze *jsi člověk – je ti souzeno*

90/689

zestárnout? Nancy, mělas jíst víc těstovin, vypít víc vína, vyspat se s mladým synem vašich sousedů víc než dvakrát a odejít od

svého odporného manžela, když si před

pěťadvaceti

lety

našel

první

milenku.

A Nancy, všechno tohle vím, protože jsem

bohyně. Dovoluji si to říci nahlas, protože

jsem *tvá* bohyně, přestože mě zjevně nejsi hodna.“

Lidé, kteří stáli poblíž Nancy, přešlápli,

jako by od ní chtěli ustoupit dál, ale na jejich buličích tvářích se stále zračilo ohromení, zmatek a nedůvěra.

„Bylo by moudřejší od Nancy kousek

poodejít. Víím, že zde v chrámu máme

prádelnu, ale bylo by zbytečné zašpinit si

oděv, když se tomu lze vyhnout.“ Ti, kdo stáli

Nancy nejbliž, váhavě o několik kroků poodstoupili. Neferet jim věnovala povzbudivý úsměv, sklonila se k vláknům, jež se jí otírala

o bosé nohy, a jedno si vybrala. Bylo příhodně silné a těžké, jeho studená gumovitá kůže

91/689

se zachvívala tepem, když se jí obtočilo

kolem paže. „Zabij Nancy. Ať trpí. Naplnila

svůj život utrpením, a tak by jí trýznivá smrt

měla

vyhovovat,“

promluvila

Neferet

láskyplně ke svému dítěti. „A nech se při tom

vidět.“

Vrhla tvora po Nancy. V letu přestal být

neviditelný. Lidé dole se zajíkali a užasle volali, ale jakmile se šlahoun omotal Nancy

kolem krku, zařízl se do kůže a začal jí

pomalů oddělovat hlavu od těla, strhl se

jekot.

Ze všech spadlo ohromení a lidé s vyděšeným křikem utíkali k východu.

„Nedala jsem vám pokyn, že můžete ode-

jít!“ Neferetin hlas naplnila nesmrtelná moc, rozlehl se po velkém sále.

„Děti, ukažte se mému lidu!“

Klubko Temnoty, které ji obklopovalo, se zazmítalo a ukázalo se, ale všiml si ho jen málokdo. Všichni totiž v hrůze zůstali zírat na černé hadí hlavy vláken, která měla

92/689

v moci služebnictvo a na její rozkaz se vysunula z rozšklebených úst lidských robotů střežících východ.

Neferet si v duchu poznamenala další bod

– musí odměnit ty své děti, které se dobrovolně ujaly únavného úkolu ovládat její služebníky. Chovaly se tak poslušně, tak ochotně. Co nejdřív jim musí uchystat další bohatou hostinu.

Ucítila, jak se do jejího těla vstřebala troška moci, a pohlédla na Nancy, již vlákno konečně uřízlo hlavu. Z rány však teklo tolik krve, že ji jedno vlákno nestačilo samo pohltit. Neferet si povzdychla. Takhle ušpiní naleštěnou mramorovou dlažbu. To musí opravdu všechno dělat sama?

„Nakrmte se z ní – rychle!“ rozkázala nejbližším dětem.

„Ve svém chrámu nestrpím nepořádek.“

Znovu

vzdychla

a obrátila

se

k zpanikařenému davu. „To jste tedy pěkně začali!“

vyčetla lidem. „Oplátkou za život naplněný

93/689

novým smyslem od vás žádám jen poslušnost

a posvátnou úctu. Nancy mi obojí upřela,

a vidíte,

jak

dopadla.

Budiž

vám

to

ponaučením – vám všem.“

„Co je to za potvory?“ zeptal se malý tělnatý muž. Očividně se snažil ovládnout svůj

strach a hladil po paži stejně malou a tlustou

ženu, která si schovala obličej do jeho saka

a vzlykala.

„To jsou mé děti stvořené z Temnoty,

jejich věrnost náleží pouze mně.“

„Proč je mají ti lidé v ústech?“ ptal se dál.

„Protože ti lidé jsou moji služebníci a také musejí být věrní pouze mně. Je praktičtější je ovládnout než jim uřezat hlavy. Chápete už, oč je snazší prostě vykonávat mé rozkazy?“

„Ale to je šílenství!“ zahulákal jakýsi muž v zadní části sálu.

„Přece doopravdy nečekáte, že tady zůstaneme a budeme vás uctívat? Máme svoje životy, rodiny. Budou nás pohřešovat.“

94/689

„To jistě budou, ale jsou to *lidé*, nikoli nesmrtelní, a tudíž mě to neznepokojuje. Ale pokud budete opravdu velice hodní, možná

vašim rodinám dovolím, aby sem za vámi přišly a přidaly se k nám.“

„To vám neprojde,“ vypravila ze sebe nějaká žena mezi vzlyky. „Přijde si pro nás policie.“

Neferet se rozesmála. „Ach, v to doufám. Těším se, až změříme síly. Mohu vás ujistit, že tulský policejní sbor z toho nevyjde vítězně.“

„Co teď? Co si počneme? Proboha! Proboha!“ zavřeštěla jiná žena.

„Umlčte ji!“ zavelela Neferet. K ženě se rozletělo vlákno, omotalo jí hlavu a zavřelo ústa. Žena padla na zem a svíjela se.

Neferet si dlouze oddechla, protože utichl nejen ženin křik, ale veškerá stádní panika.

Uhladila si šaty, i když na nich nebyl jediný záhyb, a klidně k šokovaným vykuleným vyznavačům promluvila. „Toto byste si měli

95/689

vzít k srdci.“ Začala vypočítávat na dlouhých

štíhlých prstech. „Nesnáším hysterii. Nesnáším neposlušnost. Také nemám příliš

v lásce bílé muže středního věku. Teď potřebuji šedesát dobrovolníků. Kdo z vás chce zařídit jistou velmi důležitou věc v mém střešním apartmá?“

Nikdo se nepohnul. Nikdo se jí nepodíval

do očí. Neferet znovu vzdychla a dodala:

„Z žádného z těchto šedesáti se nebudu

krmit.“ Jedna mladá žena roztřeseně zvedla

ruku. „Ano, má milá? Na co se chceš zeptat?“

„P-pošlete ty hady, aby nám vlezli do

pusy?“ Neferet se na ni sladce usmála. „Ne, nepošlu.“

„T-tak já se hlásím.“

„Výborně!“ pochválila ji Neferet. „Jak se

jmenuješ?“

„Staci.“

„Ne, budu ti říkat Gladys. To je daleko

důstojnější jméno, nemyslíš?“

Dívka překotně přikývla.

96/689

„Takže, Gladys, postav se na levou stranu

mé svatyně. Ted' chci padesát devět lidí, kteří

projeví stejné nadšení jako Gladys a přidají

se k ní.“

Když se nikdo další nepohnul, nechala ve

svém hlase zaznít hněv a vykřikla: „*Hned!*“

Jako by práskla bičem, ke Gladys se

rozběhla skupina lidí.

„Kylee, spočítej je, jestli máme šedesát

dobrovolníků.“

S rostoucí

netrpělivostí

čekala. Konečně Kylee zavolala:

„Je jich šedesát, bohyně.“

„Velmi dobře. Bud' tak hodná, Kylee,

odved' je do mého apartmá. Ať vyčkají mých

rozkazů na terase. Ach, a načni několik

beden šampaňského. Štědře jim nalej.

Dobrovolnost musí být odměněna!“

Šedesátka se s nechápavým, ale ulehčeným výrazem rozešla k výtahům. Neferet se obrátila k zbývajícím vyznavačům. Zírali na ni, jako by čekali, že na ně všechny spustí čepel obří gilotiny.

97/689

„Bylo by snazší je všechny ovládnout.

Vzdělat moderní lidi v tom, jak náležitě uctívat bohyni, bude nekonečná dřina,“ zamumlala si pro sebe a zabubnovala prsty o kovové zábradlí.

Jedna žena stála dost blízko, aby to slyšela.

Přistoupila o několik kroků blíž ke schodišti, zachytila Neferetin pohled a pak půvabně poklesla v kolenou do hlubokého pukrlete.

Neferet zvedla obočí. Prohlédla si ženu, která zůstávala ve stejné pozici s uctivě skloněnou hlavou. Byla starší než Nancy, ale ne o mnoho. A ačkoli byla vkusně oblečená v dobře střiženém, drahém kostýmku,

vypadala na svůj věk.

„Povstaň,“ vyzvala ji nakonec.

„Děkuji, bohyně. Mohu se vám s vaším
dovolením představit?“

„To vskutku můžeš,“ odvětila Neferet
s velkým zájmem.

98/689

„Jsem Lynette Witherspoonová, majitelka
Nekonečných možností. Ráda bych vám
nabídla své služby.“

„Lynette. Ano, takové jméno neuráží dobrý
vkus. Smíš si je ponechat. A co přesně jsou ty
Nekonečné možnosti?“

„To je moje firma. Zajišťuji plánování, výzdobu a koordinaci společenských akcí pro
náročnou klientelu,“ odpověděla žena.

Neferet ocenila její hrdý a sebevědomý
tón. „A co přesně mi nabízíš?“

„Všechno,“ prohlásila Lynette pevným
hlasem. Rozhlédla se po sále, po lidech

krčících se za ní a pak se znovu zadívala Neferet zpříma do očí. „Domnívám se, že
vzdávat hold bohyni je nikdy nekončící
společenská událost zásadního významu,
kterou

je

nutno

hladce

a nevтіravě

organizovat. Dáte-li mi svolení, postarám se,

aby se na vaši počest konala jedna mimořádná slavnost za druhou.“

99/689

„Zajímavé...“ odtušila Neferet zadumaně.

„Lynette, nebude ti vadit, když si krátce

a bezbolestně prověřím tvé pohnutky, že?“

Podala to sice jako otázku, ale na odpověď

nečekala. Ponořila se však do Lynettiny mysli

ohleduplněji než do Nancyiny.

To, co tam našla, ji přimělo k úsměvu.

„Lynette, ty jsi oportunistka.“

„A-ano,“

odpověděla

Lynette

trochu

rozechvěle, jakmile se Neferet vynořila z její

mysli.

„A nenávidíš muže.“ Neferetin úsměv se

ještě rozšířil.

„Nejsem božského původu, a tak se mohu

pouze dohadovat, ale myslím, že mou nenávist chápete,“ řekla Lynette.

„Líbíš se mi. Dávám ti svolení, aby ses

ujala organizace mého uctívání.“

Lynette znovu předvedla hluboké pukrle.

„Děkuji vám, bohyně.“

100/689

„Do čeho se pustíš v první řadě?“ Neferet

byla skoro bez sebe zvědavostí, co ta neobvyklá lidská žena zamýšlí.

„No,“ začala Lynette, upravila si drdol

a pozorně se zadívala na ostatní, kteří mlčky,

tupě postávali za ní, „u všech společenských

událostí se začíná stejně – správným oblečením a správnou výzdobou.“

„Žádám jen jediné – oslň mě,“ řekla

Neferet.

„Ano, bohyně,“ přisvědčila Lynette uctivě.

„A vy, mí vyznavači,“ ukázala Neferet na

zbytek stáda, „splňte každý Lynettin rozkaz.“

Střelila po Lynette pohledem a dodala:

„S výjimkou toho, kdyby vám nařídila, at' se

pokusíte uniknout z chrámu.“

„To by mě ani nenapadlo, bohyně,“ ozvala

se Lynette spěšně.

„Ale napadlo, právě teď, má milá. Jen ti

došlo, že to byla nemoudrá myšlenka.“

Lynette sklonila hlavu. „Touché, bohyně.“

„Nyní zanechám své poddané ve tvých
schopných rukou, Lynette. Odeberu se do
svého apartmá a připravím –“ Neferetin
odchod překazil ten vysoký poslíček, Judson.

Od
zamčených
předních
dveří
Maya,
zajištěných řetězem, zavolal: „Bohyně! Je tu
policie!“

5)

Lynette

„Pomoc! Policie! Ona nás tu drží zavřeně!“

zaječela dívka, v níž Lynette poznala hlavní

družičku z včerejší ostentativně nákladné

svatby, proklouzla kolem jednoho zaměstnance ovládaného hadem a začala bušit do

silného skla vstupních dveří.

„Proč musím stále všechno dělat sama?

Služebníci, všichni kromě Judsona odved'te

tyto lidi do sklepení!“ Neferetin hlas zněl jedovatě a hotelový personál zareagoval, jako

by do nich pustila elektrický proud. Rázem

začali shluk vyděšených lidí postrkovat

k nouzovému východu vzadu. Upírka se

sněsila po schodech dolů a přeplula plesový

sál. Minula Lynette tak těsně, že jí o nohy zavadila vlečka purpurového županu. Lynette

ucouvla, snažila se nenápadně splynout se

103/689

stíny, aby ji nenahnali s ostatními do stáda,

ale Neferet na ni vyštěkla: „Ty půjdeš se

mnou. Nerada bych, abys propásla slavnost,

kterou chystám já.“

„Jak si přejete, bohyně.“ Lynette se

napřímila, dál držela svůj strach pevně na

uzdě a šla za Neferet. Děj se co děj, ona

neskončí jako tihle chudáci pitomečci, kter-

ým koukají z pusy hnusní hadi. A neudělá ani
žádnou hloupost, která by ji stála hlavu.

Přežila

matku

alkoholičku

a dětství

plné násilí mezi bílou špínou, vybudovala si

vlastní království. Má peníze i postavení.

Jezdí Mercedesem Benz třídy S a koupila si

pětisetšedesátimetrový dům v Eight Acres,

nejexkluzivnější a nejdražší uzavřené čtvrti

v širším centru Tulsy. Na dovolenou jezdí do

Francie a létá jen první třídou. Tak sakra

přežije megalomanskou upírku s utkvělou

představou, že je nesmrtelná, a ještě najde

způsob, jak z toho vyždímat nějaký zisk.

104/689

Neferet došla k ječící dívce. „Nejsi pravověrná vyznavačka!“ Nadpřirozenou silou ji

popadla za příliš často odbarvované blond

vlasý a zvrátila jí hlavu, až Lynette myslela,

že jí zlomí vaz. Potom Neferet ukázala na

dívčina dokořán otevřená ústa. „Ovládni ji!“

Lynette se chtěla odvrátit, ale nemohla.

Černý

had

se zavrtil

dívce

do

úst.

Blondýnčiny oči se obrátily v sloup, až byla
vidět jen bělma, a její tělo zhadrovatělo.

Zůstala stát jen díky tomu, že ji Neferet
pořád držela za vlasy.

„Budeš se jmenovat Mabel. Na můj rozkaz
se vždy ochotně dostavíš,“ zavrčela Neferet
a zvedla tvář bezvědomé dívky, až byla jen na
prst od její. Nevidoucí oči zamrkaly. Jako by

upírka stiskla nějaký knoflík, z dívčina obličeje vyprchala hrůza a v prázdných zor—
nicích zůstal jen strnulý, ale pozorný výraz.

„Ano, bohyně,“ pronesla bezvýrazně.

*Ti zrůdní hadi mají dokonalé v moci
každého, koho ovládnou,* pomyslela si

105/689

Lynette. *Mě ale nedostanou,* slíbila si. *Mě ne.*

Radši umřu, než bych dopadla takhle!

Neferet dívku pustila. Ta se zapotácela,
jako by neudržela rovnováhu, ale zůstala
stát. Upírka si uhladila dokonalé vlasy

a smetla si z ramene luxusního županu jakési

neviditelné smítko. Potom probodla Lynette

pohledem. „Víš, co se ti stane, když mě zklameš a ukáže se, že nejsi pravověrná.“

Lynette před Neferetinými smaragdovými

očima neuhnula. Znovu předvedla hlubokou

úklonu, která se upírce předtím tolik líbila.

„Nezklam vás, bohyně.“

Ucítila v mysli Neferetin odporně kluzký

dotek a soustředila veškeré své myšlenky

k pravdě – ani omylem nehodlá udělat nic,

čím by proti sobě upírku popudila.

„Brzy uvěříš, že jsem bohyně a že tvým

údělem je sloužit mi, Lynette.“ Než na to

stačila nějak zareagovat, Neferet se k ní

obrátila zády a rozkázala: „Judsone, sundej

řetěz ze vstupních dveří. Lynette, ty půjdeš se 106/689

mnou. Děti, zůstaňte neviditelné, ale střežte

mě!“

Přísně strohé dvojité dveře z mosazi a skla

se otevřely se zašuměním, které Lynette

odjakživa asociovalo letité bohatství a opu—

lenci, a Neferet vykročila ven. Lynette se jí

držela tak těsně v patách, že ucítila příšerný

chlad, který kolem sebe šířili neviditelní

hadi.

Venku stála s puštěnými motory přímo na kruhovém příjezdu k hotelu dvě policejní auta a jedno neoznačené s přepážkou za předními sedadly. Čtyři uniformovaní policisté hovořili s vysokým mužem v civilu, který to tu měl očividně na povel, takže to musel být nějaký detektiv. Jakmile Neferet vyšla ven, skupinka ke krásné upírce okamžitě obrátila pozornost. Detektiv ostatním pokývl. Pak s podmračeným výrazem vykročil k Neferet a oni ho následovali.

„Ne, chci, abyste zůstali u svých vozů,“

řekla Neferet. Zastavila se jen kousek od

107/689

dveří, pod mřížovým kováním markýzy, kterou bylo průčelí Maya charakteristické.

Ustoupila kousek stranou, vzala Lynette

kolem ramen – a postrčila ji kupředu.

Lynette nemusela být žádná jasnovidka,

aby poznala, co po ní upírka chce. Bez váhání

si stoupla mezi Neferet a policisty. Neferet jí položila ruku na rameno a ona ucítila, jak se upírčiny tvrdé ostré nehty tisknou k její kůži

přesně v místě, kde silně a rychle pulzovala

tepna.

Lynette zůstala stát zcela bez hnutí.

Vysoký muž váhal jen chvíli, ačkoli

Lynette se to zdálo jako věčnost. Potom on

i policisté ucouvli o několik kroků zpět.

„Tak je to mnohem lepší.“ Lynette z Neferetina hlasu poznala, že se usmívá. „Nyní si můžeme v klidu vyměnit zdvořilosti. Detektive Marxi, to jste hodný, že jste mě přišel navštívit. To se nám odpoledne udělalo hezky, vidíte? Jako by to včerejší bouřlivé počasí smylo z města všechnu špínu.“

108/689

Neferet mluvila přívětivým tónem a stále nechávala ruku na Lynettině rameni.

„Neferet, musím vám položit několik otázek. Chcete s námi raději jet na stanici, abychom nemuseli hovořit přímo tady?“

Neferet si s okatým zklamáním povzdechla. „Tak tedy žádné milé zdvořilůstky?“

„Za normálních okolností nemám se zdvořilou konverzací problém, to dobře víte.

Už jsme dříve spolupracovali a proběhlo to v přátelském duchu. Ale to, co se včera událo

v Tulse, má k normalnosti daleko a já

nemám na zdvořilosti čas.“ Odmlčel se

a ukázal na Lynette. „A je to tak trochu

ironie, stěžovat si na nedostatek zdvořilosti,

když před sebou držíte rukojmí.“

Tlak Neferetina nehtu okamžitě polevil,

upírka stáhla ruku a důvěrně přitom Lynette

polaskala po tváři. „To se velice mýlíte, detektive. Lynette, jsi moje rukojmí?“

„Ne, bohyně,“ odpověděla, zavrtěla hlavou
a usilovně se snažila tvářit, aby to vypadalo,

109/689

že dělat lidský štít psychicky narušené upírce
je naprosto běžná věc. „Jsem z vlastní vůle
vaše vyznavačka.“

„Tak vidíte. Vše je v pořádku. Lynette je tu
jednoduše proto, že mě uctívá. Ale co zde
pohledáváte vy, detektive Marxi? Týkají se ty
otázky, které vám tolik leží na srdci, Woodwardova parku, nebo kostela na Boston
Avenue?“

Lynette si všimla, že detektiv přimhouřil
oči. „Co víte o kostelu na Boston Avenue?“

Neferet se zasmála. „Všechno! Jen se pte—
jte, na cokoli chcete. Chcete vědět, jak

dlouho ten ukňouraný kašpar, co si říkal pastor, ječel, než jsem ho zabila, nebo proč
manželce pana radního scházel ten krásný

bílý kostýmek od Armaniho, který byl
náhodou v mé velikosti, když jste našli její

tělo bez krve a bez života před oním
takzvaným svatostánkem? Víte, z jemného
plátna se velice obtížně odstraňuje krev.“

110/689

Lynette sledovala, jak se výraz policistů postupně mění. Nejprve vypadali otřeseně, pak zhnuseně a rozzlobeně vytáhli zbraně.

Detektivova pistole mířila nad Lynettino pravé rameno.

„Lynette,“ zavolal na ni. „Pojďte přímo k nám. Držte ruce tak, abychom na ně viděli.“

Lynette věděla, že Neferet se jí sice nedotýká, ale na tom nezáleží. Neměla na vybranou. „Ne, děkuji,“ řekla a nějak se jí

povedlo, že se jí netřásl hlas. „Raději zůstanu tady s bohyní.“

„Co to sakra žvaníte?“ zařval jeden policista. „Ta upíří děvka povraždila kostel plný nevinných lidí! Není to žádná bohyně.“

„Lynette, nemám ráda vulgární mluvu. Co ty?“ zeptala se Neferet.

Lynette zadržela dech a pak zvolila jedinou možnou odpověď. Zavrtěla hlavou a řekla:

„Já také ne.“

111/689

Neferet

naklonila

hlavu

ke

straně

a prohlížela si policistu, který promluvil.

Lynette viděla, jak sebou škubl. „Policisto

Jamison, zní vám v hlavě podobné vulgar—

ity, když sprádáte fantazie o své desetileté

nevlastní dceři? Když se třeba díváte, jak spí, a sám před sebou přiznáváte, že za několik dní už o své touze po ní nebudete pouze snít,

ale naplníte ji?“

Policista zbledl jako stěna. „Ta kurva lže!“

zaprskal.

„Další sprostoty. Ten pán příliš protestuje,

mám ten dojem,“ prohodila Neferet a potom

spiklenecky pošeptala Lynette. „Trochu jsem

si ten citát upravila, ale docela dobře se

k této situaci hodí, že?“

„Ano, hodí,“ odvětila Lynette a pozorně

policistu sledovala. Zbrunátněl a vypadalo to,

že co nevidět vybuchne – a jí došlo, že od Neferet to nebyla jen provokace nebo výmysl.

Vkradla se mu do mysli a odhalila jeho

špinavé tajemství.

112/689

„Ty zkurvená čubko!“ zařval Jamison.

„To by stačilo!“ okřikl uniformovaného

policistu detektiv Marx, potom se obrátil

zpátky k Lynette a Neferet a promluvil tak

zřetelně a klidně, až si Lynette přála, aby

mohla prchnout před šílenou upírkou pod jeho ochranu.

„Lynette, pokud chcete dobrovolně zůstat

s Neferet, můžete ji následovat i do vězení.

Neferet, zatýkám vás za povraždění celé kongregace kostela na Boston Avenue.“

Neferet se krutě, beze stopy veselí zasmála.

„Neumíte ani správně formulovat obvinění,
detektive.“

„Zrovna jste se k těm vraždám přiznala!“

ohradil se Marx. Z jeho hlasu se vytratil profesionálně objektivní tón, který do té chvíle
dokázal udržet. Lynette se hrůzou stáhl

žaludek,

protože

si

náhle

uvědomila

strašlivou pravdu – Neferet povraždila kostel

plný nevinných lidí.

113/689

Musela pevně sepnout ruce, aby se jí

neroztřáslly.

„Jste tak žalostně omezený, detektive

Marxi. To, co se v tom kostele odehrálo,

nebyla žádná vražda – byla to oběť, a jak

velkolepá! Kéž byste tam byl a viděl to na

vlastní oči, ale kdybyste tam byl, nebyl byste

ted' tady a nezažil začátek mého panování.

Ach, to jsem ale odbočila. Obvinil jste mě mylně, protože váš výčet nebyl kompletní.

Zapomněl jste na to, že jsem si před několika dny dala ke svačině vašeho starostu.“

Obličej detektiva Marxe se proměnil v masku plnou odporu. „Něco mi říkalo, že upíři ze Školy noci mluví pravdu, když tvrdí, že starostovu smrt máte na svědomí vy.“

„Pro jednu se nemýlili. Ale dovolte, ať dokončím své *doznání*. Jaká škoda, že včera nikdo nebyl ve Woodwardově parku a neviděl mě, jak triumfálně vycházím ze svého rozkošného úkrytu ve skalách a jako na zavanou nacházím dva omráčené muže, kteří

114/689

mě doslova prosili, abych jim vysála krev.“

Detektiv vykulil oči a Neferet výsměšně

pokračovala: „Nevím, co je více k nevíře,

jestli to, že si ta unylá Zoey Redbirdová nějak vsugerovala, že ty dva zabila, a honem se vám utíkala udat, nebo to, že jste skutečně

uvěřil, že by to nanicovaté děcko v sobě našlo

vůli někoho zabít. V každém případě to vaše

detektivní

schopnosti

nestaví

do

nejpříznivějšího světla.“

Lynette si všimla, že při těch lehkovážných doznáních všichni uniformovaní policisté včetně Jamisona zbledli, ale tvář detektiva Marxe se zatvrdila. Klidně a autoritativně pronesl: „Neferet, povolím vám jeden tele—fonický hovor s vaší nejvyšší radou, ale musíte se mi dobrovolně vzdát a připravit se na to, že budete za své činy pykat.“

„Nejvyšší rada má nade mnou ještě méně pravomoci než vy,“ řekla Neferet. „Nejsem upírka – jsem bohyně Temnoty, královna Tsi Sgili – a již *nikdy* se neskloním před žádnou 115/689 autoritou. Vy, Tulsa, a co víc, celý svět mě bude uctívat, jak je mým božským právem. Hled'te a poučte se. Mabel, pojd' sem ke mně!“

Dívka okamžitě poslechla. Vyšla předními dveřmi, které jí otevřel Judson, a zůstala stát vedle Neferet.

„Další rukojmí vás z toho nedostanou, Neferet!“ zavolal detektiv Marx.

„Řekla jsem, hled'te a poučte se, lidé.

Nemám žádná rukojmí, pouze ochotné vyznavače.

Popatřete

nyní

na

svou

budoucnost!“ Neferet otevřela dívce, které
říkala Mabel, náruč. Lynette musela pood—
stoupit, aby se Mabel mohla do Neferetina
objetí vrhnout. „Jsem tvá bohyně, obětuj se
mi.“

Lynette s morbidní zvědavostí sledovala,
co bude dívka nucena udělat. Čekala jen
několik vteřin.

„Jsi má bohyně,“ pronesla dívka mechanicky a potom si zaryla nehty do hrdla

116/689

a rozdrásala si kůži, až se vyřinuly krůpěje
krve.

„Takhle se chová pravověrný vyznavač.“

Neferet se sklonila, aby se z oběti napila.

Dívka lapala po dechu a třásla se, ale místo

aby se pokusila uniknout, vykřikla: „Děkuji

ti,

bohyně!“

hlasem

plným

slastného

vytržení.

„To je od tebe roztomilé,“ řekla Neferet se rty jen kousíček od Mabelina krvácejícího hrdla. Než se začala krmit, přikázala:

„Zaštit'te nás!“

Vzápětí začaly práskat ohlušující výstřely.

Lynette padla na chodník, schoulila se do klubíčka a zakryla si hlavu rukama v marné snaze se ochránit.

Ozval se bolestný výkřik a policisté začali něco hulákat.

Lynette se sice hrozně třásla, ale vykoukla zpoza rukou. Neferet dál vysávala dívku a okolního zmatku si vůbec nevšímala.

117/689

Kulky určené Neferet – a nejspíš i Lynette – se zjevně odrazily od štítu, který upírka nějak vyčarovala, obrátily se proti tomu sprostému pedofilnímu policistovi a provrtaly ho.

„Bože,“ vydechla Lynette.

„Nechtělás říct *bohyně*?“ Neferet se na ni usmála rty rudými od dívčiny krve.

„A-ano, chtěla,“ hlesla Lynette. Motala se jí

hlava. Neferet pustila Mabel a ta se ztěžka

svezla na chodník.

Pak upírka natáhla ruku k Lynette, ta se jí

chytila a nejistě vstala. „Žádný strach. Nedovolím, aby ti ublížili. Nedovolím, aby ublížili komukoli, kdo je mi věrný,“ řekla Neferet.

Znovu se obrátila k policistům. Ti odtáhli

Jamisonovo rozstřílené tělo za auta a teď se

za nimi krčili. Lynette slyšela praskot

vysílaček, jak přivolávali sanitku a posily.

„Už rozumíte, detektive Marxi? Poučil jste

se?“

118/689

„Poučil, teď už vím, že jste vražedkyně!“

křikl. „Ještě jsme neskončili – tohle si

vyřídíme!“

„Výjimečně máte pravdu. Ještě jsem

neskončila – tohle je teprve začátek. Hled’te

a poučte se, hled’te a poučte se,“ zopakovala

Neferet. „A hled’te hlavně nahoru! Děti, pojd’te se mnou!“ přikázala. Zavěsila se do

Lynette, otočila se k policistům zády a šla

zpátky dovnitř.

„Judsone, zajisti ty dveře znovu na řetěz.“

„Ano, bohyně. Ale to je na dlouho

nezadrží.“

„To já vím! Dělej prostě, co ti říkám. Jako

vždy zařídím ostatní detaily sama.“

„Ano, bohyně.“

„Lynette, pojď se mnou laskavě na terasu

mého apartmá. Zakrátko tam započne úžasná slavnost.“

„Ano,

bohyně,“

odvětila

Lynette

a nastoupila s Neferet do výtahu.

119/689

Neferet se vědoucně usmála. „Téměř věříš,

že jsem božstvo.“

Lynette to nechala bez odezvy. K čemu by

to bylo, když si Neferet mohla každou její

myšlenku prověřit a dobrat se pravdy? Proto

nakonec řekla to jediné možné: „Jsem vám

plně k službám, Neferet.“

„A já jich využiji.“

Výtah dojel do apartmá a dveře se

otevřely. „Kylee, Lynette je nějaká pobledlá.

Nalij jí sklenku mého nejlepšího červeného

a přines ji na terasu.“ Neferet proplula kolem

Kylee s Lynette v závěsu, rozrazila prosklené

dveře a vyšla mezi šedesát lidí, kteří
v hloučcích vyděšeně postávali venku. Velká
část byla až u kamenného zábradlí, které
ohraničovalo velkou nezastřešenou terasu,
a z výrazu jejich tváří bylo zřejmé, že slyšeli střelbu a viděli, co se dole odehrálo.

„Počkej tu, Lynette, a napij se vína.

Pomůže ti vrátit barvu do tváří. To by nešlo,
aby moje nejmilejší vyznavačka vypadala

120/689

přepadle a nezdravě,“ podotkla Neferet. Potom zamířila ke kamennému zábradlí. Ti,
kdo stáli nejbliž, od ní nervózně poodstoupili.

„Jelikož

moderní

vzdělání

je

v hluboké krizi, je mou božskou povinností

vás poučit, že toto,“ odmlčela se a ukázala na

zdobné kamenné zábradlí, „se nazývá balustráda.

Tyto

silné

podpůrné

sloupky

rozmístěné v pravidelných rozestupech jsou

balustrové kuželky. Šťastnou shodou náhod

tvorí balustrádu kolem terasy mého chrámu
přesně šedesát balustrových kuželek. Chci,
abyste si každý jednu vybral a postavil se
přímo před ni.“

„Ne-nebudete po nás chtít, abychom
skočili, vidíte?“ zeptala se jedna vystrašená
stará paní.

„Ne, babičko,“ ujistila ji Neferet vřele. „To
by byl naprostý nesmysl. Copak jste neviděli,
jak jsem ochránila Lynette před smrtícími
kulkami, které na ni vypálili policisté?“

121/689

Dlouho bylo ticho a pak někdo zvolal: „Jo,
ale vysála jste tu holku.“

„Mabel byla neposlušná. Chcete, aby vás
stihl stejný osud?“

Ta slova zapůsobila na lidi jako ostruhy.
Rozběhli se k zábradlí a každý se postavil
k jednomu sloupku.

„Výborně! Kylee, dolij mým vyznavačům
šampaňské, než si promluví se svými temnými dětmi o něčem soukromém.“

Lynette dovedla ocenit drahé červené víno
a obvykle si ho vychutnávala, popíjela ho po
malých doušcích, jak se patří. Teď ne.

Obrátila ho do sebe, a když kolem ní robotka

Kylee procházela, aby přinesla další šampaňské, vytrhla jí z ruky lahev. Byla vděčná za surreálný, nezúčastněný pocit, který v ní alkohol vyvolával. Sledovala, co dělá upírka.

Poodešla do tmavého rohu terasy, co nejdál od kamenného zábradlí, skláněla se tam a mluvila jakoby do prázdna.

122/689

Lynette však věděla, že to tak není.

A opravdu, ani ne po pár vteřinách se vzduch kolem upírčiných nohou zachvěl, jako když v letním vedru vzlínají z asfaltu vlny horka,

a Neferetini hadi se zviditelnili. Lynette byla ráda, že se upírka plně věnuje svým „dětem“, protože nedokázala potlačit záchvěv odporu.

Připomnělo jí to jeden starý western, který viděla jako dítě. Byl o honácích dobytka.

Když se brodili přes řeku, jeden mladík spadl z koně a přistál přímo v obrovském klubku pářících se vodních hadů, kteří ho zabili, ale ne dost rychle. Vypadalo to, jako by Neferet

stála právě v takovém klubku, až na to, že její hadi byli větší, černější a ještě nebezpečnější než zmije z Divokého západu.

Co jsou ksakru zač? Po pravdě, Lynette toho o upírech moc nevěděla. Jako zákazníci by je sice brala – každý ví, že jsou bohatí –

ale nikdy si ji žádný nenajal. Nebyla tudíž
žádná kapacita v oboru upírů, ale věřila, že
o takovýchhle hadích nestvůrách by něco

123/689

zaslechla. Jejich zvířata jsou přece kočky,
proboha, ne plazi!

Nalila si do poháru poslední zbytek vína
a znovu se pořádně napila. S úlevou si uvě-
domila, že se jí do tváří vrazilo horko.

Výborně,

aspoň

už

nebude

vypadat

„přepadle“. Nepochybovala o tom, že upírka
je schopná zabít ji pro úplnou maličkost.

Kradmo se do tváří ještě štípla, aby byly
opravdu červené.

Jak se z tohohle maléru dostane? Teď už jí
ani nezáleželo na tom, jestli z toho vytluče
nějaký zisk. Chtěla jen utéct, aniž by ji pola—
pilo některé z dětiček té šílené upírky.

„Skvělé!“ Neferet se narovnala a obrátila se

k šedesáti lidem rozestaveným podél balustrády. „Když jsem nyní svou představu vysvětlila svým
dětem, mohu se o ni podělit

i s vámi – svými věrnými vyznavači.“ Popošla
doprostřed terasy, aby na ni všichni viděli
a slyšeli ji. „Kylee, prozatím bylo šampaňského
už
dost.

Běž
si
stoupnout

124/689

k Lynette.“ Kylee samozřejmě poslechla na
slovo.

Lynette po dívce kradmo střelila pohledem. Kylee měla zavřená ústa a nebylo na ní
vůbec znát, že v ní přebývá had, ale očividně
jela na autopilota. Oči měla otevřené, ale
prázdné. Obličej naprosto bezvýrazný. Tentokrát Lynette záchvěv odporu potlačila. Kdo
ví, co by o ní ta věc upírce řekla?

„Teď se vás na něco zeptám, je to otázka,
kterou může zodpovědět kdokoli z vás. Jaká
starost vám právě teď nejvíce leží na srdci?“

obrátila se Neferet na lidi. Lynette přišlo
zvláštní, že dokáže mluvit tak normálně,
dokonce mile. Byla to jen maska, ale
věrohodná.

Nikdo neodpověděl, a tak se Neferet vřele,

povzbudivě usmála. „Ale no tak! Jsem vaše
bohyně. Je mou povinností i potěšením
vyslechnout vaše starosti – a jako mí
vyznavači jste povinni obracet se s nimi na
125/689

mě. Nenutěte mě, prosím, abych vás k tomu
musela přimět silou.“

Ozval se nějaký muž. „Mně nejvíc leží na
srdci to, že nechci umřít – nebo něco ještě
horšího,“ prohlásil a nervózně zalétl pohledem k hemžící se temnotě, která upírku
obklopovala.

„Dobře! Hezky řečeno. Máte všichni
podobné obavy?“ Znělo to, jako kdyby to Neferet skutečně upřímně zajímalo, a dokonce
i Lynette
si
uvědomila,
že
přikyvuje
spolu s ostatními.

„Výborně!“ zvolala Neferet. „Věděla jsem,
že se budete obávat hlavně o své bezpečí.
Nechci vás nijak kárat a nezlobím se na vás,
ale ze všeho nejvíce by vám mělo ležet na
srdci, abyste o mě řádně pečovali a uctívali

mě.“ Několik lidí začalo protestovat, zjevně se báli, co upírka udělá teď, ale Neferet zvedla ruku a královským gestem je umlčela.

„Ne, ne, já to chápu. Skutečně. A proto chci

mít naprostou jistotu,

že

mým

126/689

vyznavačům nemůže nikdo ublížit, aby získali naprostou volnost a mohli mě uctívat, jak náleží.“

Lynette přišlo jako velká ironie, že právě při těchto Neferetinyých slovech se dole ozval jekot blížících se sirén.

„Aby byli mí vyznavači skutečně v bezpečí, potřebuji vaši pomoc. Dělejte přesně, co vám řeknu, a já vám slibuji, že do mého chrámu nepronikne nic nebezpečného.“

Lynette si tichounce povzdechla. Škoda že někdo nahlas nevyslovil to, co si všichni

mysleli: *Nic zvenčí nám starosti nedělá – to vy!* Ale nikdo samozřejmě ani necekl, protože z Neferet měli všichni hrůzu.

„Váš úkol je zcela jednoduchý. Nejprve se

všichni musíte otočit čelem ven.“ Všech
šedesát pomalu, neochotně udělalo, co po
nich chtěla, a postavili se k Neferet zády.

„Nyní
zvedněte
ruce,
zavřete
oči

a vyprázdněte svou mysl třemi nádechy,
povedu vás – nádech a výdech... nádech

127/689

a výdech... nádech a výdech.“ Lynette slyšela,
že lidé dýchají podle ní. „Chci, abyste se
soustředili na můj hlas a na nic jiného
nemysleli.“ Neferet se odmlčela, rozhlédla se,
jako by kontrolovala, že jsou všichni na svých
místech. Když její pohled padl na Lynette,
plné rty se jí zvlínily v dravčím úsměvu.

Lynette se sevřel žaludek neblahým
tušením. Bála se, že vyzvrací tu spoustu vína,
co vypila.

Neferet ji jen přelétla pohledem a obrátila
zrak k hadům, kteří se jí kroutili u nohou.

„Děti, je čas!“ Další slova pronesla zpěvavým

tónem, který působil nečekaně konejšivě,
téměř hypnoticky.

*Zabijte jednou rychlou ranou,
až hněv můj bude na ty dole dštít.*

*Pijte, a mocí vyzískanou stvořte pro mě
dokonalý štít.*

Lynette cítila, jak s každou větou narůstá
upírčina moc a stejně jako těch šedesát lidí,

128/689

kteří strnule stáli s pozdviženýma rukama,
nemohla dělat nic než čekat, co se bude dít
dál.

*Aby se zrodil nový svět
a božský chrám mohl pevně stát,
musíte na něm věrně lpět
a ukázat Tulse, jak bohyně se bát!*

Na to, co se potom odehrálo, neměla
Lynette až do konce života zapomenout, ten
výjev jí nesmazatelně utkvěl v paměti. Při
závěrečných slovech Neferet vztáhla paže,
a jako by to bylo znamení, na které čekali,
vystřelilo od ní šedesát hadů přímo do zad
nic netušících lidí. Lynette zadržela dech,
předpokládala, že hadi se jim vyšplhají po

nohách a ovládnou je, ale to se strašlivě,
hrozně zmýlila. Hadi si nikoho nepřisvojili,
všichni naráz provrtali lidem záda přesně uprostřed a takovou silou, že se po kamenné
balustrádě jako rudý déšť rozprskla krev
a vnitřnosti. Lynette nevěřícně zírala na to,

129/689

jak se ty nestvůry plazí dolů po zdech Maya
a pokrývají je černotou a krví, jako by se
spouštěla temná tekutá opona.

Jakýsi zvuk ji přiměl obrátit pohled zase
k Neferet. Otupěle zaznamenala, že upírka
pořád stojí se vztaženými pažemi. Hlavu
měla zakloněnou, křečovitě se zachvívala
a sténala ohavnou rozkoší. Lynette na vlastní
oči viděla, jak se kolem ní šíří temný svit.

Náhle jí to došlo. *To je tím, že ti lidé umírají*

– nějak se krmí jejich dušemi, tak jako se ty její obludy živí jejich těly.

A ony na čerstvých mrtvolách opravdu
hodovaly – všichni hadi, kteří zůstali na
terase. Lynette začala bezděky vrtět hlavou.
Bylo jich tolik, pořád jich ještě zbývala
strašná spousta.

Stále ještě vrtěla hlavou a zírala na netvory, kteří se hemžili mezi mrtvými těly,
přisávali se na ně jako obří pijavice a vysávali z nich všechno, co zbylo, když Neferet spustila ruce.
Narovnala si župan, na šedesát 130/689

mrtvých se ani nepodívala, otočila se a s úsměvem zamířila k Lynette.

„Kylee! Naházej ty mrtvoly přes balustrádu, až děti dojedí. A zavolej Judsona a ostatní personál. Už nemusí hlídat dveře.

Všichni jste v bezpečí. Mým závojem Temnoty nic nepronikne. Nikdo nemůže do mého chrámu vejít ani ho opustit bez mého svolení. Ať mí služebníci oznámí zbývajícím vyznavačům, že už se nemusí schovávat v tom nepohodlném sklepení. Můžou se bez obav vrátit do svých pokojů. Ručím za jejich bezpečí – dokud mě budou uctívat. Je na čase, aby mi začali vzdávat hold.“

„Ano, bohyně,“ řekla Kylee a spěchala dovnitř.

Neferetiny smaragdové oči se upřely na

Lynette. „Co říkáš mé slavnosti?“

Lynette polkla žluč, která ji pálila v krku,

aby se nezalkla, a naprosto po pravdě

odpověděla: „Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

131/689

„Nikdy jsem nic podobného neviděla,

a dál?“ nadhodila Neferet vyčkávavě.

„Nikdy jsem nic podobného neviděla, *bo-*

hyně,“ řekla Lynette a hluboce, rozechvěle se uklonila.

„A říkáš to dokonce zcela vážně. To je

báječné. Povstaň, má milá Lynette, a nalij
nám oběma sklenku vína, potřebujeme si
popovídat o tom, jaké slavnosti na mou
počest míníš přichystat.“

Lynette se narovnala a udělala přesně to,
co jí její bohyně poručila.

6)

Detektiv Marx

Už od té temné zasněžené noci, kdy ho

Zoey Redbirdová zavolala na staré nádraží,

poté co spolu s jedním chlapcem jen těsně

unikla násilné smrti, měl detektiv Marx

pochybnosti

o Neferet,

tehdy

ještě

velekněžce tulské Školy noci. Něco mu na ní

nesedělo. Když tehdy Zoey odvezl zpátky do školy a Neferet ji se zdánlivě nelíčenou vřelostí přivítala, ta malá z ní zjevně byla

nervózní. A držela si od ní odstup. Dokonce

ostentativně předvedla nové tetování, kterým

ji bohyně tenkrát obdařila, a detektivovu

cvičenému oku neuniklo, že mládě tím vyso—

ce postavenou nejmocnější upírku na škole

úspěšně odkázalo do patřičných mezí. Marx

zřejmě měl stát na straně dospělé upírky

a o pravdomluvnosti mláděte pochybovat.

133/689

Jenomže v Neferetině přítomnosti ho svrbělo

v kostech, a právě tenhle pocit mu na ulici

nespočetněkrát zachránil kůži. Zato se Zoey

byl naprosto v pohodě. Z ní žádný divný pocit neměl. To Neferet, ta se mu *ani trochu* nezdála.

Zeptal se na Neferet své sestry, kterou označili skoro před dvaceti lety. Anne mu odpověděla nezvykle stroze: *Neferet je mocná velekněžka. Neplet' se jí do cesty.*

Když se z ní snažil dostat další podrobnosti, Anne na tohle téma odmítla diskutovat.

Dokonce mu téměř týden nezvedala telefon.

To bylo mimořádně podivné. Byli s Anne

dvojčata a zůstali si blízcí i potom, co ji označili a prošla proměnou. Ted' učila kouzla a rituály na sanfranciské Škole noci. Aspoň

jednou do roka tam za ní jezdil na dovolenou. Dokonce několikrát bydlel přímo ve škole

jako její host. Anne s ním obvykle o upířím světě mluvila upřímně a otevřeně. Věděla, že

134/689

bratrovi může věřit. Ale stačilo zmínit Neferet a Anne mezi ně postavila zeď.

Marxe se to bolestně dotklo, vadilo mu, že

nemá sestřinu plnou důvěru. Proto se na Neferet víckrát nezeptal.

Ani když velekněžka odešla z tulské Školy noci a na tiskové konferenci očernila většinu upírů, konkrétně zejména svoji bývalou školu.

Ani když někdo zdemoloval Neferetino apartmá a ona zmizela.

Ani když nová velekněžka tulské Školy

nocí Thanatos obvinila Neferet z vraždy

starosty LaFonta.

Ani když na policejní nouzovou linku někdo anonymně zavolal, že viděl nahou upírku odpovídající Neferetinu popisu vcházet do kostela na Boston Avenue.

Za posledních dvacet a něco minut dospěl k závěru, že své rozhodnutí na nic se sestry neptat přehodnotí.

135/689

„Tady! Zraněný policista tady!“ Marx zamával na sanitku, která se s kvílením sirén přiřítla k improvizované barikádě, za níž se s ostatními policisty krčil. Střelil pohledem po Jamisonovi. Ten chlap byl evidentně odepsaný. Šest kulek, které se odrazily od Neferetina neviditelného štítu, ho jako na potvoru zasáhlo všude, jen ne tam, kde ho chránila kevlarová vesta. *Jak to sakra*

udělala? Další otázka, kterou si Marx připsal na dlouhatánský seznam toho, na co se rozhodně sestry zeptá.

Přiřítlo se tolik policejních hlídkových vozů, že je nedokázal ani spočítat, a zaparkovaly uprostřed ulic v okolí Maya. Policisté, kteří se nerozběhli na pomoc k Marxovi,

spěchali

evakuovat

všechny přilehlé budovy. Marx nahlásil do

vysílačky kromě zranění policisty i držení

rukojmi.

136/689

Když uviděl velitele Connorse v čele jed—

notky rychlého nasazení, ulevilo se mu

a zároveň v něm hrklo.

Velitel Connors nebyl zrovna známý svými

diplomatickými schopnostmi.

„Detektive, v rychlosti mi to shrňte,“

požádal Marxe velitel.

„Neferet se přiznala k té hromadné vraždě

na Boston

Avenue. Zadržuje tady vevnitř rukojmi.

Nějak je ovládá. Nevím, jestli je to kouzlo,

nebo jestli se jí prostě tak hrozně bojí, že jsou ochotní pro ni udělat cokoli. Ale nevěřil byste, jaké šílenosti ti lidi na její rozkaz

vyvádějí.“

„Po tom, co jsem viděl její práci na Boston

Avenue, už mě sotva může něčím překvapit,“

odtušil velitel chmurně.

„Vidíte tamhletu mrtvou? Ta holka si

vlastníma rukama rozsápala krk, aby se Neferet mohla napít, a ještě při tom řekla:

„Děkuji, bohyně.““ Marx kývl ke krvavé

hromádce, která bývala mladou ženou.

„Víte, kolik lidí tam s ní přibližně je?“

Marx zavrtěl hlavou. „Určitě kolem stovky,

ale je to jen odhad. Uzavřela restauraci

i všechny vchody. Co jsme zatím viděli, ven

nikoho nepustila.“

„No, tak bude muset nás pustit dovnitř.“

„Veliteli, myslím, že bychom nejdřív měli

získat bližší informace o rukojmích a celé

situaci. Nechceme, aby se opakovalo to, co se

stalo v tom kostele. Tam ty lidi povraždila,

ale to, jak ti mrtví vypadali, neodpovídalo

žádnému upířímu útoku, který jsem v životě

viděl. Byli rozřezaní, napůl sežraní a vysátí.

S takovou mocí, jakou má Neferet, jsme se

ještě nikdy nesetkali.“

„Jo, taky jsem je viděl.“ Velitel zavrtěl hlavou. „Jak to krucinál ta upírka dokázala?

Slyšel jsem o velekněžkách, co se dokážou

lidem dostat do hlavy – částečně je ovládnout, dokonce jim vymazat vzpomínky.

A vím, že mají velkou fyzickou sílu, i když

menší než jejich bojovníci. Ale ten masakr

v kostele...“ Znovu zavrtěl hlavou. „O ničem takovém jsem nikdy neslyšel. Co vy? Není vaše sestra upírka?“

„Je, chystám se jí zavolat, ale nejdřív byste měl něco vědět. Neferet říká, že není upírka.

Mluví o sobě jako o bohyni, konkrétně tvrdí, že je bohyně Temnoty a královna Tsi Sgili, ať je to, co chce. Mayo je teď prý její chrám a Tulsa ji má uctívat.“

Velitel se posměšně uchechtl. „S tím ať jde někam. Jakmile si ujasníme, jak jsou na tom rukojmí, jdeme dovnitř. Uvidíme, jestli ji naše odstřelovací padesátky z toho bludu vyléčí.“

Marx souhlasně pokývl, ale v kostech ho zase zasvrbělo známé varování. Měl zlou předtuchu, že celá tahle věc se nevyvine podle jejich představ.

„Ti upírští neznabozi poslední dobou vyvádějí jak šílení.

139/689

Nejdřív zabijou starostu, pak ty dva chlapy v parku, vyvraždí kostel a teď tohle. Podle mě nestačí dát těm ze Školy noci jen zákaz

vycházení. Měli bychom je všechny hnát

z Tulsy svinským krokem!“

„Veliteli, ohledně těch dvou mrtvých

z parku.“ Marx se zachmuřil. Věděl, že pro—

tiupírské

nálady

sílí,

ale

vadilo

mu

poslouchat takové rasistické žvásty z úst policejního velitele.

„No, co je s nimi? Vy jste přece zatkl to

mládě, co se přiznalo k jejich vraždě, ne?

Krucinál, ta holka možná zabila i LaFonta!“

„K vraždě starosty i těch dvou mužů se

vlastně právě před chvílí přiznala Neferet.

Přímo se tím chlubila, stejně jako tím ma—

sakrem v kostele.“

Velitel překvapeně zamrkal. „Tak proč se

hergot ta holka přiznala? Není s Neferet

spolčená?“

„O tom upřímně pochybuju. Mezi Zoey

Redbirdovou a Neferet panuje už delší dobu

zlá krev. Spíš bych řekl, že Zoey na ty dva náhodou narazila, oni ji napadli, ona se bránila, a když se pak dozvěděla, že jsou mrtví, myslela si, že je musela zabít. Je to hodná holka, veliteli. Podle mě se udala, protože ji trápily výčitky svědomí. Dokonce odmítla, aby za ní přišli dospělí upíři.“

Velitel se na něj nechápavě podíval. Marx potlačil povzdech a vysvětlil to. „Když mládě nemá nablízku dospělé upíry, jeho tělo se stoprocentní jistotou odmítne proměnu a ono zemře. Zoey se sama odsoudila – a rozhodla se, že si zaslouží smrt.“

„Vždycky zapomenu, že toho o upírech tolik víte.“ Velitel zhnuseně zavrtěl hlavou.

„Ono je asi fuk, jestli jde o lidi nebo o upíry – všichni pubertáci jsou stejně vypatlaní.“

Marx už chtěl namítnout – se vší úctou – že náhodou zná i pubertáky, kteří rozhodně vypatlaní nejsou, a počítá mezi ně i Zoey Redbirdovou, když vtom ho zarazil výkřik jednoho uniformovaného policisty.

141/689

„Proboha! Koukněte se nahoru!“

Marx prudce vzhlédl, právě včas, aby viděl, jak přes kamenné zábradlí střešní terasy

Maya jakási neviditelná síla vymrštila nějaké

tvory, groteskní, černé, podobné hadům, ale

neměli oči – jen rozšklebené tlamy plné

zubů, které se rudě leskly. Spolu s nimi za-

čaly dolů pršet krev, vnitřnosti a kousky těl.

Jak se ti tvorové snášeli ze střechy, jejich těla se rozpínala, až se místo bezokých hadů spouštěla dolů
temná pulzující opona plná

rudých skvrn. Přilnula ke kamenné fasádě

Maya, zahalila ji temnotou a krví a padala

stále níž.

„Palte! Zabijte je!“ zařval policejní velitel.

Marx se ho pokusil zastavit. Pokusil se mu

připomenout, že vevnitř jsou nevinní občané,

kteří by snadno mohli přijít k újmě na zdraví,

nebo dokonce o život. Že tím útokem jen

popudí upírku, která drží tyto lidi jako rukojmí a už teď je tak šílená, že se považuje za

nesmrtelnou. Ale všichni kolem už v panice

142/689

zahájili střelbu a v tom chaosu jeho slova

zanikla.

Nejdřív ani nechtěl zvednout oči. Nechtěl

se podívat na Mayo poničené kulkami a řešit

důsledky velitelova ukvapeného rozkazu. Ale

Marx nebyl člověk, který se vyhýbá těžkým

životním rozhodnutím, svoji kariéru naopak

vybudoval na tom, že si s nimi uměl poradit.

Odhodlaně vzhlédl.

Opona z hadů se rozprostřela tak, že to

vypadalo, jako by budově narostla tuhá

rudočerná kůže, kterou nedokázaly provrtat

ani policejní glocky.

Všichni zírali na to, jak temnota splývá po

budově stále níž až k chodníku, o který se zastavila se šustotem, při kterém se Marxovi

vybavilo, jak jednou v New Yorku bydlel

v hotelu Plaza a udělal tu chybu, že si ve tři

ráno šel ven zakouřit. Krysy. Zastavil se tehdy u úpravného živého plotu před přepychovým vchodem hotelu a zaslechl nějaký

šramot. Zadíval se mezi keře a pořádně se

143/689

lekl, když uviděl, jak se tam hemží desítky

krys. Přesně takový zvuk vydala Neferetina

opona temnoty, když se dotkla paty budovy

a nepokojně se zavlnila po dlažbě z dvacátých

let.

„Mířte na dveře. Prorazte nějak ten hnus

a připravte se jít dovnitř!“ zahulákal velitel.

„Ne!“ vykřikl Marx, ale všichni muži v uniformách rozkaz uposlechli.

Marx hodlal zůstat naživu, aby mohl

pokračovat v boji, a tak se vrhl do krytu za

policejní auto.

Za pár vteřin bylo po všem. Střelci se
rozběhli k dvojitým dveřím a pálili do skla,
které teď pokrývala hladká zakrvácená
černota. Marxovi pukalo srdce, když se
ozvaly první výkřiky. To už hlásil do
vysílačky: „Velký počet raněných policistů!

Potřebujeme

u Maya

další

autobusy!

A posily!

Další posily! Pošlete sem každého poldu,

co jich v Tulse máme, okamžitě!“

144/689

Když velitel zavrával a zhroutil se na

chodník, uprostřed čela rudou ránu, kterou

mu způsobila střela z vlastních řad, oči

v sloup, zakalené, nevidoucí a nepochybně

mrtvé, Marx udělal to jediné, co mohl –

převzal velení.

„Zastavit palbu, ústup! Ústup!“ zařval

a muži s evidentní úlevou uposlechli.

Vedle něj se přikrčil mladý policista v uniformě, prudce oddychoval a třásl se mu

ruce. Marx hádal, že mu bude sotva

jednadvacet.

„Matko boží, tu černou věc to ani
neškráblo! Kulky se od toho odrážely přímo
na nás, jako by to umělo mířit. Co to sakra
je?“ vypravil ze sebe. Hlas se mu klepal
stejně jako ruce.

„Magie,“ odpověděl Marx. „Temná zlá
magie.“

„Jak proti něčemu takovému máme
bojovat?“

145/689

Marx se mladíkovi podíval do očí. „My nijak. Potřebujeme pomoc. Naštěstí vím, na
koho se obrátit.“

Zoey

„Kdybych aspoň sakra věděl, co se děje!“

Stark rázoval tam a zpátky před mojí celou.

„Běž se podívat, jestli je babička pořád

v čekárně. Ona zjistí, co se stalo. Má s sebou

sušenky, těm nikdo neodolá,“ řekla jsem.

„Dobrý nápad. Za vteřinku jsem zpátky.“

Rozběhl se chodbou pryč a teď jsem pro

změnu začala rázovat já.

Neferet. Jestli se něco strhlo v Mayu,

určitě za to může

Neferet. Měla jsem chuť popadnout mříže,

cloumat s nimi jako blázen a ječet: *Pust'te mě ven, pust'te mě ven!* Jestli někde tam venku Neferet vyvádí bohyně ví co, měla bych tam být taky já a snažit se ji nějak zastavit.

146/689

A to bych taky udělala, kdyby mi neruplo

v kouli a nezabila jsem dva chlapy.

Stark přiklusal zpátky a položil ruce na

moje, které opravdu svíraly ty pitomé mříže,

jako bych je snad mohla roztáhnout.

„Asi

babičku

poslali

pryč

společně

s Thanatos a ostatními. Kromě jednoho

poldy na recepci tady vůbec nikdo není.

Všichni jsou krucinál fuč! Kdybych měl klíč,

klidně bych tě mohl pustit.“ Zvedl obočí,

přítlačil mi na ruce a trochu železnými

mřížemi zacloumal (samozřejmě se ani

nehnuly). Potom nasadil ten svůj přidržený úsměv. „Ale já klíč nemám, neznáš náhodou

někoho, kdo umí, já nevím, třeba přivolat

všech pět živlů, aby, řekněme, ty dveře

vyrazily?“

„Starku, já tady nejsem jen tak pro nic za

nic. Udělala jsem něco vážně hodně špatného. Když odsud uteču, nic se tím

nespraví.“

147/689

„Něco by se tím spravit mohlo, třeba to, že

Neferet někde tam venku požívá nic netušící

občany Tulsy. Vlastně se na tu tvoji nehodu

možná zapomene a ještě ti poděkují, pokud

jim

pomůžeš

zastavit

tu

pošahanou

rachejtli.“

Smutně jsem se usmála. „Oni by možná zapomněli, ale já ne. A Neferet zastavit nedokážu, Starku.“

„Už se ti to jednou povedlo.“

„Ne definitivně, a ne bez pomoci.“

„No...“ Rozpřáhl ruce. „Pomoc tu máš!“

Zafuněla jsem. „To nestačí. Kdyby to

stačilo, Neferet by se nevrátila po tom, co

jsme jí posledně nakopali zadek.“ Sklesle

jsem pokrčila rameny. „Nejspíš vůbec ani nejde o ni. Třeba někdo vyloupil banku.“

„V Mayu? Ehm, Zoey, to je hotel, ne

banka.“

„No, mohli by to být –“

Dveře do chodby se rozletěly, kovově zazvonily o zeď a dovnitř vrazil detektiv Marx.

148/689

Vypadal dost mizerně. Jako že fakt mizerně.

Oblek měl špinavý a jednu nohavici na koleni

roztrženou. Cítila jsem z něj krev, na což

jsem se okamžitě pokusila vůbec nemyslet.

Vlastně to nebylo zas tak těžké, protože jeho

výraz mě dost vyvedl z míry.

Tvářil se totiž vyděšeně.

„Jak to bylo v tom Woodwardově parku?“

zeptal se rázně, jakmile došel ke Starkovi.

„To už jsem vám řekla.“

„Řekni mu to znova,“ pobídl mě Stark.

„Proč, co se děje?“

„Nejdřív mi odpověz.“

„Tak dobře, jak jsem už řekla, ti dva chlapi mě naštváli a já je odhodila svým hněvem.“

„Čím tě tak rozzlobili?“ zeptal se.

„Nebylo to nic, co by omlouvalo vraždu,“
řekla jsem.

„Prostě mi odpověz, na co se tě ptám!“

štěkl Marx. Jeho tón mě zaskočil, a tak jsem se automaticky rozpovídala. „Courali se po parku a pouštěli hrůzu na holky, aby z nich

149/689

vyrazili peníze. Začali se do mě navážet a teprve pak si všimli, že mám tetování. Jakmile jim došlo, že nejsem žádná bezbranná obyčejná holka, hned si to s tím vydíráním rozmysleli. V podstatě řekli, že si půjdou najít nějakou jinou holku, kterou si budou moct podat. Fakticky mě tím vytočili.“ Po krátké odmlce jsem dodala: „Ale to není všechno.

Byla jsem naštvaná, už když jsem do toho parku šla. Proto jsem se tam vůbec vydala.

Chtěla jsem se uklidnit. Nemohla jsem...

Neovládala jsem se.“

„Pověz mu i ten zbytek. Proč jsi dala

vidoucí kámen

Afroditě, když ses nechala zatknout,“

naléhal na mě Stark.

„Tenkrát jsem si to neuvědomila, ale teď

už chápu, že moje emoce nějak ovlivňoval

vidoucí kámen, to je takový talisman, který

jsem dostala na ostrově Skye – umocňoval je,

nebo je vyvolával, nebo možná jen získával

sílu z mého napětí. Když se to děje, zahřívá

150/689

se, a tam v parku byl úplně rozžhavený. Tak

jsem nejspíš ty chlapy dokázala zvednout do

vzduchu

a praštit

s nimi

o tu

skálu

u jeskyně.“

„Teď bys například něco takového nedokázala, nebo ano?“ zeptal se Marx

a nespouštěl ze mě oči.

„Asi ne. Rozhodně ne sama. Musela bych

přivolat jeden nebo víc živlů, ale ty mají největší sílu, když mám kolem sebe kruh a živly

vzývá všech nás pět.“

Marx zamyšleně přikývl. „Věděla jsi, že ti

dva muži jsou mrtví, když jsi z parku

odcházela?“

„Ne. Teda věděla jsem, že jsem s nimi
praštila o skálu, ale to bylo, jako bych se na
chvíli pomátla a vybuchla. To mě, no, překvapilo,“ odpověděla jsem. Mimoděk jsem si
začala třít pravou dlaň o džíny a podívala
jsem se na ni. Uprostřed krajkového tetování
byl vypálený dokonalý kruh. Ukázala jsem
dlaň detektivovi. „To uprostřed, to kolečko,

151/689

mám od vidoucího kamene. Udělal mi to,
když jsem do těch dvou udeřila svým
hněvem. Jako by ta síla pocházela z něj
a skrze mě jen prošla. Jakmile jsem si uvě-
domila, co jsem udělala, šla jsem se na ně
podívat.“ Při té vzpomínce jsem ztěžka
polkla.

„A co přesně jsi viděla?“ pobídl mě Marx
netrpělivě.

„Leželi tam u paty skály, té, co se táhne
podél Jednadvacáté ulice. Já – pamatuju si,
že jeden z nich zasténal a ten druhý se
pohnul. Bylo mi jasné, že jsem jim ublížila –
možná dokonce hodně vážně – a to mě vyděsilo, tak jsem utekla. Asi umírali. Hrozně
mě to mrzí. Opravdu. Vím, že to na věci nic

nemění. Ani to, že v tom parku obtěžovali

holky a že ta síla pocházela z vidoucího kamene. Zabil je můj hněv. Je to moje vina.“

Hryzla jsem se do rtu. *Nebudu* brečet.

„Ne, Zoey. Pravda je taková, že tys to
neudělala a za jejich smrt neneseš žádnou

152/689

odpovědnost.“ Projel čtečkou na dveřích cely
kartu a ocelový zámek se s cvaknutím
odemkl.

„Ehe?“ Brejlila jsem na něj s pocitem, že se
mi to snad zdá. Koukla jsem se po Starkovi.

Ten na detektiva taky zíral.

„Tohle nějak souvisí s Neferet,“ nadhodil.

„Tohle v každém ohledu souvisí s Neferet,“
přisvědčil Marx. „Přiznala se, že ty dva muže
zabila ona. Ne, to není přesné. Neferet se
těmi dvěma vraždami *vychloubala*.“

Stark mě s jásotem chytil do náruče.

„Zoey, tys nikoho nezabila!“

„Já nikoho nezabila!“ vykřikla jsem taky
a rozesmála se, stále v jeho objetí. Točila se
mi hlava, skoro mě jíkala závrať. *Nikoho*

jsem nezabila! Do prkýnka – málem jsem odmítla proměnu. Málem jsem umřela. Kvůli Neferet.

Všechno vždycky nakonec ukáže na

Neferet.

153/689

Plácla jsem Starka po rameni a on mě postavil na zem (ale za ruku jsem ho držela dál).

Otočila jsem se k detektivu Marxovi. „Co dalšího ještě provedla?“

„Ty a tví kamarádi jste měli pravdu. Neferet zabila starostu. On a ti dva v parku, to bylo jen zahřívací kolo. Povraždila kostel plný lidí a před chvílí se prohlásila za bohyni a Mayo za svůj chrám. Zabarikádovala se tam se

spoustou lidí, které ovládá nějakými kouzly.“

„Do hajzlu!“ ujelo Starkovi.

„Milostivá bohyně!“ Neferet do toho konečně šlápla. Konečně ukázala, co je doopravdy zač, úplně přede všemi.

„Jsi volná, Zoey. Všechna obvinění proti tobě byla stažena. Ale než odejdeš, mám na tebe prosbu.“

Zadívala jsem se mu do očí. „Nemusíte prosit. Pomůžu vám. Udělám všechno, abych ji zastavila.“

154/689

Marxovi povolila ramena, jak se mu ulevilo. „Děkuju.

Nebudu ti lhát, Zoey. To, co se děje

v Mayu, je opravdu hodně ošklivé. Neferet je

mocná a nebezpečná.“

„A totálně šílená,“ dokončila jsem za něj.

„Já vím. Víím to už několik měsíců.“

„Potom víš, proti čemu stojíš.“

„Všichni to víme,“ řekl Stark. „Protože

s tou šílenou mrchou jako jediní bojujeme.“

„Tak dobře. Potřebuješ si dojet pro ten

vidoucí kámen, než tě odvezu k Mayu a –“

„Ne, počkat, to jste špatně pochopil, detektive. Když říkám, že udělám všechno,

abych Neferet zastavila, nemyslím tím, že to

udělám sama.“ Stiskla jsem Starkovi ruku.

„Jestli jsem se něco naučila, tak to, že

s přáteli jsem silnější.“

„Jen mi řekni, co potřebuješ, a já to za-

řídím,“ prohlásil Marx.

„Všechno, co potřebuju, je ve Škole noci,“

odvětila jsem.

155/689

„V tom případě pojď se mnou, Zoey. Odvezu tě domů.“

7)

Zoey

Jen co jsem vystoupila z prostříleného
auta detektiva Marxe, z předních dveří hlavní
školní budovy vyběhla babička a objala mě.

„*U-we-tsi-a-ge-ya!* Jsi to ty! Já to věděla –
věděla jsem, že se vrátíš domů.“

Rychle jsem ji sevřela v náručí, potom
jsem se do ní zavěsila a vedla ji zpátky dovnitř. Detektiv Marx a Stark nás následovali.

Slunce už zapadalo, ale já byla stejně jak na
jehlách, protože i tak mohlo Starkovi ublížit.

Cestou dovnitř jsem se na babičku usmála

a oznámila: „Nikoho jsem nezabila!“ Pak

jsem si vzpomněla, kdo to udělal – a co

všechno dalšího ještě – a úsměv mi zmizel

z tváře. „Zabila je Neferet.“

„Neferet?“ Obrátila jsem se od babiččina

přešťastného obličeje a uviděla Thanatos,

157/689

Afroditu a Daria, kteří právě vycházeli

z kabinetu velekněžky.

„Zoey, detektive Marxi, vysvětlete nám

prosím, co se děje,“ řekla Thanatos.

„Neferet se doznamenala k vraždám těch dvou

mužů v parku –“ spustil detektiv, ale já mu

skočila do řeči.

„Počkejte, tady jde o mnohem víc a já
potřebuju, aby to slyšel celý můj kruh.“

Podívala jsem se na Thanatos. „Neferet vyšla
s pravdou ven. Musíme si pospíšet.“

„Darie, Starku, přiveďte Zoeyin kruh do
poradního sálu. Sežeňte také Lenobii. Je na
této škole nejstarší kněžkou, její moudrost se
nám může hodit. Běžte, hned!“ rozkázala
Thanatos.

Stark s Dariem odběhli.

„Detektive, pojd'te se mnou laskavě do
poradního sálu. Sylvie, budu vám vděčná,
když svou moudrostí přispějete k tomu, abychom Neferet dokázali čelit. Připojíte se
k nám?“

158/689

„Ovšem,“ odvětila babička suše. „O Neferet
a její odrůdě zla leccos vím.“ Jemně mě
políbila na tvář a zamířila s Thanatos a detektivem Marxem ke schodům, které vedly
nahoru k poradnímu sálu.

Takže jsem zůstala sama s Afroditou.

„Nebudu se ptát, jestli mě tam chceš nebo
ne. Já na tu poradu jdu a tečka,“ prohlásila
a chystala se jít za trojicí dospělých.

Dotkla jsem se její paže a ona se na mě ostře zadívala. Těžko říct, jestli měla v očích spíš strach nebo hněv – obojí ve mně vyvolávalo hrozné výčitky.

„Omlouvám

se,“

řekla

jsem

prostě.

„Udělal jsem chybu. Celou dobu jsi měla pravdu. Bylo správné, že jsi šla za Shaylin.

Žes jí dala za úkol sledovat mě. Žes přede mnou utajila svoji vizi. Měla jsem tě poslouchat, ale neposlouchala a ničemu by nepomohlo, kdybys mi o té vizi řekla. Byla jsem úplně nepřičetná. Sobecká. Hloupá.

159/689

Omlouvám se,“ zopakovala jsem. „Odpust’ mi, prosím.“

Afrodita

při

tomhle

mém

proslovu

nehnula ani brvou.

Nedala si ruku v bok, neohrnula ret, nepohodila vlasy. Poslouchala a prohlížela si mě

pozornýma, jasnýma očima. Přišlo mi, že

mlčí hrozně dlouho, a když konečně promluvila, neznělo to jízlivě, držkatě ani sarkasticky. Zůstala dokonale vážná. Počínala si

s naprostým klidem. Vypadala i mluvila jako

bohynina věštkyně.

„Myslela jsem, že jsi moje kamarádka,“

řekla.

„Jsem.“

„Ublížila jsi mi.“

„Já vím. Kéž bych mohla říct, že jsem to

tak nemyslela, ale nebudu ti lhát. V tu chvíli

jsem ti chtěla ublížit, protože jsem si sama

připadala hrozně ublíženě. Afrodito, vidoucí

kámen se mnou něco provedl. Nechci tím

omlouvat to, co jsem udělala a řekla. Pořád

160/689

jsem to byla já. Pořád to nebylo správné. Jen

se ti pokouším vysvětlit, že už chápu, co se

stalo – nebo aspoň *jak* se to stalo. A dávám ti čestné slovo, že už se to víckrát nestane.“

Dál si mě mlčky prohlížela.

„Omluvím se i Shaylin,“ dodala jsem.

Přikývla. „To bys měla. Je z toho totálně

rozhozená.“

„Už se to nestane,“ zopakovala jsem.

„Slibuju.“

„Chceš ten kámen zpátky?“

„Ani nápad!“ vyjekla jsem a o krůček

couvla. „Chci, abys ho ode mě držela hezky

daleko.“

„To mám taky v plánu,“ odvětila. „Jen mě

zajímalo, co máš v plánu ty.“

„Zatím žádný nemám, jen jsem se chtěla

omluvit a poprosit tebe a Shaylin a no, vlastně úplně každého o odpuštění.“

„No, nic nového pod sluncem,“ řekla

Afroditu

a její

tón už

byl

zase

skoro

v normálu. „Obvykle jsi špatně připravená.

161/689

A špatně oblečená. Ve vězení nemají žehličky

na vlasy?“ Kriticky sjela pohledem moje

přeleželé háro.

„Ne. Účes není ve vězení zrovna priorita.“

„No, až dodneška jsem věděla jen

z doslechu, že vězeňský systém v Oklahomě

stojí za prd. Teď to vidím na vlastní oči.“

Po tváři se mi rozlil široký úsměv. „Takže
odpuštěno?“

„Nejspíš mi nic jiného nezbyde. Vypadáš
děsně. Nerada bych svojí neoblomností nějak
přispěla k tomu zločinu proti módě, který na
tobě spáchal krátký pobyt za mřížemi.“

Se smíchem jsem se do ní zavěsila. „Existuje něco, co nedokážeš vztáhnout k módě?“

„Ne, a nemáš zač.“

Znovu jsem se zasmála a společně jsme
zamířily ke schodům. Štěstím jsem se úplně
vznášela a na vteřinku jsem si dovolila zapomenout na Neferet. Soustředila jsem se
a v duchu se krátce pomodlila k Nyktě:

162/689

*Děkuju, bohyně, žes mi dala tak skvělou
kamarádku!*

„Hele, nemysli si, že mě můžeš začít objímat a tak podobně. *Nejsem* objímací.

Považujme tohle,“ zamávala před sebou volnou rukou, „nadále za bezdotekovou zónu.

Darius má samozřejmě výjimku.“

„Jasně,“ řekla jsem, ale zůstala jsem do ní
zavěšená a dál jsme po schodech stoupaly
vedle sebe. „Do bezdotekové zóny bych se
neodvážila.“

„Dobře,“ přikývla, ale neodtáhla se ode

mě, dokud jsme nedošly ke dveřím poradního sálu. Tam se zastavila a otočila se ke

mně. Zase zvážněla a řekla: „Odpouštím ti,

Zoey.“

„Děkuju.“ Prudce jsem zamrkala, slzy,

které mi vhrkly do očí, jsem nečekala.

„Ale do hajzlu,“ vzdychla. Rozhlédla se,

jestli jsme samy, rozpřáhla náruč, objala mě

a zašeptala: „Mám tě ráda, Zoey.“

Popotáhla jsem a stiskla ji. „Já tebe taky.“

163/689

Dole se otevřely dveře a ona ode mě

uskočila.

„Nebreč,“

řekla

přísně.

„Usmrkaným nosem tu módní katastrofu ještě

zhoršíš.“

„Kjo.“ Znovu jsem popotáhla.

„Zo! Prej tě pustili z basy! Júúhúú!“ zahulákal nadšeně Aurox a zněl podivuhodně

a báječně jako Heath. Rozběhl se ke mně

s evidentním úmyslem vletět do *mojí* bezdotekové zóny. O pár krůčků jsem před ním ucouvla a pak strnula, protože sebou cukl

a zastavil se tak rychle, až zavrával.

Nevěděla jsem, co mám krucinál dělat. Přece

jsme se dohodli, že budeme kamarádi.

Kamarádi

se

objímají.

Jenomže

ve

skutečnosti jsme se dohodli, že budeme *jen*

kamarádi. Lépe řečeno, já jsem rozhodla, že

budeme jen kamarádi a –

„Ale no tak, nebuď na bejkouše bestie. Bez

tebe mu bylo bídne.“ Afrodita zhnuseně zavrtěla hlavou. „A právě jsem použila aliteraci.

Jestli začnu mluvit v rýmech, vrhnu se

164/689

z nejbližšího mrakodrapu. Klidně se tady

chvilku olizujte, ale pak pohněte zadkem

a hybaj do poradního sálu. Je to smutné, ale

na klučičí komplikace nemáme čas.“ Pohodila vlasy, otevřela dveře a vevlnila se

dovnitř.

Zůstali jsme na sebe s Auroxem koukat.

„Olizujte?“ zeptal se.

Rázem jsem měla tváře v jednom ohni. „To

znamená líbejte.“

Povytláhl obočí. „Chceš mě políbit?“

Naštěstí nic z toho, co řekl od toho *júúhúú*, nepřipomínalo Heatha

ani

trošičku.

Odkášala jsem si. „To by asi nebyl nejlepší

nápad, ale díky za optání.“

„Jsem rád, že jsi zpět,“ řekl s opatrným

úsměvem.

„Já taky.“ Oplatila jsem mu úsměv.

„A i když je v tom zmatek, taky jsem ráda, že

jsi zpátky.“

Měl to být kompliment – možná i soukromý vtip (nebyla by celá tahle situace lepší,

165/689

kdybychom se tomu mohli zasmát?) – jenže

Auroxův opatrný úsměv rázem zmizel.

„Nemyslíš *mě*. Myslíš Heatha. A já nejsem Heath. Omluv mě. Darius řekl, že bych se měl této porady zúčastnit.“ Uhnula jsem

a nechala ho projít ke dveřím. Nepodržel mi

je, zavřely se mi přímo před nosem, takže

jsem zůstala stát sama na chodbě a připadala

si jako hromada bobků.

Fajn, řekla jsem si v duchu, vlastně mi to usnadní život, když se na mě Aurox bude dál zlobit – nebo o mě prostě ztratí zájem.

Afrodita má pravdu tak často, až to není

hezké. Na klučíčí komplikace teď nebyl čas

(ale nijak zvlášť smutné mi to nepřipadalo).

Prohrábla

jsem

si

opravdu

hrozně

rozcuchané vlasy, napřímila jsem ramena

a vešla do školního poradního sálu.

Byla to velká místnost, ale nepůsobila tak,

protože většinu zabíral obrovitánský kulatý

stůl. Hádám, že to byl odkaz na krále Artuše

(což

byl

samozřejmě

lidský

partner

166/689

velekněžky Morgany le Fay), stůl neměl žádné čelo, ale v podstatě to fungovalo tak, že za čelo se automaticky považovalo místo, kam si sedla velekněžka, která právě vedla školu.

Když jsme u současné velekněžky, k mému

údivu právě vycházela z dveří naproti, v zadní části sálu. Pokývla na Auroxe, který se

k těm dveřím postavil na stráž. Potom

zachytila můj pohled a ukázala na volné

místo mezi babičkou a Afroditou. Sama se

posadila nalevo od babičky, vedle detektiva

Marxe. Sedla jsem si a snažila se moc

nevrstět. Thanatos se předklonila, aby na mě

přes babičku viděla.

„Je opravdu dobře, že jsi zase doma,

Zoey,“ řekla.

„Ani nevíte, jak jsem ráda, že jsem tady –
a že jsem nikoho nezabila,“ odvětila jsem.

„Ale odnesla sis z toho cenné poučení,“
ozvala se babička.

„Jo. Musíme Neferet zastavit za každou
cenu,“ řekla Afrodita.

167/689

„No, to musíme. Ale babička asi měla na
mysli poučení, že když jsem na pochybách,
mám zvolit laskavost,“ podotkla jsem.

„Mám dojem, že to nám v případě Neferet
moc nepomůže,“ zabrblala Afrodita.

„Aby ses nedivila, dítě moje,“ poznamenala
tíše babička a moudře se na ni usmála.

Otevřely se dveře a dovnitř vrazila nejdřív
Stevie Rae a za ní Stark, Damien a Shaunee.

„Červenko! Ježkovy oči, to je paráda, že jsi
zase volná!“ Stevie Rae se ke mně vrhla
a pořádně mě objala. „Já věděla, žeš ty
chlapy nemohla zabít ty.“

Rychle jsem ji k sobě přitiskla a pak jsem

se z jejího objetí vyprostila. Zadívala jsem se jí do očí. „K tomu chci něco říct, ale počkám, až tady
budeme všichni.“

„Už nemusíš. Krasavec dorazil,“ oznámila

Afroditu s úsměvem, protože do místnosti

právě vstoupil Darius s Lenobií a Shaylin.

Darius se Starkem se postavili k předním
dveřím. Stark na mě mrkl a mně se ulevilo,

168/689

protože už nebyl tak bledý a kolem očí už
neměl kruhy jako modřiny. Za to, že vypadal

o tolik líp, určitě mohl západ slunce, což znamenalo, že co nevidět nejspíš dorazí
i Refaim.

Lenobia si přisedla k detektivu Marxovi
a přátelsky mu pokývla na pozdrav. Shaylin

se posadila co nejdál ode mě a zarputile se
mi

vyhýbala

pohledem.

Vstala

jsem

a odkašlala si.

„Vím, že v centru města řadí Neferet a to

má přednost, ale než se tím začneme zabývat, musím něco říct – a vezmu to stručně.

Jak všichni víte, dneska se ukázalo, že jsem

ty dva muže v parku nezabila. Ale i když jsem

jejich smrt ve skutečnosti nezavinila, uvě-

domuju si, že jsem ji zavinit mohla. Byla

jsem nepřičetná. Sice to souviselo s vidoucím

kamenem, ale pořád jsem to byla já. *Já* se zachovala špatně. Afrodita udělala přesně to, co Nyx očekává od své věstkyně – upozornila

Shaylin, že se se mnou něco děje, něco

169/689

zlého.“ Obrátila jsem se k Shaylin a ta nakonec neochotně zvedla oči. „Shaylin, Afroditě už jsem se omluvila, ale velikou omluvu

dlužím i tobě. Bylo správné, žes mě sledovala. Bylo správné, žes s Afroditou mluvila

o změnách, které jsi viděla v mojí auře. Já se

zachovala velice, velice špatně, když jsem do

tebe strčila a nechala se tolik strhnout

hněvem, a tak tě nežádám jen o to, abys přijala moji omluvu. Taky ti,“ zarazila jsem se

a rozhlédla se po svých kamarádech, „a všem

tady dávám čestné slovo, že udělám, co budu

mocht, aby se to už nikdy neopakovalo.“

„Odpouštím ti,“ řekla Shaylin bez váhání,

ačkoli její úsměv zůstal trochu rozpačitý

a pořád vypadala vystrašeně. „Mimochodem,

barvy už máš zase normální.“

„Děkuju,“ odvětila jsem. „A prosím, kdybys

viděla, že je s nimi zase něco v nepořádku,

dej mi vědět, nebo komukoli z nás, co tu

jsme. Spletla jsem se, když jsem řekla, že by

sis takové věci měla nechávat pro sebe.

170/689

Nenarušuješ ničí soukromí. Jen používáš

dar, který ti dala Nyx.“

„Zoey, kde je právě teď vidoucí kámen?“

zeptala se Thanatos.

„Mám ho já,“ předběhla mě Afrodita.

„A já ho nechci zpátky,“ dodala jsem.

„Jestli má takovou moc, jak všichni

tvrdíte, Zoey možná nebude mít na vybranou

a bude si ho muset znovu vzít,“ řekl detektiv

Marx. „Budeme totiž potřebovat hodně moci

– magické moci – jestli chceme bojovat

s Neferet.“

„Detektive, máte slovo. Povězte nám, co

přesně

Neferet

spáchala,“

vyzvala

ho

Thanatos.

Posadila

jsem

se

a poslouchala,

se

staženým žaludkem a strašným tušením, že

Marx má pravdu.

Zoey

171/689

Poté, co detektiv Marx do těch nejpříšernějších detailů vyličil Neferetin masakr v kostele i co se pak odehrálo u Maya,

zavládlo dlouhé zhnusené ticho.

„Cítila jsem ta úmrtí,“ řekla Thanatos

a smutně zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že se

někde v blízkosti Tulsy musela odehrát ně-

jaká hromadná lidská tragédie. Sledovala

jsem zpravodajství a čekala, že se zřítilo ně-

jaké letadlo nebo že opět došlo ke střelbě na

nějaké škole. Toto mě nenapadlo. Skutečně

jsem netušila, že to všechno způsobila

Neferet.“

„Zatím jsme její chování předvídat nedokázali, ale teď můžeme z jejích dosavad—

ních činů usuzovat, co od ní můžeme

očekávat do budoucna,“ prohlásila babička.

„Zabila pana starostu a z jeho smrti načer—

pala dostatek energie, aby došla do Woodwardova parku.“ Odmlčela se a smutně se

usmála na Afroditu. „Omlouvám se, že

172/689

mluvím o smrti tvého otce tak nezúčastněně,

děvenko.“

„Já to chápu. Jen pokračujte,“ odvětila

Afroditu upřímně. „Jestli nám tátova smrt pomůže přijít na to, jak porazit Neferet, aspoň nezemřel úplně zbytečně.“

Babička přikývla a pokračovala: „Musela se v tom parku někde schovávat, když se Zoey střetla s těmi dvěma muži.“

„Když mě začali obtěžovat, seděla jsem na lavičce, jak je ta jeskyně,“ snažila jsem se taky něčím užitečným přispět.

„Neferet se mohla schovávat tam.“

„Pošlu hlídku, ať to tam prověří,“ ozval se detektiv Marx a poznamenal si to do černého trhacího bločku.

„Smrt těch dvou v parku jí dodala dost sil, aby se dostala do kostela na Boston Avenue,“ navázala babička.

„A tam narazila na mnohem větší zdroj moci,“ ujala se slova Lenobia. „Nesmíme

173/689

zapomínat, že moc je pro Neferet vždy to nejdůležitější.“

„Nějakou moc využívá k ovládnutí těch hadovitých stvoření – netvorů, co pozabíjeli lidi na střeše Maya a vytvořili... ani nevím,

jak to nazvat.“ Marx se zamyslel. „Je to taková ochranná pokožka, bariéra. V každém případě to má velkou sílu.“

„Ti hadi jsou stvořeni z Temnoty. Berte to tak, že jsou to nenávistné, strašlivé, zlé myšlenky, které na sebe vzaly fyzickou podobu,“

vysvětlila

jsem

detektivovi.

„Vykonávají Neferetiny rozkazy, protože jim přináší oběti. Spolehněte se, že Neferet všechny ty lidi v kostele nesežrala osobně.

Obětovala je těm příšerám, aby dál dělaly, co po nich chce.“

„Tsi Sgili nestačí k získání moci pouhá krev,“ řekla babička.

„Tsi Sgili – královna Tsi Sgili,“ chytil se toho Marx, „tak si Neferet říká, kromě toho, že se prohlašuje za bohyni.“

174/689

„Tsi Sgili je starodávne pojmenování mého lidu pro čarodějnice, které daly před Světlem přednost Temnotě. Žijí osamoceně a všichni

se jim vyhýbají.“ Babička se otrásla.

„V našich legendách se vypráví, že se živí dušemi.“

„Smrtí,“ doplnila Thanatos. „Měla jsem to dávno pochopit. Neferet se živí energií, která se v okamžiku smrti uvolní z lidské duše.“

„Bohyně!“ Lenobia si s tváří plnou hrůzy přitiskla ruku k srdci. „Znám Neferet více než sto let. Pokaždé byla u toho, když nějaké mládě odmítlo proměnu. Mysleli jsme – kněžky si myslely, že Neferetin léčitelský dar ulehčuje mláďatům odchod z tohoto světa.“

„Nic jim neulehčovala. Využívala je,“ řekla jsem.

„Neferet měla něco společného s tím, že jsme po smrti zase vstali z mrtvých,“ prohlásila Stevie Rae. „Nepamatuju si to – možná proto, že v hloubi duše nechci.

Nevím.“ Zachvěla se. „Ale vím, že mi

175/689

připadalo, jako by se ve mně něco trhalo na kusy.“ Pohlédla na Starka, jediného dalšího červeného upíra v sále. „Co si z toho pamatuješ ty?“

„Bolest. Temnotu. Hrůzu. Hněv.“ Ostře

odsekával slova, ale mluvil tak tiše, že jsme se museli hodně soustředit, abychom je slyšeli. „A když jsem se probral, už jsem to nebyl já. Až dokud Zoey neřekla, že mi věří a spoléhá na mě.“

„Taky jsem se z toho nedostala, dokud ve mě Afrodita nezačala věřit,“ řekla Stevie Rae.

Afrodita si odfrkla. „Já si to teda pamatuju trochu jinak. Konkrétně tak, že ses mě pokusila sežrat a pak jsem kvůli tobě přestala být mládě.“

„Protože jsi mi to dobrovolně přenechala.

Obětovala jsi pro mě svoji lidskost,“ namítla Stevie Rae.

„Ale skoro jsi mě sežrala a to se nedělá,“ zahučela Afrodita.

176/689

„Láska je silnější než nenávist. To je jediná nezvratná pravda, která ve vesmíru platí.

Láska přemůže Temnotu,“ řekla babička.

„Stačí, když přijdeme na to, jak může láska přemocet Neferet.“

Kromě svého povzdechu jsem slyšela ještě spoustu dalších.

„Prima, jsem všemi deseti pro, aby láska zvítězila,“ prohlásil detektiv Marx, „ale

musíme si taky nějak poradit s těmi hadími
potvorami.“

„Neferet je krmí,“ řekla jsem a cítila, že je
to pravda.

„Dává jim, co chtějí – čerstvé krvavé oběti
– a ony ji poslouchají. Když se k Neferet
dostaneme a nějak ji oslabíme – nebo jí
aspoň zabráníme zabíjet další lidi – nebude
je mít čím krmit a ony ji opustí.“

„Souhlasím, ale myslím, že to bude
složitější, Zoey. Vlákná Temnoty se mění –
vyvíjejí – spolu s Neferet,“ poznamenala
Thanatos. „Jsem upírkou již pět staletí, ale za 177/689
celou tu dobu jsem neslyšela, že by někdo
dokázal vytvořit takovou bariéru, jakou
popsal detektiv Marx.“ Otočila se k němu.

„A říkal jste, že zřejmě disponuje jakýmsi
vědomím, namířila odražené kulky na
konkrétní policisty, že?“

„O tom není pochyb. Byl jsem tam. Viděl
jsem to zblízka a na vlastní oči. Když jsme na

ni vystřelili poprvé, *všechny* kulky schytl policista, který Neferet urážel – ale zasáhly ho výhradně
do míst, která nechránila

neprůstřelná vesta. Při další střelbě bylo

zraněno několik policistů, ale zabila jen policejního velitele – toho, který vydal rozkaz

k útoku na budovu,“ řekl Marx.

„Lenobie,

slyšelas

někdy

o něčem

takovém?“ zeptala se Thanatos.

„Nikdy.“

„Tak povolejte vyšší šarže,“ řekl Marx. „AS

se do toho zapojí upíří nejvyšší rada. Snad

nám pomůžou přijít na to, jak Neferet

zastavit.“

178/689

„Nejvyšší rada nám odmítla pomoci,“ sdě-

lila mu Thanatos. „Nejvyšší šarže jsme my.“

Vstala. „Tak tedy, detektive Marxi, vydejme

se k Mayu a ověřme si, proti čemu přesně

stojíme.“

Zadní dveře sálu se otevřely, objevil se

v nich

Kalona,

do

půl

těla

nahý,

z jantarových očí mu sršel hněv, a zamířil
k Thanatos. „Je načase povolat tu opravdu
nejvyšší šarži. Jsem bojovník smrti – kam
půjdeš ty, půjdu i já. Lidé i následky jsou mi
lhostejní.“ Roztáhl černá křídla, až se zdálo,
že zastřela celý sál.

Detektivu Marxovi spadla čelist. Doslova.

„Do hajzlu,“ pípla Afrodita.

„Moje řeč,“ řekla jsem a čekala, co se bude
dít teď.

8)

Detektiv Marx

Ten chlap byl obrovský. *A měl křídla.*

Křídla jak kráva. Marx byl rád, že sedí, protože při pohledu na toho... cotojeprobo—hazač... mu úplně zgumovatěla kolena.

Nejdřív ta zmagořená upírka/bohyně a ta

zatracená černá opona na Mayu. Ted'

okřídlený obr, který se prohlašuje za bojovníka smrti.

Copak se mu tohle krucinál jen zdá?

No, jestli jo, tak ten sen ještě neskončil,

protože Thanatos na toho okřídleného obra

začala mluvit a Marx se pořád ne a ne

probudit.

„Půjdeš se mnou? Do centra Tulsy, kde tě

může vidět každý —“

„Co si počneš, jestli na tebe Neferetina

vlákna zaútočí? Já vím, co od takového

180/689

vtělení Temnoty očekávat. Na onom světě

jsem s ní znovu a znovu bojoval.“ Obrův

mocný hlas burácel místností. „Co vzbudí

u lidí větší strach, vtělení zla, nebo přítomnost boha, který se mu postaví na odpor

přímo v ulicích Tulsy?“

„Lidé přestali věřit, že bohové mohou

kráčet po zemi,“ řekla Thanatos.

„A v tom je právě ta potíž!“ namítl

okřídlený obr. „Neferetiny činy popřely nor—

mu. Nejvyšší čas, aby lidé vytáhli hlavy

z písku a uvědomili si, že tento svět je plný

magie, záhad a nebezpečí. A je také nejvyšší

čas, abych konal to, k čemu jsem byl stvořen

– abych byl bojovníkem a potíral Temnotu.“

Velekněžka maličko sklonila hlavu na znamení, že s okřídleným souhlasí. Potom se

obrátila k Marxovi. „Detektive, ráda bych

vám představila svého zaslíbeného bojovníka

Kalonu. Je to můj ochránce a rovněž šermířský mistr této Školy noci. Doprovodí nás

k Mayu.“

181/689

Marx chvíličku váhal a potom udělal to

jediné, co ho napadlo – natáhl k obrovi ruku.

„Těší mě, Kalono.“

Kalona ho uchopil za předloktí v tradičním

upířském pozdravu. „I mě, detektive.“

„Vy nejste upír, že ne?“ neovládl Marx

svou zvědavost.

Kalona

se

sardonicky

usmál.

„Ne.

Nejsem.“

Marx střelil pohledem po jeho křídlech,

která teď měl složená na zádech. Ty zatracené věci byly tak dlouhé, že se dotýkaly podlahy. „Tak co teda jste?“

Kalonovy rty se roztáhly do šířky a jeho úsměv najednou působil opravdověji. „Odpověď na tuto otázku je velmi komplikovaná

a já slibuji, že vám ji poskytnu, jen co si

poradíme s Neferet.“

„Připomenu se vám,“ řekl Marx a snažil se

nedívat se mu přímo do očí, protože se mu

z toho divně motala hlava, jako kdyby ji měl

vycpanou vatou.

182/689

„Není třeba, detektive. Na vlastní kůži

jsem si ověřil, že je lépe své sliby plnit.“

„Takže k Mayu pojedeme všichni?“ zeptala

se Afrodita.

„Ne. Pojedu já a Kalona a také Zoey, Stark

a její kruh. Darie, Auroxi, Afrodito, vy

zůstanete zde s Lenobií. Vy dvě svoláte celou

školu. Informujte o tom, co se děje, profes—

ory, bojovníky i studenty. Řekněte jim pouze

to podstatné, nic víc. A vyhlase nejvyšší pohotovost. Nevíme, jaké kroky se Neferet

chystá podniknout.“

„Fakt myslíte, že by všichni měli vědět, co se děje?“ vyjádřila Stevie Rae to, co blesklo hlavou i Marxovi.

Zoey

přišla

s odpovědí

dřív

než

velekněžka. „Něco mi říká, že Temnota nemá

ráda, když se na ni pořádně posvítí, tak na to, co

Neferet

vyvádí,

hodíme

pořádný

reflektor.“

„Rozhodně nám to ukáže, kdo chce spolu

s Neferet zalézt pod nejbližší kámen a kdo

183/689

chce zůstat a bojovat s námi proti ní,“ dodal

Stark.

„Oba mi mluvíte přímo z duše,“ řekla

Thanatos.

„No tak dobře. Ale přiberu si na pomoc

Kramishu. Ta vždycky ví, kde se co šustne,“

prohlásila Afrodita.

„Ta věstkyně je moudrá, jež se obklopí ostatními, kdož jsou obdařeni bohyní,“ odvětila Thanatos pochvalně.

„A taky taková, jež u sebe nosí mobil.

Kdyby vypuklo peklo, ať už metaforicky nebo doslova, brnkňte mi,“ uzavřela to Afrodita.

„Jasně,“ potvrdila Zoey.

„Ved'te nás, detektive

Marxi,“

řekla

Thanatos.

Marx se zhluboka nadechl a odhodil

poslední zbytky racionality. „Tak jo. Jdeme

na to.“

Lynette

184/689

„Lynette, zbožňuji překvapení...“ Neferet

zaváhala,

pak

pozvedla

štíhlý

prst

a pokračovala, „*pokud* je to překvapení příjemné. Pokud není, stane se z něj pouze nepříjemné vyrušení. A vyrušení nesnáším

téměř stejně jako nepříjemnosti.“ Přestala se

dívat na Lynette a sklouzla pohledem tam,

kde zdánlivě byly jen její vlastní bosé nohy.

„Když mluvíme o nepříjemnostech – proč tu

jen

tak

nadarmo

okouníte?

Jsem

v naprostém bezpečí a vy jste všechny

dokonale nasycené. Běžte se nějak zabavit jinam a nepopotahujte mě pořád. Běžte, kšá!“

Neferet přezíravě zatřepotala prsty a potom

se znovu obrátila k Lynette.

Lynette ty hadí potvory neviděla, ale

ucítila, jak se kolem ní plazí něco studeného.

Potlačila zhnusený záchvěv.

„Milá Lynette, kde jsme to skončily? Ach,
ano, už si vzpomínám. Prý jsi pro mě
přichystala malé překvapení. Prosím, mluv
dál.“

185/689

Lynette opětovala bohynin pohled, aniž
hnula brvou. Panika, která se jí nahromadila
kdesi pod hrudní kostí, sebou cukala a vzpínala se, ale ona přitáhla pomyslné otěže, jimiž
ji ovládala, a nechala svou mysl prostoupit
pouze
radostí
z naplánování
velkolepé
slavnosti. V jejím úsměvu i hlase se proje—
vovala naprostá sebedůvěra. „Bohyně, ve
svém povolání jsem velice dobrá. Sice jsem
pracovala
za
mimořádných
podmínek
a s omezenými zdroji, ale pevně věřím, že budete překvapena příjemně.“
„S omezenými zdroji – to zní tak přízemně

a lacině.“

Neferet se zamračila. „Rozhodně jsem v tobě nechtěla vyvolat dojem, že tvá bohyně je lakomá.“

„Ale tak to vůbec není!“ ujistila ji Lynette

a doufala, že nešlápla té šílené ženské na kuří oko. „Já sama jsem si dala příliš málo času a vystačila si s málem, protože jsem chtěla

osvědčit své schopnosti. Bude to samozřejmě

186/689

pouhá malá ochutnávka toho, jaké slavnosti

pro vás mohu organizovat den co den – když

budu disponovat větším množstvím času

a peněz.“

Neferetino čelo se vyhladilo. „Jsi moudrá

žena, Lynette. Tak mi tedy předved', co sis

pro mě přichystala. Budu-li spokojena, máš

mé slovo, že budeš moci nadále pokračovat

s neomezenými zdroji, ale ač jsem trpělivá,

mnoho času ti slíbit nemohu. Příliš dlouho

jsem čekala, až se ujmu vlády. Nemohu se

dočkat, až mi mí vyznavači začnou vzdávat

hold.“

„To je zcela pochopitelné, bohyně,“ řekla

Lynette. „Co se týče organizace akcí, čas pro

mě nikdy nepředstavoval takovou překážku

jako peníze.“

Neferet si ji pátravě prohlížela.

Lynette se soustředila na práci. V práci se dokonale vyznala. V práci se na sebe mohla spolehnout. Práce ji neděsila ani se jí neošklivila.

187/689

Neferet se usmála. „Jsi ke mně zcela upřímná. Tvé podnikání a finanční zisk jsou už dlouho tím, co tě zajímá nade vše ostatní. Pojd' mě tedy, má věrná vyznavačko! Předved' mi své překvapení.“

Lynette vysekla pukrle a vedla Neferet k výtahu. Ten pak zastavila v mezaninu. „Počkejte prosím chvíličku, bohyně.“ Neferet s úsměvem pokynula na souhlas. Lynette znovu stiskla tlačítko, potom poklepala na téměř neviditelné sluchátko v uchu a rychle, tiše zamumlala: „Kylee, počkej deset vteřin a dej kvartetu pokyn, ať začnou.“

„Ano, Lynette,“ uslyšela Kyleeinu robotickou odpověď. Lynette pohlédla vpravo a gestem naznačila *poj? sem*. Z šera vystoupil Judson, ten hezký poslíček.

V čerstvě

vyžehlené uniformě vypadal jako ze škatulky

a nesl nablýskaný stříbrný tác s jedinou

dokonalou křišťálovou flétnou až po okraj

plnou růžového šampaňského. Předpisově,

188/689

mechanicky se Neferet uklonil a řekl: „Smím

vám nabídnout šampaňské, bohyně?“

„Ale jistě. Děkuji, Judsone.“

Jen co zvedla sklenku z podnosu, začala

hrát hudba. Lynette s potěšením zaznamenala, že koutek bohyniných úst se zvedl

v náznaku úsměvu.

„Strausťovo ‚Na krásném modrém Dunaji‘

– jeden z mých oblíbených valčíků. Ach,

Vídeň – bývala tak krásná a dekadentní.“

„Následujte mě, prosím, bohyně,“ vyzvala

ji Lynette zdvořile a uvedla Neferet po galerii v mezipatře k místu, kam nechala přesunout její

prozatímní

trůn

—

nad

podestu,

z níž před pouhými třemi hodinami Neferet

promlouvala ke svým novým „vyznavačům“

a kde teď nervózně, ale překrásně hrál smyč-
cový kvartet ze včerejší svatby.

Neferet se ladně usadila a prohlížela si
hudebníky. „Hrají dobře, ačkoli přednost
bych dala kompletnímu orchestru.“

189/689

„Čas
a možnosti,“

prohodila

Lynette

s křivým úsměvem.

Bohyniny rty se zavlnily. „Beru na to
ohled.“

Lynette se Neferet uklonila a nenápadně

znovu poklepala na sluchátko. „Pošli je dovnitř na začátku dalšího šestitaktí.“ Pak zatajila dech a
doufala, že se všem dvanácti vystupujícím podaří zachovat chladnou hlavu.

Těžké sametové závěsy, které lemovaly
plesový sál, se roztáhly a z jeho protilehlých
stran vběhlo doprostřed mramorové podlahy
šest párů. Ženy měly na sobě tmavě červené
šaty, všechny jakž takž ve stejném odstínu,
aspoň v rámci možností. Muži byli ve
smokinách, ty Lynette vybrala z těch, co
zbyly ze svatby a byly přijatelně čisté a daly
se narychlo upravit na míru.

Oblečení! To byla jen malá část komp-

likací, které tohle zatracené vystoupení

provázely. Dalo strašnou práci najít v tom, co Lynette v duchu nazývala zajatecký tábor, 190/689

šest mužů a šest žen, kteří by byli relativně

atraktivní, relativně pohybově nadaní a relativně schopní naučit se a předvést jednoduché

základní valčíkové kroky. Ano, mohla využít

všechny ty zaměstnance ovládané hady – ti

by ji každopádně poslouchali na slovo, pokud

by po nich tedy nechtěla, aby se pokusili

utéct z Maya. Jenomže instinkt Lynette napověděl, že mechanický výkon těch, které už

má pod svou kontrolou, by na Neferet žádný

dojem neudělal.

Ne, Lynette byla přesvědčená, že Neferet

chce, *potřebuje* iluzi, že ji uctívají. A tak výhrůžkami, naléháním

a přemlouváním

přiměla dvanáct lidí ucházejícího zjevu, aby

s ní spolupracovali.

Viděla, že jsou nervózní – dvě z žen se

chvěly tak silně, až se jim klepaly paže – ale

přesně podle jejích instrukcí se páry

rozestoupily do širokého kruhu a na konci

prvního šestitaktí byly na určeném místě.

S dalším taktem všech dvanáct vzhledlo

191/689

k Neferet, počkalo tři doby a pak se v dokonalé shodě všichni muži bohyni uklonili a ženy

vysekly pukrle. Lynette si všimla chyb. Jedna

žena jménem Cindi málem upadla, zachránila ji jen rychlá reakce partnera, který ji přidržel za loket. Camden, ten vysoký kluk, který šel na včerejší svatbě ženichovi za

družbu – a měl tu smůlu, že kvůli kocovině

na rozdíl od novomanželů nestihl brzký ranní let do Dallasu – setrval v úkloně moc

dlouho. Lynette zaskřípala zuby. Jestli jí to

ten rozmazlený spratek zkazí, odskáče si to

daleko hůř než ona.

Kradmo pohlédla na Neferet. Bohyni se to

očividně zamlouvalo, usmívala se a vznešeně

vystupujícím pokývla. *Ted' prostě zatančete*

a snažte se nebyt úplná dřeva! pobídla je Lynette v duchu.

Dali se do tance. Všech dvanáct dokázalo

navzdory všemu začít na stejnou dobu

a udržet se jakž takž v kruhu. K dokonalosti

to mělo daleko, ale hrála krásná hudba, a kde

192/689

tanečníci snad sem tam chybovali, „Modrý

Dunaj“ neselhal. S posledním tónem šestice

párů opět předvedla úklony a pukrlata, a tentokrát v pózách zůstali a vytvořili živý obraz, který, to si musela i sama Lynette přiznat, vypadal vlastně moc pěkně.

Neferet vstala a k Lynettině nesmírně

úlevě se smíchem zatleskala.

„Výborně, všichni! To bylo docela hezké.

Judsone, načni pro tyto půvabné vyznavače

nové lahve šampaňského.“

„Bohyně, čekají na vaše svolení, aby mohli

povstat,“ pošeptala jí Lynette.

„Ale ovšem, děkuji za připomenutí, drahá

Lynette. Smíte povstat!“ zavolala na ně Neferet. „Vychutnejte si šampaňské a bohynin

vděk za váš hold.“

Lynette poklepala na sluchátko. „Kylee,

řekni kvartetu, ať zahraje další skladbu.“ Už

za okamžik se sálem znovu rozezněla hudba.

193/689

„„Kvĕtinový valčík“ z *Louskáčka*. Druhá

krásná skladba a vynikající volba,“ řekla

Neferet.

„Mé překvapení tedy bylo příjemné?“

„Ano. Svícny, kvĕtiny, smokingy a červené

šaty – velmi dobře vymyšleno. Lynette,

jakožto má organizátorka slavností jsi učinila

dobry první krok. Chválím tvé celkové pojetí

– nádherná hudba, překrásný prostor

a vkusný projev úcty vůči mnĕ.“

„Soudím tedy správnĕ, že byste ráda,

abych

podobné

slavnosti

organizovala

i nadále?“

„Ano, zajisté, ale příště zvol ladění ve stylu

mého nejmilejšího období – dvacátých let

dvacátého století. To bylo desetiletí, jež je

hodno připomenutí. Zvládneš charleston,

Lynette?“

„Mám přístup k internetu?“

„Máš, a navíc také velmi štědrý rozpočet,“

odvětila Neferet a vědoucně se na Lynette

usmála.

194/689

„Pak tedy charleston zvládnou já i vaši

vyznavači.“

„Budeme potřebovat více hudebníků,“ poznamenala Neferet.

„Ano, bohyně, o to se postarám,“ řekla

Lynette a hned si udělala poznámku do

chytrého telefonu.

„A kostýmy. Mnohem více kostýmů.“

„Zajisté, bohyně,“ přisvědčila Lynette.

„A nestačí mi jen tanec, byť je to zdařilý

začátek.“

Lynette vzhlédla od poznámek. Bohyně se

nedívala na ni. Hladila sklenku se šampaňským a upřeně sledovala šestici párů dole v sále, která se semkla do hloučku a nervózně si od Judsona brala šampaňské. Lynette zjišťovala, na co se dívá. Ten rozmazlený fracek do sebe obracel zřejmě už druhou sklenku. Neferet ho hltala očima.

„Těší mě, že jsou mí vyznavači tak přitažliví.“

195/689

Sarkastické zafrkání uniklo Lynette úplně mimoděk, ale když se k ní bohyně okamžitě obrátila, hned ji mrzelo, že si dovolila takhle uklouznout.

Neferet povytáhla rudohnědé obočí. „Ach tak, chápu. Tento tucet jsi vybrala velmi pečlivě, protože všichni mí vyznavači takto přitažliví nejsou – je to tak, nemám pravdu?“

Byla to řečnická otázka, ale Lynette cítila, že musí odpovědět. „Ano, máte pravdu.“

Neklidně pohnula rameny.

„Omlouvám se, bohyně. Chtěla jsem zajistit, aby se vám tato první malá slavnost co nejvíce líbila.“

„To je zcela pochopitelné, drahá Lynette.

Tvého úsilí si skutečně vážím, a přestože si cením všech svých poddaných, zvláště

oceňuji věci – a osoby – jež jsou potěchou

pro mé smysly.“ Neferet se na svém trůnu

předklonila a spiklenecky Lynette pošeptala:

„Mohla bys to začlenit do svých organiza-
čních povinností.“

196/689

„Posloužím vám, jakkoli si jen budete přát,
bohyně.“

Lynette se snažila přijít na to, co má Neferet na mysli. „Ale jakou povinnost přesně
míníte oním ‚to‘?“

„Zajistit, aby moji vyznavači vždy vypadali
tak přitažlivě, jak je to jen možné – co jiného.

Ano, jsem si jistá, že dokážeš lidi proměnit.“

„Proměnit,“ zopakovala Lynette a zmoc-
nilo se jí zoufalství, když se jí před očima za-
čaly promítat podoby některých Neferetinyých
naprosto
nepřitažlivých
vyznavačů.

Ta

*ženská, co je jí padesát a něco a potřebuje shodit padesát a něco kilo... ten vychrtlý zrzavý kluk,
co ještě není ani v pubertě a už má obličej plný uhrů... ten plešatý podnikatel s břichem jako
buben a trojitou bradou, co připomíná vole...*

Přehlídku obrázků v její hlavě utnul Neferetin uštěpačný smích. „Žádné strachy,
milá Lynette. My dvě oddělíme zrna od plev.

Vždyť přece rozhodují o každém jejich

197/689

soustu a pohybu. Nesouhlasíš snad, že dieta
a cvičení jsou velmi důležité?“

Lynette sama od sebe přikývla a snažila se
plně soustředit na Neferetiny smaragdové
oči.

„Pak tedy krom toho, že některým nařídíš
dietu a postaráš se, aby trávili svůj čas v tě-
locvičně
mého
chrámu,
jistě
dokážeš

i odborně poradit s účesy, líčením a oblečením. Správně?“

„Ano, bohyně,“ odpověděla automaticky.

„Výtečně. Jsem ráda, že jsi mě na to upozornila. Je důležité, aby mí vyznavači vždy
vypadali co nejlépe. Jsou tak trochu odrazem
mě samé.“ Jako by tím bylo téma vyčerpáno,

Neferet se znovu zadívala na skupinku dole
a její

dravčí

pohled

utkvěl

opět

na

Camdenovi.

„Toho jsi vybrala skutečně dobře, Lynette.

Je vysoký, mladý a plavovlasý. Takové muže

mám

nejraději,“

prohodila.

„Jak

se

jmenuje?“

198/689

„Camden,“ odpověděla Lynette. „Šel za

družbu na svatbě, kvůli které jsem přijela do

Maya.“

„Za

družbu?

Opravdu?“

Neferetiny

smaragdové oči se nebezpečně zaleskly

a Lynette byla vděčná, že se nedívá na ni.

„Ten má přece obstarávat zábavu. Možná si

Camdena vyzkouším, abych viděla, jestli

dokáže takový úkol splnit.“ Lynette potlačila

záchvív strachu. „Mám pro něj poslat?“

„Ne, drahá Lynette. Snadno si mohu

družbu Camdena přivolat sama. Třeba by rád

navštívil terasu mého apartmá.“ Oči v barvě

drahokamů se obrátily na Lynette a živočišný

lesk vystřídalo cosi chladnějšího. „Mí služebníci už uklidili ty nevzhledné ostatky, nebo snad ne?“

Krucinál! Měla jsem tolik práce s tím,

abych secvičila tohle představení, že jsem se nestihla přesvědčit, jestli z terasy zmizely všechny ty cáry lidí. Lynette chvíli šrotovalo v hlavě a ulehčeně si oddychla, když našla 199/689

odpověď. „Bohyně, pokud vím, úklidem terasy jste pověřila Kylee.“

„Ta holka,“ zamumlala Neferet a napila se

šampaňského.

„Některé věci zvládá dobře, ale musí být

pod neustálým dozorem. Můžeš jí laskavě

tím šikovným přístrojem, který máš na uchu,

můj rozkaz připomenout?“

„Zajisté, bohyně,“ odvětila Lynette.

„A zatímco popoženeš Kylee, půjdu se

pobavit se svými zbožňujícími přitažlivými

vyznavači. Dovedeš si představit, jak bude

družba Camden poctěn, když mu dovolím,

aby mě požádal o tanec?“

Naštěstí to byla další řečnická otázka a bohyně

nečekala na

Lynettinu

odpověď.

Obrátila se k ní zády, napila se šampaňského

a zamířila po velkém schodišti dolů do sálu.

Lynette si všimla, že tentokrát se nevznáší.

To proto, že poslala ty hadí potvory, ať si jdou hrát jinam, pomyslela si.

200/689

Nejspíš ji nějak nosí – nebo vysílají ně-

jakou sílu, která ji nadnáší – nebo něco

podobně šíleného.

Zavrtěla hlavou, jako by z ní vytrásala

pavučiny. Nesmí nad ničím moc přemýšlet.

Nemůže si dovolit myslet na nic jiného než

na to, jak přežít.

Poklepala na sluchátko. „Kylee, Neferet se

chystá zkontrolovat svoji terasu. Brzo. Jsi

zodpovědná za to, že tam bude uklizeno.“

„Rozumím a provedu,“ ozvala se Kyleeina

robotická odpověď.

Lynette si ztěžka povzdechla. Nejistě

popošla o pár kroků dozadu, opřela se

o mramorový sloup a chvíli jen dýchala, nic

víc.

Obstála před Neferet v první zkoušce.

Pořád je naživu a neovládá ji nic plazivého.

Ale jestli to má tak zůstat, nesmí polevit. Odpočívat může, až se z tohohle dostane. A ona se z toho dostane – vždycky se dokázala

201/689

dostat z každé hromady hnoje, kterou ji život zasypal.

Pro začátek si potřebovala udělat seznam.

Musí zhodnotit každého člověka v budově.

Roztřídí si je na přitažlivé a přijatelné a na

ty, na kterých je potřeba zapracovat. Tuhle

druhou kategorii dál rozdělí na tlusté, špatně

oblečené a na beznadějně ošklivé. S prvními

dvěma skupinami půjde něco udělat – snad.

A s tou třetí, no, beznadějně oškliví se budou

muset naučit nějakou dovednost, díky které

budou moct zůstat v pozadí.

„Pevně doufám, že umí vařit nebo šít...“

Lynette si mumlala sama pro sebe

a datlovala do poznámek na chytrém telefonu, když vtom se zdola ze sálu ozval výkřik.

Co zas je? Co tam Neferet vyvádí? Mysl měla zamlženou strachem

a vyčerpáním,

ale

přiměla nohy, aby došly k zábradlí.

Neferet stála vedle Camdena. Ten čučel do

hlubokého výstřihu bohyniných krátkých

sametových šatů. Ostatních jedenáct lidí

202/689

třeštilo oči na klubko hadů, kteří se hemžili

Neferet kolem holých kotníků.

„Bud’ přece zticha!“ štěkla Neferet na

dívku, která zaječela. „Musíte si na mé děti

zvyknout. Všude mě provázejí, stejně jako vy,

mí věrní vyznavači.“

„P-promiňte, bohyně. O-oni vypadají jako

h-hadi. Já se h-hadů bojím,“ vykoktala ze

sebe dívka.

„To nejsou hadi. Jsou mnohem nebezpečnější. A já po tobě nežádám, aby ses

jich přestala bát. Příkazuji ti, abys svůj strach nedávala tak hlasitě najevo.“ Neferet se zadívala na hadí potvory, které se mrskaly, jako by měly z něčeho radost. „Copak je,

miláckové?“

„Bohyně, ten detektiv je zase tady,“ zavolal

z přední části vestibulu Judson. „Přivedl s sebou další lidi.“

„To nic neznamená. Jen ať si přiveze třeba

celou zbrojnici oklahomské Národní gardy.

Mou ochrannou oponou neproniknou.“

203/689

„Nemá s sebou armádu, bohyně. Je s ním

upírka, kolem které svítí vzduch, a nějaký

velký muž, který jako by měl pod trenčkotem

schovaná křídla.“

„*Proč mi to říkáš až teď?*“ vrískla Neferet.

„Děti! Za mnou!“ Klubko zmijí zůstalo viditelné. Vyzvedlo bohyni a plynule ji neslo k přednímu vchodu.

Do Lynette se dala zima. Shodila elegantní

lodičky, aby mohla tiše přeběhnout galerii

v mezipatře k velkým oknům v průčelí. Snažila se na nic nemyslet, a hlavně v nic nedoufat.

9)

Zoey

„Ty bláho, Mayo vypadá děsivě!“ vyhrkla
jsem.

„Jako by z něj odkapávala smrt.“ Damienův hlas vyjadřoval stejnou hrůzu, jakou
jsem cítila i já.

„To není smrt,“ řekla Thanatos. „Ta je pro
všechny smrtelníky nevyhnutelná. Není
dobrá ani zlá, je zkrátka součástí velké
spirály života. To, čím Neferet pokryla tuto
budovu, je bolest, strach, krev a zoufalství.“

Její hlas zněl divně. Já, babička, Stark
a Shaylin jsme byli namačkaní jak sardinky
v prostřední řadě sedadel školního hummeru, Thanatos seděla vepředu s Marxem.

Všimla jsem si, že jak se blížíme k Mayu,
velekněžka je pořád neklidnější. Doslova se
ošívala a to pro ni nebylo ani trochu typické

205/689

– Thanatos obvykle působila jako pohoří
klidu.

Z její zjevné nervozity se mi příšerně
kroutil žaludek.

„Chaos,“ podotkl Kalona. Ohlédla jsem se
dozadu,
kde

seděl

spolu

s Damienem

a Shaunee (ti byli nasardinkovaní ještě hůř,

protože hroznou spoustu místa zabírala

Kalonova křídla). Znechuceně vrtěl hlavou.

„Neferet s pomocí vláken Temnoty vytvořila

chaos a ten ji chrání.“

„No, chaos teda dost smrdí,“ řekla jsem

a nakrčila nos.

„Hnilobně a strašlivě,“ přisvědčil Damien.

„A to nemáme ani otevřená okna.“

„Pardon,“ ozval se Marx. „Zapomněl jsem

vás před tím pachem varovat.“

„Nemusíte se omlouvat, detektive,“ řekla

babička. „Pochybují, že byste nás na tohle

dokázal připravit.“

„To máte nejspíš pravdu, ale měl bych

radši zmínit, že není úplně jisté, jestli jsme

206/689

z okolí odklidili všechny kusy těl,“ dodal

Marx. „Takže se koukejte, kam šlapete.“

„Kusy těl?“ Přeskočil mi hlas.

Marx přikývl. „Ty hadí potvory pozabíjely

spoustu lidí, když se spustily z terasy,
a pokryly budovu černotou a vnitřnostmi.
A Neferet celý večer shazuje ze střešního
apartmá části lidských těl zbavené krve.“
„Cítím kouzlo, kterým spojila krev, smrt
a Temnotu,“ řekla Thanatos. „Využila smrti
těch lidských nebožáků k vytvoření bariéry.“
„Kouzlo seslala Neferet, ale úklidem by si
ruce nezašpinila,“ podotkl chmurně Kalona.
„To znamená, že nějací lidé uvnitř jsou stále
naživu a dělají, co jim přikáže.“
„Není jedno, kdo to hází dolů? Zvlášť když
je Neferet všechny drží jako rukojmí?“
zeptala se Shaunee.
„Podstatné je, abychom všichni měli na
paměti, že pokud zastavíme Neferet, zastavíme i toto šílenství,“ řekla Thanatos.
Nevesele jsme přikývli na souhlas.

207/689

Marx

nás

provezl

mezi

policejními

zátarasy, najel na obrubník a zaparkoval na

širokém chodníku před budovou ONEOK
naproti Mayu. Zůstali jsme sedět a zvědavě
se rozhlíželi.

„Máme v ONEOKu dvě velitelská stan—
oviště. Jedno je ve třetím patře, tam máme
veškeré audiovizuální vybavení. Druhé je na
střeše, tam jsou odstřelovači,“ vysvětloval
Marx, zatímco jsme zírali na ten hnus, co
pokrýval protější budovu.

„Odstřelovači Neferet zabít nedokážou,“
poznamenal Kalona.

„Jo, to už nám došlo,“ odvětil Marx suše.

„Ale s lidmi si poradí, i s takovými, které má
ve své moci.“

„Po těch přece nemůžete střílet! Jsou to
oběti,“ vyhrkla babička a rozčileně si poposedla. „Nemůžou za to, co dělají – za to
může Neferet.“

„Ano, madam. To je mi jasné a po nikom
střílet nechci, ale jestli Neferet rozkáže

208/689

skupině svých služebníků, nebo jak jim
chcete říkat, aby napadli nás nebo jiné tulské
občany, budeme nuceni jim v tom zabránit.“

„To by se jí líbilo,“ řekla Thanatos a upřeně

hleděla na budovu. Zněla pořádně našťvaně.

Přišlo mi, že je bledší než obvykle, ale je up-
írka už šíleně dlouho. Vždycky vypadá bílá
jako stěna, takže jsem si nemohla být jistá.

„Z jejich smrti by získala další moc a ještě
uspokojení, že vás přinutila zabít nevinné.“

Ohlédla se na Kalonu. „To nesmíme
připustit.“

„Souhlasím,“ řekl.

„Dobrá,“ pokračovala. „Už jsme se dost
naseděli a naspekulovali. Musím ven. Potřebuji přesně porozumět tomu, proti čemu
stojíme.“

Thanatos

vystoupila

z hummeru,

za—

bouchla dveře a my ostatní jsme volky ne—

volky museli za ní.

Kalona ji rychle dohnal a srovnal s ní krok.

Zdálky jsem slyšela volání „Hele, támhle jsou

209/689

nějaký upíří!“ a „Toč to – před Mayem se
něco děje!“.

Okřídlený nesmrtelný si přes neodmys—

litelnou nahou horní polovinu těla oblékl

dlouhý černý trenčkot, který vcelku úspěšně

maskoval mamutí křídla. Všimla jsem si, že

se vrtí a snaží se ty obří haldy peří co nejlíp poskládat. Davu za zátarasem věnoval znechucený pohled a obrátil se na detektiva

Marxe. „Snad by bylo moudřejší, kdybyste

přikázali všem civilistům z této části města

odejít. Pro nikoho tu není bezpečno.“

„Jo, zkuste to říct těm od médií. Podařilo

se nám je nahnat tam dozadu, ale svoboda

tisku je mrcha.“

Kalona pokrčil rameny. „Budou to tedy

muset zjistit na vlastní kůži.“ S tím zlověstným prohlášením se otočil k Mayu. Thanatos

na budovu upřeně hleděla, jako by ji nějak

očarovala. Spolkla jsem strach a šla k ní. Byla jsem vděčná, že mám vedle sebe někoho tak silného, jako je Stark.

210/689

„Měla jsem na to pomyslet dřív,“ řekla

Thanatos ochraptěle. Popošla blíž k budově.

„Jen vzácně mne však přivolali na místo úmrtí člověka, a nikdy tam, kde zahynulo takové

množství lidí.“ Přistoupila ještě blíž, teď už

stála na kruhovém příjezdu před honosným

hlavním vchodem. Natáhla ruce dlaněmi

před sebe a otřásla se. „Stále se zde vznáší

hrůza, z níž byla tato bariéra stvořena.“

„Kněžko, radím ti, abys nechodila k té budově tak blízko,“ ozval se Kalona, rychle k ní přistoupil, jemně ji vzal za loket a snažil se ji odvést zpátky na ulici.

„Musím jim pomoci,“ namítla a jeho ruku setřásla.

„Jim?“ opáčil Marx.

„Všichni mrtví odsud neodešli. Jejich konec byl příliš krutý a hrůzyplný, daleko za hranicí toho, co si ti nebožáci dokázali vůbec představit. Cítím duše stížené takovým děsem, že zde bezcílně krouží a nedokážou najít cestu z tohoto na onen svět.“

211/689

„Dokážete jim pomoci?“ zavolala babička od auta.

„Ano, věřím, že dokážu.“

„Snaž se to provést co nejrychleji,“ nabádal ji Kalona.

„Mám vyvolat kruh?“ zeptala jsem se.

„Ne, Zoey. Všichni kromě Kalony se držte v bezpečné vzdálenosti. Toto musím udělat sama. Naše bohyně mě obdařila vším potřebným –“ odmlčela se a pochvalně se usmála na Kalonu, „– včetně mocného ochránce.

Musím se spolehnout na sílu, již čerpám

z Nykty.“

„Poslechni ji, pojd' zpátky k hummeru,“

řekl Stark a odtáhl mě pryč. Marx si odchod

chvíli

rozmýšlel,

a když

pak

ustoupil,

nespouštěl z Thanatos oči.

„Damienne! Hej, Damienne!“ Najednou se

k nám rozběhl hezký mladý člověk.

Damien se otočil právě včas, aby se ocitl

v jeho medvědíh objetí.

212/689

„Adame! Neměl bys tu být, je to tady moc

nebezpečné,“ vyčetl mu.

„No tak, jsem reportér, nebezpečí, to je

moje,“ odpověděl ten kluk se širokým

úsměvem.

Konečně jsem ho poznala. Byl to Adam

Paluka, zprávař ze stanice Fox – ten, co

s námi natočil rozhovor po té Neferetině ab—

surdní tiskovce. Věděla jsem, že se začal

scházet s Damienem, a podle toho, jak se na

sebe usmívali, byli evidentně na dobré cestě.

Šmarjápano, tolik jsem řešila svoje vlastní
trable, až jsem se Damiena vůbec ani
nezeptala, jak to zvládá, začít s někým chodit
tak brzo po tom, co Jack –

„Musíte se vrátit za zátaras,“ houkl Marx
a s vražedným pohledem si to k Adamovi
namířil.

Ale v tu chvíli Thanatos začala kouzlit
a všichni jsme rázem měli oči jen pro ni.

Velekněžka pozdvihla paže a zavřela oči.

Jakmile promluvila, její neklid zmizel. Její

213/689

slova měla hypnotický rytmus, hlas se jí
nechvěl. Působila silně, moudře a nádherně
– a já byla pyšná, že patřím ke Škole noci,
kterou řídí.

Duše, již netřeba vám utrpení nést,

pojd'te a nechte se mým hlasem vést,

od bohyně přináším vám dobrou zvěst.

Všude kolem ní začal světélkovat vzduch,
jako by k ní někdo házel magická létající
sněhová těžítka plná třpytek.

„Bože můj! Co se to děje? Co to ta upírka

dělá?“ Byla jsem tak zaujatá Thanatiným
kouzlem, že jsem si hluku mačkajícího se
davu v pozadí ani moc nevšíkala. Spíš
jsem vytušila než viděla, že Adam zvedá
iPhone, a zaslechla jsem tiché *ping*, jak začal nahrávat. Stark mi stiskl ruku a zašeptal: „Vypadá to, že
Marx má sto chutí odsud
všechny ty reportéry vykopnout. Jdu to om—
rknout, jestli bych mu nemohl nějak pomoci.“

214/689

Hlavně zůstaň i se svým kruhem a s babičkou
tady u auta.“

Přikývla jsem a tak napůl jsem i vnímala,
jak se dohaduje s Damienem ohledně Adama
a jak Marx odhodlaně míří k zátarasu. Ale oči
jsem nespustila z velekněžky, to nešlo.

Thanatos si žádala moji plnou pozornost.

*Pomohu vám z této říše odejít,
je konec hrůz, teď bude s vámi láska dlít
a vaše duše najdou sladký mír a klid!*

Svítící koule Thanatos úplně obklopily.

Když odříkala poslední verš zaklínadla,
rozpřáhla ruce a všechny ty třpytivé věci se
k ní sesypaly. Thanatos se rozesmála, jako by
nikdy nezažila větší radost, a její obličej
přímo sálal láskou, když máchla rukama

vzhůru.

Třpytící

se

koule

vystřelily

k nočnímu nebi jako rachejtle na Den

nezávislosti – nezanechaly však za sebou mlhu a kouř, ale vlnu úlevy a štěstí, která mě

nechala

dočista

zapomenout

na

tuhle

215/689

tísňovou situaci – na všechnu tu hroznou

krev, pach a Mayo pokryté Temnotou – zapomenout na všechno kromě toho, že at' jsme

upíři nebo lidé, jedno máme všichni

společné: lásku. Vždy lásku.

A potom z hlavního vchodu vyletěla Neferet a úplně mi ten šťastný okamžik zkazila.

Jestli jsem si předtím myslela, že vypadá

jako jasná kandidátka na blázinec, tak jsem

se teda pletla. Ve srovnání s tímhle to byla

nanejhuř mírná výstřednost na úrovni

postarší milovnice koček, která je maličko

cítit močí a šantou. Ted' měla Neferet na sobě

kraťoučké zelené šaty. Na vteřinu se mi skoro ulevilo.

Uznejte, nebyla nahatá. Jo, neměla boty, ale to nebylo nic zas tak hrozného – až dokud jsem se jí na ty bosé nohy nepodívala.

Spočívaly na hnízdu černých chapadel, která se jí kroutila a zmítala kolem kotníků a lýtek a nadnášela ji nad chodníkem.

216/689

Ale to na ní nebylo ještě to nejšílenější. Jak je doopravdy pomatená, prozrazovaly její oči.

Něco se jí stalo se zorničkami – zmizely.

Duhovky měla jako nějaké příšerné kamínky, celé smaragdově zelené.

„Co to má s oči–“ začal Adam, ale přerušil ho Neferetin výkřik.

„Nad mým chrámem nemáš žádnou moc, babizno!“ Neferet ukázala na Thanatos a k té se vrhla dvě chapadla.

Kalona se pohnul tak rychle, že se proměnil ve šmouhu.

Náhle stál mezi Thanatos a útočícími netvory. Strhl ze sebe kabát a vytáhl z řemení na zádech ebenové kopí. Roztáhl křídla, a jakmile se chapadla ocitla na dosah, jedno probodl, a než se přestalo svíjet ve smrtelné křeči, otočil se a to druhé přesekl.

Neferet zaječela, jako by cítila jejich bolest.

„Kalonu nechte být! Zabijte Thanatos a pak ty ostatní!“

Vypukla vřava.

217/689

Od Neferetinych nohou se jako jed ze zmijí tlamy vymrštila vlákna Temnoty a snažila se vyhnout Kalonovi a dostat se k Thanatos a k nám. Stark vyrazil zpátky ke mně, postavil se přede mě a babičku a zařval na Damiena, Adama, Shaune a Shaylin, ať si vlezou do auta.

Zavravorala jsem. Byla jsem si jistá, že Neferetiny příšery Thanatos přímo před našima očima rozsekají na kusy a hned potom nejspíš půjdou po Starkovi a všechny nás sežerou. Ale nic takového se nestalo. Tuhle bitvu Temnota nevyhrála – zvítězil totiž okřídlený nesmrtelný.

Kalona byl všude. Jeho kopí svištělo vzduchem takovou rychlostí, že vydávalo bzučivý zvuk.

„Světelný meč z *Hvězdných válek*,“ pípl Damien. „Opravdický, ne jen jako.“

„Odved'te je do bezpečí!“ křikl Kalona na

Marxe.

Marx

se

rozběhl

k velekněžce

218/689

a Kalona nás kryl tělem, křídly i kopím, než

jsme se nacpali do hummeru.

„Všichni se držte, vjedu tam a naložím ho!“

prohlásil Marx přes řev motoru.

„Počkejte,“ řekla Thanatos. „On přijde

k nám. Sledujte ta vlákna. Slábnou, když se

ocitnou příliš daleko od Neferet.“ Měla

pravdu. Přestože Kalona utržil spoustu ran

a krvácel, dál s příšerami bojoval, ale pomalu

se k nám přibližoval a zároveň se vzdaloval

od Maya. A vlákna ho nepronásledovala.

Když

se

Kalona

dostal

k zadnímu

nárazníku našeho auta, Neferet zvedla ruce

a zavelela: „Vraťte se ke mně, děti! Uzdravím

vás!“ Hadí potvory se odplazily zpátky k ní
a omotaly se jí kolem paží a nohou. Hladila
je, jako by je utěšovala, a než zašla zpátky
dovnitř, obrátila ty žhnoucí smaragdové oči
k nám. „Děkuji za poučnou lekci. Příště
zvítězím *já*.“

Zoey

219/689

„Ne, skutečně nepotřebuji ošetření ve vaší nemocnici,“ zopakoval Marxovi asi po tisíci Kalona. „Jak jsem řekl, přineste mi vodu – nebo ještě lépe víno. Půjdu na střechu této budovy a zahojím se.“

Objeli jsme budovu ONEOK, dovnitř jsme vešli zadem a připojili jsme se k tulské oper— ační jednotce ve třetím patře. Chápala jsem, proč si Marx dělá s Kalonou takovou hlavu – byl celý od krve. Všichni v místnosti na něj civěli, i když se tomu snažili ubránit. Kdyby nebyl nesmrtelný, stoprocentně by ho už dávali do pytle na mrtvoly.

Marx dlouze vydechl a prohrábl si vlasy.

„Dobře, fajn, je mi to jasné. Jste v pohodě.

Cartere!“ houkl na poldu v uniformě, který okamžitě přestal předstírat, že kouká do počítače, a věnoval detektivovi plnou pozornost. „Najděte zasedačku ředitele. Tam nějaký chlast bude.“ Marx se ohlédl na Kalonu.

„Nebude

vadit

whisky?

Tihle

kravatáci pro ni obvykle mají slabost.“

220/689

„Postačí,“ odpověděl Kalona.

„Tak běžte,“ řekl Marx Carterovi. „Fajn,

než se Kalona na té střeše dá trochu do kupy,

srovnáme to tady. Paluko, dejte sem ten telefon a už ať jste pryč.“

„Nemůžete mi jen tak vzít mobil! To je

proti zákonu!“

„Je to důkaz v probíhajícím vyšetřování

mnohonásobné vraždy. Nezabavuju vám ho.

Beru ho do úschovy,“ prohlásil Marx.

„Počkejte moment, detektive,“ vložila se do

toho babička.

„Madam?“ Marx i všichni ostatní se na ni

nechápavě zadívali.

Poklidně se usmála. „Adame, opravte mě,

jestli se mýlím, ale jistě nejste zdaleka jediný reportér, který byl svědkem toho, co se odehrálo tam venku.“

„To se teda nemýlíte,“ odvětil Adam.

„Á, to jsem si myslela. To znamená, že za

tou policejní barikádou nejspíš natáčelo

221/689

několik štábů, a to nepočítám různá videa

z mobilních telefonů, jaká jste nahrál vy.“

Marx si povzdechl a Adam řekl: „Znovu správně, paní.“ Babička a Thanatos se na sebe podívaly a velekněžka potom navázala tam, kde babička skončila. „Pane Paluko, co byste řekl na exkluzivní rozhovor s Kalonou a se mnou?“

Adamovi zajiskřily oči vzrušením, ale jinak zachoval dokonalou profesionalitu. „Z toho bych měl velikou radost, velekněžko.“

„Máte ho tedy mít.“ Thanatos se letmo podívala na Marxe. „Někdy je jednodušší nesnažit se věci neustále řídit a ponechat vše osudu.“

„Aspoň z něj nejdřív umyjte tu krev,“ zahučel Marx.

„A sežeňte mi někdo hrst prášků na uklidnění.“

Kalona se opravdu pokusil smýt krev,
která pořád prosakovala z dlouhých šlinců
připomínajících rány od biče i z menších,
hlubších kousanců, kterými měl poseté celé
tělo. Připadalo mi, že stejně vypadá dost
mizerně, a dál trochu krvácel, ale působil
úplně normálně – silně, mlčenlivě, hrozivě.
Thanatos ho donutila, aby si znovu oblékl
kabát. Prohlásila, že jeho křídla jsou dost
vidět na tom videozáznamu bitvy, který se
Adam chystal pustit během rozhovoru.
V duchu jsem s ní souhlasila, ale navíc mi
přišlo, že kabát taky dobře zamaskuje tu
změť ran. Pro jednu jsem ale udržela jazyk
za zuby a nechala ostatní, ať si s tím chaosem
kolem Neferet poradí sami, zatímco já
zůstanu hezky stranou. Konečně jsem si
mohla na chvíli orazit. Přitulila jsem se ke
Starkovi a společně s babičkou, Damienem,
Shaylin a Shaunee sledovala něco, co by ještě
před pár měsíci bylo nepředstavitelné – interview s Kalonou v tulské televizi.

Adam si sem zavolal osvětlovače a kameramana. Podle mě se jim docela dařilo

občas spustit oči z Kalony a necivět na něj.

Adam všem vysvětlil, že nejdřív přehraje to

video z bitvy a potom začne rozhovor. Taký

řekl, že se to bude vysílat jako živý vstup.

„Ty bláho, ještě že tam nemusíme být my,“

zašeptala jsem.

„Adam to dělá perfektně,“ řekl tichounce

Damien a jeho oči se usmívaly na reportéra.

„Líbí se mi,“ podotkla jsem.

Damien se na mě podíval. „Myslíš, že by se

líbil Jackovi?“ Natáhla jsem se k němu přes

Starka a stiskla mu ruku.

„Určitě jo.“

Damien přikývl a zamrkal, aby zahnal slzy.

„Tím je to snazší, jen o trošičku, ale i za to

málo jsem vděčný.“

Pak už jsme sledovali Adama, protože

blikající červená kontrolka na kameře se rozsvítila a na přenosném čtecím zařízení se

spustila nahrávka Kalonova boje.

224/689

„Tady živě Adam Paluka s upírkou a bojovníkem, které jsme právě viděli na úchvat—

ných záběrech pořízených teprve před několika okamžiky před hotelem Mayo v centru

Tulsy, kde velekněžka jménem Neferet

napadla několik nevinných občanů včetně
mě.“ Adam se odmlčel a vřele se usmál na
Kalonu. „Ještě jsem vám nepoděkoval za to,
že jste mi zachránil život. Děkuju!“

Kalona vypadal překvapeně, skoro plaše.

Pokývl a řekl:

„Není zač.“

„Kalona konal svou povinnost. Je mým
zaslíbeným bojovníkem. Neferet, kterou nyní
už žádná upíří autorita neuznává za Nyktinu
kněžku,

podnikla

útok

na

mě

a mé

společníky. Kalona byl povinen nás chránit,“

řekla Thanatos.

„Thanatos, těší mě, že mám možnost

s vámi opět hovořit. Mnozí naši diváci jistě
poznali, že jste nová velekněžka tulské Školy

225/689

nocí. Můžete nám vysvětlit, co jste před

Mayem dělala?“

Velekněžka se zhluboka nadechla a potom

začala mluvit, pomalu a zřetelně, jako by

chtěla mít jistotu, že jí všichni porozumí.

„Nyní se nám již potvrdilo, co jsme dříve

pouze tušili, a to že Neferet zcela zešílela

a vymkla se veškeré kontrole. Doznala se

k celé sérii vražd. Zabila tulského starostu.

Zabila dva muže ve Woodwardově parku.

V neděli ráno pak ve svém hrůzném konání

pokračovala v kostele na Boston Avenue, kde

pozabíjela mnoho nevinných, a potom se

přesunula do hotelu Mayo a zabarikádovala

se tam. S pomocí dalších vražd se jí podařilo

kolem této budovy vytvořit ochranný štít.

Přivedlo mne sem nadání, jímž mě obdařila

naše bohyně, dokážu totiž pomoci duším

odejít z tohoto na onen svět.“

„Ta třpytivá světla! To byly duše?“

Thanatos přikývla. „Ano, byly. Zůstaly zde

uvězněné, protože jejich smrt způsobilo

226/689

kruté násilí. Já jim pouze pomohla z tohoto

vězení uniknout.“

„Páni, to je úžasné!“

Thanatos se krásně usmála. „Koloběh

života je vskutku úžasný.“

„To jistě – počkejte, Thanatos. To znamená, že jste pomohla *lidským* duším.“

„Ano,“ odvětila klidně.

„Ale vy jste přece *upírka*.“

Její úsměv se rozšířil. „Myslela jsem, že to už jsme si ujasnili.“

„Ano.“ Adam si prohrábl dokonalý účes.

„Ale pak vás tedy napadla příslušnice vlastního druhu, protože jste pomáhala *lidským* duším.“

„Adame, kráčím po tomto světě již více než pět set let a za tu dobu mě zkušenost naučila, že lidskost je věc volby, nikoli genetických předpokladů. Jednoduše řečeno, lidé a upíři se snad v něčem liší, ale mnohem více toho mají společného.“

227/689

„Neferet má evidentně jiný názor než vy,“ podotkl Adam.

„Neferet zešílela. Její myšlenky jsou scestné a nebezpečné.“

„Co to bylo za tvory, které na nás pošťovala?“ zeptal se Adam.

„Zlo, jež na sebe vzalo hmotnou podobu.“

Výkonávají Neferetiny rozkazy – pokud jim přináší oběti, kterými si získává jejich poslušnost.“ Thanatos se zadívala přímo do kamery. „Důrazně vás vyzývám, aby se žádný člověk nepřibližoval k Mayu bez ohledu na to, čím bude Neferet hrozit. Neferet získává moc ze smrti. Držte se od Maya dál a zdroj její moci nakonec vyschne.“

Adam vypadal otřeseně a chvíli se nezmohl na slovo, pak se ale podíval mimo záběr. „Detektive Marxi, souhlasíte s Thanat—inou výzvou ohledně přístupu k Mayu?“

Kameraman

se

otočil

k nepokrytě

otrávenému detektivovi. Ten se ale nenechal

zaskočit a bez váhání odpověděl:

228/689

„Ano. Tulská policie zatarasila všechny

příjezdové

komunikace

v okolí

hotelu.

K budově nesmí vůbec nikdo, ani policejní

a armádní složky.“

„Ale Neferet přece v Mayu drží rukojmí,
ne?“ zeptal se

Adam.

„Ano, ale v tuto chvíli neznáme jejich počet
ani konkrétní jména,“ řekl Marx. „Chápu, že
lidé budou pohřešovat své blízké. Tulská
policie zřídila bezplatnou linku, kde bude
podávat informace a přijímat hlášení o pohřešovaných osobách. Občané se mohou na
tuto linku obracet se svými dotazy.“

„Fox 23 umístí telefonní číslo na dolní lištu
obrazovky,“ připojil Adam.

„Děkuji,“ řekl Marx, i když dvakrát vděčně
se netvářil.

„Detektive Marxi, musím se zeptat – pokud k Mayu nikdo nesmí, jak chcete Neferet
zastavit?“ otázal se Adam.

229/689

„Zastavím ji já spolu s upíry a mlád'aty,
kteří mi v tomto boji stojí po boku. Neferet je naše soukmenovkyně – a my ji tedy musíme porazit,“
prohlásil Kalona.

Všichni včetně kameramana jsme obrátili
pozornost k okřídlenému nesmrtelnému.

„Kalono, vy nejste upír, že?“ zeptal se

Adam.

„Správně.“

„Tak co tedy jste?“

Vůbec neváhal – řekl to, jako kdyby mluvil
o tom, co měl včera k večeři. „Jsem Kalona,
nesmrtelný bratr Ereba. Kdysi dávno, když
byla země ještě mladá, jsem býval bojovníkem a společníkem bohyně Nyx, ale
udělal jsem chybu, a proto jsem byl svržen
z onoho světa do této říše.“

Nastalo dlouhé bezdeché ticho a potom se

Adam zeptal:

„Co děláte tady?“

230/689

Kalona narovnal široká ramena a zadíval
se přímo do kamery. „Snažím se odčinit své
chyby a získat si bohynino odpuštění.“

„No,“ Adam slyšitelně polkl, „mně připadá,
že na tom odčiňování vcelku dobře pracujete.

Zachránil jste svoji velekněžku, několik upírů
a mláďat, detektiva a mě. Jestli se vám

podaří zastavit Neferet, začnu vám říkat Superman.“ Kalonovy plné rty se zvlňily. „Pokud snad
potkáte Nyx, buďte od té dobroty
a povězte jí to.“

„Platí,“

řekl

Adam.

Pak

se

otočil

k Thanatos. „Chcete ještě něco dodat,

velekněžko? Může veřejnost nějak pomoci?“

„Ano,“ odpověděla. „Mohou se modlit

a směřovat k nám pozitivní myšlenky a energii. Škola noci udělá vše pro to, aby občany

Tulsky ochránila, ale ocenili bychom božskou

pomoc.“

„Modlit se? Ke komu, k bohu, nebo k bohyni?“ zajímal se Adam.

231/689

„K tomu

či

té

anebo

samozřejmě

k obojímu. Ráda věřím, že modlitby nestojí

a nepadají s drobnými rozdíly ve významu.“

Adam se usmál. „Tomu rád věřím i já.“

Obrátil se ke kameře. „Modleme se všichni,

ať Neferetino šílenství a násilí, které v Tulse vyvolala, brzy skončí. Takové jsou nejčerstvější zprávy o situaci v hotelu Mayo. Loučí se s vámi Adam Paluka, zůstaňte na kanálu

Fox 23, kde se dozvíte všechny aktuality.“

„Bratr Ereba. Není to zajímavé?“ nadhodila babička, když Adam potřásl Thanatos

rukou a poděkoval jí a Kalonovi za rozhovor.

„Tys věděla, že je Erebov bratr?“ pošeptal

mi Damien.

„No, ehm, jo,“ odpověděla jsem. „Před pár dny se o tom zmínil.“

„Ale pak jsme jaksi měli moc práce,“ řekl Stark.

Damien si zamnul čelo. „Matně si vzpomínám, že jsem v jedné antologii staré upířské poezie našel několik zmínek o synovi

232/689

měsíce

a bojovníkovi

nocí,

zároveň

s obvyklými Erebovými přízvisky syn slunce

a Nyktin choť. Původně jsem myslel, že jsou

to jen různá pojmenování pro Ereba, ale při

zpětném pohledu je mnohem logičtější, že se

tam mluvilo o dvou různých nesmrtelných.“

„Takhle je ten Kalonův mnohasetletý hněv

pochopitelnější,“ řekla babička.

„Ano,

být

bojovníkem

a společníkem

Nykty a vzápětí nesmět ani vkročit na onen

svět. To muselo opravdu bolet,“ přitakal

Damien a smutně se na Kalonu zadíval.

„Znásilňoval a vraždil lidi. Kdo ví, co

napáchal na onom světě, než ho svrhli. Moc

ho nelituj,“ podotkl Stark.

„Každý si zaslouží druhou šanci, *Tsi-ta-ga-*

a-s-ha-ya,“ řekla mu babička a oslovila ho čerokézskou přezdívkou, kterou mu dala, Ko-houtek. „Jak si vzpomínám, není to tak dlouho, co jsi druhou šanci dostal ty sám.“

Stark sklopil oči k zemi.

233/689

Zhluboka jsem se nadechla a řekla: „Stejně

jako já.“ Babička tázavě zvedla obočí.

„Dneska jsem dostala druhou šanci,“ vysvětlila jsem. Zadívala jsem se na babičku

a pak postupně na všechny svoje kamarády,

až jsem se nakonec setkala se Starkovým

pohledem. „My všichni, jak tu jsme, jsme

někdy potřebovali druhou šanci. Jsem ráda,

že Kalona dostal tu svou spolu s námi.“

Babička se dotkla mojí paže. „Někdy bys

mu to měla říct, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Možná budeš překvapená, kolik pro něj tvá slova můžou znamenat.“

10)

Afrodita

„Ty brd’o! Nebudete věřit, co se šíří po YouTube!“ Z hlediště auly se na pódium rozběhla Nicole a mávala iPadem jako blázen.

Afrodita ji sjela pohledem a iPad odstrčila.

„To jako fakt? Teď právě skončilo školní shromáždění. Tys byla na YouTube, když jsem k vám mluvila?“

„To jako fakt.“ Nicole zakoulela očima.

„Neber si to tak. Všichni byli na YouTube.

Tohle musíš vidět.“ Strčila Afroditě iPad přímo pod nos.

„Učitelství je naprostý opruz. Pubertáci jsou svoloč,“ prohlásila Afrodita a tablet dál ignorovala.

235/689

„Ježkovy oči, to je Kalona? Na YouTube?“

Kolem Afrodity se procpala Stevie Rae a koukla na displej.

„Cože? Kalona?“ Lenobia k nim hned zamířila a s ní i Darius a Refaim.

„Dobře. Kouknu se na to. Už jsem koneckonců všem studentům oznámila, že musíme zachránit svět. Zas.“ Afrodita se podívala na

displej a vyvalila oči. „No do hajzlu! Proč jsi nám o tom neřekla hned? Dej ten krám víc nahlas!“
Vytrhla Nicole iPad, stiskla tlačítko

přehrávání

a nastavila

hlasitost

na

maximum.

Nebylo to profesionální video, ale začátek

byl krásně čistý. Nejdřív byla v záběru

Thanatos. Stála před hodně prapodivnou

budovou, která jako by byla kolem dokola

obestřená slizkým černým závěsem. Sledovali, jak velekněžka dokončuje kouzlo, vz—

tahuje ruce a drží mezi nimi spoustu nádherných svítících koulí. Když vyletěly k nebi,

236/689

video pořád zabíralo Thanatos, ale v pozadí

bylo slyšet Neferet, jak ječí.

„Nad mým chrámem nemáš žádnou moc,

babizno!“

Záběr se posunul, takže viděli Neferet, jak

stojí před tou budovou, což muselo tím pá-

dem být Mayo.

„Tý teda zrovna nedupou králíci,“ podotkla

Stevie

Rae.

Afrodata

nespouštěla

oči

z tabletu.

„Nic

lepšího

tam

nemáš,

kovbojko?“

„Já bych řekla, že se zjančila jak divoká

kobykla,“ prohlásila Nicole.

„Tebe se nikdo –“ začala Afrodita, ale utnul ji výbuch na videu.

„Ach, bohyně, to ne!“ zalapala po dechu

Lenobia, když uviděla, jak Neferet vrhá proti

Thanatos a ostatním vlnu Temnoty.

„Otec je zachraňuje!“ ozval se Refaim.

„Podívejte se, jak se pohybuje,“ zamumlal

s úctou Darius. „Má neuvěřitelnou rychlost

a sílu.“

237/689

Afrodita nestačila říct nic souhlasného.

Video skončilo tím, že se ten, kdo ho natočil,

vecpal do školního hummeru, ale přitom

ještě stačil zachytit Neferet a zakrvácená chapadla ustupující do Maya.

Potom začal rozhovor a Afrodita si musela

připomenout,

aby

zavřela

nepřitažlivě

otevřenou pusou, protože to byla stanice Fox

23 a vedle Thanatos seděl Kalona – sak—

umprásk i s křídly.

„Jsem Kalona, nesmrtelný bratr Ereba.

Kdysi dávno, když byla země ještě mladá,

jsem býval bojovníkem a společníkem bo-

hyně Nyx, ale udělal jsem chybu, a proto

jsem byl svržen z onoho světa do této říše.“

„Erebův bratr? To si snad dělá srandu!“

Afrodita měla pocit, že jí každou chvíli ex—

ploduje mozek.

„Je to pravda,“ řekl tiše Darius, když video

skončilo.

Obrazovka zčernala a Afrodita na něj

zůstala zírat. „Tys to věděl?“

238/689

„Ano, Kalona nám to řekl – Zoey, Starkovi

a mně,“ přiznal Darius.

„A žádnému z vás nepřipadalo důležité

zpravit o tom i nás ostatní?“ zeptala se Lenobia. Vypadala skoro tak naštvaně, jak si

připadala Afrodita.

Darius

počrčil

širokými

rameny.

„Upřímně, nepřikládal jsem tomu velkou váhu. Od chvíle, co se tu Kalona objevil, byla jeho pravdomluvnost značně pochybná.“

„Ale teď mu věříš,“ nadhodil Refaim. Darius se na něj podíval. „Ano.“

„Refaime, tys věděl, že tvůj tat'ka je Erebov brácha?“ zeptala se Stevie Rae.

Ptakoušovy oči posmutněly. „Otec nikdy nemluví o tom, co bylo *předtím*.“

„Takže nevěděl?“ zatlačila na něj Afrodita.

„Správně,“ odpověděl tónem, kterým děsivě připomínal svého otce.

„Tím se leccos mění,“ řekla Lenobia.

239/689

„Jo, o dost k lepšímu.“ Nicole pokyvovala hlavou jako nějaká hračka. „Znamená to, že máme v týmu Nyktina bojovníka.“

„To teda neznamená,“ opáčila Afrodita suše. „Znamená to, že máme v týmu bývalého Nyktina bojovníka, který to podělal tak moc, že ho vykopla z onoho světa. To zas

tak skvěle nezní.“

„Řekl přece, že se to snaží odčinit,“ namítl

Refaim.

„A zachránil Thanatos a ostatní,“ dodal

Darius.

„Pardon, ale já nezavřu oči a nevrhnu se

do Kalonova týmu jen tak naslepo,“ řekla

Afrodita.

„Podle mě je zaslepenost, když někdo ig—

noruje, co má přímo před očima,“ ohradil se

Refaim a ukázal na černou obrazovku iPadu.

„A podle mě toho o Kalonovi ještě hodně

nevíme.“ Afrodita se odmlčela a probodla

Daria pohledem. „Aspoň tedy *většina z nás*

toho o něm moc neví. A teď, pokud ovšem

240/689

nemáte na práci něco lepšího, bych ocenila,

kdybyste dali dohromady všechna mlád'ata,

kteřá podle vás mají nějaké bojové nadání.

Thanatos určitě bude chtít přesně vědět,

jakou sílu máme k dispozici. Jak jsem tak

viděla na tom videu, Neferet na Kalonův tým

zvysoka kašle.“ Plácla se do čela a sarkasticky dodala: „Počkat! I ta blbá Neferet asi o vz-tahu mezi Kalonou a Erebem ví, jako ostatně skoro všichni *kromě mě*.“ Pohodila vlasy a odvlnila se.

Až za dveřmi auly zvolnila krok a dovolila

myšlenkám dohonit emoce. Srdce jí bušilo

a bylo jí špatně od žaludku. Byla našťvaná.

Příšerně našťvaná.

Ne, to není pravda. Nejsem našťvaná.

Jsem zaskočená a smutná.

S hlubokým povzdechem sešla z chodníku

a posadila se na lavičku pod rašícím dubem.

Třesoucí se rukou si odhrnula z obličeje

husté blond vlasy.

241/689

Darius

před

ní

něco

zatajil,

něco

důležitého. Až doted' si myslela, že je jiný než všichni ostatní chlapi na téhle planetě. On měl přece být čestný. Loajální. A hlavně, *měl ji milovat tolik, že by jí nikdy nezalhal ani před ní nic neskryval.*

Počet lží je jediné opravdové měřítko toho,

jak moc vás někdo miluje. To Afrodita

věděla, protože odmalička vyrůstala s lidmi,

kteří vršili jednu lež na druhou. Její rodiče

předstírali, že jsou dokonalý pár, ale ve

skutečnosti se nenáviděli skoro tolik, jako

nenáviděli ji. Když zrovna nebyli na očích

veřejnosti, žili zcela odděleně – víc než deset let už ani nespali ve stejné ložnici, natož aby si snad sdělovali svá tajemství.

Lhali si den co den.

Už když bylo Afrodité osm let, slíbila si, že

nikdy ani za nic nepřistoupí na vztah, který

by připomínal manželství jejích rodičů. Krucinál, než potkala Daria, nepustila si žádného

muže tak blízko, aby bylo důležité, jestli jí lže 242/689

nebo ne. Vždycky si zakládala na tom, že jim

zalhala *sama*. *Sama* je podvedla. *Sama* se s nimi rozešla.

„Cítím tvůj smutek, krasavice moje. Prom—

luvme si, prosím.“

Když Afrodita uslyšela Dariův hlas,

vzhlédla, ale do očí se mu nepodívala.

Koukala přes jeho rameno někam do

prázdna. „O čem chceš mluvit?“

Sedl si vedle ní a hřbetem ruky jí jemně

setřel z tváře slzu. Ucukla a rychle si osušila druhou tvář. Ani si nevšimla, že brečí!

„Chci mluvit o nás,“ řekl.

„Vážně? Nebude jednodušší pokračovat

dál jako doted? Předstírat, kdovíjak nejsme

„zamilovaní až za hrob“?“ Sarkasticky nakreslila do vzduchu uvozovky.

„Já nikdy nic nepředstíral. To přece víš,

Afrodito.“ Mluvil klidně a upřímně.

Nejradši by mu dala facku – ublížila mu –

donutila ho pocítit aspoň maličko svého

strachu. Ale nic tak náhlého neudělala.

243/689

Znamenalo by to, že nad sebou ztratila vládu.

Že se z ní stala její matka. Místo toho na něj udeřila slovy.

„A jak to mám ksakru vědět? Do hlavy ti nevidím. Nemůžu ti ani předat svoje pocity, jak by to dokázala opravdová kněžka. Ale to je jedno. Tím se netrap. Všechno je v pohodě a oba toho máme až nad hlavu, protože náš svět se jako obvykle snaží ovládnout Temnota.“

„Temnota bude muset počkat, protože můj svět jsi ty, a když ztratím tebe, ztratím i sám sebe.“

Afrodita myslela, že vstane, odejde a ani se neohlédne. Chtěla zatvrdit svoje srdce, aby bylo zas takové jako v dobách, kdy ji ještě chránilo. Před vším tím zmatkem kolem Zoey, jejího stáda pakoňů a Daria.

Opravdu to chtěla udělat, ale Darius náhodou řekl přesně to pravé a její nohy se rozhodly, že neposlechnou hlavu, ale srdce.

Zadívala se mu do očí. „Lhal jsi mi.“

244/689

„Ne, krásko. Jenom jsem ti prostě něco

neřekl.“

„Proč? Proč jsi to přede mnou tajil? To, že

Kalona je Erebův bratr, je zatraceně

důležité!“

„Na Kalonovi ani na tom, co dělá nebo

říká, mi nezáleží. Důležitá jsi pro mě ty a to, co říkáš.“

„Já?“ Zamračila se na něj. „O čem to sakra

mluvíš? Nikdy jsem ani slůvkem nenazn—

ačila, že by snad Kalona s Erebem mohli být

bratři.“

Dariovi se na rtech objevil sladký úsměv.

„Přesně tak. A když jsi do Kalonovy minulosti nenahlédla ty, má krásná, moudrá,

nadaná věštkyně, proč bych se měl před tebou zmiňovat o něčem, co Kalonovi uklouzlo

jen tak mezi řečí? Afrodito, kdyby pro nás

bylo důležité vědět, že je Erebovým bratrem,

jsem přesvědčený, že bys to ty řekla mně.“

Zavrtěla hlavou, měla maličko závrať, protože jí došlo, jak to Darius doopravdy myslí.

245/689

Vzal ji za ruku. „Už jsem ti dnes řekl, jak

velice tě miluji?“

„N-ne,“ šeptla a v duchu si říkala: *Neříkej to, jestli to nemyslíš upřímně, prosím – prosím, prosím, jen to ne.*

„Vším, co v sobě mám,“ pronesl.

Po tvářích jí stékaly slzy, ale neodvrátila

se.

„Neměj strach,“ řekl.

„Mám. Pořád mě to děsí,“ přiznala.

„I mě, ale být s tebou – skutečně s tebou,
ne pouze něco předstírat, abych uchránil své
srdce před bolestí – kvůli tomu stojí za to
postavit se tomu strachu čelem a zvítězit nad
ním.“

„Ale ty jsi bojovník. Já nejsem nic, ne
doopravdy. Jsem jen...“ Její hlas slábl, až se

vytratil. Nedokázala to vyslovit, ale v hlavě to slyšela: *Jsem jen dcera příšerné ženské, která mě
naučila nenávidět a nikdy ani za*

nic nevěřit lásce.

246/689

„Jsi nejstatečnější člověk, kterého znám,“

prohlásil Darius vážně. „A nejsi a nikdy nebudeš tvá matka.“

„A ty mi nikdy nebudeš lhát.“

Neměla to být otázka, ale on se svezl

z lavičky na jedno koleno, její ruku si přitiskl k srdci a řekl: „Afrodito, Nyktina věštkyně, dávám ti
své slovo, že ti nikdy nezalžu. Pokud ti vždy neřeknu čistou pravdu, ať mě

pohltí zem a má duše ať nikdy nenajde cestu

na onen svět.“

Afroditě přejel mráz po zádech, popadla

Daria a přitáhla si ho do náruče. „Ne, mlč!

Každý může někdy náhodou zalhat, každý!

Ten slib nepřijímám!“

Darius se odtáhl, něžně ji vzal za třesoucí

se ramena a usmál se na ni. „Ale já nejsem

každý. Jsem tvůj. Tvůj bojovník. Tvůj mile-nec. Tvůj choť. Slibuji, že ti nikdy nebudu lhát, protože by ti to nenapravitelně ublížilo, a raději ať mě pohltí zem, než abych ti způsobil něco takového.“

247/689

Hleděla na Daria, viděla mu na očích, že

mluví pravdu, a něco uvnitř ní povolilo –

něco malého, ostrého, co měla už velice

dlouho zapouzdřené hluboko ve svém nitru.

Zalapala po dechu, zhluboka se nadechla,

pak pomalu vydechla.

„Je pryč,“ zašeptala.

„Co je pryč, krasavice moje?“

„Můj strach. Je pryč, Darie. Tys ho

zahnal.“ Afroditu věděla, že to zní nedospěle

a hloupě. Bylo jí to fuk. Poprvé v životě se ne-bála, že ztratí něčí lásku. „Tebe nemůžu ztratit!“ vyhrkla.

„Ne,“ přisvědčil a znovu se usmál. „Mě

nemůžeš nikdy ztratit. A já jsem tvůj strach

nezahnal. To tys ho nechala odejít.“

„Aha,“ hlesla a konečně tomu porozuměla.

„Promiň, že mi to tak trvalo.“

„Trvalo ti to přesně tak dlouho, jak jsi

potřebovala, a já nelituji ani vteřiny toho

čekání.“

248/689

Pak ji políbil a ona pochopila, co je opravdové štěstí.

Až na to, že je vzápětí vyrušil Auroxův

hlas. „Darie! Tady jsi. Pojd' rychle se mnou.

Jsou u brány!“

Afrodita se opřela Dariovi o rameno

a zamračila se na

Auroxe. „Do hajzlu, jestli jsi nám zkazil

tenhle moment kvůli tomu, že se vrátila Zoey

s tím svým stádem pakoňů, tak ti na mou

duši jednu –“

„Zoey ne!“ vyhrkl Aurox. „Lidé! U brány

jsou lidé a žádají, abychom je pustili dovnitř

a chránili je před Neferet!“

„V tom případě bychom je asi měli pustit

dovnitř,“ prohlásil Darius, vstal a podal

Afroditě ruku. „Nemyslíš, má krásko?“

S povzdechem zavrčela: „No dobře. Pro mě

za mě. Ale jediné jestli mezi nimi nejsou žádní politici.“

11)

Zoey

„Do háje! Naštvaný dav? To nám ještě scházelo,“ povzdychla jsem si bezmocně, když jsme projeli křižovatkou Jednadvacáté a Utica Street a uviděli, co se děje před školou. Byla to teda hodně divná scéna. Půlnoc dávno minula, na ulici byla tma. A správně tam mělo být liduprázdno, ale velká železná školní brána byla otevřená a před ní se mačkal dav nejmíň v deseti řadách. Dva plamínky v omšelých měděných plynových lampách na něj vrhaly půlkruhy mihotavého světla. Další lidé postávali po obou stranách ulice. Mimo dosah školních luceren jsem rozeznávala tmavé obrysy aut zaparkovaných na chodnících, vypadala opuštěně a naprosto nepatřičně.

250/689

„Vidíte, jestli někde hoří něco jiného než lampy? Například velikánský kříž?“ Shaunee strčila hlavu mezi mě a Starka a snažila se ze zadního sedadla získat lepší výhled.

„Zastavte a pusťte mě ven. Já si s nimi poradím!“ prohlásil Kalona.

„Ne!“ zvolali jednohlasně Thanatos, Marx

a babička.

„Nezdá se, že by byli rozhněvaní,“ dodala

Thanatos. Detektiv Marx zabrzdil a stáhl

okýnko. Všichni jsme nastražili uši. „Moc

toho nevidím, ale neslyším žádný křik,“ konstatoval nakonec.

„Vidím ve tmě lépe než vy, ale nespátřuji,

že by se někdo strkal nebo podléhal panice.

Všechno zřejmě probíhá pozoruhodně pok—

lidně,“ řekla Thanatos.

„No, bezpečnost především, takže jim

ukážeme, na které straně zákona Škola noci

stojí.“

Detektiv sáhl po přenosném policejním

majáčku, který s sebou vzal z ONEOKu,

251/689

a připlácl ho na střechu hummeru. Zmáčkl

tlačítko a nato se roztočilo modročervené

světýlko, které až moc dobře zná každý, kdo

tak úplně nezastavil na křižovatce Sto první

a Lynn Lane u Jižní střední. Ne že bych s tím

snad měla *osobní* zkušenost. Jen říkám, že to byl zvláštní pocit, sedět v policejním autě, když ta věc spustila. Marx zmáčkl ještě něco

a dvakrát zahoukala ještě nepříjemnější

siréna. Světlo i zvuk okamžitě zabraly.

V davu to zašumělo, všichni se otočili k nám,

a jakmile pochopili, že je to místní policie,
rozestoupili se, aby auto mohlo pro—
jet dovnitř.

Tam, kde správně měla vstupu bránit
bezpečně zavřená pevná mříž, stáli v řadě

Afrodita, Darius, Stevie Rae, Refaim, Lenobia a Aurox a tvořili živý zátaras.

„Co to dělají?“ položil Stark otázku, která
nejspíš napadla nás všechny.

„Doufejme, že nic nepředloženého,“ řekla
Thanatos.

252/689

V duchu jsem s ní souhlasila. Nejdřív jsem
se podívala na Afrodu. Kdyby vypadala
vytočeně a/nebo měla v ruce koktejl, věděla
bych jistě, že se děje něco zlého – ať už by to zahrnovalo hořící
kříže
a hulákající

spoluobčany nebo ne. Ale ona vypadala jen
zmateně. To na ní bylo jasně vidět. Jednu
ruku měla v bok a krčila rameny. Lenobia
přikyvovala a mluvila s někým, koho jsem
přes dav neviděla.

„Afrodita vypadá zmateně, ale evidentně se
nebojí,“ vyslovila jsem svoje překvapivé

závěry nahlas. „A zdá se, že Lenobia je v pohodě. Nevím, co se tam děje, ale nemůže to být nic zas tak hrozného.“

„Tamhle je sestra Marie Anděla a sestra

Emily. Aha, už to vidím! Vepředu je celá

skupina

jeptišek,“

ukázala

babička

a zamávala jim. „Když jsou tu ony, je všechno

v pořádku.“

„To je pěkná teorie, ale stejně zajedu dovnitř, než vás nechám vystoupit. A chci, abyste

253/689

se drželi v areálu školy, i kdyby na vás zvenčí volal někdo známý,“ řekl Marx.

Všimla jsem si, že babička se mu chystá

promluvit do duše, ale Thanatos rychle přisvědčila: „Souhlasím, detektive,“ a tím ji

umlčela.

Ulevilo se mi. No dobře, možná spíš proto,

že to ještě nebylo ani čtyřadvacet hodin, co

jsem vyšla z vězení, a dav lidí tlačící se

u školní brány – přestože to byli moji známí

a tlačili se nejspíš zcela mírumilovně – mi

nedělal dobře na žaludek. Nemluvě o tom, že

bylo po půlnoci a ještě před chvílí Neferet

shazovala z terasy Maya kusy lidí. Ani v nejmenším

jsem

neměla

chuť

Marxovi

a Thanatos něco vyčítat nebo je neposlech—
nout. Vlastně jsem doufala, že po celý zbytek
svého bohdá dlouhého a nudného života už
budu poslušná jako ovečka.

A potom Kalona vystoupil z auta.

„Hele, to je ten chlap s křídla!“ vykřikl
někdo v davu.

254/689

„Páni! Erebusův syn!“ zvolal někdo další
chybně, a navíc to špatně vyskloňoval
i vyslovil, takže „Erebus“ vyznělo spíš jako
„airbus“. Stark se rozkašlal, aby zakryl
záchvat smíchu.

Rýpla jsem do něj loktem a on po mně
střelil frajerským úšklebkem a rty naznačil
airbus! Zakoulela jsem očima.

„Dobře, dobře,“ houkl detektiv Marx
a zvedl ruce v uklidňujícím gestu. „Tady není
nic k vidění. Budete se muset rozejít, lidi,
a přestat blokovat vjezd.“

„Nebojte se, detektive. Nechceme bránit
přístupu do školy. Pouze si přejeme
vstoupit.“ Dopředu rázně popošla vysoká
jeptiška v závoji a s mateřsky vřelým úsměvem. „Moc ráda vás zase vidím, Kevine.“

„Má úcta, sestro Marie Andělo.“ Detektiv

se

postaru

dotkl

okraje

pomyslného

klobouku. „Na společenskou návštěvu už je

dost pozdě.“

255/689

„Ale my jsme nepřišly jen tak ze

zdvořilosti,“ prohlásila jeptiška záhadně.

Než se jí Marx mohl začít vyptávat, promluvila babička, která prošla kolem něj a zastavila se až u
jeptišky na hranici školního

pozemku. „Marie Andělo, právě na tebe jsem

před chvílí myslela.“ Krátce se objaly.

Jeptiška se zasmála a dost hlasitě, aby ji

slyšela

většina přihlížejících,

řekla:

„A kdypak to bylo? Předtím, nebo potom, co

tě napadla Temnota? Vedeš velmi zajímavý

život, Sylvie.“

Afrodita, která popošla ke mně, zafrkala.

„Staří lidé by neměli vést tak zajímavé
životy.“

„To my bychom neměli vést tak zajímavé
životy,“ zahučela jsem.

Babička se usmála, jako by nás slyšela. „Po
tom, co Thanatos vyzvala Tulsu, aby nám pomohla modlitbou.“

„Á, to je ale náhoda, právě kvůli modlitbám jsme sem totiž přišly.“

256/689

„Vysvětlíte to prosím, dobrá sestro,“
vložila se do toho Thanatos. Všimla jsem si,
že na rozdíl od babičky nepopošla dopředu.

Letmo jsem pohlédla na Kalonu, stál u ní tak
blízko, jako by čekal, že odněkud každou
chvíli vylezou další vlákna Temnoty.

„Ale do hajzlu, nebudeme chodit kolem
horké kaše,“ zamumlala Afrodita a rázně
vykročila vpřed. „Chtějí ochranu.“ Šla jsem
s ní, i když mě Stark chytil za loket a zabrzdil mě.

„Myslím, že správně se tomu říká azyl,“
opravila ji Lenobia.

„Tak se tomu říká politicky korektně,“
podotkla Afrodita.

„Kdyby kdokoli z nás dbal na politickou

korektnost, vůbec bychom tu nebyli.“ Z ostrůvku mihotavého světla vystoupila drobná

žena se štíhlým mužem a společně došli

k sestře Marii Anděle. Žena zdvořile kývla na

Thanatos.

„Šalom, velekněžko.“

257/689

„Vítejte

v míru,

rabínko

Margaret,“

odvětila Thanatos. Když teď stáli na lepším

světle, byli mi ti dva nějak povědomí. „Vítejte v míru i vy, rabíne Stevene. Vždy je mi potěšením
setkat se s našimi sousedy ze

židovské obce.“

Tak proto mi připadalo, že je odněkud

znám. Byli to rabíni, manželé Margaret

a Steven Bernsteinovi, kteří se nedávno ujali

úřadu v synagoze, která stojí přímo vedle

Školy noci směrem na náměstí Utica. Pamatovala jsem si, jak se rozplývali nadšením

nad babiččinými čokoládovými sušenkami

na našem dnu otevřených dveří, který potom

samozřejmě skončil, jak jinak, katastrofou

a smrtí.

„Vy zde tedy skutečně dnes hledáte azyl?“

zeptala se manželů Thanatos, ale její hlas

mohl zřetelně slyšet celý dav.

„Ano,“

odpověděla

rabínka

Margaret

a ona, její manžel i spousta lidí za nimi

přikývli.

258/689

„I sestry benediktinského řádu vás žádají

o azyl,“ řekla sestra Marie Anděla.

„A stejně tak kongregace kostela All

Souls,“ ozvala se nějaká starší žena a taky

vystoupila z šera. Měla dlouhé prokvetlé

blond vlasy, zato oči tak zářivě modré, že se

i ve špatném světle třpytily jako akvamaríny.

Bez ohledu na zamračený pohled detektiva

Marxe šla k Thanatos a podala jí ruku. „Je

načase, abychom se seznámily. Jsem Suzanne Grimmsová, vedoucí pastorační služby

při kostele All Souls. Jak jsem už řekla, i my

zde žádáme o azyl.“

Thanatos zaváhala. Podívala se na Lenobii,

která se usmívala. Potom na Kalonu, který se

mračil. A nakonec se k mému údivu ohlédla

na mě. Zachytila jsem její pohled a udělala,
co mi napovídal instinkt – s úsměvem jsem
přikývla.

Thanatos se otočila zpátky k Suzanne,
v tradičním upířském pozdravu ji uchopila za
předloktí a zesílila hlas tak, aby v něm

259/689

zazněla Nyktina moc: „Jakožto velekněžka
tulské Školy noci vás zde vítám a nabízím
azyl každému, kdo o něj požádá!“

Zaslechla jsem, jak Stark vedle mě s povzdechem šeptá:

„A do háje...“

Zoey

„Ne, Bobby! Kolikrát ti to maminka musí říkat? Tomu velkému pánovi nesmíš sahat na křídla!“ Nějaká zdrchaná paní chytila dítě, které se batolilo po pískové podlaze sportovní haly a natahovalo ručičky po špičce Kalonova křídla.

Musela jsem se kousnout do tváře, abych se nerozhihňala, když okřídlený nesmrtelný otráveně zavrčel a uhnul před upatlanými prstíky, které se po něm sáply. Chlapeček se pokusil vytrhnout unavené mámě z náruče.

Kalona ji zkusil obejít z druhé strany.

Kdykoli se Kalona objevil, lidi okamžitě

260/689

přestalo všechno ostatní zajímat a civěli na něj, a on už toho měl zjevně tak akorát.

Vypadal utahaně. Bylo to divné, ale rány se mu ještě úplně nezahojily, pořád mu na těle zůstávaly zjevně bolestivé růžové šrámy a kousance pokryté strupy. Zrovna jsem přemýšlela, že tam v ONEOKu asi nezůstal na střeše dost dlouho, když vtom Afrodita sykla „psst!“ a já se k ní otočila.

„Zoey, kovbojko – ke mně, hned!“ zavolala na nás. Položily jsme se Stevie Rae velké balení vody, které jsme právě dovlačely dovnitř, a šly za Afroditou přes celou halu ke zdi, kde bylo šero a v malém výklenku stála soška Nykty.

„Ty jo, jsem úplně mrtvá,“ vzdychla Stevie Rae.

„To je teda fakt,“ přitakala jsem.

„Zasloužíme si přestávku,“ prohlásila Afrodita a hodila mně i Stevie Rae plechovku coly. Pak mě totálně dostala, protože si taky načala plechovku.

261/689

„Máš colu? Ty? Myslela jsem, že ji nemůžeš ani cítit.“

„Taky že ne, tohle není žádná limonáda. Je to šampaňské Sofia,“ odvětila a radostně se napila růžovým brčkem, které sundala z boku úzké růžové plechovky.

„Šampus v plechovce – kdo to kdy slyšel?“ užasla Stevie Rae.

„Každá civilizovaná bytost.“

„Já teda nikdy,“ podotkla jsem.

„Vždyť to říkám,“ konstatovala Afrodita.

Pak střelila pohledem po Kalonovi, který stál

uprostřed

haly,

zjevně

někoho

hledal

a zároveň se stejně zjevně snažil ignorovat

zírající lidi. „Kalona plus lidi, zvlášť minilidi, rovná se apokalypsa,“ řekla.

„Naprostý souhlas,“ přisvědčila jsem.

„Taky se vám zdá unavený, holky?“

Afrodita zafrkala. „Všichni jsme unavení.“

„Podle mě vypadá jako vždycky, jenom

kapku zmláceně, takže je ode mě asi dost

262/689

ošklivý, že jsem fandila tomu malému, co si

chtěl urvat peříčko,“ řekla Stevie Rae.

„Kalona je nesmrtelný. Je v pohodě a byla

by naprostá paráda, kdyby mu nějaké děcko

oškubalo peří,“ odtušila Afrodita. „Tak si

říkám, čím by se takové batole dalo uplatit –

nebo ještě líp jeho máma, aby mu to dovolila.

Myslíte, že by ráda mimosu?“

„Jeho mamča rozhodně vypadá, že by jí

nějaká ta mimosa přišla k chuti, pokud
možno bez džusu. Nejspíš by se jí hodila
jedna tvoje růžová plechovka,“ řekla Stevie
Rae.

„Neříkám to často, protože to tak většinou
není, ale asi máš pravdu, Stevie Rae,“ přisvědčila Afrodita. „Ale tohle bude chtít víc než jednu
mrňavou plechovku. Vdovu Clicquoto-vou čeká práce.“

„Vdova
Clicquotová?

To
je
někdo
z židovské obce?“

263/689

„Ach, ty nevědomá chudinko z buranova.“

Afrodita nad Stevie Rae smutně zavrtěla
hlavou.

Kalonovi se podařilo uniknout batoleti
a někam mířil. Ach jo, konkrétně k nám.

„Řekni mi, že nejde sem.“

„Kéž bych mohla,“ odpověděla Afrodita.

„Je jako obří poštovní holub,“ podotkla

Stevie Rae.

„Půjdemu mu naproti?“ zeptala jsem se
a zívla. Koukla jsem na hodiny. Půl šesté

ráno. Do východu slunce zbývalo jen něco
přes hodinu a pro jednu jsem naprosto
chácala, proč bývají červení tak vyšťavení.

„Abychom ho zachránili před lidmi?

Neříkám ne, říkám ani náhodou,“ prohlásila
Afrodita.

„Moje slova,“ přitakala Stevie Rae.

Pokrčila jsem rameny a znovu zívla. „Fajn.

Stejně jsem tak unavená, že se nemůžu ani
hnout.“

264/689

Thanatos rozhodla, že nejlepší místo, kde
můžeme ubytovat všechny ty lidi – a že jich
byla vážně spousta – je největší budova
v areálu, sportovní hala. Přišlo mi to jako
dobrý nápad. Prostoru víc než dost a snadno
je všechny uhlídáme, když budou pohro—
madě. Jenomže většina podlahy je vysypaná
pískem, protože tam cvičí bojovníci, a ten
písek byl jen pro zlost. Písek, spacáky a utahání, vyděšení, mrzutí, zvědaví lidé, to je
vražedná kombinace, a proto jsme všichni
(to znamená skoro každý na škole kromě

Thanatos,

babičky,

detektiva

Marxe

a náboženských představitelů) posledních

několik hodin zakrývali podlahu nepro—

mokavými plachtami a snažili se cvičiště

proměnit

v cosi,

co

konečně

začínalo

připomínat nouzový kryt. Nebylo to teda

o moc lepší, ale aspoň všude nebylo tolik

písku a podařilo se nám víceméně rozčlenit

prostor na sekce pro jednotlivé rodiny.

265/689

„Koukněte.“ Afrodita do mě drcla rame—

nem. „Teď Kalona uvízl v drápech tomu

rabínovi, Stevenu Bernsteinovi. Vsadím se,

že se ho vyptává na nějaké šílenosti z Tóry.“

„Kalona si za to může sám,“ podotkla jsem.

„Nezabilo by ho, kdyby nosil tričko.“

„Vid’? Co na tom má, chodit pořád do půl

těla nahatý?“ podpořila mě.

„Hele, holky, koukněte.“ Stevie Rae někam

ukázala prstem. „Vypadá to, že Shaylin
a Nicole se vážně skamarádily. To jsem ráda.

Nicole se hodně změnila a, no, Shaylin potřebuje nejlepší kámošku jako sůl po tom, jak ti
hráblo, Červenko,“ pokračovala, ale pak hned
dodala: „Promiň, Zoey. Nechci být hnusná.“

Povzdychla jsem si. „V pohodě. Vážně mi
hráblo a taky jsem ráda, že má fajn
kámošku.“

Zadívaly jsme se s Afroditou na obě tma—
vovlasé holky. Rozkládaly si vedle sebe
spacáky. Doopravdy to vypadalo, že jsou
spolu jedna ruka. Vlastně jak jsem se na ně

266/689

tak dívala, všimla jsem si, že se o sebe opírají rameny a sklánějí hlavy k sobě. Obočí mi vyletělo
nahoru. Nicole odhrnula Shaylin vlasy z obličeje a přitom ji pohládila po tváři, což

mi připadalo jako něco, co by udělal Stark,
když se mnou flirtuje. Odkáslala jsem si.

„Hmm, zdá se, že se *sblížily*.“

„Každý by měl mít nej kámošku!“ Stevie

Rae mi věnovala zářivý úsměv.

„Ehm, Stevie Rae,“ začala jsem a dál sledovala, jak se Nicole se Shaylin vzájemně
dotýkají a dívají se na sebe. „Myslím, že
budou spíš —“

„No do hajzlu, Zoey, tys Shaylin tak
vyšokovala, že se z ní stala lesba!“ vyhrkla

Afrodita. Zamračila jsem se na ni. „Nebud’
zlá.“

„Propánajána!“ Stevie Rae vytřeštila oči, až
byly dvakrát tak veliké, protože Nicole právě
nenápadně dala Shaylin pusu na krk.

„Nevěděla jsem, že se z tebe může stát lesba,
když prožiješ šok.“

267/689

„Teda kovbojko, znova se tě ptám – jsi
mentál?“

„Víš, jak se stavím k tomuhle slovu,“ řekla
Stevie Rae.

„A ty zas víš, jak moc je mi to fuk.“

„A vy obě víte, jak mě bolí hlava, když na
sebe štekáte. Afrodito, nemluv ošklivě
o Shaylin a Nicole. Můžou milovat, koho
chtějí. Stevie Rae – ne, ze šoku se z nikoho
lesba nestane, prokristapána.“

„Hele, mně je jedno, koho Shaylin miluje
nebo s kým spí, ale velice ráda se podívám na
to drámo, co se tam rýsuje.“ Afrodita ukázala
kousek stranou od místa, kde si Shaylin
a Nicole ustýlaly. „Jako na zavalanou totiž
přichází Clark Kent. A mám dojem, že viděl

tu pusť.“

„Jejda,“ řekla Stevie Rae. „Nejspíš jo.“

Koukněte na něj.“

„Je z toho perplex. Tak by jeho výraz

popsala babička. Úplně perplex,“ povzdychla

268/689

jsem si. „Vím, že to není správné, ale tohle si vychutnám.“

„Děláš si srandu? Nejradši bych si to

natočila a pak si to pouštěla pořád dokola,“

řekla Afrodita.

Erik mezitím začal něco říkat Shaylin.

Dokonce i takhle na dálku jsem viděla, že na

ni vytáhl svůj stowattový hollywoodský

úsměv.

„Vím, že se občas chová jako debil, ale

musíte uznat, že je k sežrání,“ podotkla

Stevie Rae. „Na Refaima nemá, ale stejně.“

Afrodita naznačila dávení.

Nicole nezaváhala ani neustoupila. Zůstala

stát těsně vedle Shaylin, jednou rukou ji

důvěrně vzala kolem útlého pasu, provrtala

Erika pohledem a dala jasně najevo, komu

teď Shaylin patří.

„Já věděla, že chlap bude Nicole,“ poznamenala Afrodita.

„Erik se tváří, jako by mu měl tím
d'olíčkem na bradě vytéct mozek z hlavy,“
doplnila jsem.

„Zoey, Thanatos shání tebe, Stevie Rae
a Afroditu. Žádá vás, abyste za ní přišly do
poradního sálu. Tedy pokud už jste se dost

vynadávaly na *lidi*,“ ozval se sarkasticky Kalona a pokývl na ne tak úplně lidi, které jsme ve
skutečnosti pozorovaly.

Všechny tři jsme sebou provinile trhly,
když na nás promluvil. První se jako obvykle
vzpamatovala Afrodita.

„Sláva Nyktě a svatému jezulátku, že se
odsud dostaneme před východem slunce,“
řekla. „Potrvá celé dny, než dostanu z těchhle
třpytivých balerínek Jimmy Choo všechen
písek. Jsem daleko lepší věstkyně než sou—
mar.“ Pohodila vlasy a odvlhla se ke dveřím.
Slyšela jsem, jak cucá brčkem poslední
zbytečky šampusu.

„Tak jo, ehm, dík,“ zamumlala jsem chabě.

„Máme s sebou vzít taky Starka, Daria
a Refaima?“

„Muži mají práci.“ Kalona střelil pohledem

po našich třech klucích, kteří právě zápasili
s obrovitánskou plachtou.

„Jasnačka. Už běžíme,“ řekla Stevie Rae
a zamávala Refaimovi. Já jsem v rychlosti
poslala Starkovi vzdušný polibek a šla jsem
za ní.

12)

Zoey

Na chodbě před poradním sálem jsme

narazily na sestru Marii Andělu, rabínku

Bernsteinovou a pastorku od All Souls.

„Zoey, Afrodito, Stevie Rae,“ oslovila nás

jeptiška a ukázala na ženy vedle sebe. „Dovolte, abych vám představila rabínku Margaret

Bernsteinovou

a Suzanne

Grimmsovou.“

„Buďte zdraví,“ odvětily jsme skoro

jednohlasně.

Ženy vypadaly unaveně, ale usmály se.

„Moc nás těší, že vás poznáváme a že jste nás

tu tak hezky přivítaly,“ řekla rabínka

Bernsteinová.

„Ano, a děkujeme za všechnu tu námahu,

kterou jste určitě vynaložily, aby všichni měli kde složit hlavu,“ dodala Suzanne.

272/689

Přikývly jsme, jako že není zač, a ženy se

obrátily k odchodu. Sestra Marie Anděla

ještě zachytila můj pohled.

„Hodně štěstí, Zoey.“

„Ví něco, co my ne,“ šeptla Afrodita. Souhlasně jsem povzdychla, vykročila ke dveřím

sálu a málem jsem se srazila se Shaunee,

která vyběhla zpoza rohu a koukala všude,

jen ne na cestu.

„Hej,

dávej

bacha,“

vyhrkla

jsem

a přidržela ji, abychom sebou nesecky.

„Proč tady pro všechno na světě takhle

lítáš?“ zeptala se jí Stevie Rae. „Mamča by ti

řekla, že vyvádíš, jak kdyby ti chytly vlasy.“

Shaunee zvedla obočí. „Byla bych radši,

kdyby mi chytly vlasy, než aby se mi ztratil

kocour. Nemůžu Belzebuba nikde najít.“

Měla jsem hroznou radost, když jsem

zjistila, že zatímco jsem byla v base, Shaunee

s Kramishou zajely na nádraží a přivezly do

školy všechny naše kočky – a samozřejmě

taky Hraběнку. Když jsem se šla na kolej

273/689

převlíknout, Nala mi hupsla do náruče a já ji

k sobě tiskla, až se jí to přestalo líbit a extra našťavaně mi kýchl do obličeje.

„Proč hned tak vyvádíš? Znáš kočky –

přicházejí a zase odcházejí, kdy se jim

zachce. Nemám ponětí, kde je zrovna teď

Maleficent,“ řekla Afrodita.

„Jen doufám, že co nejdál odsud,“ zamumlala si pod vousy Stevie Rae.

Vložila jsem se do toho, než Afrodita

stačila zaprskat.

„Afrodita má pravdu. Belzebub je nejspíš

rád, že už nemusí být v podzemí, a vyrazil si

na procházku.“

„To bych si taky myslela, ale on nikdy

neprošvihne večeri. *Nikdy*. A já ho krmím vždycky před svítáním. Chrástila jsem gran-ulema jako obvykle, jenže on nepřiběhl, tak jsem ho začala hledat. Vy jste si nevšimly, že

kočky se drží stranou víc než obvykle?“

Zamyslela jsem se. Nalu jsem viděla těsně

předtím, než jsme odjeli k Mayu, ale od té

274/689

doby se neobjevila. Vlastně jsem v posledních pár hodinách neviděla vůbec žádnou

kočku. „Hm, když o tom mluvíš, na žádnou

jsem už dlouho nenarazila. Hraběnka byla

s Damienem a Starkem ve sportovní hale, ale

Cammy ani Nala ne.“

„A vy se jim díváte? Prosím vás. Nebuďte

trubky. Ve sportovní hale jsou mraky lidí.

Nejsem kočka, ale taky bych se nejradši

držela stranou. Rozhodně jim nevyčítám, že

se někam zašily.“

„To je fakt,“ řekla Stevie Rae. „Kočky jsou v tomhle ohledu divný. Bez urážky,“ dodala a střelila pohledem po Afroditě.

„Jsem divná a hlásím se k tomu. Jak pořád říkám, normalita se přeceňuje.“

„No tak jo, nebudu se o něj tolik strachovat. Omlouvám se, že jsem do vás vrazila, holky. Tak zatím.“

„Pojď s námi do poradního sálu, mládě.“

Všechny

jsme

se

lekly,

když

Kalona

promluvil.

275/689

„Ten snad prochází zdma,“ pošeptala mi Stevie Rae.

„Děkuju, Kalono, ale nechci,“ odvětila

Shaunee. „Ještě jsem nezažila, že by někdo

odcházel ze schůze školní rady a jásal: ,Ty jo, to byla paráda! Nemůžu se dočkat, až si to zopakuju!““

Rozesmála jsem se a chtěla jsem Shaunee

zamávat na rozloučenou, ale v tu chvíli mě

instinkt pobídl, abych řekla: „Vlastně bych
byla ráda, kdyby ses k nám přidala.“

Shaunee

se

zastavila

a s povzdechem

pokrčila rameny.

„No dobře. Asi je to lepší než roznášet ve
sportovní hale deky.“

Vděčně jsem se na ni usmála a vstoupili
jsme dovnitř, všech pět.

Thanatos seděla vedle babičky. Byla tam
i Lenobia. Překvapilo mě, že detektiv Marx
stojí se zkříženýma rukama za Thanatos.

Myslela jsem, že nikdo další už v místnosti
není, ale pak jsem postřehla ve tmě

276/689

u zadních dveří pohyb a poznala jsem, že tam
zase stojí Aurox, jako na hlídce. Nepodíval se
na mě.

„Zoey, Afrodito, Stevie Rae, Kalono, pojd'te
dál, prosím – posad'te se,“ řekla Thanatos.

„Shaunee, tebe jsem myslím nevolala.“

„Požádala jsem ji, aby šla s námi,“ ozvala

jsem se.

„Pak je zde vítána,“ prohlásila Thanatos
a gestem nás vyzvala, ať zaujmeme místa.

Až když jsem došla ke stolu, všimla jsem
si, že velká plochá počítačová obrazovka

svítí. Udiveně jsem zamrkala, pak jsem se usmála a rychle udělala těch pár posledních
kroků.

„Sgiach! Dobrý den, to je super, že vás zase
vidím!“ vyhrkla jsem.

Královna se usmála a odpověděla mnohem
důstojněji (a vhodněji). „Buď zdráva, Zoey.

I mě to těší.“

„Zavolali jsme královně Sgiach a mysleli si,
že se nám ozve některý z jejích bojovníků

277/689

a vyřídí jí vzkaz, že bychom se s ní rádi
poradili,“ vysvětlila Thanatos.

„Ale ke svému údivu – a radosti – jsme se
dovolali přímo královně,“ dořekla babička.

Rychle jsem si to v duchu spočítala: Když
máme v Tulse šest ráno, ve Skotsku musí být
skoro poledne. Proč je do háje Sgiach
vzhůru? Pořádně jsem se na ni podívala.

Seděla u velikánského dřevěného stolu ve své

soukromé knihovně – na tom nebylo nic
neobvyklého. Ale ona sama vypadala neo—
bvykle. Byla hrozně rozcuchaná. Na obličeji
měla pár špinavých šmouh a – naklonila
jsem se k obrazovce, abych líp viděla... „Krev!

Proč jste od krve a špinavá? Nestalo se vám
nic?“

„Jsem naživu,“ odpověděla Sgiach, což
podle mého názoru nebyla zrovna adekvátní
reakce na moji otázku.

„Kdepak je *Šourus*?“ zeptala se Afrodita a schválně zkomolila

Sgiachinu

strážci

jméno.

278/689

„*Seoras*,“ opravila její výslovnost královna a sjela Afroditu pohledem, „velí denní hlídce a chrání
ostrov.“

„Počkat,

chrání

ho

během

dne?“

Nechápavě jsem zavrtěla hlavou. „Váš ostrov

se přece chrání sám, zvláště ve dne.“

„Tak tomu bylo, dokud Světlo a Temnota

zůstávaly v rovnováze,“ řekla Sgiach.

„Ptáčátko.“ Babička mě pohladila po ruce,
jako by mi dodávala sílu. „Neferet vyvedla
svět z rovnováhy. Prastará Temnota začíná
přemáhat Světlo.“

Podlomila se mi kolena, svezla jsem se na
židli. Stevie Rae si kecla vedle mě. Afrodita
začala přecházet sem a tam za námi, skoro
přitom
vrazila
do
detektiva

Marxe,
a Shaunee se posadila k Lenobii. „Ale Neferet
se zbláznila už dávno. Nechápu, proč se teď
zničehonic všechno hroutí,“ namítla jsem.

„Ach, dítě,“ povzdychla si Thanatos smutně. „Toto se neděje zničehonic. Je to vrchol
strašlivého přílivu, který stoupá od chvíle,

279/689

kdy Neferet osvobodila Kalonu z jeho
vězení.“

Zamračila jsem se na okřídleného nesmrtelného, který stál u hlavního vchodu, do půl
těla nahý, s kamennou tváří, mlčky.

„On je teď ale na naší straně. To by mělo

rovnováhu znovu nastolit, ne ji narušovat,“

řekla jsem.

„Toto není hra. Nelze takto srovnat síly,“

vysvětlila mi Sgiach. „V okamžiku jeho os—

vobození začala povodeň. Kalona byl pouze

první trhlinou v hroutící se přehradě.“

„Tak tu blbou přehradu ucpeme!“ vložila

se do toho Afrodita.

„Přesně tak,“ přisvědčila Thanatos. „Proto

jsme zavolali Sgiach.“

„No a co teda uděláme?“ zeptala jsem se.

„Obráťte se k moudrosti jiných časů,

jiného světa. Střetávají se zde pradávné síly.

Záplavu zarazíte a rovnováhu obnovíte jen

s pomocí pradávných znalostí.“

280/689

„Nemůžete přestat být tajemná jako ty moje zatracené vize?“ odušila Afrodita.

„Zajisté,

arogantní

mladá

věstkyně.“

Myslela jsem, že Sgiach dá Afroditě přes

Skype pořádné kapky, ale místo toho se

obrátila na mě, a i když nás dělily tisíce kilometrů, z jejích slov se mi zježily chloupky na předloktích. „Detektiv Marx mi vyličil, co se

odehrálo mezi tebou a těmi lidskými muži
v parku. Thanatos a tvá babička mi sdělily,
že to nebylo jedinkrát, cos použila násilí, a že v tom hrál roli tvůj vidoucí kámen.“

„Jo, ale už ho u sebe nemám,“ ujistila jsem
ji rychle. „Vůbec ho nepoužívám.“

„Dítě, tys ho nepoužila nikdy. To on využíval tebe,“ řekla.

Polkla jsem, protože mi náhle hrozně vy—
schlo v krku. „Já vím. Proto jsem ho dala
Afroditě, než jsem se přihlásila detektivu
Marxovi.“

281/689

„Pověz mi, cos cítila toho dne, kdy k tomu
incidentu došlo,
i v těch
předchozích,“

vyzvala mě Sgiach.

Zaváhala jsem a snažila se srovnat si to
v hlavě. Pak jsem konečně promluvila: „Byla
jsem rozzlobená. Frustrovaná. Otrávená.

Připadalo mi, že mám pořád vztek.“

„Zhoršilo se to poté, co jsi s pomocí
vidoucího kamene ukázala Neferet v zrcadle
obraz její nešťastné minulosti?“ Vykulila
jsem oči. „To mě nenapadlo, ale ano, pak se

to zhoršilo.“ Mimoděk jsem si začala třít hr—
bolatou jizvu na dlani. „Kámen se od té doby
mnohem častěji zahříval. A měla jsem dlouhé
výpadky vědomí.“ Poslední větu jsem ze sebe
vysypala co nejrychleji a vyhýbala se pohledu
na kamarádky, protože o tom jsem jim jaksi
neřekla.

„Vidělas něco během těch výpadků?“

zeptala se královna.

„Ano,“ přiznala jsem. Nelíbilo se mi, jak se
tváří.

282/689

„Nějaké nadpřirozené bytosti, jako třeba
živlové víly, které jsme spolu viděly na
Skye?“

„Ne.“ Otrásla jsem se. „Možná to byly nadpřirozené bytosti, ale vílám ze Skye se vůbec
nepodobaly. Byly odporné.“

„Někteří nadpřirození jsou odporní. Stejně
jako my si všichni nezvolí Světlo. Vidělas je
během těch výpadků předtím, nebo potom,
cos

použila

kámen,

abys

zachránila

babičku?“

„Předtím,“ odpověděla jsem.

„Zoey, musíš znát pravdu: Rovnováhu

Světla a Temnoty může znovu nastolit stará

magie, a proto je klíčem k vítězství v této

bitvě tvůj vidoucí kámen.“

„Pak ho ale musím dát někomu jinému,

protože mně to s ním nešlo. Místo abych

něco zlepšila, všechno jsem jenom zhoršila.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ ozvala se

Thanatos.

283/689

Podívaly se na sebe s babičkou a Sgiach

a já pochopila, že si o kameni a o mně

povídaly už předtím, než jsem přišla.

A opravdu, babička mě pohladila po ruce

a řekla:

„S vidoucím

kamenem

nemůže

zacházet nikdo jiný, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Když máš kámen ty, rozehřívá se. To znamená, že si tě vyvolil a jen ty sama skrze něj dokážeš

vládnout starou magií.“

„Fajn, a co s ním mám teda dělat?“ zeptala

jsem se.

Žaludek se mi hnusně stáhl už při
pomyšlení, že bych měla na vidoucí kámen
byť jen sáhnout.

„Zoey má pravdu,“ řekla Afrodita. „AS je to
jednoduché, nebo ne, povězte jí, co má
udělat.“

„Jo, Červenka už párkrát dala Temnotě
a Neferet slušně na frak – my všichni,“ přidala se Stevie Rae.

„Jelikož je stará magie nevyzpytatelná,
mohu ti pouze říci, co *nesmíš* udělat,“

284/689

odvětila Sgiach. „Aby její moc vedla
k rovnováze, nikoli ke zkáze, musí s ní
zacházet kněžka, jež není ani útočníkem, ani
obětí. Její úmysly musí být čisté. Jejím cílem
nesmí být odplata ani obrana.“

„Ale Zoey ji musí použít k obraně!“ vykřikl

Marx. „Neferet je sociopatická vražedkyně,
chce si zotročit Tulsu, a možná i celý svět.“

„Žádné možná,“ promluvil Kalona. „Neferet nestačí přinutit několik nebožáků, aby ji
uctívali. Přeje si vládnout tomuto světu jako
jeho jediná bohyně a zotročit si nás všechny.“

„Jak teda krucinál může být klíčem k její

porážce ten kámen, když ho Zoey nesmí

použít k obraně?“ zeptal se Marx.

„Detektive, stará magie je neutrální – je to síla v nejsyrovější podobě. Směr jí určují úmysly kněžky, jež s ní nakládá. Není-li její cíl naprosto nezištný, výsledkem je chaos.“

Sgiach se podívala zas na mě. „Důkaz máš přímo před sebou. Z toho, co víme o Neferetině minulosti, a ve světle toho, co dělá

285/689

právě teď, soudím, že používá starou magii už velice dlouho, možná začala ještě dříve, než ji označili.“

„Ale já jsem u ní žádný vidoucí kámen nikdy neviděla,“ namítla jsem.

„Vidoucí kámen je pouze jedním z nástrojů staré magie,“ řekl Kalona. „Pomysli na ta vlákna Temnoty, jež ji všude provázejí. Jsou příliš primitivní a surová, než aby náležela k něčemu jinému než k pradávným silám Světla a Temnoty. Já to poznám. Na onom světě jsem celé věky bojoval s Temnotou v nejrůznějších podobách. Umí být svůdná a lstivá. Má mnoho tváří a některé zpočátku vypadají jako spojenci.“

„Nechápu, jak by ty hadí potvory mohly

někdy někomu připadat hodné,“ podotkla

Stevie Rae.

„Neferet o tom téměř nikdy nemluví, ale tu

noc, kdy ji označili, ji znásilnil její otec,“

řekla Lenobia. „Něco jí pomohlo se přes ten

strašlivý zážitek přenést, a nebylo to žádné

286/689

mládě ani její mentorka. V záznamech

chicagské Školy noci se doslova píše, že ještě

před dokončením proměny se vrátila do

rodinného sídla a svého otce uškrtila. Soudní

lékař konstatoval, že pachatel měl takovou

sílu, že jejímu otci téměř oddělil hlavu od

těla.“

„A to ji nepotrestali?“ podivil se Marx.

„K tomu zločinu došlo na konci devatenáctého století a to byl svět daleko větší,

detektive.

Rada

chicagské

Školy

noci

společně s námi v nejvyšší radě rozhodla, že

bude nejlepší odvézt ji potají do jiného státu

a umožnit jí, aby začala nový život a z té

tragédie se zotavila,“ řekla Thanatos.

„A nezapomínejte prosím, že ten muž
znásilnil a strašlivě zbil svou šestnáctiletou
dceru,“ dodala ještě Lenobia.

„Ve zprávě pro nejvyšší radu se píše, že
Neferet měla na těle mnohočetné známky
kousnutí – způsobené lidskými zuby – a že

287/689

tu noc, kdy ji stopař našel, byla krutě zbita
a zneuctěna,“ podpořila Lenobii Thanatos.

Vtom jsem sebou trhla, protože jsem si na
něco vzpomněla. „Těsně potom, co mě označili, se mi Neferet jednou zmínila, že jí
rodiče nějak ublížili.“

„Matka jí zemřela při porodu. Její otec byl
netvor,“ řekla

Lenobia. „My, kteří jsme znali Neferet
v mládí, jsme všichni slyšeli zvěsti o tom, co
se jí stalo tu noc, kdy ji označili.“

„Je mi líto, čím si v minulosti prošla, ale to
nic nemění na tom, že je to labilní nesmrtelná bytost, kterou musíme nějak zastavit,“
prohlásil Marx.

„Nemluvíme tu o Neferetině minulosti
proto, abychom omlouvali její současné
chování,“ řekla Sgiach. „Chceme, aby se z ní

poučila Zoey.“ Vpálila se do mě pohledem.

„Neferet přitahovala starou magii a zjistila,
že ji dokáže používat. Stejně tak starou magii
přitahuješ a používáš ty.“

288/689

„Jo, dobře, ale nelíbí se mi, že mě
srovnáváte s Neferet,“ ohradila jsem se.

„To, co se s tebou děje od chvíle, kdy jsi za-
čala používat vidoucí kámen, se však velmi
podobá tomu, co se dělo s Neferet. *Kámen tě využívá a svádí tě ke zlu.* “

Bylo to, jako by mi dala pěstí do žaludku.

„Nikdy nebudu jako Neferet!“

„Napadlo tě někdy, že kdybys mohla
všechny kolem sebe jednoduše ovládat, ulehčila bys život svým přátelům – sobě?“ vypá-
lila po mně Sgiach otázku.

„Jo, ale nemyslela jsem to ve zlém! Jen
jsem si přála, abych mohla všechny donutit
dělat správné věci a zastavit tím celé tohle
šílenství.“

„Správné
podle
koho?“

zeptala

se

Thanatos.

„No, podle mě, jak jinak, vždyť to bylo moje přání,“ bránila jsem se. Připadala jsem si jako v pasti.

289/689

„Úmysly!“ zahřímala Sgiach. „Stará magie je neutrální – směr jí určuje úmysl kněžky, která s ní nakládá! A ta kněžka tak nesmí činit ze msty, frustrace ani jakéhokoli jiného sebestředného důvodu. Tvůj úmysl musí být čistý a musíš mít na zřeteli pouze vyšší dobro – i kdyby to mělo znamenat, že jakožto prostředník magie zaplatíš životem.“

„Já mám strach,“ přiznala jsem a babička mi dodala sílu stiskem ruky. „A neumím udělat, co po mně žádáte. Potřebuju, abyste mi pomohli!“

„Pomoci si můžeš pouze ty sama. Dospěj, mladá kněžko. Ukaž nám všem, proč se Nyx rozhodla tak bohatě obdařit právě tebe,“ řekla Sgiach. „Ale pospěš si. Pokud máme mít

šanci

zastavit

Neferet

a obnovit

rovnováhu Světla a Temnoty, musíš se naučit

zacházet s vidoucím kamenem.“

Potom královna stejně ostře pohlédla na

Thanatos. „Velekněžko, uvědom si, že

290/689

Neferetina moc se nesmí šířit dál, jinak postup zla nezpomalíme.“

„Poradíš nám, jak ji udržet v mezích bez

pomoci staré magie?“ zeptala se Thanatos

a mně zahořely tváře. Takhle by se královny

vůbec ptát nemusela, kdybych byla co

k čemu a dokázala ovládat vidoucí kámen.

„Zvažte ta nejstarší kouzla a rituály,“

odpověděla Sgiach. „Nesnažte se Neferet

porazit – to bez staré magie není možné.

Přemýšlejte, jak ji izolovat, rozptýlit její pozornost, ztížit jí situaci – cokoli, co ji donutí přehodnotit svoje postupy a plány, každá překážka ji zpomalí a vám tedy pomůže.“

„A poskytne Zoey víc času k tomu, aby

našla způsob, jak zacházet se starou magií,“

dodala babička.

Věnovala jsem jí nervózní úsměv a přála si

ve své schopnosti věřit tak, jako v ně věří

ona.

„Opravdu se pokusím, slibuju,“ řekla jsem.

291/689

„Nesmíš se jen tak o něco pokoušet, Zoey.

Na nějaké pokusy je toto příliš nebezpečné.

Nesmíš nic podniknout, dokud nebudeš mít

jistotu, že ses oprostila od všeho negativního: strachu a hněvu, sobectví, pomstychtivosti, nenávisti, dokonce i podrážděnosti a frustrace. Pak teprve dokážeš se starou magií nejen pracovat, ale také ji ovládat. Do té doby

ať zůstane vidoucí kámen u Afrodity, mimo

tvůj dosah. Nepotřebujeme bojovat s dvěma

nesmrtelnými, které kdysi bývaly nadanými

kněžkami naší bohyně.“ Nevěřila jsem vlastním uším! To vyznělo, jako by doopravdy

věřila, že se můžu zvrhnout stejně jako

Neferet!

„Já nejsem nesmrtelná! Jsem akorát malá

holka, co nechce mít nic společného ani se

starou magií, ani s tím zatraceným vidoucím

kamenem!“

„Hádám, že Neferet by v mládí mluvila

podobně, a rovněž ona tehdy měla k pouhé

malé holce daleko,“ odvětila Sgiach. Než

292/689

jsem se z těch otřesných slov stačila vzpam—

atovat, Thanatos dodala: „V životě jsem

poznala jen jedno další mládě, které bylo

stejně nadané jako ty, Zoey Redbirdová.

Byla to Neferet.“

Držela jsem se babiččiny ruky jako klíště

a měla pocit, že úplně ztrácím půdu pod

nohama.

„Nyní musím jít opět čelit zdejší povodni,“

řekla Sgiach.

„Věřím ti, Zoey. Jsem přesvědčena, že najdeš způsob, jak v naší bitvě přispět starou

magií na pomoc Světlu. Než se opět uvidíme,

bud' požehnána.“

Spojení se přerušilo a v místnosti zavládlo

naprosté ticho.

Zoey

„Za všechno evidentně můžeš ty,“ řekla

Afrodita Kalonovi a potom se obrátila ke

293/689

mně. „Jestli mi začneš říkat Frodo, děsně mě
naštveš.“

„Nechci být ošklivá, Afrodito, ale ty děláš

Zoey Froda,“ podotkla Stevie Rae.

„Ty jsi v tom případě prťavý tlustý Samvěd

Křepelka,“ kontrovala Afrodita.

„Pubert’áčka?“ zabrblal za námi Marx.

„Proč někdo svěří moc nastolit rovnováhu
dobra a zla pubert’áčce?“

Zamračila jsem se na něj.

„Nad tím dumám už několik měsíců,“ řekl

Kalona.

„Žádám,

aby

se

diskutovalo

pouze

produktivně!“ šlehl místností Thanatin hlas,

a dokonce i Marx s Kalonou se zatvářili

provinile.

„Náhodou,“ odvážíla jsem se podotknout,

„ta poznámka detektiva Marxe mě přivedla

na jednu myšlenku.“

„Nechtěl jsem, aby to vyznělo hrubě,“ omlouval se Marx.

294/689

„To já vím,“ řekla jsem. „Neřekl jste nic

hrubého, ale prostě pravdu. Proč by měla

rovnováha dobra a zla záviset na mně?“

Rychle jsem pokračovala, aby mi nikdo

nepřetrhl nit. „Možná nejsem tak důležitá já,

ani nikdo jiný z nás. Sgiach tvrdí, že důležitá je stará magie. Já se v podstatě jen vezu, protože z nějakého důvodu, kterému nikdo z nás nerozumí, působí skrze mě. Takže jak jsem

řekla, důležitá nejsem já, ale magie.“

„Na co narážíš, ptáčátko?“ pobídla mě

babička.

„No, stará magie působí i skrz Sgiach.

Thanatos, Lenobio, opravte mě, jestli se ple—

tu, ale není Sgiach zosobněním svého

ostrova?“

„Je,“

přisvědčila

Thanatos

a Lenobia

přikývla.

„Stará magie přebývá v půdě,“ řekla

babička a narovнала se. „Přesně jak věřili

naši čerokézští předkové.“

295/689

„V červené oklahomské hlíně se skrývá

prastará moc,“ připomněl Kalona. „Já to vím.

Přilákala mě sem nedlouho poté, co jsem byl

stvořen, a pak znovu po mém pádu.“

„A na celá staletí tě uvěznila,“ dodala

Thanatos. Kalona zatnul čelist, ale přikývl.

„Ano.“

„Ten den, kdy mě označili, jsem utekla za

tebou na farmu, babi, pamatuješ?“ Mluvila

jsem čím dál méně váhavě, protože moje

myšlenky

konečně

někam

směřovaly.

„Hledala jsem tě a ztratila vědomí.“

„Vzpomínám si,“ řekla babička. „Tehdy se

ti poprvé zjevila Nyx.“

„Jo! Pověděla mi, že mám být jejíma očima

a ušima v současném světě, který se snaží najít rovnováhu mezi dobrem a zlem.“

„Již tenkrát nás bohyně tvým prostřednictvím varovala,“

podotkla Thanatos.

„To nám teda trvalo, než jsme ji začali

poslouchat,“ vzdychla Stevie Rae.

296/689

„Ne jen vám, lidi,“ řekla jsem, „mně taky.

Teprve

ted’

jsem nejspíš

doopravdy

pochopila, před čím mě bohyně varovala.

Pořádně jsem vnímala jen to, jak povídala, že

světlo není vždy poslem dobra a temnota

není vždy totéž co zlo. Myslela jsem, že chce,

abych si dávala pozor na Neferet, protože je

sice navenek překrásná, ale uvnitř úplně

prohnilá.“

„To zní logicky,“ souhlasila Afrodita.

„Naprostá pravda,“ přitakala i Stevie Rae.

„Jo, ale poslechněte si, co dalšího Nyx

řekla. Vzpomínám si, jak mi tvrdila, že jsem

výjimečná, její první *u-we-tsi-a-ge-ya V-*

hna-i Sv-no-yi.“

„Dcera Noci,“ přeložila to za mě babička.

„Ale to ještě není všechno. Nyx řekla, že

jsem výjimečná, *protože* se ve mně spojuje dávná krev s porozuměním modernímu světu.“

„A v tvé krvi koluje moc dávných čerokézských vědem,“ rozvedla to babička. „Žen, které čerpaly sílu z půdy.“

„Z *této* půdy,“ zdůraznila Thanatos.

„V Oklahomě skončila Cesta slz,“ připomněla babička.

„A mne to sem táhlo stejně jako Neferet,“ řekl Kalona.

„Nezapomínejme, že Zoey v sobě nosí část duše A-yi, panny stvořené z této půdy.“

Nad tím jsem zrovna moc dumat nechtěla, a tak jsem honem pokračovala: „Taky tu byl stvořen Aurox, pomocí krvavé oběti naší mámy a moci načerpané z babiččiny půdy.“

Marx se zamračil. „Aurox?“

„Já jsem Aurox,“ ozvalo se z šera a Aurox popošel k nám.

„Počkat,“ řekl Marx, „ty nemáš ani srpek na čele. Myslel jsem, že jsi jenom nějaký kluk, lidský partner velekněžky nebo tak něco.“

Při představě, že by Aurox byl Thanatin partner, jsem zrudla hanbou jako ředkvička.

Aurox si mě nevšímal, tázavě se díval na

Thanatos. Ta mírně pokývla. Otočil se k Marxovi čelem a silným, jistým hlasem pronesl: „Nejsem člověk ani upír. Jsem schránka stvořená ze staré magie za účelem pomsty a zkázy.“

„Ale při stvoření mu byla dána i duše a s ní možnost rozhodnout se, že se od pomsty a zkázy odvrátí, což také udělal,“ řekla babička.

„Krucifix, to zní skoro dobře!“ odtušil Marx a pozorně si Auroxe prohlížel. „Jestli má v sobě sílu staré magie, nemůže nám pomoci v boji proti Neferet?“

„O to teď nejde,“ prohlásila jsem a na Auroxe se přitom nepodívala. „Jde o to, jak ho stvořili – protože stejně jako já vzešel z téhle půdy a z krve těch, kdo na ní už celé generace žijou.“

299/689

„Musíme proti Neferet použít sílu zdejší půdy, aspoň zatím, než se Zoey naučí zacházet s vidoucím kamenem,“ řekla Afrodita.

„Milosrdná bohyně! Mám to!“ Shaunee prudce zamávala rukou. „Pardon, pardon, nechtěla jsem nikomu skočit do řeči, ale asi vím, co musíte udělat!“

„Copak, Shaunee?“ pobídla ji Thanatos.

Shaunee spustila ruku a vychrlila: „Sgiach

říkala, ať rozhodíme Neferet nějakými

prastarými kouzly nebo rituály. Že nesmíme

dovolit, aby se její vliv rozšířil. Všichni jsme to měli přímo před očima! Thanatos, vy jste nám o tom dokonce tuhle vykládala na

hodině.“

„Vyjádři se prosím jasně, Shaunee,“ zarazila ji velekněžka.

„Použijeme Kleopatřin ochranný rituál!

Jako by Tulsa byla Alexandrie!“ zvolala

Shaunee nadšeně.

„Nemám ponětí, o čem mluví,“ konstatoval

Marx.

300/689

„Já ano,“ řekla Lenobia.

„To bychom měli vědět všichni,“ přisvědčila Thanatos.

„Ale také bychom všichni měli vědět, že

Kleopatřino kouzlo vyžaduje od velekněžky,

jež ho má seslat, aby strávila tři dny o samotě v půstu a modlitbách.“

„Neferet vraždí takovým tempem, že si

nemůžeme dovolit čekat tři dny,“ podotkl

chmurně Marx.

„Ale půdu, ve které se skrývá prastará moc,

tu máme,“ namítla jsem. „Nedala by se nějak

využít, aby to kouzlo přece jen zabralo?“

„Zajímavý nápad,“ řekla Thanatos. „Kouzlo

by muselo být sesláno na místě s mimořádnou mocí a co nejblíže Mayu. A kněžka, která

by je seslala a vykonala rituál, by musela na
tom místě setrvat nikým nerušená v meditaci
a modlitbách, aby její úmysl zůstal stálý
a ryzí.“

„Já to nebudu,“ prohlásila jsem. „A teď nefňukám, že na to nejsem dost dospělá nebo

301/689

dost velekněžka. Říkám to proto, že se
musím soustředit na vidoucí kámen a být
okamžitě připravená ho použít proti Neferet,
jakmile mu přijdu na kloub.“

„Souhlasím, Zoey. Velekněžkou tulské

školy noci jsem já. Je mou povinností seslat

toto kouzlo a udržet ho, dokud mi na to vystačí vůle,“ řekla Thanatos.

„Kleopatřino kouzlo je založené na ohni.

Zůstanu s vámi,“ nabídla Shaunee. „Tak

dlouho, jak budete potřebovat.“

Thanatos jí s úctou pokývla. „Budu vděčná

za tvou společnost i sílu, již propůjčíš kouzlu, dcero.“

„Ach, díky velké Matce Zemi! Víím, které

mocné místo musíte využít!“ zvolala zčista—

jasna babička a zdůraznila svoje slova bouch—

nutím do stolu. „Poradní dub – jeho prastará

síla vládne nad tamním obřadištěm už po

staletí a od Maya je to jen kousek pěšky.“

„Lenobio, Afrodito, Zoey, Stevie Rae,

Shaunee – co vy na to? Souhlasíte se Sylvií

Redbirdovou?“ otázala se nás Thanatos.

„Já ano,“ odpověděla Lenobia.

„Ano,“ řekla Shaunee.

„Jo,“ přisvědčila Stevie Rae.

„To by mohlo jít,“ přidala se Afrodita.

Zadívala jsem se babičce do očí a spatřila

v nich moudrost, lásku a pravdu. „Naprosto,“

pronesla jsem.

„Uložme se tedy k odpočinku. Za soumraku se Zoeyin kruh odebere na ono mocné

místo, a jakmile zapadne slunce, vykonám

ochranný rituál, sešlu kouzlo a pak necht’

nám Nyx dá sílu. Jak jsme rozhodli, tak se

staň.“

13)

Zoey

„Starku, neviděl jsi Nalu?“

„Ne. Pojd' si lehnout. Nejspíš spolu s ostatními kočkama dává místním myším na vědomí, že je zpátky,“ zamumlal ospale z postele a poplácal prázdné místo vedle sebe. Před hodinou a něco vyšlo slunce, takže to vypadalo, že každou chvíli zhasne jako svíčka.

„Ale Nala vždycky spí se mnou.“

„To není pravda. Někdy spí se Stevie Rae.“

Mohutně zívl.

„Nemudruj pořád a pojd' sem. Od té schůze rady jsi vystresovaná až na půdu. Ty tomu vidoucímu kameni přijdeš na kloub – určitě jo. Když si s tím budeš pořád lámat hlavu, ničemu nepomůžeš. Lehni si a já ti namasíruju ramena.“

304/689

Podívala jsem se na něj a usmála se. Nejen že absolutně a totálně zbožňuju, když mi masíruje ramena, ale s těmi rozcuchanými vlasy a ospalýma očima vypadal strašně roztomile a sexy. Krom toho měl pravdu. Když se budu stresovat, s tím pitomým

vidoucím

kamenem

mi

to

nepomůže.

Poslušně jsem si zalezla do postele, otočila se ke Starkovi zády a potom jsem zasténala čirým blahem, když mi začal silnými palci

třít místečko mezi lopatkami, které mi

vždycky zatuhne, když mám starosti.

„Tak mám dojem, že jsi dokonalost sama,“

řekla jsem.

„No vidíš, čím méně se stresuješ, tím líp ti to

myslí,“ odvětil a znovu zív.

„Hele, už je to dobrý. Klidně spi.“

„Vím, že už je to dobrý, ale bude to ještě

lepší, když budeš hezky zticha a necháš si

namasírovat ramena.“ Dal mi pusku na

zátylek.

305/689

„Tak jo, ale až budeš chtít, můžeš toho

nechat.“ Uvolnila jsem se pod jeho doteky.

„Zoey, tebe nikdy nenechám – to přece

víš.“ Znovu mě políbil zezadu na krk.

Šťastně jsem vzdychla. „Miluju tě.“

„Já tebe taky,“ broukl. Když jeho ruce nakonec klesly, byla jsem úplně vláčná, bylo mi

teplo a padala jsem únavou. Zavřela jsem oči
a s úsměvem na rtech jsem tvrdě usnula. Asi
tak na dvě a půl minuty. Potom jsem najednou otevřela oči, posadila se a zaposlouchala
se.

„Neslyšels něco?“ zeptala jsem se Starka.

Zamumlal něco, co znělo jako: „Kočka...

dobrý... nedělej si s...,“ převálil se na druhý

bok, přitáhl si deku k uším a začal tiše

pochrupovat.

„A jáje, bojovník nám dosloužil,“ zabrblala

jsem. Pak jsem zívla a protáhla se. Vážně

jsem se potřebovala vyspat. Měla jsem

nastavený budík, před soumrakem jsme

museli být všichni ve školní dodávce bez

306/689

oken a na cestě k poradnímu dubu. Kdo ví,

jak moc Neferet zase hrábne, až sešleme to

ochranné kouzlo. Do háje, vždyť už teď jí

– Pak jsem to znovu zaslechla a teď už jsem

s jistotou věděla, co mě vzbudilo. Znělo to

hodně zdálky, ale rozhodně to bylo kočičí

mňoukání.

A doktorka Nala neležela stočená do

mrzutého klubíčka v nohách mojí postele!

Co nejtišeji jsem si natáhla džíny, popadla boty a jen v ponožkách jsem se po špičkách doplížila ke dveřím. Byla jsem jako myška, soustředila jsem se na šťastné myšlenky a opatrně jsem vyklouzla na chodbu. Pak jsem rychle seběhla po schodech do liduprázdné společenské místnosti a vyšla ven. Zamrkala jsem, když se mi do očí palčivě opřelo ranní světlo. Jenže dojít si nahoru pro sluneční brýle jsem samozřejmě už nemohla, a tak jsem si zastínila oči a zavolala: „Nalo! Či či či či! Pojd' sem, Nalo!“

307/689

Potom
jsem
se
zatajeným
dechem
poslouchala.

A ozvalo se to zas! Stoprocentně to bylo kočičí mňoukání. A ta kočka stoprocentně byla v úzkých. Nepoznala jsem, jestli je to Nala, ale dokázala jsem určit, že se to ozývá odněkud od východní zdi.

Tam se vždycky dějou špatné věci!

Rozběhla jsem se podél koleje dozadu ke zdi

a volala: „Či či či čí! Nalo!“

Kočka dál mňoukala. Uvědomila jsem si,
že je to dobře i špatně. Dobře, protože jsem
mohla jít po hlase. Špatně, protože čím víc
jsem se k ní blížila, tím žalostněji to znělo.

Z dalšího mňouknutí se mi stáhl žaludek.

Byla jsem už jen kousek od starého polá-
maného dubu, a tak mi bylo jasné, že kočka
je někde nahoře na něm. *A do háje! Proč
zrovna na tomhle stromě?* Tenhle strom
Kalona rozerval vedví, když unikl ze svého
podzemního žaláře, tady umřel Jack, tady
jsem viděla ta ohavná stvoření staré magie.

308/689

Zpomalila jsem a došla k tomu strašidelnému místu. Jo, mám stromy ráda. Fakticky.

Bohynin háj na onom světě se mi přece líbil
moc. Jsem ráda, že mám nadání pro zemi,
i když mi není až tolik vlastní jako duch.

Normálně nemám se stromy problém.

Tenhle je ale jiný.

Zela pod ním dutina, ve které býval
uvězněný Kalona, a jak byl rozštípnutý
vejprůl, vypadalo to, jako by se nad tou jámou

krčila kostra nějaké obludy, která tam našla
smrt. Všechny ostatní stromy kolem školy
nasazovaly pupeny a rašily jim první zelené
lístečky.

Tomuhle

ne.

Zůstával černý,
opadaný, zlověstný a puklý. Jeho větve
vypadaly jako nespočet spárů.

„Mňááu-huf!“

„Nalo!“ Zvedla jsem ji do náruče a dala jí
pusu na mokrý čumáček. Pochopitelně na mě
kýchla.

„Vrrau?“

309/689

Pořád jsem k sobě tiskla Nalu, která se mi
snažila vykroutit, když jsem uslyšela další
kočku a podívala jsem se dolů.

„Cammy?“ Přitápkala ke mně, otřela se mi
o nohy a nechala mi na nich záplavu světlých
chlupů. „Damien beztoho vůbec neví, že jsi
tady venku. Měla bys s ním a s Hraběnkou
být hezky v pelíšku a spát.“

„Mňáááááu!“

Tenhle hlas jsem poznala, i když jsem tu
bílou bestii, které patří, neviděla. Podívala
jsem se k patě rozštípnutého stromu, a samozřejmě, seděla tam velikánská koule bílých
chlupů s rozpláclým čumákem a nepříjemnou povahou.

„Maleficent, Afroditě by se určitě nelíbilo,
že tady terorizuješ ostatní kočky.“ Zarazila
jsem se. „No, to nejspíš není pravda, ale co.

Neměla bys jí být tolik podobná. Co si
hernajs myslíš, že tady –“ Potom se stíny pod
stromem pohnuly a mně došlo, že strašidelný

310/689

starý dub obklopují snad všechny školní
kočky.

Sevřela jsem pevněji Nalu a po páteři mi
sjela kostka ledu. „Co se to tady děje?“

„Také o tom přemýšlím.“

Tolik jsem se polekala Auroxova hlasu, až
jsem zmáčkla Nalu trochu moc a ona se mi
s našťvaným zafuněním vykroutila z náruče
a odběhla pod strom k ostatním kočkám.

„To tys sem ty kočky přivolala?“

„Já?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Jasně že ne.

A kdybys o kočkách něco věděl, vůbec by ses
takhle neptal, protože kočky se nenechají jen

tak někam přivolat.“

„O kočkách toho mnoho nevím,“ připustil.

„No, já jsem jenom šla za tím smutným
mňoukáním. Vlastně mě vzbudilo. Myslela
jsem, že je to Nala, ale ta vypadá v pohodě.“

„Mňoukáním? Za jakým mňoukáním?“

Slyšel jsem jen tebe, jak mluvíš na kočky.“

Zamračila jsem se na něj a už jsem
otevírala pus, abych mu objasnila evidentní

311/689

fakta – že jsem sem přišla kvůli *něčemu* a že s kočkami se *něco* děje a s ním nejspíš taky.

Uznejte, snad nemusí vždycky volit tak
chladný a hrubý tón, když se už vůbec obtěžuje na mě promluvit. Jenže kočka mě
nepustila ke slovu.

„Vrááááááááááááú!“ Ten dojemný nářek se táhl donekonečna.

„Ozývá se to odtamtud seshora, z toho stromu.“ Zaclonila jsem si oči a zamžourala do spleti polámaných větví.

„Tam!“ ukázal Aurox. „Vidím ji.“

Podívala jsem se za jeho prstem a uviděla ji taky. Až úplně nahoře, na vrcholku koruny, se choulila pořádně velká kočka. Dlouhosrstá, hravě žlutá, s bílými špičkami na uších a na konci ocasu. Zrzavo-bílá. Ne tak jasně rezavá jako moje

Nala. Tahle byla světlejší, jako byste něco oranžového zředili smetanou. Zdála se mi

povědomá, a tak jsem přimhouřila oči ještě

víc a snažila se rozpoznat, či je, když vtom

jsem zahlédla její oči. Měly výraznou

312/689

žlutozelenou

barvu

a vyzařovala

z nich

intelligence.

„A kruciš! To je Skylar! Neferetin kocour,“

dodala jsem.

„Neferetin kocour? Ale co dělá tady?

Neměl by být s ní?“

„Vráááááááááááá!“ zanaříkal Skylar, když

pod ním vítr rozhoupal větve, a zatnul do

svého nejistého útočiště drápy.

„On spadne,“ vyhrkl Aurox a vrhl se vpřed,

až před ním kočky musely uskakovat.

„Hej, dávej si bacha. Skylar je známý tím,

že kouše. Vážně, Auroxi. V kočkách se

víceméně zrcadlí osobnost mláďete nebo up-

íra, kterého si vybraly, a všichni víme, že Neferet je –“

„Zo, přece ho nemůžu nechat spadnout!“

Rázem jsem sklapla. Nejen že promluvil
jako Heath, ale chystal se udělat něco hrozně
hloupého a hrozně sladkého, přesně jako
Heath. Samozřejmě to nejspíš taky zvorá
jako Heath, ale nemohla jsem tomu nijak

313/689

zabránit, takže jsem jen čekala a chystala se,
že to pak budu muset žehlit. A přemýšlela.

Hmm...

„Hej!“ křikla jsem na něj, když začal šplhat
do koruny stromu jako opice. „Nikdy jsem
o ničem takovém neslyšela, ale když se upír
dá na cestu zla, třeba jeho kočka, já nevím,
spáchá sebevraždu nebo tak něco. Možná
tam vyšplhal, protože Neferet se zcvokla a on
to nechce dál snášet.“

„Nebudu jen tak přihlížet, jak někdo páchá
sebevraždu, ať už je to mládě, dospělý upír,
nepříjemný člověk – anebo kocour. Ať si
třeba kouše.“

„Tak jo, doufám, že Nyx stojí při tobě.“

„I já.“

„Vráááááááááááá!“ vřískl Skylar, když se
Aurox chytil větve, na které seděl, a potom

ještě výhružně, hrdelně zamručel a začal

couvat.

„Mluv na něj. Hezky na něj začíčej.“

„Začíčej? Co to je?“

314/689

„A jéje. Ten to schytá,“ oznámila jsem

Nale. Kýchla a zdálo se, že se mnou souhlasí.

Ostatní kočky koukaly nahoru na Skylara,

jako

by

sledovaly

nějaké

představení.

Netušila jsem, co mám Auroxovi poradit.

„No, zkus na něj prostě mluvit. Pokud si vzpomínám, je dost chytrý.“

„Dobře, zkusím to.“ Aurox se vytáhl na

jednu větev, takže seděl v podstatě na kocourově úrovni. Odkášlal si a potom na něj

začal mluvit naprosto normálním hlasem,

jako by si povídali. „Bud’ zdrav, Skylare. Jak

mi bylo řečeno, byl jsi Neferetiným spojencem. Také jsem jím býval, a tak si dokážu

přibližně představit, co nyní zažíváš. I mně

ublížila. A ubližuje stále dalším a dalším. Nemohu však dopustit, abys ty ublížil sobě.

Rozhodl jsem se, že budu chránit tuto školu,

a ty k ní náležíš.“

Co se stalo pak, patří k tomu nejnepocho—

pitelnějšímu, co jsem kdy viděla – a že už
jsem viděla spoustu nepochopitelných věcí.

315/689

Skylar naklonil hlavu ke straně, jako by Auroxe poslouchal.

„Skylare,“

pokračoval

Aurox

vážně,

„ochráním tě, i kdyby to mělo být před tebou

samým.“

Potom k němu napřáhl ruku.

Skylar pomalu natáhl krk, až měl Aurox—

ovu ruku na dosah. Zatajila jsem dech

v očekávání, že velký kocour zase zamručí

a ožene se po něm drápy. To ale neudělal.

Místo toho mu očichal prsty, zaváhal a potom si začal o jeho ruku třít bradu. I zezdola

jsem viděla, jak se Aurox rozzářil a začal kocoura opatrně hladit. Skylar zase na chvílku

ztuhl, naklonil hlavu a prohlédl si ho.

„Sám se můžeš rozhodnout, že nedovolíš,

aby ti Neferetina Temnota zničila život,“

pověděl mu Aurox upřímně a laskal ho pod

bradou.

Skylar už neváhal a šikovně přeběhl po

větvi do Auroxova klína.

316/689

A všechny

kočky,

co

seděly

kolem

rozštípnutého stromu, začaly příst.

Aurox seskočil na zem, Skylara pevně

svíral v náručí. Vypadalo, jako když ho kocour objímá, chlupatou hlavu měl zavrtanou

pod jeho bradou. Když ke mně Aurox došel,

zaslechla jsem, jak Skylar přede.

„Tam nahoře se cosi stalo,“ řekl Aurox. Oči

v barvě měsíčního kamene mu zářily.

„Jo.“ Popotáhla jsem a rukávem si otřela

tváře. „Skylar si tě vybral. Ted’ jeden

druhému patříte.“

Aurox se na kocoura zadíval a něžně ho

hladil. Skylar ani neotevřel oči. Kdyby

nepředl jako motorka, zdálo by se, že spí.

„Zo, ten je bezvadnej!“

Usmála jsem se navzdory slzám. „Jo, to teda je.“ Aurox se na mě podíval. Potom automaticky sáhl do kapsy džínů a podal mi

papírový kapesník. „Zas ti teče z nosu.“

„Jo, teče,“ hlesla jsem.

Naše oči se setkaly. Rychle se odvrátil, ale

já si stačila všimnout, jak zmučeně se tváří.

„Omlouvám se. Nesmím ti říkat Zo.“

„Smíš mi tak říkat, jestli chceš.“

Znovu na mě pohlédl a tentokrát se mu

tvář na okamžik zkřivila hněvem. „Nebud’ na

mě milá, protože si myslíš, že jsem Heath.“

„Hergot, Auroxi, jsem na tebe milá, protože tě mám ráda! Zachránil jsi moji babičku.

Mazlíš se tady se zlým kocourem, kterého jsi

právě zachránil. JSI FAJN KLUK!“ Odmlčela

jsem se a ztlumila hlas do klidnější oktávy.

Pak teprve jsem dodala: „Proto jsem na tebe

milá.“

„Kéž by to byla pravda,“ řekl.

„Auroxi, slibuju, že už ti budu vždycky

říkat jen pravdu. Mám toho teď na krku tolik, že nepotřebuju na seznam svých chyb

přidat ještě lhaní.“

„Ty to myslíš vážně, že?“

„Jo, myslím.“ Otřela jsem si obličej

a popotáhla. „Dík za kapesník.“

„Není zač.“

„Máš v pokoji kočičí věci?“

Zarazil se a pak tiše odpověděl: „Já žádný

pokoj nemám.“

„Kde teda spíš?“

„Já nespím.“

Bohyně! Vždyť vůbec není člověk! Otřásl to se mnou a vybavilo se mi, jak vypadá, když se promění v tu býčí nestvůru. Odhodlaně

jsem tu představu zapudila.

„Tak teď budeš pokoj potřebovat. Kocour

musí mít kde spát a jíst a, ehm, víš, co je

kočkolit?“

„Kočkolit?“

Usmála jsem se na něj. „Pojď. Kalona taky

nespí. Najdeme ho. On pro tebe zařídí pokoj,

kočičí jídlo i kočkolit.“ Začícála jsem na Nalu a ona kupodivu přišla a hupsla mi do náruče.

Až v tu chvíli jsem si všimla, že ostatní kočky zmizely.

319/689

„Myslíš, že Kalona se v kočkách vyzná?“

zeptal se mě Aurox, když jsme společně

odcházeli.

„Vsadím se, že jo. Býval přece Nyktin bojovník a na onom světě zastávají kočky

důležitou roli. Bohyně je miluje.“

Aurox se zatvářil dočista bezvýrazně. „Zo,

myslíš, že když si mě Skylar vybral, znamená

to, že Nyx na mně záleží? Aspoň maličko?“

„Vsadím se, že jo,“ podařilo se mi zo—

pakovat, než se mi hrdlo stáhlo pláčem
a Aurox mi musel podat další papírový
kapesník.

14)

Kalona

„No, řeknu vám, to mi teda přišlo zvláštní.

Vám ne?“ zeptal se detektiv Marx Kalony.

Srovnal s okřídleným nesmrtelným krok

a společně vyšli z chlapecké koleje do jasného krásného poledního slunce.

Kalona pozvedl obočí a kradmo se na detektiva podíval. Nebyl zvyklý jen tak si

s někým

nezávazně

povídat

—

zvlášť

s člověkem. Ale Marx vůči němu nepociťoval

bázeň. Ani ho navzdory jeho minulosti

nepovažoval za netvora. *Chová se ke mně,*

jako bychom byli bratři ve zbraní, došlo mu a překvapením sebou maličko trhl, což u něj bylo nezvyklé. Se stejným údivem si posléze

uvědomil, že je mu detektivova společnost

skutečně příjemná.

321/689

„Zvláštní? Že si kocour šílené nesmrtelné

upírky vyvolil bytost stvořenou ze staré magie k tomu, aby byla zbraní Temnoty, a že

jsem této bytosti, která vypadala dočista jako

nechápatý kluk, musel vysvětlit, čím se

takový kocour krmí a jak mu má čistit

záchod?“ Kalona zafrkal. „Detektive, mám
dojem, že slovo zvláštní to ani zdaleka
nevystihuje.“

„To jsme na tom stejně!“

Detektiv plácl Kalonu po rameni v gestu
vyjadřujícím
chlapskou
sounáležitost.

Kalona musel zatnout zuby, když mu tělem
projela bolest. Marxovo nevinné gesto totiž
otevřelo nezhojenou ránu. Kalona si dal
záležet na tom, aby jeho zamručení působilo
souhlasně, nikoli bolestně.

Marx nevnímal nic jiného než jejich rozhovor, a tak se tlumeně zasmál a pokračoval:

„Jo, v jednu chvíli ten kluk šimral toho velikánského kocoura pod bradou a já bych
přisahal, že mu světélkovaly oči.“

322/689

„Kocourovi, nebo chlapci?“ zažertoval

Kalona umírněně a ignoroval bolest, která
neustávala.

„Klukovi. Copak kocourovi taky můžou
světélkovat oči?“

Marx zavrtěl hlavou. „Ne, nic mi neříkejte.

Už chápu, proč mi sestra tvrdí, že o někter-

ých upířích záležitostech by lidi neměli nic vědět. Není to nic pro náš zdravý rozum – ještě bychom o něj mohli přijít.“

Kalona se zakuckal smíchy. „Myslím, že za to mohou spíše tyto podivné časy než neschopnost lidí porozumět tomu, co se vymyká běžné zkušenosti.“

„Na tom něco bude. Žijeme v zatraceně podivné době.“

Dál šli mlčky, ale Kalonovi nepřipadalo to ticho rozpačité. Byli zkrátka dva muži, kteří se starají o to, aby ti, kdo jsou pro ně důležití, byli v bezpečí.

Takové to tedy je, patřit do rodiny. Líbí se mi to! Ta myšlenka Kalonu zaskočila, 323/689

nevěděl, co si s ní počít. *Jak to, že se Škola noci stala mou rodinou?* Neměl potuchy, ale dokonce i Zoey Redbirdová, mládě, které se nejprve pokusil svést a poté zničit, mu nyní

důvěřovala natolik, že za ním přišla, když si

Neferetin kocour vyvolil Auroxe za svého společníka a on potřeboval radu a pomoc.

Kalona sebou potřetí překvapeně trhl.

„Ne, to nic. Nechtěl jsem vyzvídat. Sestra

mi říká, že je to zlovyk, který se u mě objevil od té doby, co jsem postoupil na pozici detektiva.“

Kalona si v duchu vyčínil. „Omlouvám se, byl jsem duchem jinde. Ptal jste se na něco?“

„Ano, ale bylo to moc osobní, zvlášť když uvážím, kým jste býval. Pusťte to z hlavy – potřebuju si kapku zdřímnout, než se zas

něco dalšího podělá,“ změnil Marx rychle
téma.

„Ptejte se mě, na co chcete. Společně
bojujeme proti Temnotě. Měli bychom si
důvěřovat.“

324/689

Právě došli k dívčí koleji, Marx se zastavil
a opřel se o zábradlí širokého schodiště. „Tak
dobře. Jen by mě zajímalo, proč Nyx
nesestoupí z nebe a nezastaví Neferet sama.
Je to přece její bývalá velekněžka. Člověk by
si myslel, že bude pořádně našťvaná, když
Neferet takhle zneužívá její moc.“

„Zaprvé, Nyx nepřebývá v nebi, alespoň ne
v takovém, jak si je tradičně představuje
moderní západní civilizace.“

„Jasně, pardon. Zapomněl jsem. Tohle mi
sestra vysvětlila už před lety. Nyx přebývá na
onom světě, že ano?“

„Správně, Nyktina říše se nazývá onen
svět.“

„A vy jste tam byl?“

„Po dlouhé věky to byla i má říše,“ odvětil
Kalona váhavě. Nebyl zvyklý o bohyni či

o onom světě mluvit.

„Jestli je vám to nepříjemné, sklapnu a –“

325/689

„Nevadí mi o tom hovořit,“ prohlásil

Kalona, a teprve když to vyslovil, uvědomil

si, že je to pravda.

„Potom Nyx docela dobře znáte.“

Kalona se několikrát dlouze, zvolna nadechl a vydechl. Odpověď na detektivovu otázku byla prostá a zároveň srdcervoucí.

„*Znával* jsem ji dobře. Velmi dobře.“

„Aha, minulý čas.“ Vypadalo to, že Marx

přemýšlí nahlas. „Tím by se dalo vysvětlit,

proč se tohle děje. Nyx se od té doby, co jste

se znali, změnila. Třeba ji moderní svět už

nezajímá. Kdo by jí to měl za zlé? Proto jí

nezáleží na tom, že Neferet zneužívá moc,

kterou jí bohyně svěřila, a ubližuje nejen

lidem, ale i mláďatům a dospělým upírům.“

„To není pravda. Naše bohyně se o nás

nepřestala zajímat.“

Kalona otočil hlavu a zjistil, že k nim po

chodníku jde Shaunee s šedou kočkou

v náruči. Na očích měla tmavé brýle a hlavu

zakrytou kapucí, ale denní světlo jí zjevně

přesto nedělalo dobře. *Zanedlouho zřejmě*

dokončí proměnu, pomyslel si a vzápětí si uvědomil, že představa, jak se z Shaunee stane dospělá kněžka, ho naplňuje čímsi, co

se velmi blíží hrdosti.

Ten pocit se projevil v jeho mírně

ochraptělém hlase.

„Shaunee, měla bys být ve svém pokoji

a spát. Sluneční světlo ti nesvědčí.“

Pouze nad jeho slovy mávla rukou, ale

přece jen poodešla do stínu pod přečnívající

střechou koleje.

„Vždyť už si jdu lehnout. Jenom jsem

potřebovala najít Belzebuba. Ale nejdřív ještě

musím tady detektivu Marxovi něco vysvětlit.“

Obrátila

bezelstné

hnědé

oči

k detektivovi.

„Nyx se o nás nepřestala zajímat.“

Marx střelil pohledem po Kalonovi a potom se znovu zadíval na Shaunee. Než ale

stačil něco říct, dívka navázala, kde skončila:

„Jestli chcete něco vědět o Nyktě, nechod'te

za Kalonou.“ Omluvně se na nesmrtelného podívala. „Vyzní to ošklivě, ale neříkám to, abych ti ublížila.“ Znovu se obrátila k Marxovi a pokračovala: „Kalona byl svržen. To z něj nedělá zrovna ideálního odborníka na znalecký posudek ohledně Nykty, detektive. Jestli máte k bohyni nějaké otázky, obraťte se na mě. Já s ní hovořím každý den a ona mi občas dokonce i odpovídá.“

„Tak dobře. Můžeš mi vysvětlit, jak to, že Nyx dovolí, aby Neferet působila tolik bolesti a utrpení, a sama jen přihlíží a nic s tím neudělá? To ona obdařila Neferet nadáním, díky kterému postupně získala takovou moc. Proč jí aspoň to nadání neodebere? To by přece bylo logické. Zato nedělat nic, to podle mě logiku nemá. Říkám to s veškerou úctou k vaší bohyni, ale takhle se milující božstvo zkrátka nechová.“

„Nyx neodejme nadání Neferet ani nikomu jinému z nás, protože nás bezvýhradně miluje a vždy dodrží dané slovo, i v případě,

328/689

že my ho porušíme a zradíme ji,“ vysvětlila Shaunee. Kalona si založil paže křížem

a předstíral, že se ho to netýká, ačkoli bez

hnutí – bez dechu – hltal každé slůvko.

„A nesešoupí k nám a všechno nenapraví

právě proto, že nás tolik miluje, a tudíž nám

vždy a ve všem ponechává svobodnou vůli.“

Shaunee se zarazila a potom se zeptala:

„Máte děti, detektive Marxi?“

„Ano,

dvě

dcery,

devítiletou

a jedenáctiletou.“

„Co kdybyste jim nikdy nedovolil udělat

jedinou chybu? Nebo ještě líp, co kdybyste je

nechal dělat chyby, ale pak jste se do toho

vždycky vložil a nenechal je nést žádné

následky?“

„No, to bych nejspíš vychoval párek pořádně rozmazlených spratků,“ odtušil detektiv.

„A jaké by z nich asi vyrostly ženy?“

pokračovala Shaunee.

„Sobecké a nezodpovědné. Pokud by tedy

vůbec někdy dospěly.“

329/689

„Přesně tak!“ Shaunee se usmála. „Jak bychom se mohli něco naučit, růst a vyvíjet se,

kdyby nás Nyx chránila před důsledky našich

chybných rozhodnutí – nebo nám vzala

možnost rozhodovat se sami za sebe, ať už

dobře nebo špatně?“

Kalona už nevydržel déle mlčet. „Bylo by

snazší, kdyby Nyx vše řídila! Stále ji znám

natolik dobře, abych vás mohl ujistit, že by

byla dobrotivá a laskavá – což se sotva dá říci o lidstvu obecně, a v to počítám lidi i upíry.“

„Kdyby Nyx všechno řídila, síly Světla

a Temnoty

už

by

se

nikdy

neocitly

v rovnováze,“ namítla Shaunee.

„Světlo by zvítězilo! Není to snad náš cíl?“

vykřikl.

„Milosrdná bohyně! Nechápeš, co by to

znamenal?“

„Chápu! Znamenalo by to mír! Byl by

konec

s krveproléváním,

krvežíznivostí,

zradou a ničením.“

330/689

„Ne!“ ohradila se Shaunee. „Znamenalo by

to konec svobodného rozhodování. Skončili

bychom jako ti tlustí poletující lidé ve *VALL-I*, nebo ještě hůř.“

„Jakým jazykem to mluvíš?“

„Já vím, co myslí. To je z jednoho filmu od

Pixaru. Chce říct, že by se z nás stali líní bl-bečci bez špetky motivace.“ Marx se podrbal na bradě.

„Vlastně má asi pravdu. Byli jste

někdy poslední dobou v zábavním parku?“

Uchechl se vlastnímu vtipu, který Kalona

vůbec nepochopil.

Shaunee nehnula brvou. Ani se na Marxe

neusmála. Stroze se Kalonovi zadívala do očí.

„Takhle se Nyktě nepřiblížíš. Musíš přestat

chtít všechno ovládat a začít skutečně věřit –

skutečně důvěřovat – skutečně milovat.“ Potom dala spícímu šedému kocourovi pusku na

šošolku. „Dala jsem vám odpověď na vaše

otázky, detektive Marxi?“

„Na všechny ne, ale prozatím to bude

stačit,“ prohlásil.

331/689

„Bezva! Půjdu si lehnout. Uvidíme se, až se

setmí, pánové.“ Svižně vyběhla po schodech

ke dveřím a zmizela vevnitř.

„Taky to zalomím. Thanatos říkala, že
můžu přespat na profesorské ubytovně.

Vypadáte zmoženě. Nepůjдете taky?“

„Ne. Převezmu službu za Auroxe a obejdu
školní pozemek,“ odpověděl Kalona.

„Dvojitá šichta, to není žádná brnkačka.

Chcete společnost?“

Kalona si detektiva prohlédl. Pod očima
měl temné kruhy a sotva vlekl nohy. „Snad
příště. Ale děkuji za nabídku.“

„Není zač. Dávejte na sebe pozor, a jak
řeklo to děvče, uvidíme se, až se setmí.“

Kalona přikývl a zamířil přes celý areál ke
školní zdi. Bez úspěchu se pokoušel neo—
pakovat si v duchu stále dokola to, co
Shaunee řekla.

Lynette

332/689

„Ty kostýmy jsou ubohé!“ prohlásila Neferet,

zavrtěla

hlavou

a s nelibostí

si

prohlížela skupinu rozechvělých lidí, které

Lynette oblékla do šatů, jež měly připomínat

éru dvacátých let.

Kdyby šlo všechno, nebo aspoň *něco*

normálně, Lynette by konstatovala, že její

aktuální zakázku provázejí jisté potíže.

V šílenství, které ji teď obklopovalo, ji však

mnohem spíš mohla přirovnat k vestě sebevražedného atentátníka, nacpané výbušnin—

ami a připravené k odpálení – a ona tu zatra—

cenou věc měla na sobě.

„Bohyně, vzpomínáte si, které dvě věci

potřebuji? Čas a prostředky?“

„Já si pamatuji *vše*.“

Lynette sepjala ruce, aby Neferet neviděla,

jak hrozně se jí třesou. Vyprázdnila svou

mysl a soustředila se na to, co uměla nejlépe

– jednání s klientem, které je zárukou

úspěchu každé akce.

333/689

„A to je jeden z mnoha důvodů, proč je tak
osvěžující plánovat slavnosti pro bohyni, a ne
pro pouhého člověka nebo upíra,“ odvětila.

Neferetiny zlostně přimhouřené oči při té
lichotce poněkud změkly. „Co z toho jsem ti
neposkytla? Již včera jsme se dohodly, jakou
další slavnost pro mě uspořádáš. Končí další
den a já nežádala nic než osobně předem
schválit kostýmy svých vyznavačů, zatímco
budou nacvičovat charleston. V Tulse je bez—

pochyby

dostatek

půjčoven

kostýmů

a dostala jsi neomezený přístup k mým

prostředkům. Tak mi vysvětlí, proč žádný z těchto modelů ani vzdáleně neodpovídá módě dvacátých
let.“

„V Tulse

jsou

dvě

slušné

půjčovny

kostýmů,

Ehrle's

a Top

Hat,"

spustila

Lynette.

„Jenom dvě?“ povzdechla si Neferet. „Měla jsem svůj první chrám založit v Chicagu. Tam je *plno* báječných obchodů. Kylee! Mám prázdný pohár!“

334/689

Kybotka, jak Lynette v duchu překřtila robotickou recepční, se mohla přerazit, jak rychle vyběhla po schodech k trůnu, na němž se Neferet rozvalovala, a dolila rudý nápoj, kterého se bohyně zřejmě nemohla nabažit.

„Ale já jsem tě nenechala domluvit, milá

Lynette. Pokračuj prosím a vysvětli mi tuto frašku.“ Zatřepotala prsty s rudými špičatými nehty a ukázala na plesový sál a nesourodý hlouček lidí, kteří tam čekali.

„Kontaktovala

jsem

majitele

obou

obchodů. Odmítli nám zboží dodat,“ oznámila Lynette rychle a připravila se na výbuch šílenství.

Jenomže Neferet místo toho dokonale strnula. Tiše a zamyšleně se zeptala: „A proč mne odmítli obsloužit?“

„Řekli mi, že policie uzavřela celý blok kolem Maya a nedovolí k nám nikomu přístup.“

Neferet poklepala špičkou jednoho ostrého nehtu o pohár. Zadumaně naklonila hlavu.

335/689

Pak se její tvář rozjasnila v úsměvu. „S tím si snadno poradíme. Policie brání lidem přijít k nám. Sledují, co se děje kolem. Nebudou čekat, že odsud někdo potají odejde.“

„Odejde?“

„Tedy, nebude to jen tak někdo. Budeš to ty.“ Lynette se opřela o tepané zábradlí. „Já?“

„Drahá, máš snad potíže se sluchem?“

„N-ne,“ ujistila ji honem Lynette.

„Kylee, nalij Lynette sklenku vína. Je nějaká pobledlá.“ Lynette s povděkem vyžáhla

víno

a Neferet

začala

vysvětlovat

svůj

bláznivý plán. „Bude to pro tebe docela snadné. Vyjdeš zadním vchodem, kudy vynášejí to
odporné smetí. Jistě bez obtíží přelezeš plot
– jak se zdá, udržuješ si slušnou fyzickou
kondici. A pochopitelně tě bude doprovázet
Judson a pomůže ti, kdyby se případně
vyskytly nějaké překážky. Judsone, postaráš
se, aby se drahá Lynette bezpečně vrátila
zpět, a poneseš jí tašky s nákupem, že ano?“

336/689

Judson mechanicky přikývl a s prázdným
výrazem odpověděl: „Ano, bohyně.“

„Výtečně! Pověřím Kylee, aby zařídila, že
na vás bude čekat taxi, no, řekněme třeba
před ústřední knihovnou na rohu Čtvrté
a Denverké. To je jistě dost daleko za policejními zátarasy, ale stále přiměřeně blízko,
abyste se mohli bez většího nepohodlí vrátit.

Všechny těžké věci ponese Judson.“

Lynettiny

myšlenky

uháněly

zběsilou

rychlostí. *Posílá se mnou Judsona, aby mě*

donutila se vrátit. Ale když Neferet netahá za provázky, není Judson nic víc než robot.

Třeba

mu

nějak

uklouznu,

nejlíp

u knihovny. Tam mi někdo určitě –

„Aby bylo jasno, Lynette, nepůjdete s Judsonem sami. Přece bych vás nenechala úplně

bezbranné. Doprovodí vás několik mých

dětí.“ Bohyně se sehnula a pohladila černou

hadí potvoru, kterou měla omotanou kolem

nohy. „Ty se s tebou rozhodně rády *sblíží*, kdybys nějak zklamala. Potom byste toho 337/689

měli s Judsonem více společného než nyní –

mnohem více.“

Lynette okamžitě své myšlenky umravnila.

Práce! Budu se soustředit na práci!

„Je něco v nepořádku, má milá? Snad

nemáš vůči mému řešení nějaké výhrady?“

„Vlastně s vámi souhlasím.“ Lynette se

zaměřila na poslední normální věc, která jí

na tomto světě zůstala, na starost o to, aby

dokončila zakázku. „Policie nebude čekat, že

někdo potají vyklouzne ven. Ale bojím se,

abychom se dostali zpátky. Sama jste přece

řekla, že na to si dávají pozor – aby sem

nikoho nepustili.“

„Je správné, že tě to trápí. Zapomínám, že
nedokážeš číst v mé mysli tak jako já v tvé.

I tento problém má jednoduché řešení. Vydáte se na cestu, teprve až zapadne slunce.

Při odchodu vám tedy napomůže tma
a nepozornost policistů. Až se budete vracet,
mé děti vykouzlí mlhu a stíny a zahalí vás

Temnota.“

338/689

Lynette na ni zůstala zírat s otevřenou pusou a pečlivě se vyhýbala jakýmkoli myšlenkám. Nevěděla,
co na to říct.

„Nemusíš se tvářit tak ustaraně. Když tě
zahalí Temnota, vůbec to nebolí. Přesněji
řečeno to nebude bolet tebe. Mé děti potřebují potravu. Dnes v noci dostane nějaký
taxikář spropitné, jaké vskutku nečekal!“ Neferetin

smích

zněl

krutě

a naprosto

nepříčetně.

Lynette zvedla ke rtům sklenici a zhluboka
se napila.

„Nyní pošli tyto špatně oblečené vyznavače

do jejich pokojů. Až je příště uvidím, chci být oslněna.“ Neferet při těch slovech zatleskala, jako by
byla faraon a propouštěla otroky.

„Lynette, měla by ses patrně převléknout do kalhot a nějakého tmavého vršku. Mrzelo by mě, kdybys nevědomky působila příliš nápadně. Teď můžeš jít, až do západu slunce tě nebudu potřebovat.“

339/689

„Ano, bohyň.“ Lynette udělala pukrle, rozechvěle vycouvala a zamířila k výtahu a do loftu ve čtvrtém podlaží, který jí přidělila Neferet. Jakmile se za ní zavřely dveře, oběma rukama si zakryla ústa a ztlumila výkřik, který už nedokázala potlačit. Teprve teď jí došlo, že neexistuje způsob, jak z Neferetina šílenství vyváznout živá, a že otázka není, jestli zemře, ale kdy a jak.

15)

Zoey

„To je teda náramnej strom! Ještě že ho
nezničila ta blbá ledová apokalypsa. Četla
jsem na netu, že letošní zima zničila v Tulse
spoustu hrušní, to číslo bylo fakticky hrozně
vysoké,“ podotkla Stevie Rae. Krčila se
v dodávce vedle mě a vypadala, jako by na
sobě měla hodně nepovedený halloweenský
kostým ducha, protože byla od hlavy k patě
zabalená
do
bílého
prostěradla
s vystřiženými dírkami pro oči. Slunce už skoro
zapadlo
a dodávka
neměla
okna,
ale
Thanatos prohlásila, že nebudeme zbytečně
riskovat. Stevie Rae i Shaylin byly dokonale
zakryté a kromě nich s námi žádný další červený upír nebo mládě nesměli – což pořádně
dožralo Starka.

„Nesmíme vystavovat nebezpečí ty, kdo
jsou pro nás největším přínosem,“ vysvětlila
mu Thanatos, když protestoval, že on se ode
mě teda nehne. „A ty, mladý bojovníku, jsi
prokázal, že takovým přínosem jsi.“

Byla bych radši, kdyby mě Stark doprovodil, ale musela jsem s Thanatos souhlasit.
Taky jsem ještě podotkla, že stejně nebudeme moc daleko od školy. Jakmile zapadne
slunce, může za námi přiběhnout.

Tenhle plán nám ovšem Thanatos rázně
zatrhla – rozhodla, že Stark za námi nemusí
a že bude rozumnější, když za něj na tu
chvilku zaskočí Aurox. Stark bude místo něj
hlídat školu, Aurox zas bude chránit kruh –
a mě.

Nejradši bych se do toho vložila a Thanatin
příkaz odvolala. Přece jen, Stark je *můj* bojovník. Dokonce ani velekněžka naší školy mu nemá co
rozkazovat. Ale Kalona musel

být u Maya, pro případ, že by kouzlo z ně-
jakého strašlivého důvodu nevyšlo podle

342/689

Thanatiných představ, aby zakročil, kdyby
Neferet začala vyvádět. Thanatos poslala
svého bojovníka pryč, protože to bylo
v zájmu všech. Bylo by dětinské a sobecké,
kdybych odmítla udělat totéž. Stark to chápal

– viděla jsem mu to na očích, když jsme
odjížděli ze školy a nechali ho tam stát. Ale
nebylo to tak ani o kapánek lehčí.

„Zoey,

ty

mě

vůbec

neposloucháš,“

postěžovala si Stevie Rae a drcla do mě,

abych ji přestala ignorovat.

„Ale jo, poslouchám. Je to velký strom.“

Dírami v prostěradle jsem viděla, že se

mračí. „Řekla jsem toho daleko víc, ale to je

fuk, hlavně že konečně dáváš pozor. Bylas

tady už někdy? Je to daleko bezvadnější, než

jsem čekala.“

„Byly jsme tady s babičkou,“ odpovětila jsem

a snažila se setřást nepříjemný pocit z toho,

že jsem musela odjet bez Starka. „Ráda sem

chodí na novoroční tanec zelené kukuřice,

i když je to obřad Kríků, a ne Čerokézů.

343/689

Vždycky říká, že když je někde pozitivní energie, na kmeni nezáleží.“

„Tvá babička je moudrá žena,“ poznamenala Thanatos.

„Co je to tanec zelené kukuřice?“ zeptala se Shaylin, stočená do klubíčka vedle Stevie Rae. Pevně svírala modrou svíčku vodního živlu i deku, která ji chránila před zapada—
jícím sluncem. Vůbec jsem jí tu nervozitu nevyčítala. Sama jsem si okousala nehty už skoro do masa.

„Já jsem si to našel,“ odpověděl jí Damien, protože jsem se moc zabrala do své vnitřní samomluvy. „Je to krásný posvátný obřad –
nejdůležitější
každoroční
slavnost

starobylého národa Kríků. Kmeny se sejdou, aby se očistily nebo třeba vyřešily spory a dluhy. V Tulse založil tuto tradici v roce 1836 klan Loachapoka z alabamských Kríků.

Vyhnali je z jejich domovů. To pro ně bylo strašlivé utrpení, podobně jako tragická Cesta slz. Ti, kdo přežili, uspořádali obřad

344/689

tance zelené kukuřice kolem stromu, pod nějž uložili popel z ohnišť, která měli ve svých

alabamských

domech.

Nově

se

pojmenovali Tulsa-Loachapoka a prohlásili,

že tady je jejich nový domov.“

Všichni jsme mlčky koukali předním

oknem na strom a přemýšleli o tom, co

Damien právě řekl. Já jsem ten příběh už znala. Babička mi ho vyprávěla, když jsme

poprvé přišly do parčíku, který dnes poradní

strom obklopuje.

„To musí tedy být místo plné energie,“ ozval se zezadu Aurox.

„Ano, a my se postaráme, aby to byla energie pozitivní,“ řekla Thanatos.

„Musíte mi vysvětlit, co smím a nesmím

dělat,“ podotkl detektiv Marx. To on nás sem

dovezl. Thanatos usoudila, že on a Aurox nás

při rituálu nejlíp ochrání. Detektiv se

postará, aby nám nedělali problémy místní,

a Aurox si poradí se vším nadpřirozeným.

Ani jeden nebudil zrovna strach. Marx byl

345/689

vysoký a v dobré kondici. Vlastně mi trochu

připomínal Johna Reese z *Lovců zločinců*.

(Scházel mu jen černý oblek!) A Aurox, no, to

byl takový hezounek. Vysoký, blond, samý sval. Jediné, co na něm bylo zvláštní, pokud se teda zrovna neměnil v děsivou příšeru, byly jeho oči, a ty nevypadaly ošklivě nebo tak něco. Pokud jste se na něj nedívali fakt hodně pozorně, byly prostě pomněnkově modré a –

„Zoey Redbirdová! Musíš dávat pozor!“

Mým zamlženým mozkiem šlehl Thanatin hlas a já sebou trhla. „Já dávám pozor,“ řekla jsem automaticky.

„Tak co jsem tedy právě povídala detektivu Marxovi?“ zeptala se mě, otočila se a sjela mě přísným pohledem.

Vzdychla jsem. „Omlouvám se. Máte pravdu. Nedávala jsem pozor. Budu se víc snažit.“

„Nesnaž se! Konej!“ poručila mi.

346/689

Atmosféru odlehčil Damien, po celém autě bylo slyšet, jak zašeptal: „Yoda?“ Stevie Rae se zahihňala a Shaylin sykla: „Ty jsi hroznej nerd!“

Thanatos si zhluboka povzdychla a její tvář

se uvolnila.

„Všichni jsme nervózní. Na každého z nás to těžce doléhá a ničemu nepomůžeme, když se na sebe budeme utrhovat. Omlouvám se za svou příkrost. Vezmu to tedy znovu od začátku.“

„Děkuju,“ řekla jsem. „Máte moji plnou pozornost.“

„Mou též,“ přidal se Damien.

„Jo, poslouchám,“ ozvala se Stevie Rae.

„Já taky!“ zvolaly jednohlasně Shaunee a Shaylin.

Aurox i Marx mlčeli, oni totiž věnovali Thanatos plnou pozornost pořád.

„Dobře děláte,“ odvětila Thanatos. „Jak jsem detektivu Marxovi již řekla, jsem mu vděčná, že sem předem zajel, odemkl nám

347/689

branku a umožnil nám přístup k posvátnému stromu.“

„Rádo se stalo,“ odtušil Marx. „Taky jsem tam dal ten železný stolek, jak jste chtěla. Podle vašich pokynů jsem ho postavil pod strom, pár kroků jižně od jeho paty. Máte

dojem, že jsem to udělal správně?“

Zaparkovali jsme tam, kde z chodníku vedly schody k parčíku kolem poradního dubu. Strom stál na malé vyvýšenině, okolo které postupně vyrostla obytná čtvrť. Aby ho ochránili, obehnali ho plotem, ale teď byla branka otevřená a pod stromem stál krásný stolek z tepaného železa.

„Vypadá
to
výborně,“
odpověděla

Thanatos. Zvedla košík, který si s sebou vezla, a pokračovala ve výkladu. „Počínaje tímto okamžikem je nadmíru důležité, abyste se všichni soustředili na to, co chcete chránit – Tulsu před Neferetinou Temnotou. A proč ji chcete chránit – jelikož si přejete obnovit rovnováhu Světla a Temnoty.“

348/689

„To platí i pro Auroxe a mě?“ zeptal se detektiv.

„Zajisté,“ přisvědčila Thanatos. „Nebudete sice uvnitř kruhu, ale vaše energie na něj

bude působit. Proč myslíte, že jsem si za

strážce vybrala právě vás dva?“

S odpovědí přišel Aurox. „Protože jsme

postradatelní.“

Marxovi

vyletělo

obočí

navrch hlavy. Chtěl něco říct, ale Thanatos

zareagovala dřív. „*Nejste* postradatelní,“

pronesla stroze. „Vybrala jsem vás dva, protože vyznáváte strážcovský étos. Právě takovou energii kolem sebe tento rituál potřebuje. A dovol, mladý Auroxi, abych tě

o něčem ujistila – já lidi nevyužívám.“

Aurox zvolna přikývl. „Děkuji za vysvě-

tlení, velekněžko.“

„Jo, tohle je dobré vědět,“ dodal Marx.

„Tak

tedy,

Shaunee,

jak

víš,

nejdůležitějším živlem je v tomto rituálu oheň.“

„Ano,“ přitakala Shaunee.

349/689

„Buď tak hodná a dones k tomu železnému

stolku posvátný pohár, obřadní zápalky

a směs

oleje

a skořice

v tomto

býčím

měchýři.“ Thanatos jí podala velký křišťálový

pohár,

krásně

vypracovaný,

s vyrytou

podobou Nykty, takový baňatý hnědý váček,

ve kterém šplouchala tekutina, a podlouhlou

krabičku obřadních zápalek. „Dřív než zaujmeš své místo na jihu, nalij skořicový olej

do poháru a zápalky polož na stůl.“

„To zvládnu,“ řekla Shaunee. „A znovu

jsem si přečetla všechno o tomhle rituálu v

Příručce pro mláďata. Jsem připravená i na to ostatní.“

„Dobře. Spoléhám na to, že mi ty i tvůj živel budete oporou.“

„Budeme. Slibuju.“

„Děkuji ti, dcero,“ odvětila Thanatos.

„Jinak vás pět žádám pouze o to, abyste se

neochvějně soustředili na svůj záměr bez

ohledu na to, co se bude dít vně – nebo uvnitř – kruhu. O vše ostatní se postarám já.“

Intuice mě dráždila jako svrbící místo,
které si nemůžu poškrábat. Nakonec už jsem
to nevydržela a zeptala se.

„Stane se uvnitř kruhu něco divného?“

„Divného? To ne. Není nic divného na
tom, když takto závažný rituál velekněžku
sesílající kouzlo vyčerpá. Ale měli byste být
připraveni na to, co se se mnou může stát.“

„Nestane se vám nic zlého, že ne?“ pípala
Stevie Rae.

„Věřím, že ne, ale dokud budu muset
udržovat kouzlo, nebude mi možná úplně
nejlépe.“

„Na co se máme připravit?“ zeptal se
Damien. „Prostudoval jsem si Kleopatřin
ochranný rituál a jí se během něj nic
nestalo.“

„Kleopatra měla čas se postit a přichystat.
Takový přepych si já nemohu dovolit. Jen si
zapamatujte, že ani poté, co vydám pokyn,
abyste zavřeli kruh, mě nesmíte přemístit.
Pokud má kouzlo účinkovat, musím zůstat

351/689

na tomto mocném místě, aby skrze mne

mohla ze země proudit ochranná energie.“

„Nemůžeme vás tady přece nechat samotnou,“ namítl Damien.

Všimla jsem si, že venku se něco děje,

a v radostném údivu jsem vykulila oči. „Tak

se mi zdá, že Thanatos

tady sama

nezůstane,“ řekla jsem a ukázala na svého

modrého brouka, který právě zastavil na

druhé straně ulice. Z mého auta se postupně

vysoukaly babička, sestra Marie Anděla,

rabínka Margaret Bernsteinová a Suzanne

Grimmsová.

S babičkou v čele dokráčely ke dveřím

spolujezdce a trpělivě vyčkaly, až Thanatos

stáhne okýnko.

„Buď zdráva, velekněžko,“ řekla babička se

širokým úsměvem.

„Sylvie? Kde se tady berete, dámy?“ podivila se Thanatos.

„Můj duch mi napověděl, že budeš potřebovat, aby nad tebou někdo bděl. Proto jsme

352/689

tu,“ odpověděla babička prostě. „Všechny

jsem nás očistila a utvrdila v úmyslu ochránit

Tulso. Jsme připraveny, jakmile nás budeš

potřebovat.“ Thanatos vystrčila z okýnka

paži a stiskla babiččinu ruku. „Děkuji ti,
přítelkyně – děkuji vám všem.“ Hlas měla zastřený dojetím.

„Slunce už zapadlo!“ ohlásila Stevie Rae
a stáhla ze sebe prostěradlo.

„Všichni jsme tu právě včas,“ konstatovala
sestra Marie Anděla.

„Dejme se tedy do práce,“ řekla Thanatos.

„Zoey, jakožto zástupkyně ducha prosím
uvést své živly ke stromu. Postav se ke stolku,
zády ke Stevie Rae. Jak budu postupně
vzývat živly, budeš se k nim obracet se
mnou.“

„Fajn, rozumím,“ kývla jsem.

„Máte všichni svíce?“ Každý z naší pětice
zvedl svou tlustou rituální svíčku. Thanatos
se usmála. „Vidím, že můj kruh je připraven.

Zoey, jdi, a kéž nás provází Nyx.“

353/689

Automaticky jsem šeptem zopakovala:

„*Kéž nás provází Nyx*“ – a spolu se mnou i všichni ostatní, a to požehnání jako by se ozvěnou neslo
dál a vstoupilo do nás s magickou silou.

To je dobře, pomyslela jsem si. *Opravdu dobře.*

Zhluboka jsem se nadechla a odšoupla

dveře dodávky. Počkala jsem na chodníku, až

se za mnou seřadí kamarádi, a potom jsem je

jako husa housata odvedla po schodech

a brankou ke stromu.

Staříčský dub velkoplodý jako by byl

s každým mým krokem větší. Jeho koruna se

rozprostírala do výšky, šířky i dolů k zemi.

Všimla jsem si, že mu raší pupeny, ale z žádného ještě nevypučely listy. I tak se ale některé z mohutných větví dotýkaly země. Vyhнула jsem se jim a zamířila k železnému

stolku. Shaunee u něj zůstala se mnou,

kdežto Damien, Shaylin a Stevie Rae se

mlčky rozestoupili na svá místa a utvořili

354/689

kolem mě kruh. Zahlédla jsem babičku a ostatní ženy, vstoupily sice do parčíku, ale

držely si bezpečný odstup od kruhu, který

Thanatos za chvíli vyvolá. Detektiv Marx

s Auroxem zůstali za plotem. Začali obcházet

park, bedlivě sledovali okolí, připravení

kdykoli zakročit.

Shaunee nalila do křišťálového poháru

hustou tekutinu.

Zhluboka jsem vdechla známou vůni

skořice. Když Shaunee váček vyprázdnila,

setkaly jsme se pohledem.

„Buď požehnána,“ řekla jsem tiše.

„Buď požehnána i ty,“ odvětila a potom se

šla postavit na jižní stranu kruhu.

Upoutal mě nějaký pohyb u branky.

Thanatos si právě sundávala plášť, který

měla na sobě. Když ke mně vykročila, zatajil

se mi dech. Byla oblečená v dlouhých rudých

šatech a ty vypadaly jako živé. S každým jejím pohybem se hedvábná vlečka vznesla

a zavlnila se. Až na tu vlečku byly šaty

355/689

přiléhavé – až ke krku, s dlouhými rukávy –

a tak to budilo dojem, že je velebně zalitá

lesklou čerstvou krví. Šperky neměla. Jedinou ozdobu představoval úzký splétaný

kožený pásek, který měla obtočený nízko

kolem boků. Na něm byla zavěšená pochva.

Jílec obřadní dýky athame, jež v ní spočívala,

byl posázený rubíny, které se třpytily

i v posledním zbytku odcházejícího světla.

Thanatos se nezdržovala, vzala krabičku

obřadních zápalek a šla k Damienovi. Spolu

s ní jsem se obrátila k východu. Zažehla

zápalku a její plamen přiblížila ke knotu

Damienovy žluté vzdušné svíce. „Vzduchu,

v Nyktině jménu tě přivolávám do tohoto

kruhu.“

Damienovi zavlály vlasy, když k němu

přispěchal jeho živel.

Thanatos postoupila po slunci k Shaunee,
která jí nedočkavě nastavila červenou svíčku.

„Ohni, v Nyktině jménu tě přivolávám do
tohoto kruhu.“ Velekněžka ani nepotřebovala

356/689

zápalku. Shauneeina svíčka se rozhořela
sama od sebe a Shaunee se rozzářila úsměvem, který soupeřil s jasem jejího živlu.

Thanatos pokračovala na západ k Shaylin.

„Vodo, v Nyktině jménu tě přivolávám do tohoto kruhu.“

Ve vánku, který se zatočil kruhem, jsem
ucítila slanou vůni oceánu.

Velekněžka popošla ke Stevie Rae, přiložila

zápalku k její zelené svíci a řekla: „Země,
v Nyktině jménu tě přivolávám do tohoto
kruhu.“

Kruhem zavanula vůně babiččina levandulového pole.

Zaslechla jsem babiččin radostný smích
a podle toho jsem poznala, že živly se šíří
celým posvátným prostorem.

Pak už Thanatos stála přede mnou.

„Duchu, v Nyktině jménu tě přivolávám do
tohoto kruhu.“ Zažehla moji fialovou svíčku,
a jakmile do kruhu vstoupil duch, zaplavil

mě pocit štěstí.

357/689

„Ach, to je nádhera!“ zvolala rabínka Bernsteinová. Vzhledla jsem od svojí svíčky a spatřila, že po obvodu kruhu se vznáší lesklé stříbrné vlákno spojující všechny živly.

„Děkuji ti, bohyně. Prosím, stůj nadále při mně a dávej mi sílu. Cokoli se stane, přijímám bez váhání jako svůj úděl. Jak pravím, tak se stane,“ pronesla Thanatos

tiše, s úctou. Zavřela oči a třikrát se zhluboka nadechla a zase vydechla. Bez dalšího otálení pak levou rukou uchopila posvátný pohár, do

pravé dlaně nabrala trochu oleje, vrátila se k Damienovi, začala pomalu obcházet kruh a skrápěla olejem zem. Zároveň začala zaklínat.

Vzývám ohnivý živel, nechť střeží a vede tento rituál a požehná mu. Na počest ohně skrápím tento kruh skořicovým olejem, jež nalila do poháru Shaunee, ohnivým živlem milovaná. Prohlašuji, že mým úmyslem je zajistit Tulse ochranu ohně. Abych prokázala, že mé úmysly jsou čisté, pronesu

358/689

prastaré pravdy, jež poprvé vyslovila Kleopatra, jiná Nyktina dcera, když se tě

dovolávala.

Zvučným, znělým hlasem prodchnutým
mocí začala Thanatos pronášet staroegyptské
formule.

*Ó, Nyx krácející! Přicházím seslat toto
kouzlo a nečiním zla!*

*Ó, Ty, jejíž dvě oči ohněm planou! Ne-
pošpinila jsem, co náleží bohyni, slovem ani skutkem!*

*Ó, Zbavivší se lživých slov! Nezahořela
jsem hněvem!*

Ó, Vševidoucí bohyně, jež živí své děti! Ne-proklela jsem nikoho tvým jménem!

Thanatos opět dospěla do středu kruhu,
který zcela prostoupila skořicová vůně a to
úžasné elektrické chvění, které s sebou, jak
už jsem věděla, nese mocná magie.

359/689

Velekněžka zapálila olej, který v poháru
ještě zbyl, a ten se rozhořel jasným plamenem rudým jako její šaty – jako Shauneeina
svíčka. Thanatos pozvedla hořící pohár nad
hlavu a pronesla:

*S čistým, obřadným úmyslem zavazuji
oheň tímto slibem ochrany. Jeho síla je ve
mně a skrze mne jeho plamen přetrvá
a nemilosrdně pohltí každého, kdo by chtěl*

ohrožit Tulsu úkladem či násilným činem.

Žádám, aby plamen chránil zejména srdce

města, v němž přebývá Temnota. Uvězni

tam všechny, jejichž úmysly jsou zlé, a nedovol, aby zlo uniklo tvému žáru!

Než dozněla obřadní slova, Thanatos

uchopila jílec athame a vytáhla ji z pochvy.

S hořícím

pohárem

v ruce

přistoupila

k Shaunee a ta jí podala svou svíci. Thanatos

uctivě sklonila hlavu a řekla: „Děkuji ti,

dcero ohně, že mi dáváš svůj živel darem.“

Potom si od ní vysokou svíčku vzala

360/689

a ponořila ji do poháru. Plamen začal

voskovici stravovat a vyšlehl ještě žhavěji, ale Thanatos to nijak neodradilo. Pozdvihla pohár, třikrát pomalu protáhla ohněm čepel dýky a pronášela při tom další mocná slova.

Já a plamen jedno jsme. I v paprscích

slunce

vstupuji

do

ochranného

ohně.

Vycházím z ohně, paprsky slunce mne nep-

*robodnou, ty, kdož znáš můj čistý úmysl,
mne nespálíš, ne, tvůj oheň zachová toto
město v bezpečí, a jako tato čepel tne do
vosku, ty tneš do každého, kdo by se op-
ovážil znesvětit tento rituál!*

Hrotem

dýky,

rozžhaveným

doruda,

Thanatos vyryla do plápolající červené svíce

TULSA. Potom přistoupila ke mně. Kůže se jí

leskla potem. Stříbrem prokvetlé dlouhé

vlasý měla zplihlé. Těžce dýchala, ale

nevypadalo to, že se spálila – prostě jí bylo

horko a byla unavená.

361/689

„Děkuji,

duchu,

můžeš

odejít.

Bud'

požehnán,“ řekla a já smutně sfoukla svíčku.

Jako vždycky jsem se se svým nejmilejším

živlem nerada loučila.

Thanatos postupně obešla Stevie Rae,
Shaylin, Shaunee a Damiena, každému živlu
poděkovala a požehnala, a stříbrné vlákno se
nakonec rozplynulo v obláček třpytivých
jisker. Velekněžka se znovu vrátila ke stolu
uprostřed, odložila na něj pohár, ze kterého
stále šlehal oheň, a pozorně ho sledovala,
dokud plamen nestrávil celou svíci. Jakmile
vyhasl, pozvedla athame, zarazila ji do země
u svých nohou a zvolala: „*Takto jsem seslala kouzlo ochranné, co Nyx poručí, dál ať se stane!*“
Dýka zajela až po jílec do hlíny a nebe na
severu, nad samým srdcem Tulsy, vzápětí zaplálo rudým zábleskem barvy krve. Pak se
ozval šílený, vzteklý jekot a jeho ozvěna se
rozlehla noční tmou.

362/689

„Ach, požehnaná bohyně, děkuji ti. Kouzlo
se zdařilo,“ vydechla Thanatos a potom se
jako bez života zhroutila na zem.

„Thanatos!“ Chtěla jsem se k ní rozběhnout, ale nohy mě ničehonic nechtěly
poslouchat. Při prvním kroku se proměnily
v rosol a já klesla na kolena. Jako omámená
jsem sledovala, jak se k zemi sesouvá
i Shaunee. Obrátila jsem se k Damienovi
a chtěla na něj zavolat, ale viděla jsem jen,

jak se mu oči obracejí v sloup a on omdlévá.

Potom jako by se pode mnou zatočila mocí
prostoupená zem, najednou jsem se nějak
ocitla na zádech, v uších mi divně zvonilo
a skrze větve poradního dubu jsem hleděla
na jasné noční nebe. Zorné pole se mi stále
zužovalo, až se mi před očima rozprskly
jiskřičky světla a všechno ztichlo a zčernalo.

16)

Neferet

„Lynette, má milá, černá ti velice sluší
a stejně tak i tento klasický střih kalhot.
Podle mě jsou plátěné kalhoty daleko
ženštější a lichotivější než džíny, co říkáš?“
„Souhlasím. Nosit džíny je hřích proti
ženské módě.“ Lynette se otrásla. „Obzvlášť
se mi hnusí ty takzvané boyfriend džíny. Copak ty holky nemají doma zrcadlo? Kde jsou
jejich matky? Je to hanba.“
Neferet se na svou vyznavačku zářivě usmála. Právě tato nevybíravost a bigotní
postoj k vlastnímu pohlaví se bohyni na
Lynette tolik zamlouvaly. Dokonce i když z ní
Neferet neustále cítila vlny strachu a nervozity, dokázala s ní Lynette vést otevřenou, zajímavou
konverzaci.

364/689

„Za mých dívčích let bylo nemyslitelné,
aby žena něco takového nosila. Mnoho věcí
bylo se vstupem do dvacátého století nutno
změnit, ale dopustit, aby ty příšerné texasky
byly přijímány jako vhodný oděv pro ženy, to
se stát nemělo,“ řekla Neferet.
„Sama bych to nevyjádřila lépe. Nejsem
bohyně a nežila jsem tedy v devatenáctém
století,“ Lynette se odmlčela a udělala půvabné

pukrle,

které

bohyni

pokaždé

potěšilo, „ale vím, že tehdy vládla patřičnější móda.“

„Jsi tak moudrá, má drahá. A proto se také

tolik těším na onu ohromující slavnost, kterou pro mě přichystáš, až sem dopravíš nové

kostýmy. Jsi na tu dobrodružnou výpravu

připravená?“

Lynette mírně zbledla, ale sklonila hlavu

a dala jí přesně takovou odpověď, jakou si

Neferet přála slyšet: „Věříte-li, že jsem připravená, pak tedy jsem připravená.“

365/689

„Judsone, dávej na Lynette dobrý pozor.

Je to moje nejmilejší vyznavačka a nadmíru

by mě rozzlobilo, kdyby se jí přihodila

jakákoli nepříjemnost.“

„Ano, bohyně,“ odvětil mechanicky Judson. Instrukce, které dala Judsonovi, ve

skutečnosti byly určené pro Lynettiny uši. Od

ovládnutého poslíčka ani jinou reakci

nečekala. Vlákno Temnoty, které se v něm

usídlilo, zajistí jeho dokonalou spolupráci

a loajalitu, ovšem drahé Lynette se muselo

připomenout, že sice sejde Neferet z očí, ale

rozhodně ne z dosahu její moci. Bohyně
svého lidského mazlíčka zbožňovala, ale to
ještě neznamenal, že mu věří. Neferet se zadívala na vlákna Temnoty, která se kolem ní
bez ustání kroutila. „Ty, ty a ty.“ Přejela
prstem tři nejtlustší a nejdelší a potěšila se
studeným, poddajným povrchem jejich těl.

„Přikazuji

vám

doprovodit

Lynette

a Judsona. Lidským očím zůstaňte skryty.

Každé z vás smí zkonsumovat jednoho

366/689

člověka jako obětinu, ale až *potom*, co

Lynette

nakoupí

kostýmy

a odejde

z obchodu. A pokud sežerete taxikáře, tak až

poté, co doveze Lynette a Judsona zpátky ke

knihovně. Takto tedy poručím: *Noc, mlhu*

a magii použijte, Lynette a Judsona pod

nimi skryjte. Živi a zdrávi když se vrátí

k nám, vřele vás nazpět přivítám! “

Když odříkala rytmická slova, která

povýšila její příkaz na závazné kouzlo, vyvolená vlákna se pod její laskající rukou radostně zazmítala. Neferet vycítila Lynettin

strach a odpor. Bohyně věděla, že její děti se

té lidské ženě oškliví a že Lynette nemá největší strach ze smrti, nýbrž z toho, že ji

jedno z nich ovládne. Nikdy však svou

nelibost nedávala najevo. Stále si udržovala

příjemný výraz a Neferet si cenila tohoto

nadání i houževnatosti, kterou to vyžadovalo.

Cenila si i toho, že Lynette je ochotná

udělat pro ni cokoli, jen aby ji žádné vlákno

neovládlo. Takové loajalitě Neferet rozuměla

367/689

a dokázala s ní pracovat. Věnovala své nejmilejší

vyznavačce

úsměv.

„Lynette,

rozhodla jsem se, že na důkaz toho, jak velice

si tě vážím, tě před odchodem z chrámu

sama učiním nepostřehnutelnou. Dobře jsem

to zvážila a nebylo by zkrátka správné, aby

ses při vykonávání mé vůle brodila smetím

a plížila se jako zloděj.“

„No tedy, děkuji vám, bohyně,“ odvětila

Lynette s nelíčeným úžasem.

Neferet jí se smíchem pokynula, aby ji doprovodila přes plesový sál a velkolepý vestibul k proskleným mosazným dveřím.

„Neměli bychom ještě chvíli počkat?“ nadhodila Lynette a hrdinsky se snažila skrývat svůj strach. „Slunce zašlo teprve před chvílkou. Venku ještě ani není úplná tma.“

„S tím si nemusíš dělat starosti,“ ujistila ji Neferet a důvěrně ji vzala kolem ramen.

„Nemusí být úplná tma, abych přivolala mocnosti noci a zahalila tě.“ Procházely právě kolem recepcce, a tak se zastavila. Kylee

368/689

samozřejmě stála v pozoru na svém místě.

„Potulují se kolem mého chrámu nějakí lidé?“

„Nikoho jsem neviděla, bohyně. Dokonce i policie si drží odstup.“

„Výborně, ačkoli jsem se zeptala spíše v žertu. Lynette, dokážu tě skrýt tak dokonale, že i kdyby to tady hlídali policisté z celého města, neuvidí nic než stíny a mlhu, to mi věř.“

„To je dobře,“ řekla Lynette.

„Kylee, objednej pro Lynette a Judsona

taxi. Ať na tento krásný pár řidič čeká

u hlavního vchodu ústřední knihovny.“

„Ano, bohyně.“

„A teď potřebuji, abys se mnou šla ke

dveřím, Lynette. Přivolám stíny a mlhu, a až

vám takto pokynu,“ Neferet rozmáchlým

gestem ukázala na dveře, „smíte s Judsonem

vyjít ven. Běžte na Denverskou ulici

a neotálejte. Nechceme přece, aby taxi odjelo

369/689

a vy jste tam zůstali sami s mými hladovými

děťmi.“

„Ne, to bychom opravdu nechtěli,“ přisvědčila spěšně Lynette. „Bohyně, smím se na

něco zeptat?“ dodala pak.

„Zajisté, má drahá.“

„Jak se dostanu skrz vaši...“ Žena zaváhala,

zjevně ji nenapadalo žádné vhodné slovo.

„Vaši ochrannou oponu?“ řekla nakonec.

„Na můj rozkaz se rozestoupí.“ Neferet

postřehla, že

Lynette v sobě dusí ještě nějakou další

otázku. „Pokud tě něco znepokojuje, jednoduše mi to pověz a já si s tím poradím.“

„Jde o tu krev a zápach. Bojím se, že mi

ulpí na oblečení,“ vyhrkla Lynette.

„No ovšem, to se rozumí. V obchodě by to
nepůsobilo dobře a budila bys příliš velkou
pozornost. Už se tím netrap, má milá. Proj—
dete
s Judsonem
mou
zábranou
bez
poskvrnky.“

370/689

„Děkuji vám, bohyně.“ Lynette si skutečně
oddechla.

„Rádo se stalo. A nyní už vás vyšlu na
pochůzku.“ Neferet se obrátila ke dveřím,
vztáhla paže a zahleděla se přes sklo
potažené Temnotou do noci.

*Slyšte mě, stíny a Temnoto vůkol,
káži vám splnit tento úkol.*

*Zahalte mé sluhy černou nocí,
skryjte je vůlí zrozenou z mé moci,
ať pouze Temnota a já je zříme,
na můj rozkaz se stanou stínem!*

Cítila, jak vně jejího chrámu tepe moc
noci. To, co se objevuje za tmy – nejhlubší

stíny, černota, jíž nepronikne ani zář úplňku

– to přicházelo na její zavolání. Cítila, jak na ni reagují, to chvění rezonovalo v jejím těle s tlukotem jejího srdce. Shromáždila tyto

temné, skryté věci, soustředila na ně svou

vůli a chystala se je vypustit ven, aby

zamaskovaly Lynette a Judsona, tak jako

371/689

začasté zastírají bytosti, které se rozhodnou

stát jejich spojenci.

Pocítila to právě v okamžiku, kdy se chystala seslat kouzlo. Jako by se pokožka

chrámu zachvěla. Mimoděk si pomyslela, že

se děje něco nezvyklého, ale příliš se

soustředila na stíny noci, než aby tomu

věnovala velkou pozornost. Místo toho

máchla pažemi ke vchodu, za kterým čekal

plášť noci, a zároveň poručila svým dětem

plným krve a magie, aby propustily Lynette

a Judsona ven.

Jak Neferet předpokládala, Lynette si ne—

dovolila ani chvíličku zaváhání. Bohyně z její

mysli vyčetla, že ta žena považuje váhavost za

slabost a nikdy nedopustí, aby vypadala

slabě. Lynette tedy rázně došla ke dveřím,

otevřela je a odhodlaně prošla mezerou v krvavé oponě do pláště stínů.

„No tak, na co čekáte?“ Neferet rozmrzele

pohlédla na Judsona a trojici vláken. „Jděte za ní!“

372/689

Judson mechanicky vykročil a vlákna se mu omotala kolem nohou, ale místo aby prošli chrámovou oponou do pláště temnoty, který Neferet vyčarovala, narazili do stěny rudého ohně.

Neferet chvíli zůstala tak otřesená, že se na nic nezmohla. Jen třesla oči na Judsona, který se s křikem snažil udusit plameny na svých šatech. Vlákna od něj prchla, jakmile se jich oheň dotkl, a připlazila se zpět k ní.

„Pláští temnoty, rozplyň se!“ Jen vyřkla rozkaz, ozval se zvuk, jako když praskne hrom, Neferetinými magickými stíny probleskla záře barvy měsíčního světla a náhle bylo vidět vykulenou Lynette, která stála na chodníku, strnulá hrůzou.

A bylo vidět i nesmrtelného, který k ní krácel středem ulice s rozepjatými křídly a kopím připraveným k boji.

„Děti! Ochromte Kalonu a smíte hodovat na jeho nesmrtelné krvi!“ vřískla.

Ze stínů všude kolem ní vystřelila vlákna
Temnoty a hnala se ke Kalonovi. Když ale
ochrannou oponou pronikl první voj, pla—
menná
stěna
znovu
burácivě
vzplála
a pohltila ho.

„Ne! Děti! Vraťte se – vraťte se ke mně!“

Vlákna, která nesežehl oheň, se k ní připlazila zpět a ovinula se jí kolem těla. „Cos to udělal?“
zaječela Neferet na Kalonu.

„Přešel jsem na opačnou stranu. Kdybys
dokázala vnímat i něco jiného než pouze
sebe, dávno by sis toho všimla,“ odpověděl.

Potom natáhl ruku k Lynette. „Pojď se mnou
a budeš volná.“

„Je to moje bohyně. Nemůžu.“

Neferet nevěřila vlastním uším. Lynette to
řekla rezignovaně, dokonce znechuceně,
nebyla v tom ani špetka zbožné úcty. To ji
rozpálilo do běla. „Vrať se ke mně, Lynette!
To je rozkaz!“

Kalona si Neferet vůbec nevšímal. S rukou

stále nataženou k lidské ženě řekl: „Uvěznili

374/689

jsme ji. Z jejího chrámu nemůže vyjít ani do
něj vstoupit nic se zlým úmyslem. Pojd' se
mnou a budeš před ní v bezpečí.“

Lynette zaváhala. Ohlédla se po Neferet,
zjevně hodnotila svou situaci.

„Jsi má vyznavačka! Musíš udělat všechno,
co ti poručím!“ Neferet se nedokázala ovládnout, vykročila vpřed, pevně rozhodnutá, že
si Lynettinu poslušnost vynutí – jenomže
ohnivá stěna vzplála tak mocně, že ji popá-
lila. Bohyně se od ní odpotácela a vřískala
vztekem a bolestí, až se její božský křik
rozléhal nocí široko daleko.

Lynette se otočila k Neferet zády a chytila
se Kalonovy ruky. „Dostaňte mě odsud!“

„To udělám,“ odvětil.

„Lynette, dobře mě poslouvej!“ ječela za
ní Neferet.

„Prolomím toto kouzlo, uniknu z tohoto
žaláře a pak nenajdeš v této říši ani v žádné
jiné místo, kde by ses přede mnou mohla
skrýt. Najdu si tě a přivlastním si tě!“

375/689

Lynette klopýtla, ale Kalona ji silnou paží

přidržel. Kráčel dál, jako by Neferet

neexistovala.

„Slyš mě, Kalono! Až se osvobodím, najdu

si i tebe.

Nezapomínej, že jsem tě už jednou dokázala spoutat a přimět, abys plnil mé rozkazy.

Dokážu to znovu!“

Okřídlený nesmrtelný se ani nenamáhal na

ni ohlédnout. Zavolal jen: „Já si to pamatuji.

A pamatuji si rovněž, žes mě nedokázala

udržet v poutech navěky!“

„Příště nebudu tak velkomyslná. *Až se*

příště setkáme, přísahám, že tě zahubím,

jako to měla udělat Nyx, když jsi ji zradil!“

Okřídlený nesmrtelný konečně zastavil.

Otočil se, aby jí viděl do očí, a hlasem, který jako by se žářem vyrovnal ohnivé stěně, se na ni osopil:

„Viš, proč mě Nyx nezahubila, když

jsem se rozhodl, že budu raději svržen? Protože Nyx je *skutečná* bohyně – milující, dobrotivá, věrná a laskavá. Ty? Ty jsi mrzuté 376/689

děcko, lžibohyně a uzurpátorka. Jen se msti,

jen kolem sebe šíř chaos, bohyní *nikdy*

nebudeš!“

Když s Lynette zmizel ve tmě, Neferet

vykřičela k nebi všechn svůj hněv.

Zoey

Když jsem se probudila, ucítila jsem zná-

mou lákavou vůni opékané kukuřice a rozehřátého slanečného másla. Ještě v polospánku

jsem se usmála. Jsem doma u babičky.

Babiččina grilovaná kukuřice je nejlepší ve

vesmíru.

Pak jsem udělala tu chybu, že jsem

otevřela

oči.

Ležela

jsem

na

jedné

z babiččiných sešíváných dek, ale u ní doma

jsem teda stoprocentně nebyla. Přes nízké

větve obrovského dubu jsem se dívala na

noční oblohu. Potom moje paměť konečně

dohonila smysly a já se prudce posadila.

377/689

„Pomalů, Zoey. Ještě bys neměla vstávat,“

řekla sestra Marie Anděla. Rychle ke mně

zamířila a přes rameno zavolala: „Zoey se

probrala!“

„Na, vypij to.“ Podala mi plastový kelímek.

Po čichu jsem poznala, že je to víno smíšené
s krví, a začaly se mi sbíhat sliny. Ale když
jsem si ho od ní měla vzít, zarazila jsem se.

Přišlo mi divné, možná dokonce neuctivé
brát si víno s krví od jeptišky.

Pohladila mě po rameni. „To tě postaví na
nohy. Do toho, napij se, občerstvi se.“

„Děkuju. Už dlouho jsem vám to neřekla,
ale vážně jsem moc vděčná za to, jak jste skvělá. Hodně – no, hodně pro mě znamená.“

Popotáhla jsem, v krku mě pálily slzy.

Sestra se usmála. „Děkuji, Zoey. Víím, že
mluvíš upřímně, ale určitě budeš daleko míň
rozcitlivělá, až to vypiješ.“

„Dobře.“ Znovu jsem popotáhla a obrátila
do sebe obsah kelímku. Víno mi vlastně ne—
chutná, hlavně červené, ale i když to bude

378/689

znít úchylně, *miluju krev*. Díky krvi chutnalo víno jako tekutá čokoláda, tmavá a hebká.

Moje chuťové pohárky okamžitě zaregistro—

valy, jak božské to je, a vzápětí mě celou zaplavil příliv síly. Slzy okamžitě přestaly hrozit a v hlavě
jsem rázem měla jasno. Rozhlédla jsem se a zrak mi hned padl na Stevie Rae,

Damiena a Shaylin. Byli vzhůru, stáli u ven—

kovního grilu, který patřil k parčíku, a cpali

se grilovanou kukuřicí. *No, aspoň tohle že se mi jen nezdálo.* Babička ke mně s úsměvem nesla
papírový tácek s kukuřičným klasem a další plastový kelímek. Už už jsem se na ni

chtěla usmát, ale pak mi došlo, koho

nevidím.

„Kde jsou Thanatos a Shaunee?“

Babička mi podala tácek a řekla: „Najež se,

ať se ti zas vrátí síly, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Thanatos je tam vevnitř a je v dobrých
rukou.“ Kývla někam za mě a já se otočila ke
kmeni velikánského stromu.

379/689

Přes nejnižší větve někdo přehodil pruh
bílého plátna a vytvořil tak nad železným
stolkem něco jako stan. Před ním seděla
z jedné strany Suzanne Grimmsová a z druhé
rabínka Bernsteinová. Obě měly zavřené oči
a ruce sepnuté v tiché meditaci a modlitbě.

Otevřeným předkem stanu jsem viděla, že na
stolku stojí pětice živlových svíček. Jejich
teplé mihotavé plamínky vrhaly světlo na
kupku dek u nohou stolku a na nehybné tělo,
které na tom provizorním lůžku spočívalo.

Taky jsem zjistila, že na zemi u lůžka sedí
Shaunee.

Zrovna

pila

z kelímku.

Na

papírovém tácku vedle ní ležely dva okou—
sané klasy kukuřice. Zachytila můj pohled
a strnule se usmála.

Chtěla jsem vstát, ale babička mě chytila
za rameno a zatlačila mě zpátky. Pak si sedla
vedle mě. „Nejdřív se najež a napij. Probrala
ses poslední, když nepočítám Thanatos.“

„Takže je v pořádku? Jen spí?“ zahuhlala
jsem s pusou plnou kukuřice.

380/689

„Zdá se, že jí nic neschází, jenom se nepro—
bouzí. Pověz mi, ptáčátko, pamatuješ si, co se
ti zdálo?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Pamatuju si jenom,
jak všichni omdleli, a pak jsem ztratila vě-
domí. Potom jsem ucítila tvoji kukuřici
a myslela si, že jsem u tebe doma.“

Znovu se usmála. „Přivezla jsem proviant.

Po tanci zelené kukuřice se vždycky jí
kukuřičné klasy. Připadalo mi, že se to bude
hodit i k tomuhle obřadu.“

„Je to perfektní, babi. A hrozně dobré.

Jako vždycky.“

Rychle jsem rozžvýkala a spolkla sousto

a pak se zeptala:

„Vážně to zabralo? Tulse už z Maya nic

nehrozí?“

„No, nevím jak z Maya, ale od zbytku světa

Tulse teda rozhodně nehrozí vůbec nic.“

Zvedla jsem hlavu a uviděla přicházet detektiva Marxe. V ruce měl telefon a na tváři

hodně šokovaný výraz.

381/689

„Jak to myslíte?“ zeptala jsem se ho.

„Tak, že tohle Thanatino prastaré kouzlo

zafungovalo navlas stejně jako to Kleopatřino

na

Alexandrii.

Tísňová

linka

kolabuje. Podle všeho celé město obklopuje

ohnivá stěna, která některým lidem nedovolí

z Tulsy odjet a jiným zase vstoupit – mimo

jiné týmu FBI, který nám sem poslali jako

posilu.“

„Thanatos při zaklínání určila, že do Tulsy

nesmí vstoupit ani z ní odejít nikdo se zlým

úmyslem,“ řekla jsem. „Ty bláho, ono to
zabralo!“

„Lidi z FBI jsou občas otravní jak vši, ale
žádné zlé úmysly nemají,“ namítl Marx.

„Chtějí se zde dopouštět násilí. Považujete
násilí za pozitivní, nebo negativní věc, detektive?“ zeptal se Aurox, který právě přišel.

Marx se zachmuřil. „Kdybych to měl říct
úplně obecně, musel bych uznat, že násilí je
negativní věc, ale tak jednoduché to zase

382/689

není. Násilí jde použít i pozitivně, k ochraně
a službě. O tom já něco málo vím.“

Babička souhlasně pokývla. „O tom nikdo
z nás ani v nejmenším nepochybuje, detektive. Je to přece vaše povolání.“

„Mé rovněž,“ připojil Aurox. „Proto jsem
s ním důvěrně obeznámen. Ať už v dobrém
nebo zlém, někdy je nutné jít cestou, která je
prosta násilí. Thanatos už viděla dost smrti,
aby to věděla také. Soslala kouzlo, které je
stejně syrové a elementární jako stará magie,
a jak vám potvrdí Zoey, ve staré magii záleží
především na úmyslu.“

„Thanatos si nedala za cíl zastavit jen Neferet.

Zamýšlela zastavit

všechno

násilí

a chaos, které zachvátily svět vyvedený

z rovnováhy,“ dodala jsem.

„Tedy to chápeš,“ obrátil se na mě Aurox.

Chtěla jsem ho ujistit, že chápu a souhlasím, ale vtom mi začal v kapse divoce vi—

brovat mobil. „Pardon, myslela jsem, že ho

383/689

mám vypnutý,“ omluvila jsem se, vytáhla

telefon a uviděla na displeji Afroditinu fotku.

„Promluv si se svou věštkyní,“ řekla

babička.

Přijala

jsem

hovor.

„Čau,“

pozdravila jsem.

„Vraťte se sem. Hned,“ houkla na mě

Afroditu.

„Co se děje?“

„Kalona se vrátil. Kouzlo funguje. Jedna

Neferetina rukojmí se dostala ven. A říct, že

Neferet se zlobí, by bylo jako tvrdit, že Louis Vuitton vyrábí docela pěkné kabelky. Takže fakt slabé slovo.“

„Fajn, už jedeme.“ Zavěsila jsem a otočila

se k přihlížejícím, jejichž řady mezitím rozm—

nožili Stevie Rae, Damien a Shaylin. „Zabralo

to. Dokonale. A Kalona osvobodil jednu Neferetinu rukojmí. Čekají na nás ve škole.“

„Neferet bude zuřit,“ podotkla babička.

„A nebude k udržení,“ doplnil Damien.

Pohlédla jsem k Thanatině stanu. Shaunee

zrovna vstávala a mířila k nám. Vypadala

384/689

unaveně, ale jinak jí na pohled nic nebylo.

„Kouzlo funguje,“ pověděla jsem jí.

Přikývla. „Já vím. Vždycky když ochranná

stěna někoho spálí, cítím to.“

„Měla bys ještě něco sníst,“ staral se Damien. „Nevypadáš tak docela ve své kůži.“

„Vybalím sendviče, co jsem přivezla,

a donesu ještě kukuřici,“ prohlásila babička

a sáhla do svého bezedného piknikového

koše.

„Dopravdy

vypadáš

utahaně.

Je

ti

dobře?“ zeptala jsem se Shaunee.

S odpovědí váhala tak dlouho, že jsem se

začala strachovat. Konečně řekla: „Není to tak zlé, ale úplně v pohodě nejsem. A to samé platí pro Thanatos.“

„Už se probírala?“ Podívala jsem se za Shaunee, ale velekněžka pořád nehybně ležela.

„Ona nespí,“ odpověděla Shaunee. „Medituje. Kouzlo funguje jen díky síle její vůle a mého živlu.“

385/689

„Jak dlouho ho vy dvě udržíte?“ zeptal se detektiv Marx. Shaunee klesla ramena.

„Nevím. Je to těžké – vážně moc těžké – a hodně nás to vyčerpává. Připadám si, jako bych běžela maraton, a přitom se ani nehnu.

Nechápu, jak Kleopatra dokázala tohle kouzlo udržovat několik let v kuse.“

„Ovládala starou magii.“ Připadala jsem si příšerně provinile. „Tak ráda bych vám pomohla!“

„To je jasný, Červenko. Všichni to víme.

A všichni věříme, že to nějak vymyslíš,“ utěšovala mě Stevie Rae.

„Vrať se do školy, Zoey. Medituj, modli se,

prostě něco udělej a zjisti, jak se ten vidoucí kámen používá,“ řekla Shaunee. „Thanatos a já nevydržíme roky jako Kleopatra.“

„Počkej, ty s námi nepojedeš?“ zarazila jsem se.

„Zůstanu tady, dokud mě Thanatos bude potřebovat. Slíbila jsem jí to.“

386/689

Hned mě napadlo: *A co si jako počnu,*

když

budu

potřebovat

seslat

kouzlo

a v kruhu mi bude chybět oheň? Ale nahlas jsem to říct nestihla, protože se k nám ulicí přiřítilo auto a s kvílením brzd zastavilo

u parku. Koukali jsme na něj jako vyjevení.

„To je mustang, fastback ze šedesátého osmého, možná dokonce Bullitt. Stříbrný

s černým pruhem, přesně jako Eleanor v

Gone in 60 Seconds. Veterán, ale žihadlo,“

prohlásil detektiv Marx tím nepochopitelně

obdivným tónem, jakým snad všichni chlapi

mluví o sportovních autech.

Z auta vystoupil Erik.

„Myslela jsem, že Erik má nového červeného mustanga,“ podivila se Shaylin.

„Měl. Prodal ho a místo něj si koupil tohoto,“ řekl Damien.

„Jak jinak,“ odtušily jsme jednohlasně já

a Stevie Rae.

„Nebud'te na něj zlá, děvčata. Erik je hodný mládenec,“ pokárala nás babička.

387/689

„Jeho barvy se opravdu zlepšují,“ řekla

Shaylin. „Ale stejně není můj typ.“

Byla jsem v tu chvíli fakt ráda, že s námi

není Afrodita, ale stačilo představit si, co by k tomu asi připodotkla, a musela jsem se kousnout do tváře, abych se nerozhihňala.

„Nazdar, lidi. S tím kouzlem jste teda zaváleli,“ vyhrkl Erik. Zalétl pohledem ke

stanu. „Nestalo se Thanatos nic?“

„Zatím to zvládá,“ odpověděla Shaunee.

„Chceš říct, že ona nebo to kouzlo už moc

dlouho nevydrží?“

Shaunee zlostně zafuněla. „Hele, Eriku,

děláme, co můžeme!“

„Ne, ne, jenom jsem se špatně vyjádřil.

Nechtěl jsem, aby to vyznělo takhle negativně. Odvedli jste tady perfektní práci. Přijel jsem proto, že mě sem poslal Kalona, mám vystřídat Marxe a Auroxe, protože vy všichni

máte jet zpátky do školy, a ptám se, abych

věděl, jak dlouho tady budu muset být.“

388/689

Zamračila jsem se na něj. „Tobě snad *vadí*, že tady musíš být?“

Bezradně si prohrábl vlasy. „Ne! To jsem

se taky špatně vyjádřil. Vezmu to znova od

začátku.“ Otočil se kolem dokola, a když
k nám znovu stál čelem, ukázal nám svoji
hereckou tvář – okouzlující, usměvavou,
chápavou. „Ahoj, lidi. To kouzlo se vám
vážně povedlo! Kalona vás volá zpátky do
školy. Já tady mezitím zůstanu a budu se
starat o Thanatos a Shaune, *tak dlouho, jak bude potřeba*.“

Stejně jsem se na něj mračila dál. „Nikdo
neví, jak dlouho to kouzlo vydrží. Thanatos je
tak ponořená v meditaci, že nemůže mluvit.
Shaune jí pomáhá s ohněm, ale víc s tím
nikdo nenadělá.“

„A aby mohly své úsilí věnovat kouzlu,
střeží je čtyři vědmy,“ dodala babička.

„My ostatní můžeme vyrazit do školy,“
řekla jsem, vstala a oprášila si džíny. „Že jo, lidi?“

389/689

Přikývli všichni kromě Auroxe. Ten si
zamyšleně prohlížel Erika. „Žádal Kalona
výslovně, abych se vrátil i já?“ zeptal se.

„Jo, Kalona říkal, že potřebuje tebe

i Marxe,

a já

budu místo

vás

hlídat

Thanatos.“

Aurox se podíval na mě, zjevně se mu to

nelíbilo. „Co je?“ vybídla jsem ho.

„Viš co, Zo, Erik není žádný bojovník,“

zamumlal

Aurox v jednom

ze

svých

znepokojivě heathovských momentů.

„Hele, polib si!“ zaprskal Erik a naježil se

jak dikobraz.

„Nemusím být zrovna bojovník, abych

k Thanatos a ostatním ženám nepustil žádné

zvědavce.“

„Nechtěl jsem toho upíra nikterak urazit,“

pokračoval Aurox. Erika naprosto ignoroval

(čímž to akorát zhoršil), místo toho se dál

obracel na mě. „Chci jen mít jistotu, že naši

lidé budou dostatečně chráněni.“

390/689

„Naši lidé?“ opáčil Erik sarkasticky. „Ty

nepatříš k lidem ani k nikomu jinému,

bejkouši.“

„Fajn, tak to by stačilo,“ vložila jsem se do toho, zrovna když mezi ně vstoupil Marx.

Vypadalo to, že Erik každou chvíli Auroxovi jednu vrazí. „Tady na posvátné půdě se přát nebudete.“

„To by bylo rouhání,“ připomněla babička a zklamaně nad Erikem zavrtěla hlavou.

„Eriku Nighte, myslela jsem, že z takových věcí už jsi vyrostl.“

Ucouvl, nedokázal se jí podívat do očí.

„Omlouvám se. Máte pravdu.“

„To Aurox si zaslouží tvou omluvu, ne já,“ řekla.

„Udělal jsem chybu. Omlouvám se,“ řekl Erik a nabídl Auroxovi ruku.

„Omluva se přijímá.“ Aurox ho uchopil za předloktí a sevřel ho. „Skutečně jsem tě nechtěl urazit.“

391/689

„No, já tebe jo,“ přiznal Erik. „S tím bojovníkem ses trefil do citlivého místa.“

„Chápu,“ odvětil Aurox. „Příště budu lépe vážit slova.“

„Vida, takovou energii symbolizuje toto

posvátné místo – jednotu mezi lidmi

a smírné řešení sporů,“ pronesla spokojeně

babička. Pak se obrátila ke mně. „Vrať se se

svým kruhem do školy, *u-we-tsi-a-ge-ya*. My dohlédneme na Shaune a velekněžku. Neza-těžuj se starostmi o ně.“ Pevně mě objala.

„Odnes si s sebou mou lásku, ať ti dá sílu

a moudrost.“

Sevřela jsem ji v náručí a z celého srdce si

přála, aby se aspoň maličko její moudrosti

přeneslo na mě i na moje kamarády.

17)

Afrodita

„Nevěřím jí. Ani trochu,“ zněla první slova, která Afrodita adresovala Zoey, když ji a její partu viděla vcházet do hlavní budovy Školy noci. Přestala neustále pochodovat, zastavila se před Zoey, dala si ruce v bok, na všechny se zamračila a cítila, jak se jí napětím stahují svaly mezi lopatkami.

„A až mě příště nebudete chtít vzít s sebou a necháte mě na pospas davu lidí, tak s vámi končím. Radši bych úplně sama a bezmocná čelila Neferet, než abych postopadesáté vysvětlovala nějaké paranoidní mamině, že *ne, mlád'ata ani upíři neslintají při pomýšlení, že pod jejich střechou spí tolik lidí, nikdo vás tady nesežere, a ty vaše mrňavé usmrkance už vůbec ne!* Příšerná otrava! Proč by je 393/689

někdo chtěl sežrat? Skoro všichni jsou příšerně tlustí. Fuj!“

„Afrodito, budeš muset zpomalit. Nemám ponětí, komu nevěříš ani proč by se tě měly hloupě vyptávat nějaké maminy,“ řekla Zoey.

„Nevěřím Lynette Witherspoonové, údajné bývalé Neferetině otrokyni. A maminy se mě vyptávají, protože jsem široko daleko jediná mírumilovná bytost, která není ani mládě, ani upír.“

„To teda Afroditu moc neznají, jestli si

myslí, že je mírumilovná,“ podotkla Stevie
Rae.

Afroditu ji probodla pohledem. „Sklapni,
kovbojko.“

„Říkalas

Lynette

Witherspoonová?

Majitelka Nekonečných možností?“ zeptal se
Damien.

„Ano a ano,“ odpověděla Afroditu. „Jak to
krucinál víš?“

Zazubil se. „Miluju časopis *Nevěsty Ok-*
lahomy

a ty

nejneuvěřitelnější

394/689

a nejnádhernější svatby většinou organizují
právě Nekonečné možnosti.“

„Ty jsi tak *teplej*,“ sdělila mu Afroditu.

„Výborně, konečně jste tu,“ ozval se

Kalona, který zrovna vkrácel do vestibulu.

„Vždyť to říkám. Uděláš jim brífink ty,
nebo já?“ obrátila se na něj Afroditu.

„Já vystřídám Daria a Starka na hlídce. Ty

všechno vysvětlí Zoey a ostatním.“ Kalona
zaváhal. „Naše bojovníky zpravím o situaci
sám. Detektive Marxi, Auroxi, půjdete se
mnou?“

Chlapi přikývli a odešli s ním.

Afrodita si povzdechla. Kdyby tak za

Dariem mohla jít ona, i kdyby u toho měli zaclánět Aurox, Kalona a Marx. Připadalo jí to
jako věčnost, co si se svým nádherným bojovníkem užila klidný, ničím nerušený den.

„Země volá Afroditu – haló? Je někdo
doma?“ vytrhl ji z myšlenek Damien.

„Jo, máš nám přece udělat brífink, pamatuješ?“ popíchla ji Stevie Rae.

395/689

„Klídek, pakoňové. Už to bude. Pojd'te se
mnou na ošetřovnu. Lenobia tam zašila
Witherspoonovou do jednoho pokoje. Podle
mě bychom ji měli šoupnout do podzemní
kobky, ale Lenobia, a světe div se, Kalona mě
přehlasovali. Prý že je ta ženská z Neferet na
pokraji nervového zhroucení. No a co? Nám
se to snad nikdy nestalo?“ Afrodita vyrazila
a ostatní měli co dělat, aby s ní udrželi krok.

„My tu ve škole máme nějaké podzemní
kobky?“ zeptala se Shaylin.

„Nemáme,“ uklidnil ji Damien. „Afroditě

nesmíš všechno věřit.“ Pak se natáhl
a chňapl Afroditu za rukáv. „Zpomal, jsme
všichni unavení z toho ochranného rituálu.“
Afrodita ho našťavaně sjela pohledem, ale
vtom se do toho vložila Zoey. „Damien má
pravdu. Přece nebudeme poslouchat všechny
ty šílenosti, co nám chceš vykládat, a přitom
tě honit po chodbách. Navíc je nesmysl, abys
nám všechno vysvětlovala před tou paní,
o které budeš mluvit, zvláště když jí nevěříš.

396/689

Pojďte do jídelny, když si ještě něco dáme,
bude nám snad už konečně dobře, a ty nám
přitom můžeš povědět všechno o té Lynette
Witherspoonové.“

Afrodita jí musela udělat čáru přes rozpočet. „Jídelna je plná lidí. Uřvaných, vynervovaných,
otravných lidí, co zajídají stres.“

„Fajn,
tak
půjdeme
do
profesorské
jídelny,“ prohlásila Zoey.

„Jéééé! Tam jsem ještě nikdy nebyla!

Myslíš, že můžeme?“ zašvitořila Stevie Rae.

„Určitě,“ řekla Zoey, než stačila Afrodita
odpovědět. Afrodita povytáhla jedno obočí,
ustoupila a pokynula

Zoey. „Ta nás teda ved’, slečno dospělá.“

A přesně to Zoey udělala.

Zoey

Když jim Afrodita vyličila, co všechno jim
vyprávěla ta Witherspoonová, nastalo dlouhé
šokované ticho.

397/689

Shaylin si rozechvělou rukou přejela obličej a hlesla:

„Oči mrtvé ryby – to není jen barva Neferetiny aury. Ona je taková doopravdy, uvnitř je úplně mrtvá.“

„Tolik lidí,“ řekl tiše Damien. „Nakonec je
zabije všechny.“

Afrodita přikývla. „Jak Lynette popisovala,

co se tam děje, konečně mi zapadly do sebe

dílky mojí poslední vize. Bohyně, jak já nesnáším obrazná pojmenování.“ Podívala se na

mě a zvedla obočí. „Tys byla nepřítelna

mrcha, takže jsem neměla příležitost ti to

říct, ale jako bonus jsem dostala další otravn—

ou básničku.“ Zavřela oči a zarecitovala:

Velkou zodpovědnost s velkou mocí máš,

požitek z velení Damoklovým mečem

zvaž.

Uvěří-li ona, že jen na dávné je

spolehnutí,

poteče krev Světla a vše se rázem zhroutí.

398/689

Afrodita otevřela oči a podívala se na mě.

„Myslela jsem, že je to o tobě.“ Začala na
prstech vypočítávat jednotlivé body. „Zprv
máš víc moci, než je radno. Zadruhé, občas
se doopravdy chováš velitelsky a my tě
posloucháme,
a proto
máš
k dispozici

všechny tyhle požitky –“ Odmlčela se a ukázala na přepychovou jídelnu. „Pak je tam ta
část o nějaké ‚jí‘, která se spoléhá jen na
dávné věci, a kvůli tomu poteče krev Světla.
No, to odpovídá tomu, jak jsi použila vidoucí
kámen a rozhasila tím rovnováhu Světla
a Temnoty.“

„To je dobře zdůvodněná interpretace,“
podotkl Damien.

„Děkuju vám, komteso. Dobře zdůvodněná
je. Správná ale zjevně není. Přeskočila jsem
ten Damoklův meč, protože se mi nechtělo to
hledat a protože jsem se vážně nehodlala
párat
s nějakými
symbolickými
cancy.

Jenomže pak se ukázalo, že jsi ty chlapy nezabila, kdežto Neferet povraždila mraky lidí,

399/689

prohlásila Mayo za svůj chrám a sebe za bohyni. Tak jsem si tu blbou báji o Damoklovi přečetla.“

„Je to něco, jako když člověk čeká, že se stane něco hrozného, ne?“ ozvala se Stevie Rae.

„To si myslí většina lidí,“ prohlásil Damien učitelským tónem. „Ve skutečnosti je to starověké podobenství.

Damokles

byl dvořan, který v podstatě neměl na práci nic jiného než se povalovat, bavit svého krále a lichotit mu. Jednou Damokles řekl něco v tom smyslu, jak by bylo skvělé být králem.

A jeho král na to: „Hele, jestli ti to připadá tak bezva, tak prosím, zkus si sednout na můj trůn.“ Damokles to samozřejmě hned udělal.

Královsky se bavil –“ Tady se Damien zachichotal. „Královsky! Chichichi!“

„Hnáto kristova, dopověz to, nebo to nech na mně,“ zasyčela na něj Afrodita.

Damien se ovládl a pokračoval: „*Takže,*

Damokles si to tak užíval, že si toho nejdřív

400/689

vůbec nevšiml, ale nad ním na provázku tenkém jako koňská žíně visel meč. Najednou se

Damoklovi kralování úplně přestalo líbit

a prosil krále, aby mu dovolil vrátit se zas

k jeho dřívějšímu životu.“

„Aha, takže nejde o to, že někde číhá zlo

a zkáza,“ zvolala jsem, když se mi rozsvítilo

v hlavě. „Poučení je, že máš být spokojený

s tím, co ti bylo dáno.“

„Jo, a taky – jak vysvětlil ten chlap v rozh—

lasovém pořadu, který jsem si pustila, abych

tu pitomou metaforu pochopila – že nemáš

toužit po tom, co ti nebylo dáno, protože ten

život, který ti připadá tak boží, má taky svoje nepříjemné stránky, většinou tím horší, čím víc

to

s sebou

nese

zodpovědnosti

a přepychu. Když to shrnu, myslím, že to

proroctví bylo spíš o Neferet než o tobě,“

uzavřela Afrodita.

„Tak to jsme teda v háji, když to *není*

o Zoey,“ vzdychla Shaylin.

„Ehe?“ zažbleptala jsem.

401/689

„Zoey, kdyby to bylo o tobě, ty by ses tím

varováním řídila,“ vysvětlila mi. „Vlastně jsi

to už udělala. Víš, že stará magie je důležitá, ale uvědomuješ si, že klíčem k její moci jsi ty a tvoje úmysly, že si nemůžeš s její silou prostě dělat, co chceš. Že jo?“

„Přesně,“ přisvědčila jsem a v hlavě se mi

rozsvítilo ještě víc. „Jé, už to chápu! Má nás

to varovat před tím, co dělá Neferet. Narušila

rovnováhu

Světla

a Temnoty

tím,

že

probudila starou magii.“

„A před

ničím

se

nezastaví,“

dodal

Damien.

„Pravda,“ řekla jsem. „Takže je to jednoduché. Budeme ji muset zastavit. Jednou

provždycky.“

„Doufám, že máš nějaký plán, jak to

udělat,“ podotkla Afrodita.

„Díky vám už se mi něco rýsuje. Musíme

najít Neferetin

Damoklův meč,“ oznámila jsem.

402/689

Kalona

„Alespoň že teď nemůže přes tu ochrannou zed' ven,“ promluvil jako první Darius poté, co jemu, Starkovi, Auroxovi a detektivovi Kalona v plném rozsahu vylíčil makabrní šarádu, kterou Neferet inscenuje ve svém „chrámu“.

„Pouze dočasně,“ poznamenal Aurox.

Marx přikývl. „Jo, Thanatos a Shaunee

tomu dávají maximum, ale strašlivě je to

vyčerpává. Ani ony samy netuší, jak dlouho

dokážou kouzlo udržet – zvlášt' když nezasáhlo pouze Mayo. Ochranná bublina obklopuje celou Tulsu.“

„Dochází vám, že je to dobře?“ zeptal se

Stark. Když se na něj detektiv tázavě zadíval,

chlapec pokračoval. „Poslední, co potřebujeme, je zásah federálních jednotek.

Podívejte se na to takhle – čím míň lidí na

vlastní oči uvidí Neferetino řádění, tím snáz

se nám podaří nastolit klid, až ji zastavíme.“

403/689

„Pořád ještě věříte, že to půjde?“ nadhodil

Marx.

„Věřím,“ odpověděl Kalona a opravdu

tomu tak bylo.

„Na onom světě jsem bojoval s různými podobami Temnoty celé věky. V té válce jsem nikdy nezvítězil, protože existuje-li Světlo, musí existovat také Temnota. Ale jednotlivé bitvy Světlo vyhrává. Neferet je pouze další v řadě jednotlivých bitev, v níž Světlo musí zahubit tuto konkrétní, mimořádně houževnatou a odpornou podobu Temnoty.“

„Ale když mluvíte o rovnováze a jednotlivých bitvách ve válce, znamená to, že někdy jste taky prohrál,“ řekl Marx.

„Ano,“ přitakal Kalona stroze. „Největší prohry jsem však utrpěl ve svém nitru. Dovolil jsem Temnotě, aby poskvřnila něco čistého, upřímného a ryzího, a tehdy jednu bitvu vyhrála.“

„Jak můžeš vědět, že se ti Temnota znovu nedostane pod kůži a neprohraješ další

404/689

bitvu? A tentokrát si to odskáčeme my,“ zabrblal Stark.

„Ty sám jsi také prohrál bitvu s Temnotou, chlapče,“ usadil

Kalona

arogantního

mladíka. „Jak můžeš vědět, že se ti Temnota

znovu nedostane pod kůži a neprohraješ

další bitvu?“

Stark se naštětil, ale s odpovědí neváhal.

„Protože miluju Zoey a dal jsem slib, že

půjdu Nyktinou cestou.“

„A stejně mohu tebe i sebe ujistit já, že tuto

bitvu neprohraji – protože miluji a dal jsem

slib. Vím, jaké to je, porušit dané slovo. Víckrát to neudělám. Už nikdy,“ prohlásil Kalona.

Otřel si dlaní čelo. Pořád se mu na něm perlil

pot, jediná očividná známka, nad níž neměl

žádnou moc, dokazující, že zranění utržená

včera večer se ještě docela nezahojila

a nadále

mu

působí

bolest.

Potřebuji

vystoupat někam hodně vysoko – třeba na

střechu Nyktina chrámu. Tam dokáže nes-

mrtelná magie kolující mi v žilách přivolat 405/689

hojivou sílu – musím si najít čas... musím si najít čas.

„Poslyšte,
velikáne,
nepotřebujete
si
náhodou odpočinout?“ zeptal se ho jako na
zavolanou Marx.

Kalona jeho otázku odmávl a vyhnul se jí
tím, že zavedl řeč jinam. „Detektive, chci vás
požádat o laskavost.“

„Ovšem, jakoukoli, hlavně když nám to
pomůže proti Neferet.“

„Rád bych, abyste vyslechl Lynette. Navenek je to pouze k smrti vyděšený člověk,
který si právě prošel největším traumatem
svého života. Ochotně zodpověděla všechny
naše otázky – vysvětlila, jak Neferetini netvoři ovládají lidské bytosti, udala nám přesná čísla, co se
týče počtu lidí uvězněných
v Mayu, a popsala nám, jak s nimi Neferet
zachází a kolik jich má ve své moci.“

„Zní to, jako že výborně spolupracuje,“
konstatoval Marx.

406/689

„Ano, jeví se to tak. Ale zneklidňují mě na
ní dvě věci. Předně, stále se vyptává na
Neferet.“

„Na co konkrétně?“ chtěl vědět Marx.

„Například na to, co ji dohnalo k šílenství,
jak získala takovou moc, jestli je skutečně
bohyně, a pokud je, jak ji chceme zastavit.“

„Já bych jí nevyčítal, že se na tohle ptá,“
řekl Stark.

„Kdyby mě Neferet držela jako rukojmí,
taky bych se o ní chtěl něco dozvědět.“

„Souhlasím,“ uznal Kalona. „A tolik by mě
to neznepokojovalo, nebýt té druhé věci:

Když jsem ji vyzval, aby utekla a šla se mnou,
zaváhala.“

„Se mnou naprosto jednoznačně jít
nechtěla,“ poznamenal Marx, ale pak dodal:

„Což je pochopitelné. Nebyl tam žádný
ochranný štít a Neferet by ji nenechala jen
tak odejít.“

„Pravda pravdoucí, ale má intuice mi napovídá, že Lynette není taková, jak se staví.

407/689

Tvrdí, že dnes večer ji Neferet přinutila jít
ven a vyřídit jakousi pochůzku a že ji
doprovázela vlákna Temnoty a ovládnutý
služebník, kteří měli zaručit, že vše správně
vykoná a vrátí se. Avšak v okamžiku, kdy
jsem ji našel, stála před chrámem, halilo ji

Neferetino kouzlo a nikdo jiný tam s ní

nebyl.“

„Jak to vysvětlila?“ zeptal se Marx.

„Neferet prý předváděla ostatním rukojmím, že Lynette je její oblíbenkyně, a proto

ji nechala vyjít z budovy bez doprovodu,“

odpověděl Kalona.

„Tak to je špatné. Lynette možná vykazuje určité příznaky stockholmského syndromu.“

„Co to je?“ zeptal se Stark.

„Strategie přežití, kterou využívají rukojmí bojující o život,“ vysvětlil mu Darius.

„To tedy koukám,“ řekl pochvalně Marx.

Dariovi

zacukaly

koutky.

„Detektive,

výcvik bojovníka nespočívá pouze v tom, že se naučíte zacházet s meči, noži a pistolemi.

408/689

Jeho součástí je i psychologie – jak lidská, tak upíří.“

„Já jsem žádným bojovým výcvikem neprošel,“ ozval se Aurox.

„Ani já ne. Bojovníkem jsem se narodil.“

Kalona se odmlčel, střelil pohledem po Starkovi a dodal: „A tento chlapec ještě nemá dostatečné vzdělání, a tak neví skoro nic. Vysvětlete nám to, prosím.“

„Základem je, že musejí být splněny určité podmínky. Počkejte, už je to hezky dlouho, co jsme tohle na akademii probírali. Zaprvé se rukojmí musí cítit v ohrožení života a věřit, že jeho věznitel je ochoten tuto hrozbu uskutečnit,“ začal Marx.

„Tuto podmínku Witherspoonová splňuje,“ řekl Kalona.

„Další krok je, že věznitel v nastolené atmosféře strachu prokazuje svému rukojmí drobné laskavosti, nebo tak to rukojmí aspoň vnímá,“ ujal se slova Darius.

409/689

„Přihlížet tomu, jak vlákna Temnoty roztrhají šedesát lidí, a přitom od Neferet dostat sklenku dobrého vína

a potom

společně s ní plánovat slavnost, to podle mě

téhle podmínce stoprocentně odpovídá,“

odtušil Stark.

„Jo, to si můžeme odškrtnout,“ souhlasil

Marx. „A poslední krok je ten, že musí být

naprosto izolovaná od názorové perspektivy

kohokoli jiného než věznitele a musí být

přesvědčena, že nemůže uniknout.“

„Obojí sedí,“ potvrdil Stark.

„Tím by se její zájem o Neferet dal vysvětlit. Neptá se, protože má strach, ale protože

je jí posedlá,“ prohlásil Darius.

„Promluví si s ní,“ řekl zachmuřeně

Marx. „Držte ji pod zámkem, ale tak, aby

neměla pocit ohrožení. Instinkt vás neklame,

Kalono. Nevěřte jí.“

Kalona

410/689

Bohyně, byl tak unavený! Když se teď

konečně ocitl sám, mohl na sobě Kalona

nechat znát, nakolik je vyčerpaný. Křídla mu

zplihle visela a courala se po zemi. Bolela ho

ramena. Vlastně ho bolelo celé tělo!

Okřídlený nesmrtelný vzhlédl ke střeše

Nyktina chrámu a dlouze, vysíleně si povzdechl. *Prostě to udělej. Stark bude před*

svítáním potřebovat vystřídat, musím tedy

najít nějaký způsob, jak se té neutuchající bolesti zbavit. Svěsil hlavu, udělal několik dlouhých kroků, se záupněm se odrazil a přiměl křídla, aby se s máchnutím opřela

o vzduch a vynesla ho alespoň tak vysoko, že

se mohl chytit okraje sedlové střechy

chrámu. Vysoukal se nahoru, zůstal ležet na

břiše a snažil se popadnout dech.

Když ho zaplavilo oslnivé sluneční světlo,

nedokázal zabránit svému oslabenému tělu

v automatické reakci. Odvrátil se od něj

a schoulil se. „Ztlum to své světlo, Erebe!

411/689

Přižene

se

sem

celá

škola,“

zavrčel

ochraptěle.

Dotěrná záře pohasla, zůstal pouze měkký

přísvit jako za soumraku. „Bratře, nevypadáš

dobře.“

Kalona se přidržel hřebene střechy, pomohl si do sedu a opřel se o kamenný komín.

Doufal, že to působilo nonšalantně. „A ty

vypadáš přesně tak jako vždy, když se objevíš

v mé blízkosti – nevítaně.“

Místo aby hněvivě odsekl, Erebus se na

bratra pátravě zadíval a potom prohlásil:

„Něco se ti stalo.“

„Ano. Přešel jsem na druhou stranu. Míra

mé trpělivosti se tím však nijak nezměnila.

To je dnes podruhé, co musím někomu vysvětlovat své pohnutky, a také podruhé, co

o nic takového nestojím. Co tu chceš,

Erebe?“

„Nyx mě poslala, abych se podíval, jak se ti

daří. Zjevně byla znepokojena právem.“

412/689

Kalonovi se rozbušilo srdce. *Nyx si o mne*

dělá starosti! Dal si však pozor, aby na sobě nedal nic znát. Erebus může zneužít každé jeho slabosti – ať už emocionální nebo fyzické. „Vzkaž bohyni, že si její péče vážím, ale že se pouze řídím jejím

výnosem. Přikázala mi chránit potřebné před Neferet a právě to

dělám. Přikázala, abych uznal odpovědnost

za to, že Neferet propadla šílenství, a právě

to dělám. Jak by řekl můj lidský přítel detektiv Marx: *Tady není nic k vidění – rozejděte se.* “

„Nyktin výnos mám v živé paměti,“ odvětil

Erebus. „Sám jsem ti jej doručil. Proto si také pamatuji, že bohyně prohlásila...“ Máchl rukou a noční nebe ozářila slova napsaná

slunečními

paprsky.

„*KDYŽ*

SRDCE

OTEVŘE A UKÁŽE SE RYZÍ, ZÁŠŤ DOJDE

ODPUŠTĚNÍ A LÁSKA ZVÍTĚZÍ... “

Bohynin výnos se Kalonovi opět vpálil do

očí i do srdce. Odvrátil od zářících slov zrak

a ona zmizela.

413/689

„Stejně jako ty si Nyktina slova dobře

pamatuji,“ řekl.

„A?“

„A do mého srdce ani do Nyktina

odpuštění ti nic není, Erebe!“

Erebus pokrčil rameny. „Pouze zde zas—

tupuji znepokojenou bohyni.“

„Pověz bohyni, že pokud je opravdu tolik
znepokojena, měla by mě příště přijít zkontrolovat sama,“ neudržel se Kalona.
Erebus se rozesmál. „Jak bys jistě řekl, to
je mezi tebou a Nyktou a mně do toho nic
není. Pověz jí to sám – když myslíš, že ti
popřeje sluchu.“

„To udělám, jakmile zvítězím nad Neferet,“
řekl Kalona.

Pak mě Nyx jistě vyslyší. Jistě mi odpustí.

„Říkáš to velice sebejistě, ale nevypadá to,
že jsi připraven bojovat s Temnotou,“ rýpl si
Erebus.

Kalona se narovnal a sjel bratra sžíravým
pohledem. „Takto vypadá někdo, kdo se

414/689

právě utkal s Temnotou a porazil ji! Není divu, že nepoznáš bojovníka po bitvě. Tys
v žádné nikdy nebyl, není-liž pravda?“

Erebův škádlivý tón vystřídala vážnost.

„Tys padl, já však zůstal po jejím boku. Kdo
myslíš, že ji celá ta dlouhá, osamělá léta
chránil?“

Kalona měl na jazyku další ostrou urážku,
ale slova mu odumřela na rtech. Místo toho
znaveně pokývl. „Ano, já vím, kdo bohyni

chránil. Bylo těžké bojovat s Temnotou?“

Ereba tím zjevně zaskočil, až tak, že se musel chvíličku vzpamatovávat, než odpověděl.

„Ano. Nejsem žádný opravdový bojovník. To byla tvá úloha, ne má. Myslím, že jsem byl za tebe chabou náhradou.“

Kalona se zadíval do bratrových zlatých očí. „A přece se Nyktě nic zlého nestalo.“

„Ne.“

„Potom tedy jsi opravdový bojovník.“

Erebus několikrát zamrkal. „Tvůj kompliment mi dočista vzal řeč.“

415/689

Kalona se nakysle usmál. „Pak jsem dosáhl svého. Zavřel jsem ti zobák. Teď se vrať na onen svět a snaž se dál zastávat úlohu, které jsem se pomýleně vzdal.“

„Věčně arogantní. Sotva se držíš na střeše tohoto chrámu a přece mě komanduješ, jako bys na to měl právo. Dej si pozor, Kalono!

Jednou za svou aroganci draze zaplatíš.“

„Už se stalo, bratře. Ztratil jsem kvůli ní svou bohyni,“ odvětil Kalona.

„Proč ses tedy nenaučil svou aroganci krotit? Co tu děláš,

Kalono? Proč musíš těmto smrtelníkům

vnucovat svou moc?“

„Já jsem podle tebe arogantní? Ty jsi podle

mě slepý blázen! Nejsem zde kvůli své

aroganci nebo snad touze vládnout smrtelníkům. Konám zde svou povinnost! A to

pro některé z nás obnáší víc než vesele si

hopsat na sluníčku a nemyslet na nic než na

milování a hezké motýlky. Pro mne to znamená, že budu bojovat proti Neferet, a nejen

416/689

proto, že mi to nakázala bohyně, ale proto, že

mi tu povinnost ukládá daný slib.“

Erebus na něj zůstal koukat s výrazem,

který Kalona nedokázal rozluštit. „Vypadá to,

bratře, že jsi nezměnil jen stranu. Přesto ti

musím připomenout, že Nyx na tebe spoléhá

a že Neferet musí být poražena tvou

zásluhou, tak buď opatrný. Tvé činy se nedotýkají pouze tebe, ale i ostatních.“

„Ano, ano, já vím. Jsem bojovník. Navěky

jím budu. Zmiz odsud, sluníčko. Třeští mi

z tebe hlava.“ Kalona začal sbírat poslední

zbytky sil, aby Ereba udeřil paprskem

měsíčního světla, ale jeho bratr seskočil ze

střechy. Aby předvedl svou bezmeznou sílu

a obratnost, zůstal na okamžik viset ve vzduchu a pak teprve zmizel v třpytném zlatém

záblesku.

Kalona zavrtěl hlavou, opřel se o komín
a vyškrábal se na nohy. „Jak je možné, že
jsme dvojčata?“ mumlal při tom. „Připomíná
mi uňafané psisko, které chrání svou kost

417/689

s takovým rámusem, že si nikdo nikdy
nevšimne, že nemá zuby.“ Konečně se mu
podařilo vstát a omluvně pohlédl vzhůru.

„Ne snad že bych tě chtěl přirovnávat ke
kosti, bohyně.“

Když rozpřáhl paže, zvrátil hlavu dozadu
a otevřel

náruč

nesmrtelné

magii,

jež

pulzovala éterem nočního nebe, aby se díky

ní uzdravil a obnovil svou moc, téměř jistě

zaslechl ve větru její smích.

Erebus

Erebus se učinil pro Kalonu neviditelným

a sledoval, jak bratr přivolává božskou energii, z níž oba vzešli. *Vypadá unaveně.*

A osaměle. Ale také odhodlaně. Kalona se

změnil – skutečně změnil.

Ano, stále je nesnesitelně arogantní, ať si

říká, co chce, ale složil mu kompliment,

prokázal Erebovi alespoň trochu úcty za roli,

418/689

kterou v Kalonově nepřítomnosti po mnoho

let zastával.

Erebus se usmál. Odjakživa věřil, že za tím

nepříjemným a popudlivým zevnějškem se

skrývá hrdina. Nemohl a ani by si nedovolil

změnit běh událostí v říši smrtelníků. To by

Nyx nikdy nedopustila a Erebus velmi dobře

chápal, jaké k tomu má důvody, ale mohl

bratrovi pomoci aspoň tím, že mu popřeje

štěstí.

Jako bratr bratru žehnám tobě

ukaz hrdinství, jež skrýváš v sobě

osudu svému vyjdi vstříc

daný slib neporušíš nikdy víc.

Poslal své požehnání po větru, aby ne—

dolehlo

k bratrovu

sluchu.

Tolik,

aby

příznivě přijal bratrovo přání, se Kalona zase

nezměnil

—

z minulosti

mezi

nimi

přetrvávalo příliš mnoho nedorozumění,

žárlivosti a svárů. Ne, Kalona to požehnání

nesmí slyšet, zato Nyx ano. A také Temnota.

419/689

Nyx by měla vědět, že její padlý bojovník

Kalona je zase o krok blíže ke Světlu. A Temnota – Erebus se nevesele usmál – Temnota

musí vědět, že síly okřídleného hrdiny by se

měla bát.

18)

Shaunee

Shaunee únavou tížily i vlasy. Byla ráda, že

tam s ní a s Thanatos zůstala babička Redbirdová a ostatní ženy – doopravdy ráda.

Chvilku by snad dokázala dohlížet na

velekněžku a přitom udržet svůj živel ve střehu, ale sotva by ještě postavila stan, zajistila všem jídlo a pohodlí a proměnila parčík ve svatyni. To všechno udělala babička Redbirdová se svými přítelkyněmi a staraly se

o ně dál. Shaunee se zmohla jen na to, že

poodešla kousek od Thanatos k ohništi, které

pro ni založila babička Redbirdová, kecla si

u něj na zem, zadívala se do tančících plamenů a pokoušela se z nich načerpat aspoň

maličko síly.

„Ufff,“ hekla. Zasáhl ji další nával moci.

Chytila se za břicho a zlomila se v pase.

421/689

„Hej, v pohodě?“

Mluvit ještě nemohla, ale přikývla. Na

Erika se nepodívala, soustředila se na oheň –

na jeho známý žár a krásu – nechala ho sebou proudit a pobízela ho, ať sálá ještě jasněji, víc a víc. Když se skrz ni živel s burá-

cením prohnal, odebrala si špetičku jeho síly

pro sebe, aby neomdlela. Na tenhle trik

přišla před pár hodinami, potom, co už

poněkolkáté ztratila vědomí. Pomalu se nadechla a vydechla, nádech, výdech, nádech,

výdech... až dokud její živel neodplynul. Pak

se konečně zase mohla narovnat.

Erik seděl vedle ní a vypadal bezradně

a vyplašeně. „Neomdlíš? Mám dojít pro

babičku Redbirdovou?“

„Ne.“ Hlas měla, jako by ho brousil

šmirglem, a tak si odkašlala. „A ne, ale dala

bych si něco k jídlu a k pití.“

„Jejda, promiň. Na.“ Zvedl ze země tácek

a sklenici, které tam měl položené. „Zrovna

jsem ti tohle nesl.“

422/689

Shaunee si od něj tácek vzala a unaveně se

usmála. „Asi jsem si vypěstovala závislost na

babiččiných čokoládových sušenkách s levandulí. Fakticky, tolik je miluju, že se

nejspíš budeme brát.“ Zakousla se do měkké

sladké sušenky a pořádně sousto zapila.

„Sušenky a sladký čaj. Může být něco

oklahomštějšího?“

Erik se usmál, zjevně byl rád, že už není

zkroucená bolestí ani v bezvědomí. „Jediná

oklahomštější varianta jsou podle mě sušenky a Dr Pepper.“

Shaunee se zašklebila. „To není oklahomské, to je buranské. Nejsem rodačka, ale jsem

si vcelku jistá, že všechno má svoje meze.“

„Takže je ti líp,“ nadhodil Erik.

Znovu si ukousla ze sušenky a odpověděla
s plnou pusou. „Líp, než když jsem byla celá
zkroucená? To jo. Líp jako obecně? To ne.“

„Proč ses vlastně držela za břicho?“

„Někdo se zlým úmyslem se pokusil odejít
z Tulsy, nebo sem naopak přijít, a ochranná

423/689

stěna se mu postavila do cesty. Když se tohle
stane, oheň proudí skrze mě a já se musím
soustředit, abych ho zesílila,“ vysvětlila mu.

„Bolí to?“

„Jo, jako když si při kruhovém tréninku
chceš přidat ještě jedno kolečko, ale už jsi
úplně grogy. S tím rozdílem, že já si
přidávám pořád další a další a mám pocit, že
mezi těmi kolečky není žádná pauza.“

Erik chvíli nic neříkal. Žmoulal svoji
sušenku a koukal do ohně. Shaunee to
nevadilo. Ticho a koukání do ohně jí plně
vyhovovalo.

„Jsi silná,“ ozval se nakonec, „mnohem silnější, než by mě dřív napadlo.“

„Dřív?“

„Když jste s Erin byly, no, víš co,“ zamumlal neobratně.

„Když jsme byly ségry,“ dořekla to za něj.

Přikývl. „Jo, ale jsem blbec, neměl jsem
o tom začínat. Poslední věc, kterou teď
potřebuješ, je být smutná. Promiň, občas se
424/689
chovám jako kretén, a přitom to tak vůbec
nemyslím.“

Shaunee se přistihla, že se na něj usmívá.
„Hele, to je náhodou nadání – chovat se jako
kretén, když to tak nemyslíš.“

Opatrně jí úsměv oplatil. „Hodně mizerné
nadání.“

„To jo, ale stejně, spousta lidí nemá ani
mizerné nadání,“ odvětila. „Ty navíc umíš
hrát. Doopravdy dobře. To nadání chovat se
neúmyslně jako kretén se ti v Hollywoodu
určitě bude hodit.“

„Já myslím, že do Hollywoodu nepojedu,“
řekl.

Shaunee viděla, jak mu po těch slovech
okamžitě ztuhl obličej do výrazu naprostého
šoku.

„To je poprvé, cos to řekl nahlas?“ zeptala
se ho jemně.

„To je poprvé, co jsem si to vůbec

pomyslel,“ odpověděl. Obličej už mu povolil,

ale teď vypadal pobledle a nejistě.

425/689

„Nemám ponětí, proč jsem to řekl.“

Shaunee dopila sladký čaj. „No, proč jsi

vlastně do toho Hollywoodu původně chtěl?“

„Abych

se

stal

hvězdou,“

prohlásil

okamžitě – automaticky.

„Proč?“ zeptala se.

„Protože chci být slavný.“

„Proč?“ pobídla ho znovu.

Tentokrát se chvíli rozmýšlel. „Aby si

o mně lidi mysleli, že jsem důležitý.“

„Proč ti záleží na tom, co si o tobě lidi

myslí?“

Zahleděl se do plamenů. „Protože už mě

nebaví, že na mně všichni vidí jen úžasný úsměv a pěknou tvářičku.“

Shaunee se se zaujetím zadívala na jeho

profil. Nahlédla někdy hloub pod Erikovu

obdivovanou krásnou fasádu?

Ne. Odjakživa byl nejhezčí kluk na škole
a věděla o něm jen to, že spousta holek po
něm touží a většina těch oblíbených ho
i měla. O tom, kdo se skrývá pod tou slavnou

426/689

slupkou jménem Erik Night, nevěděla vlastně vůbec nic.

„Kdybys to mohl změnit, co bys chtěl, aby
si o tobě lidi mysleli?“

Přestal se dívat do ohně, obrátil se k ní
a ona si uvědomila, že v těch nádherných
modrých očích vidí upřímnost a zranitelnost.

„Že jsem silný jako Aurox, nebo statečný jako
Darius, nebo oddaný jako Stark. Místo toho
si o mně všichni myslí, že jsem neužitečný,
nafrněný hezounek.“

Syrová upřímnost Erikovy odpovědi ji tolik
zasáhla,

že

zůstala

mlčet.

Horečně

přemýšlela, co mu na to má říct, když vtom

se zkroutila v křeči a prošlehl jí oheň, využil ji jako vodič a skrze ni dodal energii Thanat-inu kouzlu.

„Ááh,“ zasténala, znovu se chytila za

břicho a soustředila se... soustředila se...

snažila se svůj živel ještě umocnit, když skrze ni burácel.

427/689

Jenže byla tak hrozně unavená! Takhle to šlo už celé dlouhé hodiny. Proč má tolik lidí zlé úmysly? Vždyť ji vysávají! A nejspíš pomalu zabíjejí Thanatos. Tohle už zkrátka dál nevydrží. Nedokáže –

Na ramenou jí spočinula silná paže a pak na ni promluvil

Erikův krásný hluboký hlas. „Prodýchej to.

To je dobré. Ty to zvládneš. Máš to pod kontrolou. Nezapomeň, že oheň je tvůj živel.

Patří k tobě. Nebojuj s ním – splyň s ním. Ty to dokážeš. Jsi silná a chytrá. Proto si tě oheň vybral.

Zvládneš to. Jsem tady s tebou a věřím ti,

Shaunee. Víím, že to dokážeš.“

Ten hlas byl jako záchranné lano, Shaunee se ho chytila a držela se ho jako klíště, nechala se jím vést zpátky k sobě, zpátky ke známému ohništi.

„Na, dám ti svůj čaj, napij se.“ Vložil jí do dlaní svou sklenici a ona ji vypila na jeden lok.

428/689

„Přinesu ti ještě sušenky.“

Chystal se vstát, už odtahoval ruku z jejích ramenou.

„Ne, ještě ne,“ vypravila ze sebe, zatím úplně nechytla dech. „Mohl bys takhle zůstat, jen pár vteřin?“

Erik se na ni usmál. Ne tím skrz naskrz

dokonalým filmovým úsměvem o síle milion

wattů. Usmál se *doopravdy* a ona za jeho zranitelností zahlédla laskavost a opravdový soucit. „Zůstanu takhle, jak dlouho budeš

potřebovat,“ řekl a objal ji pevněji.

„Shaunee, napadlo mě, jestli nechceš další

sendvič a trochu čaje,“ ozvala se babička

Redbirdová. Rty se jí roztáhly v úsměvu ještě

víc, když spatřila, že Erik sedí vedle ní a drží ji kolem ramen. „A přinesu sendvič i tobě, Eriku.“

„Děkuju vám, babičko,“ řekl.

„To by bylo bezva, děkuju,“ dodala

Shaunee.

429/689

„To je přece to nejmenší,“ prohlásila

babička Redbirdová, a než odešla, podotkla

ještě: „Vedeš si dobře, Eriku Nighte. Jsem na

tebe pyšná, synku.“

Shaunee po něm hodila očkem a zjistila, že

se červená, ale když se setkali pohledem,

neodvrátil se. „Začínám mít pocit, že jsem na sebe taky pyšný,“ zamumlal a znovu ji stiskl pevněji.

Shaunee se o něj opřela, vyhledala u něj sílu i útěchu a pomyslela si: *Ted' už vím, jak to lidi myslí, když říkají „nehledej a ono to přijde samo“.*

Lynette

„Moc jste nám pomohla, paní Witherspoonová,“

řekl

detektiv

Marx,

zavřel

notýsek a vrátil pero do kapsy bundy.

„Omlouvám se, jestli vás moje vyptávání

unavilo. Prodělala jste strašlivou zkušenost.“

430/689

„Nemáte se za co omlouvat, detektive,“

ujistila ho Lynette, přestože se jí zdálo, že má pod víčky písek, a byla si vcelku jistá, že to, co jí upírská léčitelka přidala do kapačky, byl nějaký báječný koktejl protistresových a us-pávacích léků.

„Chci udělat všechno pro to, abyste Neferet zastavili.“ Lynette se odmlčela

a pokoušela se srovnat si myšlenky. Z těch

zatracených léků se jí pletl jazyk a všechno

měla jako v mlze. „Detektive, smím se teď

zase na něco zeptat já vás?“

„Jestli se na to cítíte.“

„Ano, jen odpusťte, kdyby se mi pletla

slova.“ Ukázala na kapačku. „Rozhodně do

mě neládujou krev.“

Vysoký detektiv se usmál. „Je to jenom

kapka něčeho, po čem si líp odpočínáte.

Ošetřovatelka říkala, že váš organismus

utrpěl strašlivý šok. Potřebujete se vyspat,
abyste se zotavila.“

„Ano, na to se chci vlastně zeptat. Proč
jsem tady na upírské ošetrovně a ne

431/689

v nemocnici svatého Jana, která je jen
kousek odsud?“

„Víte, když vás Kalona zachránil, přivedl

vás rovnou sem. Mám takový dojem, že o lidských nemocnicích nesmrtelní pořádně nic
nevědí.“

„On mě nezachránil. To ta velekněžka,
která vytvořila tu ohnivou stěnu.“

„Dalo by se říct, že Kalona byl ve správnou

chvíli na správném místě,“ přisvědčil detektiv. „Mám radši zavolat sanitku a dát vás
převézt ke svatému Janovi?“

„Kdyžtak až ráno. Tu ohnivou stěnu vytvořila zdejší velekněžka, ne?“

„To kouzlo vzniklo za spolupráce celé
skupiny upírů.“

Detektiv jako by se přímé odpovědi schválně vyhýbal, a tak šla Lynette přímo k věci.

„Ta velekněžka a její spolupracovníci zabili
nějaké lidi, aby to kouzlo fungovalo?“

Marxův výraz prozrazoval nefalšovaný šok.

„Ovšemže ne! Madam, byl jsem u toho, když

432/689

Thanatos kouzlo seslala. Použila k němu živlovou magii, ne lidské životy. Neferet zešílela. Bez lítosti zabíjí, protože je sociopatka, ne proto, že je upírka.“

„Pokusila se Neferet dostat do Školy noci?

Někoho tady kontaktovat?“

„O ničem takovém nevím – a stejně tak představitelé školy ani vedení z řad studentů.

Dokud bude kouzlo působit a Neferet bude chtít škodit, nemůže se z Maya dostat.“

„Co když bude prostě jen chtít další bednu svého drahého vína? Nebo pár nových šatů z Miss Jackson's? Pro něco takového by si dojít mohla, zvláště když teď nemá mě.

A půjde jí jen o to, aby si nakoupila.“ Lynette cítila, jak jí při těch slovech buší srdce stále rychleji.

„I kdyby Neferet měla k odchodu z Maya nevím jaký důvod, jejím skutečným cílem je tak jako tak vždy násilí, a kouzlo tohle vnímá jako zlý úmysl. Přísahala, že zabije vás

433/689

i Kalonu. Už jen tenhle slib stačí, aby zůstala uvězněná.“

„Ona mě nezabije. Poručí jednomu tomu černému hadovi, aby mi pusou zalezl do mozku a ovládl mě!“

Lynette se v novém návalu hrůzy celá
roztrásla a detektiv houkl ven: „Hej, potřebuju pomoc!“

Do pokoje přispěchala upírská léčitelka
s tetováním, které připomínalo geometrické
postavy, zamračila se na detektiva, zkontro—
lovala Lynettiny životní funkce a upravila
něco na kapačce.

„Detektive, už jste se mé pacientky
navyptával dost. Nejvyšší čas, abyste šel,“
obrátila se na něj přísně.

„Ale jistě. Vidím, že paní Witherspoonová
si potřebuje odpočinout. Kdybyste měla další
otázky nebo jste si vzpomněla ještě na ně-
jakou drobnost, tady je moje vizitka.“ Položil
ji na stolek u postele. „Stačí zavolat.“

434/689

„Paní Witherspoonová bude odpočívát.
Žádné telefonování,“ ozvala se upírka.

„Jak myslíte, tak tedy dobrou noc, paní
Witherspoonová.“

Když detektiv odešel, léčitelka jí nabídla
sklenici ledové vody a Lynette se vděčně
napila brčkem.

„Tady jste v bezpečí, Lynette,“ promluvila

k ní léčitelka klidně a konejšivě. „Jste mezi

přáteli a spojenci. Celý školní areál je plný

lidí, kteří přišli do Školy noci, aby jim Neferet nemohla ublížit. Ničeho se nebojte. Od-počiňte si, obnovte síly. My vás pohlídáme.“

Lynettiny rty nějak nedokázaly zformovat

slova díky, a tak jen přikývla a pokusila se

o úsměv. Upírka zjevně pochopila, protože ji

mile poklepala po ruce, a než odešla,

pozhasínala všechny plynové lampy, které

příjemně osvětlovaly pokoj, kromě jedné.

Lynette se konečně ocitla sama. Opřela se

o vysoko nastlané polštáře, dovolila si zavřít

oči a poddala se účinku léků.

435/689

„A do háje! Už spí.“

Lynette nechala oči zavřené, z opatrnosti

se ani nepohnula a dál pravidelně dýchala.

Pověděla upírům i detektivovi všechno, co ví

– a výsledků už měla pro jeden den tak

akorát. Tenhle nový hlas bude muset počkat.

„Já ti říkala, že máme jít hned sem. Když

jsem ji viděla naposled, už klimbala.“

Druhý

hlas

Lynette

poznala,

patřil

starostově dceři Afroditě, té, co se z ní stalo mládě. Ačkoli to děvče podle všeho teď už mládě není a místo toho má titul věstkyně.

„Zoey, Afrodito, Stevie Rae, nesmíte tu lid—

skou ženu rušit,“ zazněl přísný hlas léčitelky.

„Dala jsem jí uspávací léky, aby ji po zbytek

noci už nic nebudilo.“

Lynette slyšela, jak se léčitelka s tichým

vrzáním

bot

s gumovými

podrážkami

vzdaluje.

„Totálně nadopovaná,“ konstatovala po

chvilce Afrodita. „Ta má kliku.“

436/689

„Kliku? To bych teda neřekla,“ promluvil

někdo s výrazným venkovským přízvukem.

„Neferet po ní půjde, a až ji dostane, stáhne ji z kůže.“

„To jí nedovolíme.“

Lynette poznala Afroditino pohrdavé od—

frknutí. „Tak něco rychle udělej s tou starou

magií a zastav ji, Zoey. Podle toho, co jsi

říkala, Thanatos a Shaunee to ochranné

kouzlo už dlouho neudrží. Ale máš pravdu,
kovbojko. Neměla jsem říkat, že má kliku. To
my máme díky ní a Kalonovi kliku.“

„Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Ti dva vytočili Neferet tak
příšerně, že půjde nejdřív po nich. A klesnout
na Neferetině žebříčku těch, které chce zabít
a umučit, to je podle mě slušná klika.“

„Mám takové tušení, že na tomhle žebříčku jsme stejně pořád hodně vysoko,“
podotkla ta, které říkaly Zoey.

„No nekecej,“ odvětila Afrodita. „Fajn, já
odsud padám. A do sportovní haly mě už

437/689

nikdo nedostane. Už jsem se zmínila, že mezitím, co jste si vy pakoni vesele čarovali, se
sem nahrnuly další mraky lidí?“

„Ano, Afrodito, o tom ses už zmínila.“

„Ale teprve asi milionkrát. Ach jo, ty vážně
pořád jenom remcáš.“

„Půjdu

najít

Starka,

než

vytuhne.

I kdybych s ním měla držet vartu, potřebujeme chvílku jen pro sebe.“

„Jasná páka, Červenko. Taky musím před

svítáním najít Refaima.“

„Proč si ho nevezmeš za muže a nedáš do

prstýnku GPS čip? Pak bys ho mohla sledovat. Mohli byste natočit reality show pro

National Geographic...“

Jízlivé dívčí hlasy se ztratily z doslechu

a Lynette zůstala sama, ochromená strachem

a léky.

19)

Neferet

„Někdy se opravdu ptám sama sebe, proč vůbec toužím, aby mě uctívali právě lidé.“

Neferet pohrdavě ohrnula ret, když shlédla

z mezaninu na stádo lidí, které Kylee

nahnala do plesového sálu. „Tlustí, oškliví

a nezajímavě oblečení. Jejich krev jistě chutná po lenosti. Kylee, skutečně už jsou všichni?“

„Bohyně, tohle jsou všichni, kteří byli na

Lynettině seznamu zapsaní pod hlavičkou

NEPŘITAŽLIVÍ

A BEZ

UŽITEČNÝCH

SCHOPNOSTÍ.“

Neferet se k dívce prudce otočila, přirazila

ji k mramorovému sloupu, chytila ji pod

krkem a zvedla ji ze země, takže Kylee musela lapat po dechu a mrskala sebou jako

ryba vytažená z vody. „Řekla jsem ti, že v mé

439/689

přítomnosti jméno té ženy nesmí už nikdo

nikdy vyslovit!“

Kylee vylézaly oči z důlků a její obličej

rychle měnil barvy. Neferet okouzleně sledovala, jak se přibližuje smrt, ale potom se

z dívčinych úst začala drát hlava vlákna Temnoty, které ji mělo v moci. Bohyně povolila

stisk a nechala dívku sklouznout na zem.

Kylee

lokala

vzduch

a zároveň

polkla

i vlákno, které opět zmizelo kdesi uvnitř ní.

„Máš pravdu, mé dítě. Kvůli chybě ně-

jakého člověka přece nepřijdu o jedno z vás.“

Zadívala se na Kylee. „Odpouštím ti. Ať už se

to nestane. Teď mi přines další lahev vína

a já se svými dětmi zatím oddělím zrno od

plev.“

Dál už si Kylee, která po čtyřech odlezla

pryč, nevšímala. Dřepla si a pohladila vlákna,

která se k ní stále tiskla, oslabená a popálená od střetu s ohnivou stěnou.

„Opovážili se mě uvěznit. Za to zaplatí –

přísahám. Za každého z vás, jemuž ublížili,

440/689

jich obětuji sto. A můžete si vybrat, jestli vaši hekatombu mají tvořit lidé, mlád'ata nebo upíři.“
Neferet laskala poraněná vlákna

a něžně

k nim

mluvila.

„A až

zničím

okřídleného nesmrtelného, všichni se popa—

sete na jeho krvi.“ Vstala a ukázala na

hlouček nervózních lidí, kteří se k sobě tiskli uprostřed plesového sálu.

„Než ale ten čas nastane, ti z vás, kdo

utrpěli zranění, se smí nakrmit z tohoto

stáda, aby opět nabyli sil.“

Popálená vlákna se vlekla jen pomalu.

Zabíjela nešikovně. Neměla ty krásné hrany,

ostré jako břitva, jimiž zabíjely její zdravé

děti, neutínala údy čistě. Otravný křik

dlouho neustával.

Její nezraněné děti se zmítaly a svíjely,

plazily se kolem ní, dychtily po tom, aby jim

dovolila připojit se k divoké hostině.

„Buďte trpělivé jako já. Všechny se najíte.“

Pak první z lidí zemřel a Neferet zavřela oči,

soustředila se na příliv sil, který pocítila,

441/689

když do sebe vsála jeho energii, a pomyslela

si: *Jsou možná líní, ale slouží nám za po-*

travu a obnovují naše síly. Nejsou to důsto-jné oběti, ale jsou nezbytné. Kylee se vrátila s lahví vína, právě když poslední ze stáda přestal dýchat. „Á, výborně jsi to načasovala.

Odeberu se do svého apartmá.“

„Ano, bohyně.“

„Dej mi tedy tu lahev, běž za svůj recepční

pult a vyčkej tam mých dalších rozkazů.“

Kylee neprodleně uposlechla, a když Neferet

sama

nastupovala

do

výtahu

vyhrazeného pro střešní apartmá, znechuceně zavrtěla hlavou. Nestrpí, aby kdokoli

vyslovil Lynettino jméno, ale to nic nemění

na tom, že žádný z těchto lidí ji nedokáže

nahradit.

Celá rozladěná vystoupila z výtahu a prošla

dokonale uklizeným apartmá na rozlehlou

dlážděnou terasu.

Noc byla jasná a chladná. Neferet opatrně

přistoupila k balustrádě.

Pomalu

natáhla

442/689

ruku. Jakmile se přiblížila k zábradlí, vzduch

rudě zažhnul a spálil jí prsty.

Hněvivě zaječela a mrštila po té ohavnosti

svou sklenkou. „Zrádci! Nevěrníci! Mě do

klece nezavřete!“ Sklenice bariérou volně

proletěla

a hluboko

dole

se

roztříštila

o dláždění.

Neferet začala rozzuřeně přecházet po

terase a dávala si velký pozor, aby se k balustrádě ani nepřiblížila. Kolem ní i v jejím nitru vřela moc. Jaká to ironie! Je na vrcholu sil, a přece je uvězněná.

Musí existovat způsob, jak z tohoto žaláře

uniknout, přesvědčovala samu sebe, když za-

šla dovnitř, aby si vzala novou sklenku a nalila si víno. Dokonce i ten zrádce Kalona

našel způsob, jak obejít přísahu, jež ho za-vazovala splnit každý můj rozkaz. Prolomit tuto stěnu musí být jednodušší než vyvázat

se z přísahy.

443/689

Z paměti se jí vynořila ona nedávná scéna,

vytanula jí na mysli i s ozvěnou jeho výsměšného hlasu.

Okřídlený nesmrtelný se ani nenamáhal

na ni ohlédnout. Zavolal jen: „Já si to pamatuji. A pamatuji si rovněž, žes mě nedokázala udržet v poutech navěky!“

Ten zrádný, věrolomný mizera! Neferet se

vybavila další vzpomínka, z té noci, kdy ho

našla tak těžce raněného Zoeyiným dětinským výbuchem, že se nezmohl na obranu,

a přece měl v sobě pořád tolik sobectví

a ctižádosti, že se zavázal plnit její vůli

a složit přísahu, kterou stvrdila kouzlem:

*„Pokud tuto smlouvu nedodržíš, Kalono,
Nyktin padlý bojovníku, pokud selžeš a já
tvou vinou nedokážu nedospělou velekněžku
Zoey Redbirdovou zničit, získám absolutní
vládu nad tvou duší po celou dobu tvé
nesmrtelnosti.“*

Kalonovi se tu holku zničit nepodařilo, ale
zároveň se mu nějak povedlo z daného slibu

444/689

vyklouznout. Neferet chtěla tu pokořující vzpomínku utopit ve víně, a tak pozvedla pohár
ke rtům – a vtom ji poznání zasáhlo takovou
silou, že se jí mimoděk sevřela ruka na
stopce sklenky, až praskla, a po mramorové
podlaze se rozprsklo víno a křišťálové střepy.

*Kalona přísahu neporušil. Vyvážl z ní, proto-
tože její podmínky pozbyly platnosti.*

„Ten hlupák! Ukázal mi cestu ke své vlastní zkáze.“ Nic nedbala na sklo, které jí pořez—
alo nohy, a vlákna Temnoty, jež začala
chlemtat její krev. *Ona* je nesmrtelná – ně-
jaké to říznutí a troška krve pro ni nic
neznamenají.

Sáhla po telefonu a vytočila číslo recepce.

Kylee to zvedla po prvním zazvonění. „Čím

vám mohu sloužit, bohyně?“

„Pošli mi sem Judsona. Myslím, že mi
může pomoci s jistou maličkostí, a ty mi
můžeš pomoci s jinou. Nemýlí mě paměť, že
ta žena si udělala poznámky ohledně

povahových

rysů

mých

dostatečně

445/689

přitažlivých vyznavačů a toho, co mají

a nemají rádi, a podobně?“

„Máte pravdu, bohyně. *Ta žena* si zapsala své postřehy o každém, o kom si myslela, že by vám mohl
být něčím užitečný.“

„Výtečně! Projdi ty zápisky a najdi mezi

mými vyznavači

ty nejmilejší.“

„*Nejmilejší*, bohyně?“

„Ano, Kylee. Ty snad nevíš, co to slovo
znamená?“

„Vím – vím, bohyně.“

„Dobře. Tak tedy udělej, co ti prikazuji.

Přived' ke mně vyznavače, které *ta žena*
považovala za nejdobrosrdečnější, takové,
kteří všechno vždycky myslí dobře.“

„Jak poroučíte, bohyně.“

„Jak jinak,“ odvětila Neferet. „Ale nevoZ je

sem hned. Nejprve si musím promluvit

s Judsonem. On ti dá vědět, až budu při—

pravena

své

nejláskyplnější

vyznavače

446/689

přijmout.

Pak

spolu

se

všemi

mými

mužskými sluhy doprovodíš tyto lidi do

mého apartmá.

„Ano, bohyně.“

Neferet zavěsila. Její vítězný smích se

smísil s vůní a chutí její krve a její děti se

radovaly.

Afrodita

„Hele, Zoey, tenhle svůj zvyk způsobovat coitus interruptus by ses měla odnaučit. Jde mi na nervy.“ Afrodita se vymotala z Dariova objetí, srovnala si oblečení, ale z klína mu neslezla.

„Vždyť jste to nedělali. Ještě. Tudiž to technicky vzato coitus interruptus nebyl,“ prohlásil Stark.

„Jak víš, o čem vůbec mluví?“ zeptala se ho Zoey.

447/689

„Bylo to v *Teorii velkého třesku*.“ Stark věnoval Zoey ten svůj směšný frajerský úšklebek. „Tak kdo je tady mimoň?“

„Ale do hajzlu, vy jste přece mimoňové oba.“

„Aha, myslím, že už vím, o co jde,“ pípla Zoey a začervenala se. „Ehm, to mě mrzí. My jsme se Starkem chtěli jen chvilku být spolu o samotě. Nenapadlo nás, že zrovna tady někdo bude. Je to moc blízko Nyktina chrámu, takže lidi sem nepolezou, a dost daleko od zdi, takže tudy nebudou procházet Aurox s Kalonou na hlídce.“

„A brzo vyjde slunce, takže nehrozí, že by se tady courala nějaká uječená mláďata. Jo, přesně to jsme si s Dariem mysleli taky,“ řekla Afrodita.

„Velcí duchové přemýšlejí stejně, krásko moje,“ konstatoval Darius a posunul se, aby udělal místo na dece. „Chcete se k nám posadit?“

448/689

„Když už jste nám stejně zkřížili plány,“ zamumlala Afrodita.

„To by bylo fajn,“ řekla Zoey a usadila se vedle Starka. Pořád se drželi za ruce.

„Připadá mi, že jsem neměla chvíli klidu od té doby, co jsme se po rituálu najedli.“

„S lidmi je spousta práce,“ řekl Darius.

„A je jich hrozně moc.“ Afrodita se mírně otrásla.

„Kéž by tady byla babička. Ta si s velkými sešlostmi umí poradit. Za chvíli by už všichni pletli věnce z bylinek a tloukli do bubnů,“ povzdychla si Zoey.

„No, Lenobia o nějakém tlučení už mluvila, ale mám ten dojem, že bubnů se to

netýkalo,“ podotkla Afrodita a zammula si

čelo, za kterým jí právě začala pulzovat

bolest.

„Jo, rozčiluje ji, že jí lezou ke koním.

Slouží s Travisem dvojitou šichtu, aby udrželi

děcka dál od stájí,“ řekl Stark.

449/689

„Neměla jsem těm maminám říkat, že je

upíři ze Školy noci nechtějí sežrat. Měla jsem

naopak říct, že je chceme sežrat *všichni*, tak ať si radši hezky vezmou valium a ani nemukají,“

odtušila Afrodita a usilovně si

přála, aby ji ta zatracená migréna přešla.

„Dokonce i Damien se málem neudržel, když

po něm nějaký fakan chtěl, aby mu ukázal

tesáky – a to poté, co jim komtesa Damienová už pošesté vysvětlila, že opravdoví upíři

žádné tesáky nemají.“

Zoey se rozesmála, jenže vtom si Afrodita

uvědomila, že tou bolestí začíná vidět

rozmazaně a tmí se jí před očima. Stačila se

ještě natáhnout k Dariovi, než se střemhlav

propadla do vize.

Byla vysoko na obloze, dívala se dolů na

hradbu mračen, která se valila na Tulsu. Byla

noc, ale blýskalo se tak často, že celé nebe

svítilo. *Nyx, nechci držkovat, ale předpově?*

počasí si můžou Tulsani vypošlechnout od

Travise Meyera ve zprávách o šesté. Před

450/689

šíleným počasím nemusí lidi z Oklahomy

varovat žádná vize – jsme na to zvyklí.

Výjev se změnil, ukázal centrum města

a něco, co padalo z nebe. Afrodita zničehonic

už nebyla divák, který všechno sleduje

zvenčí. Ocitla se v tom těle, které se o překot řítilo vstříc zemi. Snažila se přimět křídla k pohybu (křídla?), ale neposlouchala ji. Pokusila se zpevnit svaly, ale střet se zemí jí projel celým tělem, rozdrtil jí kosti. Lapala po dechu, ale nedokázala do plic dostat žádný

vzduch. Ztrácela vědomí, ale ještě se

podívala na své tělo. Tam, kde měla mít

srdce, zela krvavá díra a její polámaná křídla

byla k nepotřebě, jejich havraní čern se

měnila v červen, jak jí z ran prýštila živo—

todárná krev.

Ne, pomyslela si, když ten, do nějž se vtě-

lila, ztratil vědomí. To není moje tělo. To je Kalona! Varuj ho, ať se může svobodně rozhodnout...

Bohynin

hlas

ji

vyvedl

451/689

z Kalonova umírajícího těla a napomohl jí

vrátit se do svého.

„Afrodito! Řekni něco! Afrodito!“ Zoey ji

držela za ruku. Afrodita ji samozřejmě nevid-

ěla, protože měla oči zalité krví, ale věděla, že tam s ní Zoey je. Stejně tak poznala, že ji Darius drží v náručí a že Stark nad nimi stojí, připravený je bránit.

„Kalona,“ zasípala. „Musíte mě vzít za

Kalonou.“

„Potřebuješ se napít vody a lehnout si do

svojí postele,“ namítla Zoey. Hlas se jí třásl.

„A musíme umýt tu krev.“

Afrodita věděla, že to vypadá ošklivě. Cítila

teplé vlhko, které jí zmáčelo obličej a vsáklo

se jí do halenky. Ale nedbala toho. Stiskla

Zoey ruku – pořádnou silou. „Až pak.

Vezměte mě za Kalonou, *hned*.“

„Bude někde tady na hlídce. Najdu ho,“

řekl Stark.

„Odnesu ji do Nyktina chrámu. Tam to

máme nejbliž,“ zavolal za ním Darius.

452/689

„A já zůstanu s ní,“ prohlásila Zoey a dál ji

držela za ruku, i když se Darius postavil

a vykročil.

„A já si tady hezky poležím a nechám si

zdát o xanaxu a víně, co na mě čekají,“ řekla

Afroditu, opřela si hlavu o Dariovo silné rameno, pevně sevřela víčka a přemáhala bo—
davou bolest.

Kalona

„Kalono! Musíš honem se mnou. Afrodita tě okamžitě potřebuje!“ zahulákal Stark a hnal se ke Kalonovi, který společně s detektivem Marxem obcházel školní pozemky a probíral s ním, kde ubytovat stále větší množství lidí, kteří hledali útočiště ve Škole noci. Marxova společnost a smysl pro humor se Kalonovi zamlouvaly a díky tomu, že nějaký čas pobyl na střeše Nyktina chrámu, se cítil odpočatý a jako znovuzrozený. Starkův příchod všechno změnil.

453/689

„Narušil někdo bezpečnost školy?“ zeptal se ostře Marx.
„Ne, Afrodita měla vizi. Říká, že musí mluvit s Kalonou.“
„Jdu za ní.“ Kalona se rozběhl.

„Počkej!“ křičel za ním Stark. „Není na koleji. Je v Nyktině chrámu.“

Tato informace nikterak nerozptýlila zlé tušení, které se Kalonovi vkrádalo na mysl, ale změnil směr a jako o závod uháněl k Nyktinu chrámu. Stark a detektiv dělali, co mohli, aby s ním udrželi krok.

Nechtěl u dveří bohynina chrámu zaváhat.

Chystal se tam rovnou vkráčet, s plnou

důvěrou v to, že ho Nyx vpustí dovnitř, ale
když se dotkl kliky klenutých dřevěných
dveří, rozklepala se mu ruka. Zarazil se.
Stark do něj málem naboural. „Na co
čekáš?“ Chlapec rozrazil dveře dokořán
a spěchal dovnitř. Kalona zadržel dech a šel
za ním.

454/689

Průchod se neproměnil v kámen, dveře se
před ním nezabouchly. Nyx mu dovolila
vstoupit.

Ted' pro změnu musel on dohánět Starka.

Prošel
vestibulem
do
srdce
bohynina

chrámu. Sladká vůně vanilkových a levandulových svící se mísila s kovovým pachem čerstvé krve.
Afrodita ležela na starobylém stole, na němž stála Nyktina socha. Seděl tam Darius a něžně choval
Afroditinu hlavu

v klíně. Zoey jí právě pokládala přes oči,
které stále ještě krvácely, mokré tričko.

„Proboha!“ Dovnitř se vrátil Marx. „Ona
pláče krev.“

„Já nepláču. Mám vizi. To je velký rozdíl.“

Oslepená dívka natočila hlavu, jako by
naslouchala. „Kalono? Jsi tady?“ Afrodita
u něj
střídavě
vyvolávala
pobavení
a rozhořčení. Nikdy nepochopil, proč bohyně
toleruje její drzé chování, které vždy hraničilo s rouháním. Ale když se k ní teď blížil,
prostoupila ho hluboká bázeň. *Ta dívka je*

455/689

skutečná Nyktina

věstkyně,

a proto

si

zaslouží mou úctu.

„Ano, věstkyně, přišel jsem, jak jsi žádala,“

odpověděl a poklekl u stolu.

„Fajn. Moje vize byla o tobě. Vlastně jsem

v ní byla tebou. A tys umřel,“ řekla, trhla sebou a posunula si mokré tričko, které jí zakrývalo
krvácející oči.

„Kalona je nesmrtelný. Nemůže zemřít,“

ozval se Darius.

„Vím, že tohle nesnášíš, ale nemohla by ta

vize být zas nějak symbolická?“ zeptala se

Zoey.

„Mně symbolická nepřipadala. Byla jsem mrtvá. Doopravdy mrtvá,“ odvětila Afrodita.

„Co mě zabilo?“ otázal se Kalona.

„Spadl jsi z nebe a tam, kde má být srdce,

jsi měl velikánskou krvavou díru. Nevím

jistě, co tě zabilo, jestli ta díra, nebo pád.

Taky jsi měl polámaná křídla. Každopádně

jsi byl dočista mrtvý, ne symbolicky.“

456/689

„Panejo, to zní špatně,“ řekl Marx. „Její

vize se vždycky vyplní?“

„*Ona* je přímo tady, a ne, vždycky se

nevyplní,“ odpověděla Afrodita. „Čímž se

dostávám ke zbytku té vize. Nyx chtěla,

abych tě,“ odmlčela se, „Kalono, varovala

před tím, co jsem viděla, aby ses prý mohl

svobodně rozhodnout.“

Kalona sklouzl pohledem k Nyktině soše.

„Byla to skutečně bohyně, kdo o mně s tebou

hovořil?“

„To přece říkám.“

„A říkala Nyx naprosto jistě, že ti tu vizi

seslala proto, abych se mohl svobodně

rozhodnout?“

„Na sto procent. Tohle není poprvé. Něco

málo

o Nyktě vím,“

odtušila

Afrodita

s obvyklým sarkasmem.

„Viš, proč v Nyktiných chrámech vždy hoří

vanilkové a levandulové svíce?“ zeptal se jí

Kalona.

457/689

Afrodita pokrčila rameny. „Nejspíš proto,

že hezky voní.“

„Je to proto, že stejně voní její pleš,“ sdělil jí Kalona.

„Vidíš, věštkyňe, i já o Nyktě něco málo

vím.“

„Fajn, trumfnul jsi mě. Ale její hlas

poznám a jsem si jistá, že to byla Nyx, kdo

chtěl, abych ti pověděla o svojí vizi a ty ses

mohl svobodně rozhodnout.“

Kalona hleděl na sochu a hlavou mu prob—

leskla nejbolestnější ze všech jeho vzpomínek. Poprvé za nezměrné věky se jí

otevřel a vybavil si ji tak, jak se skutečně

odehrála. Klečel před Nyktou a plakal. Bohyně na něj shlížela nikoli s kamenným

výrazem prostým všeho soucitu, nýbrž

s takovým, v němž se rovným dílem mísil

smutek s rezignací.

Nedělej to! Jsi moje!

*Já nic nedělám, Kalono. Máš na vybran-
ou.*

I svým

bojovníkům

ponechávám

458/689

*svobodnou vůli a nežádám po nich, aby jí
užívali moudře.*

Místo aby si Nyktu vypodobnil jako zlovol—

nou fúrii, jak v sebeklamu činil po tolik

staletí, přinutil se na tu scénu vzpomínat

pravdivě. Tentokrát připustil existenci slz,

které Nyktě stékaly po lících – a že to jeho

tvář ztvrdla, jeho hlas se naplnil záští, ne její.

Nemohu si pomoci. Byl jsem s těmito po-

city stvořen. To není svobodná vůle. Je to

předurčení.

Ale já ti jako tvá bohyně říkám, že to, jaký jsi, není předurčeno. Formuje tě tvá vlastní vůle.

Nemohu změnit to, co cítím! Nemohu

změnit, jaký jsem! Když si teď Kalona celou situaci vybavil tak, jak se skutečně stala, han-bil se za to, že mluvil jako rozmazlené děcko.

On už neplakal, ale Nyx svůj smutek potlačit nedokázala. Z očí se jí valily proudy slz.

Zdušeným hlasem pronesla: *Mýlíš se, můj bojovníku, a musíš za důsledky svého omylu*

459/689

zaplatit. Pak ho od sebe odvrhla, ne však s rozmarným lusknutím prstů. Kdepak, to s lítostí, beznadějí a v slzách shromáždila

svou božskou energii a vmetla mu do tváře

důsledky jeho vlastního rozhodnutí.

Vzpomínka vyvanula a on se opět ocitl

v přítomnosti. Vzhlížel k Nyktině soše.

„Věřím ti, Afrodito. Není to poprvé, co mě

bohyně nabádá, abych se rozhodl,“ pronesl

a konečně si připustil osudovost její vize.

„Bylo v té vizi ještě něco, podle čeho bychom mohli určit, jak k útoku na Kalonu dojde?“ zeptal se Darius své věstkyně.

Afrodita zaváhala, pak řekla: „Vždycky je

to složitější, když se vtělím do toho, komu se

děje něco hrozného. Všechno je zmatené,

protože se to odehrává tak rychle a, no, je to

strašné. Víím, že se to stalo v Tulse. Nejspíš

v centru, protože jsem pod sebou viděla pan—

orama. Jo, a k městu se zrovna blížila velká

bouřka.“

460/689

V dálce zahřmělo a vitrážová okna Nyktina

chrámu se otřásla pod nápořem větru, který

se obrátil a zesílil.

„A do háje!“ zaúpěla Zoey.

Kalonovi se z probuzené paměti vynořilo

několik dalších kratičkových výjevů: jeho

zločinná výprava na onen svět... souboj se

Starkem... Stark umírající v jámě... Nyktin

příchod a cena za její zásah, jíž byl kousíček

jeho nesmrtelnosti.

V duchu se Zoey musel souhlasit.

20)

Neferet

„Děkuji, Judsone. Věděla jsem, že najdeš
přesně to pravé. Nech to tamhle na stolku
u dveří na terasu. Ach, ale ještě neodcházej.
Budu tě nadále potřebovat. Jak vidíš,
přichází
Kylee,
právě
včas,
a přivádí
skupinku, pro niž jsem ji poslala.“ Neferet
obdařila úsměvem hlouček vyděšených lidí,
kteří jen neradi vcházeli do jejího apartmá,
i mužské sluhy, ačkoli ve skutečnosti ten úsměv patřil výhradně jejím dětem, které měly
tyto muže ve své moci. „Cením si tvé dochvil—
nosti, Kylee. Nalij mi sklenku vína.“
Neferet spočítala lidi. Dvanáct. Z více než
dvou set vyznavačů bylo *dvanáct* natolik laskavých, že to Lynette stálo za povšimnutí.
To nízké číslo bohyni nijak nepohoršilo,
pouze se potřebovala ujistit, že to dobře
462/689
spočítala a že budou stačit. „Ano,“ pronesla,
když si svůj výpočet v duchu překontro—
lovala. „Jeden každých pět minut by měl

postačit. To mu dá spoustu času i motivace.“

„Bohyně? Chcete, abychom pro vás něco udělali? Naučili se nějaký tanec?“ zeptala se s půvabnou úklonou přitažlivá mladá žena.

„Ty jsi jedna z těch, co mi zatančili valčík, že?“ optala se jí Neferet.

„Ano, bohyně. Jmenuju se Taylor.“

Neferet znechuceně vzdychla. „Inu, to nevádí. Smíš si to jméno ponechat.“

„Dě-děkuju vám, bohyně,“ hlesla Taylor nejistě.

„A máš pravdu, Taylor, chci, aby vás dvanáct před východem slunce vykonalo cosi monumentálního. Máme na to tedy pouze něco málo přes hodinu. Poruším vlastní zákon a vyslovím její jméno. *Lynette*,“ pronesla s opatrností a ucítila příchut' zrady, „si povšimla, že vy všichni jste výjimečně laskaví lidé.“

463/689

Taylor se váhavě, ale upřímně usmála. „To je od ní hezké.“ Rozhlédla se po apartmá.

„Kde Lynette je?“

Neferet si připomněla, že bude možná

potřebovat všech dvanáct, a proto Taylor

neztrestala.

Místo

toho

s nezměrnou

trpělivostí pronesla: „Taylor, řekla jsem, že

já poruším svůj vlastní zákon a vyslovím její jméno. Neřekla jsem, že tak smí učinit kdokoli jiný.“

„Ach, to se omlouvám, bohyně,“ vyhrkla

Taylor a znovu se poklonila.

„Vůbec nic se nestalo, to je zcela pochopitelné. Měla jsem se vyjádřit jednoznačně.

Už na to nemysli, Taylor. Jak jsem tedy

řekla, *Lynette* si této vaší vlastnosti povšimla. Zdůrazňuji to proto, abyste věděli, že jste tu kvůli ní.“
Hloučkem projela vlna

strachu. Neferet ji vycítila a usmála se.

„Nechcete se posadit do obývacího pokoje?

Raději si udělejte pohodlí. Kylee, nalij

prosím

mým

vyznavacům

šampaňské.

464/689

Judsone, dojdí do mé ložnice a přines mi

z toho hezkého psacího stolku jednu pěknou

pohlednici Tulsy a pero.“

Zatímco

sloužící

plnili

její

rozkazy,

otevřela prosklené dveře na terasu. Dovnitř

zafoukal ostrý vítr vonící po dešti. Neferet

rozpřáhla ruce a vychutnávala si atmosféru

přicházející bouřky. Jako by to svou touhou

přivolala,

v dáli

zahřmělo

a potom

se

zablýsklo, nebe se radostně rozzářilo.

„Vskutku velkolepá noc! Bouřky těsně

před úsvitem mám nejraději. Oklahomské

jaro je báječné.“

„Bohyně, nesu vám tu pohlednici a pero.“

„Děkuji, Judsone.“ Neferet si vzala pohlednici a rozmáchlým písmem na ni napsala

čtyři slova. Když to měla hotové, vzhlédla

a usmála se na vyděšený hlouček. „Tak,

kdopak půjde první?“ Poklepala si na bradu,

jako by to zvažovala. „Taylor! Budeš to ty!“

„Co pro vás můžu udělat, bohyně?“ zeptala

se Taylor nervózně, ale doprovodila otázku

465/689

tím

svým

upřímným,

dobrosrdečným

úsměvem.

„Pojď sem, má milá. Nejprve ti chci dát

toto.“

Rozechvělá Taylor k ní přistoupila.

„Počkej, ano, přední kapsa tvých kalhot je

vhodné místo. Jsou ušité z opravdu kvalitního materiálu a mají pěkné hluboké kapsy.

Lynette měla pravdu, vydám zákaz nošení

džínů. Doufejme, že se nezmýlila ani ohledně

vaší skupinky.“ Věnovala Taylor úsměv

a podala jí pohlednici. „Dej si ji do kapsy,

prosím.“

Taylor si přečetla text, strčila si pohlednici

do kapsy a zeptala se: „Co znamená „jeden

každých pět minut“?“

„Milá Taylor, jestli jsem to dobře spočítala,

pak to znamená, že každých pět minut zemře

jeden z vás. Judsone, Tony, chopte se jí.“

Neferet vyšla na terasu a oddechla si, když

Taylořin trapný jekot odnesl vřtr. „Tam,“

ukázala na přední část terasy, „shod'te ji

466/689

odtamtud. Párkrát ji zhoupněte, ať se pořádně proletí. Pochopila-li jsem správně podstatu toho prokletého kouzla, laskavá Taylor

by měla bariérou bez odporu proniknout

a s křikem se zřítit dolů na chodník.“

Dvojice mužů zcela bez emocí hysterickou

dívku zhoupła, podruhé, potřetí a vymršřtila ji

přes zábradlí terasy. Neferet zvědavě sledovala, jak Taylor máchá pažemi i nohama,

až nakonec dopadla skoro přesně tam, kam

si to bohyně představovala.

„Přřště mřřte maličko víc doprava,“ poručila mužům.

Potom přešla ke dveřím apartmá, kde lidé

vřřskali panikou.

„Nejhlučnější z vás půjde další!“ Jako když

sfouknete svřřčku, křřik ustal. „Kylee, nastav

minutku,“ rozkázala ještě, potom dveře zavřela, vzala do ruky glock, který Judson našel

v pokoji obchodního zástupce farmaceutické

firmy,

a posadila

se

k železnému

467/689

kavárenskému stolku, který si vybrala, protože měl správnou výšku a stabilitu.

„Pojďte ke mně, děti,“ zavolala.

Vlákna hned uposlechla, vyrojila se kolem ní a plazila se jí kolem bosých nohou. Neferet si je bedlivě prohlédla a nakonec se sklonila pro jedno zvlášť vypasené. Položila si ho před sebe na stolek.

„Brzy to budeš mít za sebou,“ ujistila vyčkávající vlákno.

„Na počest tvé oběti ti poskytnu vlastní krev.“ Tvor se sice chvěl, ale nevzpíral se ani se nesnažil utéct. Neferet se usmála. „Jsi statečné a silné – přesně to je k mému

kouzlu zapotřebí. Dejme se tedy do toho!“

Zařízla

se

do

gumovité

černé

kůže

u otevřených úst vlákna a jediným rychlým

škubnutím jí proužek vytrhla.

Převzácná mocná kouzelná kůže,

vykonej přesně, co ti říkám.

Zřím, že Kalona zemřít může,

usmrťme toho falešníka!

Zvedla pistoli, omotala krvavý pruh kůže

kolem její hlavě a pokryla tak zbraň Temnotou. Potom sešpulila plné rty a foukla na ni. Jakmile se dech hlavě dotkl, pruh se zavlnil a zmizel, dokonale se do pistole vsákl.

„Pokud mám pravdu, a já se mýlím málok—

dy, mělo by to výborně posloužit.“ Jakoby

mimochodem si rozškrábala vnitřní stranu

předloktí a nabídla rudou ránu zmrza-

čenému vláknu. To se hltavě začalo krmit

a postupně se hojilo.

Pak Neferet popíjela víno a čekala.

Kalona

„Vždycky jí takhle krvácejí oči, když má vizi?“ zeptal se ho Marx.

Než stačil Kalona odpovědět, předešel ho jeho syn. „Ano.

469/689

Ty vize jsou pro ni velice bolestivé. Stevie Rae a Zoey to dělá starosti, protože jak to vypadá, jsou stále intenzivnější.“

Kalona ani Marx z Nyktina chrámu

neodešli, jen poodstoupili do jednoho

výklenku určeného k meditaci, osvětleného

plameny svíc, kde se k nim připojil také Refaim. Nechtěli překážet Stevie Rae a Damienovi, které zavolala Zoey. Poprosila je, aby

přinesli mokré ručníky, čisté oblečení a po

vášnivé debatě i lahev červeného vína. Afrodité se udělalo špatně, když se ji Darius pokusil přenést jinam, a bojovník pak prohlásil,

že jeho kněžka zůstane v bohynině chrámu,

dokud jí nebude lépe.

Kalona byl po pravdě za tu záminku, proč

musí zůstat v Nyktině chrámu, vděčný. Tak

dlouho se bez bohyniny přítomnosti musel

obejít, a teď se jí nemohl nabažit, i když to

byla pouze požehnaná energie, která spolu

s vůní

vanilky

a levandule

naplňovala

prostor.

470/689

„Otče, ta vize mě znepokojuje.“ Ustaraný

tón Refaimova hlasu Kalonu vytrhl z éterična

a obrátil jeho pozornost k hmatatelným

skutečností.

Usmál se na syna a vychutnal si hřejivý pocit z toho, že se mu dostává chlapcovy nák—

lonnosti. „Je to pouhá symbolika. Víš, jak se

Afroditě takové věci přičítá. Proto upřednostňuje doslovné vysvětlení.“

„Ale viděla tě spadnout a zemřít.“

„A tvrdí, že to byla skutečná smrt, žádný

symbol,“ dodal Marx.

Kalona pokrčil rameny. „Stále jsem přece

tu, oběma nohama stojím pevně na zemi, živ

a zdrav.“

„Ale docela nesmrtelný nejsi.“

Refaim to řekl tak tiše, že se Marx musel

zeptat: „Cos povídal, Refaime? Co otec

není?“

„Můj syn si zbytečně dělá starosti,“ předběhl Kalona Refaima a pohledem ho umlčel,

ať už se chlapec chystal říct cokoli.

„Upřímně, Afrodita dvakrát viděla zemřít

Zoey a jednou i její babičku. Zoey stojí přímo

tady před vámi. A jak víte, Sylvia Redbirdová

je živá a zdravá.“ Dal synovi ruku na rameno.

Jeho obavy ho hřály u srdce, ale chtěl je

rozptýlit. „Do úsvitu zbývá už jen necelá hodina. Neměl bys –“

Detektivovi zazvonil telefon. Marx se na

něj podíval, omluvil se a poodešel.

„Nebudu o tom mlčet, otče,“ zaprotestoval

Refaim.

„O čem?“ řekl Kalona vyhýbavě.

Refaim se na něj zamračil. „O tom, že ti

hrozí smrt.“

Kalona se uchechtl. „Nesmrtelní neumírají. Nebo jsi snad zapomněl, proč nám Neferet

působí takové potíže? Jinak by přece

Starkovi stačilo poručit šípu, aby ji zabil,

a bylo by hotovo.“

„Na onom světě ses změnil natolik, že

přísaha, kterou jsi složil na svou nesmrtelnost, přestala platit.“

„Synu, od té doby jsem se s Temnotou již

utkal a přežil jsem zranění, která by každého

smrtelníka dozajista zabila. Vážím si toho, že

máš o mne strach, ale zbytečně si děláš starosti.“

Marx vběhl zpátky do chrámu. „Neferet shazuje z terasy Maya živá rukojmí – každých pět minut jedno. Dva lidé už jsou mrtví. Máme čtyři minuty, než přibude třetí.“

V Kalonovi se rozhostil klid. „Zřejmě se pokouší prolomit ochranné kouzlo.“ Otočil se k Zoey. „Jed’ se svým kruhem k poradnímu dubu. Podpořte Thanatos a její kouzlo. Za žádnou cenu nesmí selhat.“

„Budu řídit,“ řekl Stark. To už všichni běželi ke dveřím.

„Jed’ s nimi!“ štěkla Afrodita a odstrčila od sebe Daria.

„Jestli se Neferet dostane ven, všechny nás zabije.“

„Refaime, doprovod’ Stevie Rae. Ochraňuj svou kněžku,“ obrátil se Kalona k synovi.

473/689

„Svezete se se mnou?“ zeptal se Marx, když společně utíkali k parkovišti.

„Ne,“ odpověděl Kalona, „poletím. Budu tam rychleji. Sejdeme se na místě.“

„Dejte na sebe tam nahoře pozor,“

rozloučil se s ním Marx a podal mu ruku.

Kalona ji stiskl. „I vy buďte opatrný,
příteli.“

Potom se podíval na Refaima a sevřel syna
v drsném objetí. „V životě jsem nejvíce hrdý
na tebe.“ Pustil ho, ale než stačil vzlétnout,
ucítil na paži dotek hebké ruky. Ohlédl se
a uviděl Zoey Redbirdovou. Upírala na něj
oči plné porozumění.

„Jsem ráda, že jsi svoji druhou šanci dostal
právě tady s námi,“ řekla. „Že jsi na naší
straně.“

Usmál se na ni. Sám byl překvapen, jak
moc pro něj ta slova znamenají. Pohládl ji
po tváři. „Já také.“ Potom se vznesl a začal
rozrážet vzduch mohutnými záběry křídel.

474/689

Svištěl valícími se mračny téměř stejnou
rychlostí jako blesky. Cloumaly s ním poryvy
vichru, ale on na to nedbal. Měl jedinou
povinnost, jedinou zodpovědnost, plnil bohynin výnos. Ochrání ty, kteří to potřebují.
Ať to stojí, co to stojí, rozhodl se postavit
mezi Neferet a ty, jichž si nyní vážil,

a dokonce si je zamiloval.

Mračna před ním náhle začala vřít a měnit

tvář, až Kalona nakonec hleděl do svítících

očí bílého býka. Jeho tělo tvořil obrovský oblak, z rohů dštila krev.

Je tomu již celou věčnost, co jsme se na-

posledy setkali, a přece jsi stejně předvídatelný jako tehdy, zaburácel Kalonovou myslí hlas. Jakou vzájemně výhodnou doho-du spolu uzavřeme tentokrát, Kalono?

„Žádnou, býku. Naposledy jsem tě sice

odmítl, ale pouze slovy, nikoli v srdci a ve

skutcích. Když jsme se tehdy setkali, dopustil

jsem, aby Temnota přiživila vše, co ve mně

bylo slabé, a otrávila mi život. Dnes jsem

475/689

jiný. Dnes tě odmítám slovy, srdcem

i skutky.“

Skutečně, Synu měsíce? Odmítneš mě i te-

hdy, když ti řeknu, že je v mé moci navrátit ti vše, co jsi ztratil během těch nespočetných let, kdy jsi bloudil říší smrtelníků?

„Nemůžeš mi dát nic, co by za tu cenu

stálo.“

Vždyť jsem ti ještě ani svou cenu nesdělil.

Byla by to ve srovnání s tím, co jsi ztratil, pouhá maličkost.

„Dobře mě poslouchej, býku, ač má slova

nikdy nepochopíš, protože tvá duše je chorá.

Třebaže nedostanu vše, po čem toužím, a třebaže nemám moc nad vším, co se kolem mě

děje, účel *nesvětlí* prostředky. Lásku si nelze získat prostřednictvím zla. Jednou provždy, volím si Světlo!“ Kalona natáhl ruku a v té se

objevilo onyxové kopí. „Nyní odejdi a nech

mě nést důsledky mého rozhodnutí!“ Mrštil

kopím do mraku ve tvaru býka. Netvor s bolestným, hněvivým zařváním zmizel.

476/689

Kalona zatnul ruce v pěst, aby zarazil

chvění, jež se mu šířilo celým tělem. „Na

strach není čas. Musím splnit svou povinnost.“ Odhodlaně letěl dál.

Přistál na střeše budovy ONEOK, která

hotel o kousek převyšovala, právě včas, aby

spatřil, jak dva muži vlečou po terase Maya

divoce se bránící dívku. Neferet seděla

u stolku

uprostřed

terasy

a popíjela

z křišťálového poháru.

Co to dělá? Proč shazuje lidi ze střechy?

přemítal usilovně Kalona. Muži drželi dívku

a vyčkávavě se dívali na Neferet, zjevně

čekali, až jim dá znamení. V Neferetině

počinání nenacházel Kalona nic než šílenství.

Mučit lidi, to je jí podobné. A smrt jí dodává moc. Možná se takto baví a ještě navíc získává energii. Možná se jen nudí a takto

hrůzně si hraje.

Neferet kývla. Jeden muž uchopil dívku za ruce. Druhý sevřel její nohy a začali ji rozhoupávat, aby ji mohli přehodit přes

477/689

zábradlí. Dokonce i přes skučení větru a burácení hromu Kalona slyšel její křik.

Vstal, rozepjal křídla a chystal se snést dolů a cestou dívku chytit.

Jakmile ho Neferet uviděla, její pohár s třeskem dopadl na dlažbu. Popadla pistoli a namířila na něj.

V tom okamžiku Kalona její lest pochopil.

Porozuměl i Afroditině vizi. Věstkyně měla pravdu. Nebyl to žádný symbol, nýbrž holá skutečnost.

Děkuji, Nyx, žeš mi dala možnost volby.

Tentokrát se však své povinnosti nezpronevěřím. Tentokrát volím Světlo, ať to stojí, co to stojí.

Seskočil ze střechy budovy ONEOK, paže

i křídla roztažené, zřetelný terč, a řítil se zachránit aspoň jednoho člověka před důsledky Neferetina šílenství.

Jenomže muži dívku neshodili. Místo toho se prikrčili, aby Neferet nepřekáželi. Na

Kalonově hrudi se objevila červená laserová

478/689

značka a vzápětí Neferet začala rychle

mačkat spoušť, až do něj vyprázdnila celý

zásobník.

Kalonu provrtaly kulky obalené Temnotou

a jed z nich mu spálil srdce. Pokusil se udržet ve

vzpřímené

poloze,

ale

jeho

tělo

setrvačností střel udělalo přemet a on ztratil

orientaci. Poručil křídům, aby se opřela

o vzduch a nesla ho dál, ale přišel o veškerou

vládu nad svým tělem i nadpřirozenou silou.

Podruhé za svůj předlouhý život Kalona

padal.

Detektiv Marx

„Dostal to! Ten s křídly to dostal! Potřebujeme u Maya bus – hned!“ ozvalo se z rádia v Marxově neoznačeném voze a detektiv

šlápl na plyn a odbočil vlevo na Sedmou

ulici. Popadl vysílačku a zahulákal do ní:

„Tady detektiv Marx, otevřete zátaras na

479/689

rohu Sedmé a Boulderovy – projíždím.“

Další zatáčku vzal smykem a v duchu se

modlil: *Kéž ho tvoje varování zachránilo,*

Nyx... kéž ho tvoje varování zachránilo...

Jakmile projel zátarasem a objevilo se

před ním Mayo, sevřel volant pevněji.

Udělalo se mu špatně od žaludku. Kalona

ležel zhroucený uprostřed vozovky. Bez

ohledu na vlastní bezpečnost Marx zajel

autem mezi Kalonu a hotel, aby vytvořilo

kryt. Rozběhl se ke Kalonovi a klekl si

k němu. Obr pořád dýchal, ale byl na tom zle.

Vlastně ještě hůř. Zdálo se, že nemá nic zlomené, neměl ani rozbitou hlavu. V hrudi mu

však zela krvavá díra se spálenými rozervanými okraji, kterou očividně způsobilo

několik výstřelů. Největší škodu při pádu

utrpěla jeho mohutná křídla. Jejich kousky

se povalovaly všude kolem něj, roztříštila se,

jako by byla z černého porcelánu. Kolem
polámaných kostí, jejichž konce trčely
z černého peří, prosakovala krev. Marx

480/689

udělal jediné, co ho napadlo – přitiskl obě
dlaně k ráně v hrudi a pevně ji stlačil.

„Vydržte, Kalono. Jede sem sanitka.“

Jantarové oči se otevřely a zadívaly se na
detektiva.

„VyřiZte

Afroditě,

že

měla

pravdu.“ Ta slova ho stála velkou námahu,
rozkašlal se a zasténal.

„To si nechte. Povíte jí to sám. Hlavně tu

se

mnou

vydržte.

Odvezeme

vás

do

nemocnice.“

„Tam ne. Za Thanatos.“ Kalona zavřel oči

a už nic neříkal.

Marx na něj přesto dál mluvil a stlačoval ránu bez ohledu na to, že kaluž krve kolem nich se rozlévala do stále větší šíře. Konečně dorazila sanitka. Záchranáři, kteří z ní vystoupili, se tvářili zmateně a vyděšeně, váhavě zůstali stát opodál.

„Co máte kurva za problém? Naložte ho na nosítka!“ zařval na ně Marx vztekle.

„Detektive, je moc velký. Na nosítka se nevejde,“ řekl jeden sanitář.

481/689

„My vám ho pomůžeme zvednout, detektive.“ Marx vzhlédl a uviděl strážníka Cartera a nějakých deset dalších policistů v uniformách.

Poděkoval Carterovi strohým přikývnutím.

„Vyndejte ty nosítka ven. Pak ho tam dáme a pojedeme za ním autobusem.“ Na sanitáře nebral nejmenší ohled,

mluvil

jen

s Carterem. „Zvedneme ho. Na tři.“

Policisté Kalonu obstoupili a zvedli ho.

V tratolišti krve zůstaly cáry křídel. Kalona

nevydal ani hlásku, když ho nakládali do sanitky. Marx by si myslel, že je mrtvý, ale když

k němu nastoupil, viděl, že srdce mu ze

strašlivé rány pořád vyhání čerstvou krev.

Marx roztrhl balení náplastí proti krvácení,

zakryl jimi ránu a otevřeným okýnkem zahulákal na Cartera, který se vezl na místě

spolujezdce: „Jed'te k poradnímu dubu,

hned!“

Neferet

482/689

„Vzhůru, děti! Vyzvedněte mě, ať se mohu

pokochat úspěchem svého plánu!“ Vlákna

Temnoty ji obklopila, propletla se a vyzvedla

ji tak vysoko, že viděla z terasy dolů na ulici, aniž se přitom ocitla příliš blízko okraje a spálila se.

„Jak velkolepé! Přistál přesně uprostřed

ulice. Téměř na stejném místě, na němž se

mi ještě nedávno arogantně vysmál, znectil

mě a ukradl mi mou nejmilejší služebnou.

Inu, děti, víckrát už to neudělá. *Žádný muž mě již nikdy nezradí.* “ Dívka, na kterou Judson s Tonym Kalonu nalákali, hystericky vzlykala, stále schoulená tam, kde ji muži

nechali

ležet.

Neferet

s povzdechem

pokynula svým dětem, ať ji snesou zpět dolů.

„Už jsi v bezpečí,“ promluvila k plačící dívce.

„To vše jsem udělala jen proto, abychom

všichni zůstali v bezpečí. Kalona byl můj

nepřítel, a tedy i tvůj. Měla by ses z mého

vítězství radovat.“

483/689

Dívka si roztřesenýma rukama otřela

mokrý obličej, ale slzy zarazit nedokázala.

„Kylee!“ zvolala Neferet a služebná k ní přispěchala zevnitř. „Oni zkrátka nedovedou pochopit, že to dělám proto, abych nás

všechny ochránila. Zbav mě jich. Okamžitě.

Třeští mi z nich hlava. Judson ti pomůže.“

„Máme je společně shodit z terasy?“ zeptal se Judson.

„Ne, ne, ne! Není důvod jimi zbytečně plýtvat. Jen je odved'te zpátky do pokojů.“

„Ano, bohyně,“ odvětili jednohlasně Kylee s Judsonem a muž potom odvedl hysterickou dívku

z terasy,

sehnal

dohromady

i všechny ostatní ufnukané smrtelníky a vystrkal je z apartmá.

„Vida, tak je to daleko lepší,“ konstatovala

Neferet, když se v jejím království opět

rozhostilo požehnané ticho. Obrátila se ke

kuchaři, který tam celou dobu stál a očekával

její další rozkazy. „Tony, smíš se vrátit do

kuchyně. Na oslavu svého vítězství si chci

484/689

dopřát dort. Čokoládový, ozdobený květy

nočního jasmínu. Svedeš to?“

„Stane

se,

jak

poroučíš,

bohyně,“

odpověděl strnule. Neferet se usmála. Ovládnutí Tonyemu značně vylepšilo povahu. Stále

s úsměvem na rtech a beze spěchu zamířila

ke kavárenskému stolku pro svou sklenku,

ale vzápětí se rozladěně zamračila. Zapomněla, že ve spěchu pohár rozbila, když vystřelila po Kalonovi. „Kylee tu nikdy není, když ji potřebuji,“

zamumlala

s povzdechem.

Napadlo ji, že by mohla pro novou sklenku

poslat některé ze svých dětí. „Kéž byste tak

měly ruce,“ zabručela spíše pro sebe než

k hadím tvorům, kteří od ní nikdy nebyli

daleko. Vstala, a vtom se počasí na terase

prudce změnilo.

Příjemně teplý vítr se proměnil v ledový.

Vůni jarní bouřky přebil záhrobní pach. Její

děti se k ní shlukly a svíjely se kolem ní jako zjančené.

485/689

„Nemáte se čeho bát,“ oslovila je. Ladně

vykročila ke středu terasy. Vzpřímeně

a pyšně vyčkávala jeho příchodu. Před ní se
zhmotnil bílý býk. Jak jeho tělo nabývalo
pevného skupenství, zachvěla se. Špičky
opálových rohů měl vlhké, jen lehounce
potřísněné čerstvou rudou krví. Srst mu
v předjitřním světle zářila. Zaleskla se
v zášlehu každého rozeklaného blesku, který
sjel z nebes. Slovo bílý jeho velkolepost ani
zdaleka nevystihovalo. Čím déle na něj Neferet hleděla, tím více barev na něm viděla
hrát – a tím silněji toužila si ho pohladit.

„Můj pane,“ pozdravila ho a mírně poklesla v kolenou v náznaku úklony. „Vítej
v mém chrámu.“

*Děkuji, má paní bez srdce. Sleduji tvé
počínání.* Jeho hlas jí dunivě rezonoval hlavou a zahanboval i burácení blížící se bouře.
*Překvapila jsi mě – od našeho posledního
setkání již dvakrát.*

486/689

„To velmi ráda slyším, můj pane.“ Neferet
k němu přistoupila blíž. Natáhla jeden štíhlý
prst a dotkla se ostré špice rohu. Elegantně si pak prst vložila do úst a ochutnala krev.
„Upírka, stará upírka. Velmi stará a mocná.

Tak proto ses mi tak dlouho neukázal, ačkoli
se mi nechce věřit, že se ti ta prastará upírka odevzdala tak dychtivě jako já.“

Býkův smích se rozlehl vůkol. *Skoti se nik-*

dy nevzdávají snadno. Ale když si pro ně

dojdu až na ostrov Skye, jsou obzvláště

šťavnatí a za tu námahu stojí.

Neferet na sobě nedala vůbec znát, jak s ní

ta slova otřásla. S úsměvem si znovu smočila

prst

v krvi.

„Ostrov

Skye,“

nadhodila

zamyšleně a prst olízla. „Jestli jsi lovil na

Sgiachině ostrově, znamená to tedy, že

rovnováha Světla a Temnoty je skutečně

narušena.“

Jsi stejně moudrá jako bezcitná –

a překvapující. Olízl jemnou pokožku na vnitřní straně její paže.

487/689

Neferet se zachvěla rozkoší. „Děkuji, můj

pane. Již podruhé se zmiňuješ o překvapení.

Pověz, který můj čin byl hoden tvé božské

pozornosti?“

Nejprve ten kostel. Již dlouho jsem byl

zvědav, zda skutečně přijmeš svou pravou

podstatu tak jako svou nesmrtelnost. Když

*jsem viděl, jak dokazuješ obojí tak nád-
herným krveprolitím, učinilo to dojem
dokonce i na mne.*

Neferet se svůdně usmála. „Lichotíš mi.“

Překvapuješ mě, a tak ti rád zalichotím.

„A to druhé překvapení?“ pobídla ho, když
to vypadalo, že ho více zajímá chuť její kůže
než další lichotky.

*Velmi dobře víš, že to druhé přišlo právě
nyní.*

„Kalonova smrt.“ Neferet to vyslovila
s úctou, jako by se modlila k sobě samé.

„Nezažila jsem podobné potěšení od chvíle...
vlastně od chvíle, kdy jsem tě naposled směla
uctít.“

488/689

*Ach, teď lichotíš ty mně, má paní bez
srdce.*

„Vždy a všude, můj pane. Tobě budu vždy
skládat komplimenty,“ prohlásila.

Skutečně mě chceš navěky uctívat? Hlas v její hlavě dostoupil takové intenzity, že jí téměř působil
bolest.

„Co navrhuješ?“ zeptala se, pohládila ho
po svalnaté šíji a vychutnávala si mrazivý
dotek jeho srsti.

*Mohu tě vysvobodit z této klece, v níž tě
uvěznili. Mohla bys se mnou volně putovat
po všech rovinách bytí. Nazýval bych tě
svou chotí, jak sis dávno přála.*

„To je lákavá nabídka, můj pane,“ řekla

Neferet, znovu smočila prst v krvi na jeho rohu a dávala si s jejím ochutnáním načas.

*Proč bych měla být něčí chotí, když jsem se prohlásila za bohyni? Proč bych se měla za-vázat
službou bohu, když jsem sama nesmrtelná? „Dáš mi nějaký čas na rozmyšlenou?“*

489/689

*Ovšemže dám, a než mou nabídku zvážíš,
rád bych tě uctil darem. Zbavím tě ochran-
ného kouzla, jež tě vězní.*

„Můj pane, to je velkomyslné,“ odvětila

Neferet a v duchu dodala: *A také zavazující, protože bych ti znovu něco dlužila.* „Ale raději se
osvobodím sama. Budu tak alespoň mít další příležitost k tomu, abych tě

překvapila.“

Okamžitě pocítila býkovu nelibost. *Ach,
třetí překvapení.*

„Doufám, že nebude nepříjemné.“ Znovu

ho pohladila po krku.

Tím se netrap, má paní bez srdce.

*V průběhu věků jsem se naučil, že čím více
po něčem toužíme, tím více musíme
dosažení svého cíle obětovat.*

Potom udeřil kopytem do kamenné dlažby,

až se celá střecha zatřásla, a s ohlušujícím za-hřměním se ztratil ve víru mračen. Zůstal po něm jen otisk rozeklaného paznehtu.

490/689

Thanatos

„Ptáčátko?“

Thanatos rozpoznala v hlase Sylvie Redbirdové obavy. Otevřela oči. Shaunee už vykukovala ze stanu. Zvedl se silný vítr a v dáli brumlal hrom. Ženy měly co dělat, aby jejich provizorní přístřeší zajistily proti přicházející bouři.

Ona s Shaunee dál odpočívaly uvnitř.

„Co se děje?“ zeptala se Thanatos unaveně.

Erik, který se celou noc od Shaunee téměř nehnul, zavolal zvenčí: „Přijela Zoey. A taky zbytek kruhu a Stark, Darius a Refaim. Měl bych radši –“

„Rychle!“ překřičela Zoey vítr. „Neferet se pokouší prolomit kouzlo. Musíme vyvolat kruh a dodat vám nějakou energii navíc.“

Thanatos se posadila a přidržela se stolku.

Bylo jí mdlo a slabo, ale necítila, že by ji

kouzlo znovu nějak více vysávalo. „Zoey, vyvolej kruh, máš-li pocit, že je to nutné, ale

491/689

necítím, že by se bariéru někdo snažil

narušit.“

„Ani já ne,“ přisvědčila Shaunee. „Vlastně je to o hodně lepší, protože je takhle pozdě a žene se ošklivá bouřka. Lidi jsou konečně doma.“

„Stejně ten kruh vyvoláme,“ prohlásila Zoey rozhodně.

„Nemusíte nic dělat. Vezmu si svíčku ducha a živly vás posílí skrze mě.“ Damien, Shaylin a Stevie Rae se postavili na svá místa a Zoey si došla do stanu pro fialovou svíci.

„Promiň, Shaunee. Víím, že jsi utahaná, tak si jen sedni před stan. Vynasnažím se, aby co nejvíc ohně šlo přese mě.“

„Pojď, pomůžu ti.“ Erik podal Shaunee ruku. S jeho podporou ušla pár kroků a potom se ztěžka posadila na zem čelem ke stanu.

„Zoey, vysvětli mi, co se děje. Proč tolik naléháš?“ zeptala se Thanatos.

492/689

„Neferet shazuje ze střechy Maya rukojmí. Pokouší se prolomit bariéru,“ odpověděla Zoey stručně. Její kruh už byl na místě a ona si z oltářního stolku vzala dlouhé zápalky. Thanatos se soustředila, aby si vyčistila

hlavu, vstala a ztěžka se opřela o stolek. „Ne, jak jsme se Shaunee již řekly, bariéru nic neohrožuje. Necítím žádný rušivý vliv. Neferet k tomu musí mít jiný důvod. Je –“

Vylekaně zalapala po dechu a klesla na kolena.

„Darie! Starku! Pomozte mi! Thanatos

něco je. Omdlela.“

„Ne,“ vypravila ze sebe velekněžka s náma—

hou. „Mně nic není. To Kalona!“

„Co to říkala?“ zeptal se Stark, když ji

spolu s Dariem ukládal do pohodlnější

polohy.

„Něco o Kalonovi.“ Zoey skoro šeptala,

jako by už tušila to, co Thanatos s jistotou

věděla.

493/689

Blížilo se k nim kvílení sanitky. „Pomozte

mi vstát. Pomozte mi vstát!“ zvolala

Thanatos. „Zoey, připrav svůj kruh. Budu si

od něj muset vypůjčit sílu, ale nikoli pro

bariéru.“

„Je mi to fakt líto,“ hlesla Zoey, uchopila ji

za ruce, krátce je stiskla a potom vzala

obřadní

zápalky

a šla

na

východ

k Damienovi.

Thanatos se vzchopila a přichystala. Zoey

se vrátila do středu kruhu, postavila se čelem

k ní a zvolala: „Vzduchu, ohni, vodo, země,

duchu! Vstupte prosím do naší velekněžky

Thanatos a propůjčte jí sílu k tomu, co

přijde.“

Thanatos se narovnala, zhluboka se nadechla a ucítila, jak jí žilami jakoby místo

krve proudí moc všech pěti živlů. Pood—

stoupila od Starka a Daria, jejich pomocné

ruky již nebylo zapotřebí. Sanitka prudce za—

brzdila

a zastavila

uprostřed

Cheyenne

Avenue.

494/689

„Refaim, pojd' ke mně, prosím.“ Chlapec

stál poblíž Stevie Rae, vně kruhu.

„Mám vstoupit do kruhu?“

„Musíš. A rychle.“

Refaim ustaraně pohlédl na Stevie Rae

a vykročil k zářícímu stříbrnému vláknu,
které spájelo živly a vyznačovalo obvod
kruhu.

Světelná

čára

se

zachvěla,

rozestoupila se tak, aby Refaim mohl projít,
a hned se za ním zase spojila.

„Děje se něco velice zlého,“ obrátil se na
velekněžku.

Thanatos se chlapci pevně zadívala do očí.

„Jde o tvého otce. Bud' silný, už kvůli němu.“

Refaimovi se vytratila z tváře veškerá

barva, protože v tu chvíli se otevřely široké

zadní dveře sanitky a policisté vedení detektivem Marxem vynesli ven Kalonu.

„Otče!“

Thanatos ho chytila za paži a zadržela. „On

musí přijít k nám. Kruh ho přivítá tak jako

tebe.“ Zvýšila hlas a zvolala: „Detektive

495/689

Marxi, přineste mého bojovníka sem ke

mně.“

Strašlivě zahřmělo a nebe rozčísł blesk,

vedle nějž se pochodně, které Sylvia zapálila
po celém parčíku, zdály bledničkovité jako
světlušky.

„Sám ho neunesu,“ ozval se Marx, když už
stáli těsně u zářivého obvodu kruhu.

„Všichni, kdož nesou Kalonu, jsou uvnitř
vítáni,“ prohlásila Thanatos.

Marx už neváhal. Vykročil. On a jeho muži
donesli Kalonu až k ní a opatrně ho položili
na zem k jejím nohám.

Refaim se dal do pláče. Thanatos se
podívala nejprve na Kalonova rozervaná
křídla a potom na rudě nasáklé náplasti, jež
nedokázaly příliš zpomalit tok krve, která se
mu řinula po stranách trupu. Konečně
spočinula zrakem na jeho bezbarvé tváři. Aniž spustila ze svého bojovníka oči, řekla:

„Detektive Marxi, děkuji, že jste ho ke mně
dopravil.“

496/689

„Sestřelila ho! Vyprázdnila do něj celý
zásobník glocku. Snažil se zachránit lidi,
které shazovala z terasy. Nemohl jsem tomu
nijak zabránit, krucinál.“

„Udělal jste přesně to, co od vás potřeboval. Byl jste mu dobrým přítelem.“

„Škoda že jsem jím nemohl být déle,“

odvětil detektiv a otřel si slzy.

„On *umírá*?“ Refaim měl oči skelné šokem a zármutkem.

„Ano,“ řekl Kalona a otevřel oči. „Pojď

sem, synu.“ Slabě pozvedl ruku.

Refaim padl vedle otce na kolena a pevně

mu ruku sevřel. „Ne! Ty nemůžeš zemřít! Jsi

nesmrtelný!“

Kalona se rozkašlal a na rtech se mu objevila pěna s příměsí krve. Jeho hlas

s každým slovem slábl. „Věděl jsem, že se to

může stát. Má volba, Refaime. Pamatuj, *já* si to zvolil.“ Na okamžik obrátil zrak od syna ke Starkovi, který mlčky stál vedle Thanatos.

„Použij ten kousek nesmrtelnosti, jež jsem ti

497/689

dal, v zájmu Světla. Chraň svou kněžku.“ Jeho pohled ztrácel ostrost. Zamrkal, s vypětím

sil se rozhlédl a konečně našel Zoey. „Odpusť

mi, že jsem ti způsobil bolest.“

„Z celého srdce ti odpouštím,“ řekla Zoey.

Vykašlal další krev, zkřivil rty a poté se

dotkl synovy tváře. „V tobě je to nejlepší ze

mě. Najdi bratry. Postarej se o ně. A chraň

Stevie Rae. Pokud ji ztratíš, ztratíš i sám

sebe.“

„Udělám, jak pravíš, otče,“ vzlykl Refaim.

„Mám tě rád.“

„Já tě budu navždy milovat. Navždy,“ řekl

Kalona. Jako poslední našel jeho zrak

Thanatos. „Děkuji, žes ve mě uvěřila.“

Thanatino srdce tížil žal, ale usmála se na

něj. „Před tebou jsem nikdy nepřijala slib od

žádného bojovníka a po tobě už jej od jiného

nepřijmu. Byl jsi dobrým, úctyhodným

strážcem.“

Kalonovy rudě potřásnuté rty se zvlínily ve

spokojeném úsměvu. „Neporušil jsem dané

498/689

slovo...“ Syčivě se nadechl, ale v polovině se

jeho krvácející hruď zastavila a už se více

nezvedla. Světlo v jantarových očích pohaslo

a Kalona zemřel.

21)

Kalona

Umírání bylo bolestivější, než si Kalona
představoval – ačkoli za ty nezměrné věky
svého života si to představoval jen zřídka.

Smrt znal dobře, ale jen v abstraktním
smyslu. Nesčetněkrát sám zabil, to se rozumí. Někdy zabíjel oprávněně, jindy ne. Co
odešel z onoho světa, většina smrtí, které
způsobil, spadala do druhé kategorie.

Toho litoval, když nyní umíral – těch
životů, které nespravedlivě ukrátil. A rovněž
času, který promarnil, než přijal synovu
lásku, a také ztráty Nykty. Těchto tří věcí
litoval nejvíce, ačkoli dokonce i v okamžiku
smrti bylo pomyšlení na to, že ztratil svou
bohyni, téměř nesnesitelné.

Když už se nedokázal znovu nadechnout,
zrak se mu začal kalit – a potom konečně

500/689

ostrá bolest v pahýlech jeho křídel pominula
a strašlivé pálení v celé hrudi zvolna ustalo.

Měl pouze okamžik na to, aby se připravil na
příchod

nepředstavitelného,

a pak

vše

zčernalo.

„Podej mi ruku, Kalono. Vezmi mě za
ruku.“

Černotou, která ho dusila, k němu dolehl

Thanatin hlas. Pokusil se nadechnout. Nešlo
to. Pokusil se otevřít oči. Nic neviděl.

Kalonova duše divoce narážela do stěn, které
ji věznily.

„Kalono! Musíš mě vzít za ruku.“

Já ji nevidím!

„Nepotřebuješ ji vidět. Stačí, když uvěříš,
že tam je. Vezmi mě za ruku, Kalono.“

Kalona se naslepo natáhl. A Thanatos tam
byla! Neviděl ji, ale cítil její teplou, pevnou dlaň. Vší silou se jí držel, když zatáhla.
Zašumělo to, objevilo se světlo a zvuk
a Kalona zase viděl. Zavrával, ale Thanatos
ho přidržela.

501/689

„Vše je v pořádku, bojovníku. Již nejsi za—
jatcem svého těla,“ řekla.

Kalona se podíval dolů a zakusil nečekan—
ou závrať, když spatřil své pochroumané
mrtvé tělo. Honem se od něj odvrátil

a pohlédl na Thanatos.

Jsem mrtvý.

„Jsi.“

Vidím tě a cítím jen díky tvému nadání.

„Ano i ne. V této říši necítíš nic krom mé

ruky, jež tě osvobodila. Vidíš však ostatní,

ačkoli oni tebe zřejmě ne.“ Rozmáchle ukázala kolem sebe.

Kalona zamrkal. Jeho zrak se choval podivně, jako kdyby vše mimo Thanatos spatřoval přes tlusté kalné sklo. Rozhlédl se.

Rozeznával strom a kruh. Znovu rychle zalétl

pohledem ke svému tělu a tentokrát uviděl

Refaima, který klečel vedle něj a usedavě

plakal.

Pověz mu, ať se nermoutí. Řekni mu, že

stojím zde u něj.

502/689

„Pokud si to skutečně přeješ, učiním tak.

Ale měl bys vědět, že s tebou budu moci

komunikovat pouze krátce. I můj dar má své

meze.“

Co mám dělat? Jak mu mohu pomoci?

„Už mu pomáhat nemůžeš, ani nikomu

jinému v této říši. Je čas, aby ses vydal dál.“

Kalona na ni zůstal zírat. *Myslíš na onen*

svět – do Nyktiny říše.

„Ano.“

Kalona ucítil, že se ho znovu zmocňuje
podobná panika, jako když byl uvězněný ve
svém těle. *Ona mi zapověděla přístup.*

Nepřijme mě.

„Jak si můžeš být tak jistý, že tě bohyně
nepřijme?“

Jeho mysl se vzpírala, ale vybavil si, co se
stalo, když bez dovolení vstoupil na onen
svět a požádal ji o odpuštění. Nyx zůstala
neoblomná. „Pokud budeš někdy hoden
odpuštění, požádej mě o ně. Do té doby ho

503/689

nedostaneš... zapovídám vstup do této říše
nejen tvému tělu, ale i tvé duši.“

*Již jsem ji o to žádal. Nyx mi odmítla
odpustit. Zapověděla mi vstup.*

„Zasloužil sis tehdy její odpuštění?“

Ne, ovšemže ne! Ale zasloužím si ho teď?

Jak bych vůbec mohl někdy odčinit staletí

*bolesti, kterou jsem způsobil bohyni i jejím dítětem, protože jsem dal před důvěrou a láskou
přednost hněvu a žárlivosti?*

„Musíš sebrat odvalu a hledat odpověď na

tuto otázku

u své bohyně,“ řekla Thanatos.

Co když její odpuštění nezískám? Co se

mnou pak bude? Thanatiny oči jako by náhle zestárly o celé věky, během nichž poznaly příliš bolesti a utrpení. „Pokud tě Nyx

nevpustí na onen svět, budeš bloudit po říši,

v níž jsi zemřel.“

A nikdo

mě

neuvidí

ani

neuslyší?

Thanatos přikývla. *Jak dlouho?*

„Jak dlouhá je věčnost?“

504/689

Kalona se zachvěl hrůzou a znovu obrátil

pohled ke svému synovi.

Dozvíš se, jestli mě Nyx přijala nebo ne?

„Ano, ale už s tebou nebudu moci

komunikovat,“ odpověděla smutně.

Odmítne-li mě, budu střežit svého syna.

„On

o tom

nebude

vědět,“

namítla

Thanatos.

Bude, když mu to povíš.

„Povím, pokud si to přeješ.“

Ano. Znovu se na ni zadíval. Jsem připraven. Co musím udělat?

„Nyní jsem to jediné, co tě ještě poutá

k tomuto světu. Jednoduše se pusť mé ruky

a stoupej vzhůru.“

Děkuji ti, Thanatos. Za vše.

„Kalono, přeji ti, ať jsi navěky věků

požehnan.“

Jakmile

velekněžka

smrti

pozvedla paži, pustil se její ruky a jeho duše

se vznesla a letěla výš... ještě výš...

Létání bylo pro Kalonu přirozeností. Zcest—

oval křížem krážem oblohu této říše i onoho

505/689

světa. A kdyby měl čas a chuť, mohl by zavz—

pomínat na další říše, jimiž se proletěl, vždy

s nějakým úkolem od bohyně.

Tato pouš do výšin se však nepodobala

ničemu, co kdy zažil.

Černo bylo zprvu tak dokonalé, že mu

nezbývalo než doufat, že stále míří vzhůru.

Právě si začínal zoufat – myslet si, že Nyx už
o něm rozhodla a shledala jej nehodným –
když vtom se čern před ním zavlnila, zatřpy—
tila a získala měňavý lesk, jenž mu připomněl barvu moře kolem prastarého ostrova
Capri.

Topazové nebe se znovu zavlnilo a poté se
rozestoupilo

jako

opona

a objevil

se

kruhovitý kousek rezavě červené země.

Vzadu rostly dva stromy, hloh a jeřáb.

Kalona je poznal. Často s Nyktou toto místo

navštěvovali – vstup do jejího posvátného

háje. V propletených korunách stromů byly

uvázané pestrobarevné proužky látek, do

nichž Nyx i další, kdo procházeli její říší,

506/689

vplétali svou dobrou vůli a tajná přání.

Stužky líně povlávaly ve vánku a měnily

barvy,

takže

zastupovaly

nekonečné

množství přání. Za uzlovým stromem se

táhly nedozírné dálavy Nyktina nejposvátnějšího území. Kalona tam znal každou

pěšinu, každý strom a křišťálový potůček,

každé údolí vystlané kobercem mechu.

I kdyby už nesměl dlít po bohynině boku,

toužil se tam opět procházet a nechat se

konejšit klidem toho místa.

Kalona už dál nestoupal. V kročil na rezavě

červenou půdu a čekal.

Zoey

Kalona zemřel! Bylo to k neuvěření, ale nedalo se to popřít. Stála jsem s fialovou svíčkou vedle Thanatos, když umřel – s úsměvem a s tím, že neporušil dané slovo.

Refaim se úplně zhroutil. Skláněl se nad otcovým tělem a vzlyky s ním cloumaly, až to

507/689

vypadalo, že ho co nevidět roztrhají na kusy.

Stevie Rae dál stála za mnou na severní

straně příslušející zemi, ale cítila jsem její

neklid. Chystala se porušit kruh a rozběhnout se k Refaimovi. Nemohla jsem jí to

vyčítat. Už už jsem chtěla sfouknout svoji

svíčku a uzavřít kruh, ale v tu chvíli Thanatos natáhla ruku, jako by ji podávala Kalonovi a jako by on po ní mohl sáhnout. A já si

rázem vzpomněla, co mi předtím řekla. *Zoey, připrav svůj kruh. Budu si od něj muset vypůjčit sílu...*

Thanatos věděla, že Kalona umírá. Potřebuje náš kruh pro něj!

„Stevie Rae, musíš tam zůstat,“ zavolala

jsem a ohlédla se na svoji nejlepší kámošku,

které se po tvářích koulely slzy jako hrachy.

„Nesmíme kruh uzavřít. Thanatos ho potřebuje, a tím pádem i Kalona.“

„Vždyť je mrtvý!“ vzlykla Stevie Rae.

„A teď mě potřebuje Refaim.“

508/689

„Stevie Rae, Thanatos je přece smrt. Jako

jsi ty země,“ přemlouvala jsem ji. „Požádala nás, abychom tenhle kruh vyvolali. Důvěřuj jí, ona nám dá vědět, až ho budeme moct uzavřít.“

Stevie Rae se třásla ramena a sotva udržela v rukou svíčku, ale přikývla a kruh neporušila.

Znovu jsem se otočila k Thanatos. Stála tam jako přimrazená, s paží pořád nataženou. V obličeji se jí střídaly různé výrazy, jako kdyby s někým telepaticky komunikovala, ale jinak se na ní nic nezměnilo.

„Víš, co se děje?“ zeptal se mě detektiv Marx. Vypadal pobledle a zarmouceně, také byl celý od Kalonovy krve.

Jistě jsem to nevěděla, ale riskla jsem to a řekla, co mi napovídalo srdce: „Thanatos pomáhá Kalonově duši. Pamatujete, jako před Mayem.“

Marx přimhouřil oči a ztlumil hlas v šepot. „Nikde nevidím žádné třpytivé světýlko.“

509/689

„To byly lidské duše. Bez ohledu na to, co

se zrovna stalo, Kalona byl po tisíce let nesmrtelný. Jeho duše nejspíš vypadá úplně jinak.“

Ale spletla jsem se. Thanatos najednou
rozmrzla, švihla rukou, jako by odhazovala
k nebi frisbee, a k bouřkovým mračnům zastírajícím předjitřní nebe se rozletěla zářící
stříbrná koule – v podstatě úplně stejná jako
ty, které posbírala před Mayem.

„Thanatos měla asi pravdu. Víc nás toho
spojuje než odlišuje,“ řekl Marx.

„Milostivá bohyně! Koukněte se tamhle
nahoru!“ Shaylin ukázala k nebi.

Všichni jsme zvedli hlavy a uviděli, jak se

obloha

nad

řekou

Arkansas

zavlnila

a rozestoupila.

Stál

tam

Kalona,

na

kruhovém kousku červené země, který jsem

si moc dobře pamatovala.

„To je vstup na onen svět a uzlový strom!“

ozval se Stark ze svého místa hned za hranicí kruhu.

510/689

„A Nyktin posvátný háj,“ dodala jsem.

Setkali jsme se pohledem a usmáli se na sebe. Oba jsme to tam dobře znali. Stark se tam málem obětoval, abych já mohla žít.

„Synu, odvrát' zrak od schránky, v níž přebýval tvůj otec, a pohled', co se z něj skutečně stalo,“ promluvila Thanatos a položila Refaimovi ruku na rameno.

Vzhlédl, právě když z hájku vyšla Nyx a přistoupila ke Kalonovi. Doprovázel ji okřídlený nesmrtelný.

Úplně

jako

by

Kalonovi z oka vypadl, jen měl zlatá křídla, byl trochu menší a jeho rysy působily jemněji.

„To musí být Erebus,“ řekl Damien.

Kalona padl na kolena, sklonil hlavu a následovala scéna, která nás tak uchvátila, že nikdo z nás ani nemukl.

Nyx, poklekám před tebou a žádám tě

o odpuštění. Kalonův hlas se zřetelně nesl mezi říšemi. Dokonce jsem poznala, jak zranitelně a nejistě zní.

511/689

Skutečně ji žádáš o odpuštění, nebo se

zkrátka bojíš, že budeš muset věčně bloudit říší smrtelníků? zeptal se ho Erebus. Nebyla v tom žádná nenávist. Jen zvědavost. Ale stejně jsem cítila, jak se ve mně všechno

rozhořčeně bouří. Proč najednou mluví za

Nyx on?

Kalona nezvedl hlavu, zdálo se, že se nedokáže na bohyni zpříma podívat, ale mluvil

dál, tentokrát s větší sebedůvěrou. *Bohyně, přišel jsem tě pouze požádat o odpuštění, bezvýhradně přijmu jakýkoli úděl, který*

jsem na sebe přivolal vlastními chybami.

Erebus už otevíral pusu a chystal se říct

něco dalšího, ale Refaim vyskočil na nohy

a zařval na něj: „Nech ho být! S tebou přece

vůbec nemluví!“

Nezdálo se, že ho Kalona slyšel. Zato Erebus sklapl.

„Správně!“ vyhrkla Stevie Rae trochu zajíkově. „Nech Refaimova tašku na pokoji.

Prosí o odpuštění Nyx, ne tebe.“ Zatajila

512/689

jsem dech, protože Nyx obrátila krásné,

láskyplné oči od Kalony k nám. Vykročila

vpřed. Všimla jsem si, jak se Kalona zachvěl,

když mu o paži zavadila její lehoučká říza.

Bohyně před sebou máchla rukou a najednou

už nebyli tam nahoře ve vzduchu. Stáli přímo

před námi!

„Vítejte, milovaní,“ pozdravila nás Nyx.

Naše „Vítej i ty“ zaznělo kruhem, který teď zářil tak jasně, že se na něj člověk sotva mohl podívat.

Nyx popošla k Thanatos a ta se jí hluboce poklonila.

„Mezi námi není takových zdvořilostí třeba,“

promluvila

bohyně

na

svoji

velekněžku, lehce se dotkla její paže

a přiměla ji zase se narovnat. „Na to se už známe příliš dlouho.“

„Děkuji ti, bohyně,“ řekla Thanatos.

„Vedeš si zde dobře, dcero,“ pochválila ji

Nyx. „Je to obtížné kouzlo, ale tvůj úmysl je ryzí.“

513/689

„Budu se snažit ze všech sil, abych je zachovala,“ odvětila Thanatos.

Nyx se usmála. „Od své kněžky smrti nic menšího ani neočekávám.“ Pak se obrátila

k Refaimovi,

který

s pláčem

stál

nad

Kalonovým tělem. Nespouštěl oči z otce – teda z té duchovní verze, která pořád zůstávala

na kolenou. Vypadalo to, že Nykty si vlastně

ani nevšiml, a tak se natáhla přes Kalonovo

tělo, dotkla se Refaimova ramene a jemně ho

oslovila: „Tvůj žal necht’ se utiší, synu můj.“

Refaim sebou při tom doteku trhl a obrátil

k ní pohled. Výkulil oči a řekl: „Děkuji.“ Jeho pláč polevil a pak úplně ustal. Užasle na Nyx zůstal koukat.

A ona se pak otočila ke mně. Dneska měla

vlasý tak světlé, že byly bílé skoro jako

úplněk, a oči levandulové. Bylo dost těžké se

na ni zpřímá dívat. Na její kráse bylo něco

nepochopitelného.

„Zoey Redbirdová, tobě ze všech zde

přítomných smrtelníků Kalona způsobil

514/689

nejvíce bolesti. Lhal ti, sváděl tě a pokusil se tě zabít. Z pomstychtivosti, hněvu a žárlivosti zavraždil ty, již ti byli nejdražší. V tobě přebývá jiskra panny, kterou stvořily dávné vědmy a život jí vdechla velká Matka Země,

aby ho potrestaly za zločiny spáchané na

tvém lidu a uvěznily ho. Je to všechno

pravda, Zoey?“

Těžce jsem polkla. „Ano, je.“

„Pak promluv od srdce a po pravdě mi
pověz, Zoey Redbirdová, mám Kalonovi
odpustit?“

Tou otázkou mi dočista vzala řeč. *Já? Já
ho mám soudit?*

Váhala jsem, jak odpovědět, a vtom jsem
ucítila, jak mě babička bere za ruku.

„Moudře to zvaž a řekni pouze pravdu, *u-we-
tsi-a-ge-ya.*“

Podívala jsem se na Kalonu. Nyx měla
pravdu. Provedl strašné věci – nejen mně,
ale i lidem, které jsem milovala, a čerokézskému národu. Stvořil úplně nový druh

515/689

netvorů, krakouny, kteří po staletí soužili
staré a nemocné. Pohled mi sjel k Refaimovi.

On býval jedním z těch netvorů, ale láska ho
zachránila. Nyx mu odpustila, přestože on
sám k tomu jen těžko hledal sílu.

Už jsem věděla, jaká je správná odpověď
na bohyninu otázku.

„Bohyně, věřím, že jsi Kalonovi už odpustila. Jen jsi chtěla, aby byl tvého odpuštění
hoden.“

„A je, mladá kněžko? Je ho hoden? Můžeš
mu odpustit?“ Stiskla jsem babiččinu ruku.

„Na obě otázky odpovídám ano,“ pronesla
jsem s jistotou. „Zaslouží si druhou šanci.“

Kalona

Stále na kolenou, Kalona viděl, jak se Nyx
usmívá na Zoey, ale místo k ní se pak otočila
k Erebovi. „Zdá se, že čas tvé služby je
u konce, starý příteli.“

516/689

Erebův úsměv zazářil jako letní slunce.

„Trvalo mu to hezky dlouho, ale nikdy jsem

nepochyboval,

že

to

dokáže.“

Bohyně

povytáhla jedno úzké obočí. „Nikdy jsi

nepochyboval?“

„Dobrá, téměř nikdy. Škoda, že už si ho

nebudu moci dál dobírat.“

„Nikdy sis ho neměl dobírat. Měl jsi mu

pomáhat, aby našel cestu zpět k nám,“

pokárala Ereba bohyně.

„Inu, oba víme, jak paličatý umí Kalona

být.“ Erebus přistoupil ke Kalonovi, který na

bratra užasle zíral. „Pověz mi, co by se stalo, kdybych ti řekl, že po celá ta nespočetná léta jsem byl
tvým největším spojencem?“

„Nevěřil bych tomu,“ vyhrkl Kalona.

Erebus se srdečně rozesmál. „Přesně tak!

A přece jsem ode dne, kdy jsme byli stvořeni,

toužil po jediném – aby *naše* bohyně byla šťastná. S tebou, můj nezdárný bratře, bývala velmi šťastná.“

517/689

Kalona nechápavě zavrtěl hlavou. „Ale

když jsem ti nestál v cestě, stal ses jejím

chotěm!“

„Ne, Kalono. V tom ses po celé věky mýlil.

Ať se mezi tebou a Nyktou dělo cokoli, vždy

jsem

jí

byl

přítelem

a zábavným

společníkem. Jejím chotěm jsem se nikdy

nestal.“

„Nezahrávej si se mnou,“ řekl Kalona.

Nezlobil se, ale měl pocit, že mu pukne srdce,

jestli si z něj Erebus zase jen utahuje.

Jeho bratr se s povzdechem podíval na

Nyx. „Mám mluvit dál?“

„Ano, příteli,“ odpověděla. „Snad je již připraven naslouchat srdcem bratra.“

Erebus se znovu obrátil na Kalonu. „Kdo je

mým otcem?“ zeptal se.

Kalona sraštil čelo. „Slunce, kdo jiný.“

„A tvým?“

„Měsíc.“

„A jaký symbol má naše bohyně v největší

úctě? Co svítí na jejím nebi? Co ji všude

518/689

provází, věčně proměnlivé, ubývající a zase

narůstající,

co

jí

přináší

nekonečné

potěšení?“

„Měsíc.“ Kalonův hlas ochraptěl.

„Já jsem přívětivé teplo jejího jara a léta.

Tys byl stvořen, abys věčně setrval po jejím

boku, chránil ji a miloval. Stačilo, aby ses

rozhodl, že jsi její lásky hoden. A to jsi

konečně udělal. Buď požehnán, bratře.“ Erebus podal Kalonovi ruku.

Kalona ji však nepřijal. Jen na bratra zíral,

protože konečně všechno pochopil. „Od za-

čátku jsem se v tobě mýlil. Můžeš mi to

vůbec odpustit?“

„Bratře, celé věky jsem sledoval, jak trpíš.

Rád ti udělím své odpuštění.“

„Děkuji ti, Erebe.“ Kalona konečně vstal,

ale místo aby bratrovi stiskl ruku, drsně ho

objal. Když se od sebe odtáhli, Kalona se ani

nesnažil setřít si z tváří slzy. Usmál se na

bratra, jehož líce byly taktéž mokré. Potom

jeho pohled sklouzl k tomu, kdo k Erebovi

519/689

právě přistoupil, a náhle stál tváří v tvář

Nyktě. Erebus o několik kroků poodešel a on

zůstal se svou bohyní sám.

Kalona znovu padl na kolena.

„V tolika věcech jsem se mýlil,“ začal, aniž

by z Nykty spustil oči. V její blízkosti se celý chvěl. „Dal jsem přednost hněvu a žárlivosti před láskou a důvěrou. Zradil jsem tě, když

jsem umožnil Temnotě vstoupit do tvé říše.

Kvůli vlastní nejistotě jsem nenáviděl svého

bratra. Poté, co jsem padl, jsem napáchal

strašlivá zvěrstva.“ Po tvářích mu kanuly

slzy. „Nemám právo o to žádat, ale Nyx, má

bohyně, má jediná pravá lásko, odpustíš

mi?“

Nyx k němu natáhla ruku a tiše, láskyplně

řekla: „Ach, Kalono, jak mně se po tobě

stýskalo!“

Hleděl na její útlou ručku a náhle se

nemohl pohnout, nedokázal k ní ani zvednout oči. Když konečně vzhlédl, překypoval

520/689

takovým štěstím, že téměř nebyl mocen

slova.

„Ty mi odpouštíš,“ hlesl rozechvělým

hlasem.

„Ano.“

„Miluješ mě.“

„Ano, miluji tě a vždy jsem tě milovala.“

Kalona uchopil její ruku, ale zůstal klečet.

„Nyx, bohyně noci, zaslibuji se tělem, srdcem

i duší, že tě budu milovat a ochraňovat. Snažně tě prosím, přijmi můj slib.“

„Tvůj slib ráda přijímám a budu jej navěky

považovat za závazný.“ Při Nyktiných slovech

se vzduch kolem Kalony zatřpytil. Jeho

křídly se rozlila moc a jejich havraní čern se

proměnila v zářivou bělost měsíce v úplňku.

Kalona s jásavým smíchem povstal, a než

se opona onoho světa zatáhla, vzal svou bohyni do náruče a ztratil se v jejím polibku na

přivítanou.

22)

Zoey

Potom, co se zatáhla opona onoho světa,
několik dlouhých minut nikdo nic neřekl.

Všichni popotahovali, dokonce i policisté.

Mlčení nakonec prolomil detektiv Marx. Šel

k Thanatos a k ohromení všech – podle toho,

jak se velekněžka tvářila, i jí samotné – ji

sevřel v medvědíh objetí.

„I kdybych byl nesmrtelný, to, čeho jsem

byl právě svědkem, by asi byla ta nejúžasnější věc, kterou jsem v životě viděl. Děkuju,

že jste nás sem pustila,“ řekl.

Ostatních

pět

strážníků

přikyvovalo

a otíralo si oči. Thanatos se ohleduplně

a s úsměvem vymanila z jeho objetí. „Rádo se

stalo, detektive, ale toto jsem vám neu—

možnila já, nýbrž Nyx.“

522/689

„Pak vám, doufám, nebude vadit, když

někdy brzo, jen co se vyřeší ta záležitost

s Neferet,

zajdu

do

Nyktina

chrámu

a nechám pro ni na oltáři nějaký dárek. Vím,

že to zní bláznivě, ale po dnešku mi připadá,

že mám k vaší bohyni opravdu blízko.“

„Na tom není nic bláznivého. Nyx i já váš

dar

s radostí přijmeme.

Víte,

detektive

Marxi, Nyx není pouze *naše* bohyně. Patří každému, kdo ji vyhledá.“ Thanatos se rozhlédla a utkvěla pohledem na mně. „Zoey,

už můžeš zavřít kruh.“

Skoro jsem zapoměla, že pořád držím

hořící svíčku ducha. Rychle jsem obešla kruh

v opačném směru, postupně poděkovala

všem živlům a propustila je. Babička mezitím

vzala z improvizovaného lůžka v Thanatině

stanu jednu deku a ohleduplně přikryla

Kalonovo tělo.

Jakmile jsem sfoukla svíčku Stevie Rae,

kamarádka se vrhla k Refaimovi, objala ho

a přivinula ho k sobě. Ke mně vzápětí přiběhl

523/689

Stark, taky mě vzal do náruče a šeptal mi, jak

moc mě miluje.

„Nikdy tě neopustím, slibuju,“ prohlásil.

„Kašlu na Auroxe, Heatha i na toho blbečka

Erika.“ Zarazil se, jako by si teprve teď všiml, že Erik stojí jen pár metrů od nás se Shaunee. „Sorry, kámo. Nic jsem tím

nemyslel.“

Erik pokrčil rameny. „V klidu,“ odvětil. Ale

na mě ani na Starka se přitom nepodíval.

Roztomile ustaraně si prohlížel Shaunee.

Vzala jsem Starkův obličej do dlaní a řekla:

„Neboj. Nikdy nedovolím, abys ode mě

odešel.“ Pak jsem ho začala líbat, jako bychom se neviděli celou věčnost.

V tu chvíli si vítr usmyslel, že odežene

mraky, a najednou nás zalily růžové a žluté

odstíny ranních červánků.

„Jejda,“ vyhrkla jsem. „Ty, Stevie Rae

a Shaylin musíte rychle pod střechu.“

„Svítat bude až za sedm minut,“ uklidnil

mě Stark. „Ale máš pravdu.“

524/689

Neochotně jsem se od něj odtáhla a šla za

Thanatos. Myslela jsem, že jí budu muset

pomoct do stanu. Ale poprvé od chvíle, kdy

seslala kouzlo, nevypadala ani moc unaveně.

Vlastně když nepočítám kruhy pod očima,

působila docela svěže.

„Vypadáte mnohem líp,“ poznamenala

jsem.

S úsměvem přikývla. „Zdá se, že když jsem

ukázala Kalonově duši cestu domů na onen

svět, dodalo mi to velké množství energie, za

což jsem vděčná. Obávám se však, že mi

dlouho nevydrží, buďme tedy stručné – zejména proto, že svítá a naši červení upíři

i mlád'ata se musí ukrýt. Detektiv Marx

souhlasil, že převezme Kalonovo tělo do Školy

noci. Mohu se na tebe spolehnout, že dáš

postavit hranici a provedeš jeho pohřební

obřad?“

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem.

„Shaunee,“

zavolala

k nám

Thanatos

kamarádku. „Kalona mi propůjčil sílu, věřím

525/689

tedy, že se nic nestane, když se ode mne nakrátko vzdálíš, vrátíš se do Školy noci a podpoříš svým
živlem Kalonovu hranici, pokud

to tedy provedeš co nejrychleji. Uděláš to pro

mého bojovníka?“

„Bude mi ctí zapálit Kalonovu hranici,“

přisvědčila Shaunee.

Přišlo mi, že i ona vypadá líp, a v duchu

jsem Kalonovi upřímně poděkovala.

„A já budu nad otcovou hranicí bdít od úsvitu do soumraku,“ řekl Refaim a otřel si oči.

„Ale musíme si pospíšet. Za šest minut se

proměním a to znamená, že Stevie Rae hrozí

popálení.“

„V co se –“ začal detektiv Marx, ale pak se

odmlčel a zavrtěl hlavou. „Vlastně ne. To mi

vysvětlíte

potom.

Moji

muži

a já

se

postaráme o Kalonovo tělo. Vy jeZte napřed.

Sejdeme se ve škole.“

Objala

jsem

babičku.

„To,

jak

jsi

odpověděla bohyni, svědčí o tvé moudrosti,“

526/689

prohlásila, když mě pustila. „Jsem na tebe

pyšná, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“

„Sylvie, jestli si ty a ostatní ženy potřebujete odpočinout, mohu vás ujistit, že to tu

prozatím zvládnou sama,“ obrátila se na ni

Thanatos.

K babičce se zrovna připojily sestra Marie

Anděla s rabínkou Bernsteinovou a Suzanne

Grimmsovou. Celé jen zářily, jako by z nich

právě prolité slzy smyly nějaké ty roky.

„Raději zůstaneme s tebou na tomto posvátném místě,“ řekla jeptiška a ostatní

přikývly.

„Kdo

by

po

něčem

takovém

chtěl

odpočívat?“ prohlásila rabínka.

„Já tady taky zůstanu a postarám se, aby

vás nikdo neobtěžoval,“ ozval se Erik a ještě

dodal: „Jestli teda chcete.“

„Velice si tvé ochrany vážíme, Eriku,“ řekla

mu babička. „Věru ano,“ přitakala Thanatos.

Kývla na Erika a na všechny čtyři vědmy.

„Máte můj vděk. Všem vám děkuji.“ Stevie

527/689

Rae vzala Refaima za ruku a táhla ho

k dodávce, aby se nemusel dívat na to, jak

Marx a jeho muži nakládají tělo jeho táty.

Stark, Shaylin, Damien i já jsme šli za

nimi a nasedli do auta. Shaunee si vzala

Erikovo fáro.

Mlčeli jsme. Snažila jsem se přijít na to, co

bych měla říct Refaimovi. Mám mu vyjádřit

upřímnou soustrast? Nebo mu poblahopřát

k tomu, jakého měl tátu? Vzhledem k tomu,

že ani ostatní nic neříkali, odhadovala jsem,

že všichni včetně Stevie Rae taky marně

hledají slova.

Refaim nás naštěstí vysvobodil. „Jsem rád,

jak to s otcem dopadlo,“ promluvil tiše.

„Vrátil se tam, kde vždy toužil být. Dokonce

i poslední dobou, poté, co se rozhodl jít cestou Světla a zaslíbil se Thanatos, měl v sobě

osamělost, jež nepomíjela. Naopak myslím

sílila.“

První zareagovala Stevie Rae. „Já mám

dojem, že jakmile tvůj tat'ka konečně dokázal

528/689

přijmout lásku – nejdřív tvoji a potom Nyktinu – bylo to jako zavřít vrata od chlíva, když ti krávy už utekly.“

„Krávy?“ opáčil Refaim. Poznala jsem z jeho hlasu, že se usmívá.

Seděla jsem vepředu, a tak jsem se musela otočit, abych viděla, že se na ni opravdu usmívá. „Ona to myslí tak, že jakmile si uvědomil, že se bez lásky neobejde, už se neměl na co vymlouvat. Musel si přiznat, že ke štěstí Nyktinu lásku prostě potřebuje, přestože on opustil ji a ne ona jeho.“

Refaim přikývl. „Nyní je šťasten. Cítil jsem to. Tak Nyx utišila můj žal. Dala mi pocítit je-ho radost.“ S úsměvem si znovu otřel oči.

„A já vím, že jednou se s ním opět setkám.“

„Viš jistě, že nejsi nesmrtelný?“ zeptala se ho Shaylin.

„Tvoje aura je té jeho hrozně podobná.“

„Jsem si tím jistý,“ prohlásil a vzal Stevie Rae kolem ramen. „Jsem pouze chlapec, který má to štěstí, že se podobá svému otci.“

529/689

Podíval se na mě. „Zoey, udělej, oč tě

Thanatos požádala. Přichystej pro otce hranici co nejrychleji, aby ji Shaunee mohla zapálit a vrátit se k poradnímu dubu.“

„Viš, že bude problém, aby se sešla celá

škola, zvlášť jestli dneska bude tak slunečno,

jak to zatím vypadá,“ řekla jsem.

„Škola se obřadu zúčastnit nemusí. Budu

tam já. Budu nad otcem bdít.“

Přikývla jsem a prudce zamrkala, abych se nerozbulela.

Stark zajel ke škole a akorát stačil hummer

zaparkovat do garáže vedle hlavní budovy,

když Refaim rychle políbil Stevie Rae a řekl:

„Miluji tě.“ Rozhlédl se po nás ostatních

a dodal: „Opravdu to není tak zlé, jak to zní.“

Potom otevřel dveře dodávky.

Ani se nestačil dotknout nohama země. Do

uší se nám zařízl jeho výkřik, všichni kromě

Stevie Rae jsme sebou trhli. Křik se proměnil

v zakrákorání a z Refaimova oblečení vyletěl

obrovský černý krkavec. Zamával velkými

530/689

křídly, z garáže zamířil k ranní obloze a začal kroužit nad školou.

„To byla paráda,“ vydechl Stark, zamžoural

a zaclonil si oči před jitřním světlem, ale dál se snažil Refaima sledovat.

„Jo, tvrdí mi, že to zas tak moc nebolí,“

podotkla Stevie Rae a mhouřila oči stejně

jako Stark. „Nevěřím mu, ale miluju ho za to,

že se mě o tom snaží přesvědčit.“

„Hele vy, musíte dovnitř a do postele,“

ozvala jsem se a začala Starka, Stevie Rae

a Shaylin postrkovat pryč.

„Jedině když si půjdeš taky lehnout,“

protestoval Stark a pořádně u toho zívá.

„Půjdu, ale nejdřív všechno povím Afroditě

a řeknu Dariovi, ať vezme Travise a pár

dalších lidí a začnou stavět hranici pro

Kalonu. Shaunee musí zpátky k Thanatos,

než jí dojde energie.“

„Pomůžu ti,“ nabídl se Damien. „Zajdu za

Travisem

a Lenobií

a všechno

jim

povyprávím.“

531/689

„A já dohlídnu na lidi, co budou stavět

hranici,“ řekla

Shaunee. „Teda až si dojdu pro mikinu

a sluneční brýle.“

„Ale já bych mohl –“ Zarazila jsem

Starkovy námitky polibkem a pošeptala mu

do rtů: „Vyspi se, prosím, ať máš sílu a nic se ti nestane. Nejsem tak silná jako Nyx.

Nemůžu tě ztratit.“

Zaváhal, ale pak si mě přitáhl do náruče

a nechal se přemluvit.

Lynette

„Měla byste odpočívat,“ napomenula ji as—

ijská léčitelka s geometrickým tetováním.

Lynette už zjistila, že se jmenuje Margareta.

„Bolí vás něco?“

„Ne, je mi dobře. Jen nejsem zvyklá ve dne

spát,“ uklidnila ji Lynette. Stála u okna,

poodhrnula těžký černý závěs a sledovala

několik lidí, kteří na trávníku mezi školními

532/689

budovami vršili na sebe polena a prkna.

„Margareto, nevíte, co to tam staví?“

Léčitelka k ní popošla a vykoukla z okna,

ale držela se dost daleko, aby na ni nedo—

padlo jasné ranní světlo. „Vím,“ odpověděla.

„Hranici.“

„Hranici?“ Lynette se zhoupl žaludek.

„Umřel někdo?“

„Někoho zabili,“ řekla léčitelka.

„Koho?“

Margareta se na ni pátravě zadívala a pak

pokrčila rameny. „Nevidím důvod, proč bych

vám to neměla povědět. Zabili Kalonu.“

„To ona?“ Lynette se sotva zmohla na šepot. „Zabila ho Neferet?“

Margareta přikývla.

„Proboha! Měl přece být nesmrtelný.“

„Zjevně nebyl,“ konstatovala upírka.

Lynette vrávoravě došla k posteli a klesla

na ni, kolena už ji neudržela. „Ona prolomila

to kouzlo? Dostala se z Maya?“

533/689

„Ne, kouzlo stále účinkuje. Zatím. Opravdu

nechcete, abych vám dala něco na spaní?“

Lynette otupěle zavrtěla hlavou. „Ne. Je mi

dobře. Opravdu. Dobře. Jen – jen potřebuju

být chvíli sama, v klidu popřemýšlet.“ Všimla

si, že ji léčitelka bystře pozoruje, a podívala se jí do očí. „Kalona mě zachránil. Je otřesné, že zemřel.“

„I pro nás je to šok,“ řekla Margareta.

„Nechám vás tedy přemýšlet. Budu hned

vedle na chodbě. Kdybyste mě potřebovala,

zmáčkněte to červené tlačítko na posteli.“

„Ano. Děkuju, Margareto.“

Jakmile upírka odešla, Lynette začalo

šrotovat v hlavě. *Neferet se podařilo zabít nesmrtelného, i když je uvězněná v Mayu!*

A kdyby utekla, bylo by to ještě horší, o moc horší. Hned si v duchu vyčinila a opravila se.

Žádné kdyby. Až uteče. LaFontovic holka a ty druhé dvě to samy řekly: Je jen otázka času, kdy kouzlo té velekněžky přestane

fungovat. A ony pak budou mít kliku, protože

Neferet půjde nejdřív po Kalonovi a po ní.

A když je Kalona mrtvý, zbýváš jen ty.

Lynette se strachy udělalo špatně. Neferet

nezastavil nesmrtelný bojovník. Nezastaví ji

ani ochranné kouzlo. Sotva ji tedy zastaví kamenné zdi téhle školy a skupinka pubertáků

a upířích profesorů.

Jestli Lynette zůstane tam, kde teď je,

bude na straně, která prohraje, a Neferetini

ohavní hadi si ji najdou a ovládnou ji.

Ne!

Lynette

se

donutila

prodloužit

a prohloubit každý nádech i výdech. Potlačila

paniku, jako to neustále dělala v Neferetině

zajetí. *Ne!* opravila se. *Nebyla jsem Neferetina zajatkyně, ale její zaměstnankyně.*

Nejoblíbenější zaměstnankyně. Její organ-

izátorka slavností. Měla jsem pro ni cenu.

A budu ji mít zas.

Tiše, rychle šla ke skříňce, kam jí upíři

uložili oblečení. Převlékla se z nemocniční

košile do kalhot a svetru. Pantofle vyměnila

za hezké černé balerínky, které si včera obula.

A potom se po špičkách vydala chodbou.

U dveří Margaretiny kanceláře se zastavila.

Upírka k ní seděla zády, sledovala velký monitor počítače, na kterém běžely místní zprávy. Lynette se bez hlesu a s hrůzou dívala na videozáznam Kalonovy smrti, který někdo pořídil iPhonem. Nejdřív byla v záběru střešní terasa, jako by ten, co to natáčel, čekal, že se tam něco stane. Náhle se objevil nesmrtelný, mohutná křídla rozepjatá a paže vztažené, visel tam ve vzduchu čelem

k terase, jako by se chystal něco chytit. *Nebo někoho*, napadlo Lynette zničehonic, zatímco video běželo dál. Vtom zaslechla několik prasknutí, jedno za druhým, a Kalonu to

odhodilo dozadu. *Výstřely*, pomyslela si Lynette. *Neferet ho zastřelila!* Kamera sledovala Kalonův pád. Řítil se k zemi hlava nehlava a dopadl na záda – polámaný

a zkrvavený – doprostřed ulice skoro přesně tam, odkud ji nedávno odvedl.

Lynette se nemohla ani pohnout, dokud se video nepřehrál podruhé. Když ho potom

Margareta pustila ještě jednou, Lynette

přiměla nohy k pohybu. Zadržovala dech, až

dokud nedošla na konec chodby a tichounce
za sebou nezavřela dveře.

Ani pak ale neváhala. Věděla, že je ve
druhém patře budovy na kraji školního
areálu. Cestu ven znala, protože když ji sem
Kalona s detektivem vezli, byla vzhůru
a dávala dobrý pozor. Všimla si i dlouhé řady
aut,
školní
parkoviště
totiž
bylo
tak
přecpané, že lidi museli nechat svoje vozy na
ulici.

Došla do přízemí a ocitla se u vchodových
dveří. Tam se zastavila a promyslela si podrobnosti svého plánu. Jestli ji na odchodu
někdo zastaví a bude se vyptávat, řekne, že se
musí vrátit domů, protože ji potřebuje její
dospělá dcera. Ve Škole noci nikdo nadržel
537/689

lidi jako zajatce. Jestli Lynette nikdo
nepozná, může si jít, kam se jí zachce.
A co jestli ji někdo pozná a zastaví ji?

*V tom případě mě budou muset zavřít
a k tomu nemají žádný důvod. Možná jsem
ve Škole noci, ale pořád na americké půdě.*

Jsem svobodná občanka!

Ale když došla k velké železné bráně, bylo
jí už jasné, že si dělala starosti zbytečně. Nikdo ji nezastaví, nikdo se nebude na nic ptát.
U školní zdi nikdo nehlídal. Veškerá pozornost se soustředila dovnitř.

K hotelu Mayo to od Školy noci bylo asi pět
kilometrů.

Lynette šla pěšky. Chůze jí vyčistila hlavu,
takže si mohla srovnat myšlenky a plně se
zkoncentrovat na to, co pro ni bylo už přes
dvacet let nejdůležitější na světě – úspěch jejího podniku.

*Dokončím rozdělanou zakázku. Dokončím
rozdělanou zakázku. Dokončím rozdělanou
zakázku...*

538/689

Když došla k Západní páté, už měla
všechno přesně naplánované. Kráčela klidně,
nespěchala, obhlédla si zátaras a uniformované strážníky, kteří se opírali o auta,
popíjeli kávu a povídali si mezi sebou. Poblíž
byli i další civilisté. Na krku měli průkazy
a Lynette některé poznala, byli to reportéři
z místního zpravodajství. Zachovala klid a šla

dál, pohodlně vklouzla do role, kterou za
uplynulé dvě desítky let hrála nespočetněkrát.

Splynula
s pozadím.

Bylo

to

výjimečné a důležité nadání. Dávno se
poučila, že když chcete uspět jako organizátorka společenských akcí, musíte se umět
ztratit mezi dekoracemi, nepřimotávat se fo—

tografům do záběru, svést veškerou pozornost k nevěstě a žádnou k sobě.

I tentokrát se to Lynette dařilo – až do

okamžiku, kdy se před ní objevilo Mayo

a ona nenápadně proklouzla kolem posledního policejního auta. Stál u něj strážník

a zjevně se snažil uklidnit korpulentní

539/689

blondýnu, která hystericky plakala a tiskla

ruku vysokého plešatějícího muže.

„Potřebujeme vědět, jestli je naše dcera

v pořádku!“ hulákal plešoun na policistu přes

ženiny vzlyky. „Jmenuje se Kylee Jacksonová. Pracuje v Mayu jako recepční.“

„Prosím vás, pusťte nás za ní!“ naříkala

žena.

„Pane Jacksone, paní Jacksonová, dál nesmíte. Prosím, já chápu, že jste rozrušení, ale

na stanici v centru máme jednotku, která řeší

všechny dotazy rodinných příslušníků obětí.“

„Tam nám řekli houby s octem!“ zařval

pan Jackson.

„Řekli vám všechno, co –“

Lynette

zatajila

dech

a pokusila

se

proplížit kolem zaneprázdněného policisty.

„Hej vy tam, stůjte! Za ta auta nesmíte,“

křikl na ni. „Nesmí tam vůbec nikdo.“

Lynette se otočila a usmála se na něj. „Ale

samozřejmě, strážníku. Jen jsem vám chtěla

poděkovat. Odvádíte v téhle obtížné situaci

540/689

skvělou práci. Vážím si toho, co děláte, stejně jako tady manželé Jacksonovi.“

Strážník jí úsměv oplatil. Jakmile polevil

v ostražitosti a otočil se zpátky k manželům,

Lynette vyrazila vpřed jako střela. V uších jí

bušila krev tak hlasitě, že ani neslyšela, co za ní policista křičí. *Prostě běž. Běž, jako by ti šlo o život*, povzbuzovala se.

Budovy jako by kolem ní letěly a ona

utíkala, připravená na to, že ji každou vteřinou někdo srazí k zemi – nebo dokonce zastřelí. Nečekala, že se jí to podaří.

Když doběhla k zahalenému Mayu, byla z toho tak zaskočená, že ani nezaváhala. Bez ohledu na páchnoucí krvavou vrstvu, která pokrývala budovu jako kůže, se vrhla proti dveřím.

„Bohyně! Pusťte mě dovnitř! Neferet, prosím! Vracím se k vám!“ Zabušila pěstmi do kluzkého povlaku.

541/689

„Paní, okamžitě se vraťte!“ Strážník ji konečně dohonil a pokusil se ji surově popadnout za ruku.

Ze stěny vyšlehly plameny a on začal hořet.

Lynette v hrůze zírala, jak policista vrávorá pryč a ječí bolestí. Ostatní strážníci, kteří doted' vlastními těly bránili Jacksonovým, aby se rozběhli za ní, si svlékli bundy a snažili se plameny udusit.

Se zvukem podobným tomu, když z čerstvé rány strhnete náplast, se černá opona rozestoupila a dveře Maya se otevřely.

Lynette vrazila dovnitř a lapala po dechu.

„Jak ses opovážila mě opustit?“

Neferet stála na podestě mezi plesovým

sálem v přízemí a mezaninem. Na zemi

všude kolem ní se hemžili černí hadi,

pokrývali

bílou

mramorovou

dlažbu,

vypadalo to, jako by podlaha byla živá.

Soustředěně

a cílevědomě,

jak

si

to

nacvičovala po celé dvě hodiny cesty, Lynette

542/689

postoupila doprostřed sálu, poklekla a sklonila hlavu.

„Odpusťte mi, bohyně. Udělala jsem

chybu. Neměla jsem odejít, dokud byste

neřekla, že moje práce je u konce a že už mě

nepotřebujete.“

„Dovolila jsi mu, aby tě odvedl! Zradilas

mě!“

„Odpusťte mi, bohyně. Ne proto, že bych si

to zasloužila, ale proto, že vy si zasluhujete

lepší zacházení.“

„Zasluhuj si tvou věrnost!“ Neferet ji ka—

menovala slovy a snášela se ze schodů.

„Ano,“

přisvědčila

Lynette.

Hlavu

nezvedla. Pevně zavřela oči, aby neviděla

hady, kteří se kolem ní plazili.

„A máte ji. Vrátila jsem se k vám z vlastní

vůle.“

„A proč bys to dělala?“

„Vrátila jsem se, protože jsem nedokončila

svou práci a to se mi nestalo za celou dobu

543/689

existence mého podniku. Nehodlám s tím

teď začít,“ prohlásila Lynette pravdivě.

„To hned zjistíme!“

Lynette cítila, jak Neferet násilím proniká

do její mysli. Třásla se a zadržovala dech,

dokud se bohyně nestáhla. Ve spáncích jí

bušila bolest.

„Skutečně

ses

vrátila

dobrovolně.

A skutečně chceš dokončit svou práci.“

V Neferetině hlase zazněl údiv a Lynette se ulevilo aspoň natolik, že otevřela oči, ačkoli hlavu stále nechala skloněnou.

„Odpusťte mi, prosím, a dovolte mi dokončit, co jsem začala,“ řekla.

„Nemysli si, že mě obelstíš! Cítím tvou loajalitu. A též to, že se zakládá na strachu a sobectví.“

„To nepopírám, bohyně. Nikdy od chvíle, co jsem vám nabídla své služby, jsem se tím před vámi netajila.“

„Ne, potlačuješ svůj strach a své sobectví využíváš k mému prospěchu. Tak tomu

544/689

alespoň bylo, než jsi mě zradila.“ Neferet mluvila už klidněji.

„Stále tomu tak je,“ řekla Lynette. „Prošla jsem ohnivou stěnou a nespálila mě. Nemám žádné zlé úmysly.“

Poznala, že bohyně přechází tam a zpátky po sále, podle těch příšerných hadů, kteří se plazili spolu s ní a následovali ji na každém

kroku.

Konečně se Neferet zastavila, tak blízko, že Lynette viděla její bosé nohy. „Podívej se na mě,“ rozkázala. Lynette zvedla hlavu a bez uhýbání čelila bohyninu pohledu.

„Mluvíš čistou pravdu, ale pověz mi, proč bych neměla pověřit jedno ze svých dětí, aby tě ovládlo. Zůstaly by ti přece všechny tvé schopnosti, a tak bys mohla dál konat svou povinnost, ale přitom bych se nemusela obávat, že znovu utečeš. Když přihlédnu k tvému nedávnému chování, jež značně zpochybňuje tvou loajalitu, zdá se mi to jako nejlepší řešení.“

545/689

Lynette se zhluboka nadechla a potlačila paniku, která ji začínala dusit. S předstíraným klidem promluvila, ale neřekla to, co měla v úmyslu, co si celou cestu sem nacvičovala a stále opakovala, až neměla v hlavě jinou myšlenku. Místo toho vyslovila to, co bylo mlčky pohřbené pod tím, na co se tak cílevědomě soustředila. „Protože věřím, že vám na mně skutečně záleží a víte, jak moc se bojím, že mě jedno z vašich dětí

ovládne. Bohyně, můžu vám dokázat svou
věrnost, a to tak, že vám předám informace,
které jsem získala. Byla jsem ve Škole noci.

Vyslechla jsem rozhovor mezi Zoey, Afroditou a Stevie Rae. Říkaly, že ochranná bariéra
Thanatos vyčerpává. Čím více je pod tlakem,
tím rychleji se unaví, až nakonec nedokáže
kouzlo dál udržet.“ Neferetin obličej byl
náhle zcela bez výrazu. Pak se bohyně zvolna
naklonila, natáhla k Lynette ruce a vzala její tvář do dlaní.

546/689

Lynette strnula, nemohla myslet. Nemohla
se pohnout. Neferet ji zlehka políbila přímo
na rty.

„Povstaň, má nejdražší Lynette, a zaujmi
své místo po mém boku, které ti náleží a kde
zůstaneš, dokud nevyhasne tvůj příliš krátký
smrtný život. A věz, že až se tak stane, tvá
bohyně bude tvé ztráty navěky želet.“

Neferet pomohla Lynette vstát, dokonce ji
podepřela, když zavravorala.

„Kylee! Má drahá Lynette a já se půjdeme
na terasu pokochat západem slunce. Přines
nám mé oblíbené víno a něco na posilněnou.“ Neferet se zamyslela. „Dušené maso?
Myslíš, že ti vrátí sílu?“

Lynette měla pocit, že se odpoutala od posledních zbytků reality, kterou dříve znávala. Přikývla. „Ano, prosím, bohyně.“ „Slyšelas ji, Kylee! Lynette chce dušené maso! Přines jí ho. A poptej se u Tonyho, jak je daleko s mým čokoládovým dortem.

547/689

Čokoláda se výborně hodí k mému oblíbenému červenému.“

Kybotka hned letěla všechno zařídit a Neferet zavedla Lynette do svého střešního apartmá. Celou cestu k ní vlídně, tiše promlouvala.

„Má milá, říkalas, že jsi byla ve Škole noci.

Zacházeli s tebou krutě?“

„Ne, krutě ne. Ale nevěřili mi.“

„Vidělas na vlastní oči, jak Thanatos udržuje ono kouzlo?“

„Ne, viděla jsem jen starostovu dceru Afroditu a léčitelky,“ sdělila bohyni.

„Ty nemožné ženské nejsou skutečné upírské léčitelky, pouze asistentky. Vědělas, že mám mimo jiné i léčitelské nadání?“

„Ne,“ odvětila Lynette a její překvapení nebylo předstírané. „To jsem netušila.“

„Je to tak, má drahá Lynette. Ujišťuji tě, že kdyby se ti kdokoli pokusil ublížit, mohu tě

uzdravit.“

„Děkuji, bohyně.“

548/689

„Hádám, že detektiv Marx měl na tebe spoustu otázek.“ Lynette si nevšímalá mrazení, které jí přeběhlo po páteři, a řekla bohyni všechno zcela po pravdě. „Ano. Chtěl vědět, kolik lidí je ve vašem chrámu.“

„A tys mu to řekla, má milá?“

„Ano,“ odpověděla Lynette opět bez váhání. „Řekla jsem mu to. I to, že vám jsou nesmírně oddaní.“

Mračno, které začínalo kalit Neferetiny smaragdové oči, se rozplynulo. Láskyplně se na Lynette usmála. „A to jistě neslyšel rád.“

„Ano. Ani Afroditě a Kalonovi se to nelíbilo.“ Tomu se Neferet se zlomyslným potěšením zasmála.

Konečně došly na terasu. Neferet jí pokynula, aby se posadila na jednu ze dvou barových stoliček přistavených u vysokého kavárenského stolku. Na jeho desce ležela pistole, od pohledu nebezpečná věcička, jakou kolem sebe tak rádi mávají lidé ve

549/689

filmech. Lynette se otrásla. Byla sice oklahomská rodačka, ale zbraně nesnášela.

Bohyně usedla vedle ní a důvěrně se k ní

naklonila. „Víš, že jsem dnes zabila Kalonu?“

Lynette přikývla. „Ano, viděla jsem to ve

zprávách.“ Neferet se rozzářila. „On to někdo

natočil? To je báječné! Ach, to mi připomíná,

Lynette, až odsud budeme moci konečně

odejít, chci, abys mi najala ten nejlepší

filmový štáb, jaký lze za mé nesmírné bohatství

pořídit.

Potřebuji

co

nejvěrnější

videozáznam svého panování.“

„Ano, bohyně,“ odpověděla Lynette.

„Hmm, ano. Najmi někoho, aby vše na—

filmoval, ale od tebe očekávám, že materiál

sestříháš. Musí to být věrný, ale také správný

záznam. Chápeš, co tím myslím?“

„Samosebou,“ ujistila ji Lynette. Postupně

se jí vracela sebedůvěra a vklouzla zpět do

známé role. „Nedovolím, aby do konečné

verze proniklo cokoli nevkusného nebo

nehezkého.“

„Ach, když jsme u toho nevksu a nehezkých věcí. Zatímco jsi byla na své krátké dovolené, použila jsem tvůj seznam. Bohužel zjistíš, že mám o trochu méně vyznavačů než před tvým odchodem. Jistě tě ale potěší, že jsem začala s těmi, které jsi označila za nepřitažlivé a bez nadání.“

Lynette se zarazila jen na chvíličku. Pak pokývla. „Inu, bohyně, když už to bylo nutné, začala jste přesně tam, kde bych to považovala za vhodné i já.“

„Jsi tak moudrá, má drahá Lynette.“

Přispěchala k nim Kylee se stříbrným pod—nosem, na kterém byly dva velké řezy

přenádherného čokoládového dortu ozdobené křehkými bílými kvítky, lahev červeného vína a dva křišťálové poháry. Lynette

si hned všimla, že jindy tak bezvýrazná Kybotka se tváří ustaraně.

„Ach, tady jsi, Kylee. Už jsem si začínala dělat starosti, jestli jsi někde nezabloudila.

Předpokládám, že Tony pilně dusí maso pro Lynette?“

„Ano, bohyně. Ale máme potíže s vínem.“

Neferet se zamračila. Podívala se na lahev a její výraz ještě zpřísněl. „Kylee, toto není

mé oblíbené.“

„Bohyně, vaše oblíbené nám došlo,“

vyhrkla Kylee.

„Došlo? Jak se to mohlo stát?“

„Bohyně, všechno jste už vypila a my

nemůžeme zajít do vinotéky ani si ho nechat

dovézt. A Tony vám vzkazuje svou nejupřímnější omluvu, ale musí vás informovat, že

i v kuchyni docházejí zásoby.“ Kylee položila

tác na stůl a celá se třásla, zjevně čekala, že Neferet začne zuřit. Lynette se v duchu obrnila, protože čekala totéž.

Obě se však spletly. Bohyně nezačala

vyvádět, naopak promluvila zcela klidně.

„Nalij tedy mně i Lynette toto víno. Prozatím

postačí. A potom běž za Tonym a vyřiZ mu,

že jsem si jeho obtíží vědoma.“

552/689

Kylee se sice třáslы ruce, ale udělala, co jí

Neferet nakázala. Jakmile odešla, Neferet

pozvedla pohár, zakroužila jím a zahleděla se

do něj, jako by v něm mohla najít řešení ně-

jaké vesmírné záhady. Decentně k vínu

přičichla a ochutnala ho. Jen mírně se

ušklíbla.

„Je přinejlepším průměrné, ale pít se dá,“

prohlásila.

„Do toho, má milá. Ochutnej a pověz, co si
o něm myslíš.“ Lynette provedla patřičný
rituál, zakroužila vínem, přičichla k němu
a napila se. „Souhlasím s vámi, bohyně.
Nevyrovná se vašemu obvyklému, ale dá se
pít.“

„Ano, to dá,“ řekla Neferet. Hleděla kamsi
doprostřed
terasy,
kroužila
sklenkou
a popíjela.

Lynette věděla, kdy má mlčet. Odvrátila
oči od bohyně a pila. To víno bylo ve
skutečnosti moc dobré.

553/689

„Drahá Lynette, kdybych ti řekla: *Čím více
po něčem toužíme, tím více musíme
k dosažení svého cíle obětovat*, jak bys tomu rozuměla?“

Lynette pila těžké červené na lačný
žaludek, a to jí rozvázalo jazyk natolik, že bez rozmyšlení odpověděla: „To je snadné. Právě kvůli
tomu jsem teď tady. Nikdo a nic pro mě
neznamená víc než to, abych byla úspěšná
a zůstala naživu. Těmhle dvěma věcem jsem
v životě obětovala úplně všechno. A stálo to

za to.“

„Nikdo a nic...“ zopakovala po ní bohyně

zadumaně. Potom se její plné rty zvolna

prohnuly v úsměvu. „Když jsem teď vyslechla

tebe a jistého svého *spolupracovníka*, přišla jsem na to, jak mohu Thanatino kouzlo prolomit. Pust’me se tedy do toho dortu a naplánujme nejvelkolepější slavnost, jakou

kdy Tulsa viděla!“

23)

Zoey

Kalonův pohřeb byl zároveň smutný
i veselý a přímo bleskový. Travis se Shaunee
pracovali v tak dokonalé shodě, až to občas
působilo dojmem, že si vzájemně čtou
myšlenky. Darius a Aurox pro ni postavili
zástěnu, která ji chránila před sluncem,
a ona odtamtud rozdávala povely Auroxovi,
Travisovi a skupině lidí, kterou utvořili detektiv Marx s policisty, co přivezli Kalonovo
tělo, a parta chlápů, co se nějak nechali
přemluvit, aby taky šli pomoci.
Celou tu dobu na kraji zástěny přímo nad
Shaunee hřadoval velký krkavec, evidentně
Refaim. Se zřetelným zájmem nakláněl hlavu
a v tichosti na všechno dohlížel.
Bylo
už
odpoledne,
když
Shaunee
prohlásila, že polena i prkna jsou přesně, jak
555/689
mají být, a zavolala, ať přinesou Kalonovo
tělo. Přední část mar nesli detektiv Marx

s Dariem. Za nimi se po obou stranách
seřadili policisté z tulského sboru v čerstvě
vyžehlených uniformách a Aurox oblečený
celý v černém. Dokonale sladěným krokem
pomalu zamířili s marami ke hranici. Tam
jsem čekala já spolu se Shaunee, Damienem,
Lenobií a Erikem. Na poslední chvíli se
k nám připojila Afrodita, na očích kulaté,
hodně tmavé sluneční brýle od Chanela.
„Je ti líp?“ zeptala jsem se jí tiše.
„O moc ne, ale schází tady až moc pakoňů.
Někdo musí reprezentovat.“
S úsměvem jsem ji krátce objala. „Dík za
ně.“
„Nech toho. Vážně. Když mám kocovinu,
snesu jen omezené množství projevů náklon—
nosti. Stejně jako když kocovinu nemám.“
Pak všichni obrátili pozornost ke Kalonovu
tělu, které muži právě nesli přes ústřední
trávník.
Bylo
zakryté
velikánským

obdélíkem stříbrné látky. Jak se máry

blížily ke hranici, odpolední slunce jako by se rozzářilo jasněji a látka se leskla a mihotala, jako by byla z kapalné rtuti.

„To je paráda,“ žasla jsem. „Takovouhle

látku jsem ještě v životě neviděla.“

„Našel jsem ji v divadelní třídě a dal ji

Damienovi, aby z ní Kalonovi udělal rubáš,“

poznamenal Erik. „Ale vevnitř se takhle

neleskla.“

„To dělá Erebus,“ řekl Damien. „Očaroval

sluneční světlo, aby bratra uctil.“

Prudce jsem zamrkala a tolik jsem se

snažila nerozbrečet, že jsem si těch lidí vůbec nevšimla, dokud mě na ně neupozornila Shaunee.

„Hele, koukněte, jdou sem lidi!“

Ze sportovní haly vycházela dlouhá řada

sklíčených lidí v čele s Travisem.

„Měli ho rádi,“ řekla Lenobia. Když jsem

na ni tázavě pohlédla, rozvedla to. „Kalona je

fascinoval, ale zřejmě ho měli i skutečně

557/689

rádi. Trpělivě jim odpovídal na otázky

a nezlobil se na děti, když ho tahaly za peří.“

„Takže ho děti fakt oškubaly,“ zaradovala

se Afrodita.

„Škoda, že jsem to neviděla.“

„A nesmíte zapomínat, že v tom interview působil jako hrdina,“ dodala Lenobia. „To video na YouTube viděl snad každý.“

„Kalona byl hrdina,“ prohlásila pevně Shaunee. „Zachránil Refaima. Dělal, co mohl, aby zachránil babičku Redbirdovou.

Tam před Mayem zachránil většinu z nás.

Dokonce se snažil zachránit i někoho, koho vůbec neznal. Napáchal v životě strašlivé věci, ale nakonec se přidal na správnou stranu a udělal správnou věc.“

„A Nyx mu odpustila,“ připojila jsem se k její chvále.

Krkavec, který kroužil nízko nad námi, zaskřehotal, jako by se Shaunee taky souhlasil.

Potom přistál na dubu rostoucím nejbliž

558/689

hranici a usadil se na silné větvi, která se k ní natahovala.

„Zoey, pomůžu Travisovi rozestavit lidi do kruhu. Začni, až budeš připravená.“ Přikývla jsem a obrátila se k Shaunee.

„Myslím, že řeč bys měla pronést ty. Mezi ním a mnou to bylo moc komplikované.“

Začala protestovat, ale já ji nenechala.

„Nemyslím to tak, že bych vůči němu pořád

ještě něco měla. To už vlastně neplatí docela dlouho. Ale nebyla jsem zrovna jeho kamarádka. Na jeho pohřbu by měl promluvit nějaký jeho přítel, a já myslím, že vy dva jste byli přátelé.“

„Souhlasím se Zoey,“ ozvala se Afrodita.

„Já taky,“ řekl Damien.

„Ale já nevím, co mám říct,“ bránila se Shaunee.

„To víš, že ano.“ Erik ji vzal za ruku a důvěrně se na ni usmál. „Umíš vyjádřit, co cítíš. Prostě to Kalonovi ještě jednou řekni.“

559/689

Ha! Něco mezi nimi je! Upřímně jsem jim to přála.

„Tak jo, udělám to,“ svolila Shaunee.

„Budu stát za tebou s pochodní. Jen mi řekneš a já ti ji podám,“ dodala jsem ještě.

Shaunee přikývla, zvedla bradu, odhodlaně prošla kruhem lidí a stoupla si před hranici.

Už tak celkem tiché shromáždění umlklo úplně. Slyšela jsem, jak se Shaunee zhluboka nadechuje, a pak spustila:

„Kalona byl bojovníkem naší velekněžky a ochráncem Školy noci. Byl to můj přítel.

Byl otec svého syna Refaima. To všechno je

důležité – být bojovníkem, přítelem, otcem –

ale Kalona byl ještě něčím víc. Byl pradávným, který kráčel mezi námi tady na zemi, konal dobro i zlo a neustále nám připomínal, že náš svět je plný magických sil.

Kalona byl hmatatelným důkazem toho, že

tyto síly budí bázeň i úžas, děsí nás

i fascinují, jsou nádherné i strašlivé – to

560/689

všechno současně. Byl to náš superhrdina,

a dokonce i ti někdy dělají chyby. Ten náš je

dělal, ale nakonec dodržel svůj slib a obětoval se, aby nás ochránil. Když budu na Kalonu

vzpomínat, pak s úctou a láskou, vždy

s láskou.“

Pokynula mi, já k ní přistoupila a podala jí

hořící pochodeň.

„Teď radši všichni ustupte o tři velké kroky

dozadu. Zapálím Kalonovu hranici a bude to

pořádný hukot. Ale ničeho se nebojte. Mě

oheň poslouchá a já vám dávám své slovo, že

ho budu používat jen k tomu, aby chránil

a pomáhal dobru a Světlu.“ Všimla jsem si,

že si vyměnila úsměv s detektivem Marxem

a strážníky. Jakmile všichni poodstoupili

dost daleko, řekla: „Ohni, volám tě k sobě.

Zahoř

plamenem,

jaký

Kalona

uvidí

i z onoho světa!“

Přiložila pochodeň k hranici a z ní vyšlehl

plamen jak z plamenometu. Zároveň se do

hranice od západu opřel sluneční paprsek,

561/689

který Shauneein už tak parádní oheň ještě

znásobil. Všichni jsme znovu ucouvli, ale

nikdo se nelekl ani nezpanikařil. Nad námi

se Kalonův syn v krkavčí podobě truchlivě

rozkřičel. Vysoko na obloze zakroužily nějaké

černé siluety a vrhaly na hranici podivné

stíny, a jak vítr odnášel Refaimovo volání,

uvědomila jsem si, že neslyším jen jednoho

krkavce, ale stovky.

Zoey

S pomocí ohnivého živlu, a jak jsme tušili,
nejspíš taky pořádné dávky slunečního světla
hranice shořela nejrychleji ze všech, co jsem
kdy viděla. Afrodita, Damien, Erik ani já
jsme ještě neodešli, i když jsme všichni hodně zívali. Nahlas to nikdo neřekl, ale asi se
všichni cítili podobně jako já – nechtěla jsem
tam nechat Refaima samotného trčet na
stromě a srdceryvně krákorat. Stevie Rae by
si určitě přála, abychom zůstali s ním. Do

562/689

háje, stoprocentně by to chtěl i Kalona. Tak
jsme tam zůstali.

Většina lidí postupně odešla zas dovnitř,
jen pár děcek vyhrabalo někde v tělocvičně
pro bojovníky švihadla a teď s jekotem
hopsaly na chodníku.

Afrodita se na ně podívala přes černé
obroučky svých slunečních brýlí. „Nechápu,
jak
někdo
může
dobrovolně
plodit

potomstvo.“

Zašklebila jsem se, protože jedno z dětí se zrovna zasmálo tak pronikavě, až bych skoro přísahala, že jsem odněkud zaslechla Hraběnkou, jak odpovídá vytím.

„Vidím, že nastala ideální chvíle, abych se vrátila k Thanatos,“ prohlásila Shaunee.

„I když mám děti svým způsobem ráda.

Občas jsem je hlídala jedněm přátelům svých rodičů, byli tak bohatí, že měli hernu, ve které

to

vypadalo

jak

v obchoZáku

s hračkama.“

563/689

Afrodita se mírně otrásla. „Proč tě vaši tak nenáviděli?“ Přišel k nám detektiv Marx.

„Byl to hezký pohřeb. Shaunee, řekla jsi to naprosto výstižně.“

„Děkuju,“ odvětila a na vysokého detektiva se usmála.

„Poslyšte, odvezu tu sanitku zpátky ke

svatému Janovi a ostatním kolegům končí

služba. Vyzvednu si auto a na noc se vrátím

sem.“

„Neměl

byste

jet

domů

za

svými

holčičkami? Určitě se jim po vás stýská,“

řekla Shaunee.

Marx se usmál. „Moje dcery a manželka

jsou tamhle.“ Ukázal na skupinku poskak—

ujících dětí.

„Jak jinak,“ zahučela Afrodita.

Nechali jsme to bez komentáře. „Nechceš

se s námi svézt?“ zeptal se Marx Shaunee.

„Cestou na stanici tě můžu vysadit u poradního dubu.“

564/689

Erik si odkašlal. „Jestli všichni souhlasíte,

já Shaunee odvezu a zas tam chvíli zůstanu.“

Pokrčila jsem rameny. „U mě dobrý.“

„Bezva!“ vyhrkl a blýskl po Shaunee úsměvem. „A vyřiZte Auroxovi, že mě nemusí

střídat až do zítřejšího rána. Vím, že tady

mají bojovníci spoustu práce se všemi těmi

lidmi.“

„Vyřídím mu to,“ slíbila jsem. Pak se

všichni

rozešli

a se mnou

zůstala

jen

Afrodita.

„Kdy se dali dohromady?“ zeptala se mě.

„Že jo? Přesně o tom taky přemýšlím.“

„Asi potřeboval flastr, když mu Shaylin

přeběhla k lesbám.“

„Afrodito, dochází ti, že ta tvoje věta byla

plná stereotypů?“

„Jo. Nesnáším akorát básnický jazyk, proti

tomu normálnímu nic nemám,“ odtušila

a protočila oči.

Zamračila jsem se na ni a zavrtěla hlavou.

„Shaunee je úžasná osobnost – a navíc je

565/689

nádherná. Třeba o ni Erik stojí kvůli těmhle

věcem a ne jen proto, že se potřebuje zahojit,

když mu to nevyšlo se Shaylin.“

Afrodita už měla něco na jazyku, ale

spolkla to, rozmyslela se a začala znovu.

„Vlastně máš asi pravdu. Erik je jiný, než když býval ,náš‘,“ nakreslila do vzduchu uvozovky.

„Vyklubal se z něj docela slušný kluk. Ale ne abys mu vykecala, že jsem tohle řekla.“

„Nevykecám.“

„Navíc,“ nadhodila a dívala se za nimi, jak spolu jdou po chodníku, „mi připomínají

Olivii a prezidenta ze *Skandálu*. Černá holka s bílým klukem, to se mi líbí. Hezky se na to kouká. Nemluvě o tom, že to každému

typickému bílému klukovi může jedinež rozšířit obzory. Bohyně ví, že to potřebujou.“

„To je to politicky nejkorektnější, co jsem od tebe kdy slyšela.“

„Ráda posloužím, mentálko,“ řekla. „Běž a vyspi se trochu. Uvidíme se, až zajde

566/689

slunce.“ Jenomže než se stihla odvlinit, přih—

nala se k nám Kramisha, teda spíš přík—

lopýtala, protože měla na nohou kožené kozačky do půli stehů a mikinu si držela vysoko nad hlavou, aby si nerozcuchala řvavě červenou paruku. Navzdory obřím zlatým zrcad—lovkám, které měla na očích, jsem poznala, že se mračí.

„Ty kozačky jsou přes čáru,“ oznámila jí

Afroditu.

„Nerejpej. Pořádně jsem se nevyspala.“

Kramisha z velikánské kabely vytáhla list fialového papíru ze svého bloku a strčila nám ho pod nos.

„Do háje, to ne!“ Afroditu ucouvla. „To je pro Zoey.“

„Nevyváděj jako pominutá. Já tady taky nejsem jen tak z plezíru. Na, Zoey.“ Vrazila mi papír. „Fakt je to pro tebe.“ Nejradši bych zaječela a odhodila ho jako pavouka, ale snažila jsem se chovat dospěle a nevyvádět jako pominutá.

567/689

Takže jsem si ho s povzdechem vzala a přečetla básničku nahlas:

Neodvratná jako smrt

jeho oběť je

k staré magii sáhni

„Ehm, kapku s křížkem po funuse?“ oko— mentovala to Afroditu. „A to doslova, protože i já poznám, že tohle haiku je o Kalonovi.“

„T-I-CH-O.“

Kramisha

zvedla

prst

a namířila ho na ni.

Zjevně si myslela, že tím dostala Afroditu

pod kontrolu, protože se otočila ke mně.

„Mám takový hodně silný tušení, že si máš

tady od Froda už vzít ten šutr.“

„Ještě jednou mi řekneš Frodo a zmlátím

tě kartáčem.“

„Šššš!“ okřikla jsem Afroditu a obrátila se

ke Kramishe.

„Nemůžu s ním nic dělat, dokud nepřijdu

na to, jak se nestat další Neferet.“

568/689

„Neferet je mešuge. Ty ne. Jestli chceme

vyklepnout bohyni, stará magie je naše jediná šance. Tak ji koukej použít, protože nemá

cenu se bát, že z tebe bude šílená mrcha,

když z nás všech můžou brzo bejt votroci

šílený mrchy.“ Kramisha otočila hlavu a sjela

vražedným pohledem Afroditu. „A teď puď,

než tahleta udělá nějaký debilní vtip na vo—

troctví a já na ni budu muset vytáhnout Jackie Brownovou.“ Pak odklopýtala pryč.

„Kdo je Jackie Brownová?“

„Nemám páru,“ odpověděla jsem.

„Budeme se muset zeptat Shaunee.“

Povzdychla jsem si. „Spíš bychom se měly

soustředit na to, co si mám počít s tím

pitomým kamenem!“

„Chceš znát můj názor?“ Potlačila jsem

další vzdech. „Jo.“

„Nos ho. Ted’ už víš, co dokáže. Hlídej se.

A my všichni tě taky budeme hlídat – tentokrát už ne potají. Jestli začneš vyšilovat,

569/689

stádo pakoňů si na tebe došlápne. Obrazně

i doslova.“

„Vlastně doopravdy nemám na vybranou,

že ne?“

„Ted’ už ne. Neferet našla způsob jak zabít

Kalonu. Přijde i na to, jak prolomit to

ochranné kouzlo. Potom půjde po nás.

Hlavně po tobě, ale schytáme to všichni.“

„Máš pravdu. Vrat’ mi ten pitomý kámen.“

Afrodita si sáhla do výstřihu a vytáhla tenký stříbrný řetízek, tak dlouhý, že si ho

mohla sundat bez rozepnutí. Na něm se

houpal rádobý nevinný vidoucí kámen.

„Pořád mi připomíná kokosový bonbon,“

poznamenal jsem. Nechtělo se mi na něj

sahat. „To je hezký řetízek.“

„Platinový. Ne abys ho zničila, protože ho

chci zpátky. Teda bez toho kamene. Nezdržuj

a vem si ho.“ Podala mi ho, takže už jsem

neměla na vybranou. „Víš, první krok

k řešení celého toho problému se starou magií asi bude ten, že zapracuješ na svojí

570/689

sebedůvěře. Jestli nevěříš, že to dokážeš, tak

to taky sakra nedokážeš.“

„Já vím.“ Pověsila jsem si řetízek na krk

a schovala kámen pod tričko. Pak jsem

čekala, co se bude dít.

Afrodita zafrkala. „To jako fakt? Nosila jsi

ten krám celé týdny, než ti hráblo.“

„No, něco se stát mohlo!“ ohradila jsem se.

„Jo, jasně, Oklahoma mohla zvolit do

Senátu

demokratku,

mohlo

napršet

a uschnout, prasata mohly lítat a tak dál. Uklidni se. Tím, že se budeš stresovat, ničemu

nepomůžeš.“

„No jo, máš pravdu.“

„To je krása, slyšet to v jednom rozhovoru

dvakrát.“

„Moc si na to nezvykej.“ Afrodita zakoulela

očima a už se chtěla odvlítnit. Ještě jsem ji zarazila. „Hej, rozešlu hromadnou textovku.

Musíme udělat pořádný brainstorming.

Všichni se sejdeme na snídani v profesorské jídelně. Patnáct minut po úsvitu.“

571/689

„Posuň to na hodinu a patnáct minut po úsvitu a já to rozešlu za tebe.“

„Afrodito, fakticky potřebujeme plán.“

„Zoey, fakticky se potřebujeme vyspat.“

Kousla jsem se do rtu a zvážila, jak unaveně vypadá ona a jak unaveně si připadám já. „Platí,“ řekla jsem.

„Jo, a aby bylo jasno, vím, že využíváš

tuhle hrozbu konce světa jako záminku

k tomu, abys obsadila profesorskou jídelnu,

a líbí se mi to!“ Významně povytáhla obočí

a odešla.

Zavrtěla jsem hlavou, zívla a zamířila

k dívčí koleji – a pak jsem se rychle otočila,

vydala se na druhou stranu a vzala to velkým

obloukem, protože jsem si všimla, že pár těch

holčiček se švihadly si mě zkoumavě měří,

jako kdyby se chystaly vyškubat mi nějaké to

peří.

„To je teda úroveň, když Kalona vypadá

mileji než já,“ brblala jsem si pro sebe.

„Obvykle jseš milá, Zo.“

572/689

„Krucipísek, Auroxi! Nesmíš na mě

vždycky takhle vybafnout ze zálohy.“

„Já nejsem v žádné záloze, ale na hlídce,“

bránil se. „Povídala sis sama se sebou tak

hlasitě, žes neslyšela mě ani Skylara.“ Pokývl

ke školní zdi, nahoru, kde si to na tygřích

tlapách vykračoval obrovský zrzavý kocour

a dělal Auroxovi společnost. „Proč myslíš, že

Kalona byl milejší než ty?“ Ukázala jsem

přibližně tím směrem, odkud se ozývalo

holčičí chichotání. „On je nechal, aby ho tahaly za křídla.

Já jdu obrovskou oklikou, abych se jim

vyhnula.“

Aurox se usmál. „To neznamená, že nejsi

milá. Znamená to, že jsi chytrá. Z lidských

mláďat mě také bolí uši.“

Zazubila jsem se na něj. Byla jsem ráda, že

od chvíle, co jsme spolu našli Skylara, mezi

námi vládne větší pohoda.

„Lidským mláďatům, zvlášt' holčičkám, by

ses líbil. Připadal bys jim hrozně krásnej,“

poškádlila jsem ho. Ale rázem jsem si přála,
abych to mohla vzít zpátky, protože přátelská
pohoda mezi námi byla ta tam.

„Měl bych dokončit obchůzku. Bud’
požehnána, Zoey.“ Už se rozbíhal, ale já ho
popadla za zápěstí. „Hej, počkej.

Nechtěla jsem tě naštvat.“

Široká ramena mu poráženecky klesla. „Já
nejsem naštvaný. Jen už mě to unavuje.“

„Co?“ zeptala jsem se nechápavě.

„To – že nejsem, jaký se zdám být. Kdyby
ty holčičky věděly, v co se můžu proměnit,
bály by se mě.“

„Aha,“ hlesla jsem. Už mi to bylo jasné.

„Ale ony to nevědí a zrovna teď se v nic
neměníš. Proč to nezkusíš jako Refaim? Ten

si užívá každý okamžik svého *lidského* života naplno. Nenechá si ho kazit tím, že přes den musí být v
ptačí podobě.“

Evidentně jsem dala Auroxovi námět
k zamyšlení. Přinejmenším neutekl a přestal
se tvářit chladně a nepřístupně. Chvilku jsme

šli mlčky. Když mi konečně odpověděl, jeho
hlas nebyl o moc silnější než šepot.

„Rád bych takový byl, jenomže Refaim má dvě věci, které nemám a zřejmě nikdy mít nebudu.“

Když nepokračoval, pobídla jsem ho. „Jaké dvě věci?“

„Nyktino odpuštění a lásku ženy.“

Začala jsem tím, co nebyla časovaná bomba. „Proč myslíš, že ti Nyx neodpustila?“

Ptal ses jí na to?“

„Každý den,“ odpověděl. „Každý den zapálím svíčku u nohou její sochy a prosím ji o odpuštění.“

„Tak proč by sis měl myslet, že ti neodpustila? Rozhodl ses kráčet její cestou. Děláš samé dobré skutky. Dokonce jsi zachránil babičku před Neferet.“

„Ona ke mně nikdy nepromluvila.“ V hlase měl tolik smutku, že zněl jako tisíciletý stařec.

575/689

„Nepromluvila ke spoustě z nás,“ namítla jsem.

„Zde to neplatí. Nyx se tu už několikrát zjevila. Třeba právě dnes.“

„No jo, ale –“

„Bohyně ví, co jsem zač. Nechce se mnou

mít nic společného.“

„Auroxi, to určitě není pravda. Nyx
dovolila, aby do tebe vstoupila Heathova
duše a ty ses tak mohl rozhodnout stát se
něčím víc než pouhou schránkou.“

Podíval se na mě. „To neudělala pro mě.

Udělala to pro tebe.“

Nevěděla jsem, co mu na to mám říct. Už
několikrát jsem za Nyx promluvila, když
jsem zaslechla její hlas, nebo mi instinkt napověděl, že se moje myšlenky ubírají
správným směrem. Jenomže ani jedno z toho
se teď nestalo. Akorát mi bylo Auroxe líto.

„A co se týče té druhé věci – víš, proč to
nikdy nebudu mít.“

576/689

„Auroxi, mám tě ráda, ale jsem se
Starkem. Je to mezi námi moc komplikované, než aby se na tom mohlo něco
změnit.“

„Ne, Zo. Ty nemáš ráda *mě*. Máš ráda

Heatha. A proto je to moc komplikované, než aby se na tom mohlo něco změnit. Nyní dokončím
obchůzku.“ Smutně, sladce se
usmál.

„Buď požehnána.“

Až když odešel, všimla jsem si, že zmizelo
teplo, které se do té chvíle šířilo z okrouhlého kamínku, který mi spočíval mezi prsy.

„Stará magie,“ zašeptala jsem a dívala se

za Auroxem.

„On v sobě rozhodně má starou magii.“

Jak by mi to do háje mohlo pomoci?

Neměla jsem nejmenší tušení. Ale zařekla

jsem se, že na to přijdu. Vytáhla jsem telefon

a poslala Afrodité krátkou textovku: *Posli tu hromadnou txt taky Auroxovi*. Počkala jsem, až telefon napodobí wookijský řev, a přečetla 577/689

si její odpověď: *Ok. Jdi spat*. Pak jsem se vydala na kolej.

Nohy jsem měla jak z olova, když jsem se

vlekla po schodech do svého pokoje. Vevnitř

byl chládek, tma a ticho. Stark tvrdě spal.

Byla jsem ráda. Nechtěla jsem, aby se vzbudil

a cítil, jak jsem smutná a vystresovaná. Stejně mu budu o tom vidoucím kameni brzo

muset říct. A o Auroxovi se mi nechtělo mluvit už vůbec. Vyčistila jsem si zuby, opláchla

si obličej a v tichosti se přitom trápila.

Musela jsem posunout Nalu, abych si

mohla lehnout vedle Starka. Jen chvilku

bručela, potom se zatočila dokolečka na dece

u mých nohou, udělala si tam pelíšek,

stočila se kolem toho svého tlustého břicha

a spustila přádelnu. Zavřela jsem oči.

Spi už. Spi už. Spi už.

S povzdechem jsem si natřepala polštář

a odsunula se dál od Starka, abych ho tím

svým převalováním nerušila.

578/689

„Už zas si děláš starosti.“ Starkův hlas zněl rozespale. Přitáhl mě zpátky k sobě, nahmatal moje rameno a začal mi ho jemně masírovat.

„To nemusíš. Víím, že jsi hrozně utahaný,“ řekla jsem.

Odhrnul mi vlasy a dal mi pusku zezadu na krk. „Vím, že nemusím. Ale já chci.“

„Děkuju, že se o mě staráš,“ zašeptala jsem.

„Vždycky, Zoey. Vždycky,“ odvětil. A jeho dotek mě ukolébal ke spánku.

24)

Lynette

„Má drahá Lynette, vypadáš překrásně!“

Neferet ji s úsměvem obešla kolem dokola.

„Věděla jsem, že má róba ti bude slušet. Jsi mnohem štíhlejší, než jak jsi vypadala ve svých starých šatech.“

„No, v posledních dnech jsem zhubla,“

odvětila Lynette a uhladila hedvábí. Zahlédla se v Neferetině vysokém zrcadle. *Opravdu vypadám dobře, i když bych se do těch šatů nevešla,*

kdybych

nenechala

vypárat

všechny záševky v pase. „A měla jste pravdu.

Skutečně prospěje morálce, když si člověk vezme na sebe to nejlepší.“

„Ovšemže mám pravdu! Jsem bohyně!“

Neferet začala ladným tanečním krokem kroužit po místnosti. Dlouhé zlaté šaty kolem

580/689

ní vířily a pod nohy se jí nadšeně motali její hadi jako nějaká ohavná štěňata.

Do apartmá vstoupila Kylee. „Bohyně, vaši

vyznavači se shromáždili v plesovém sále

a čekají, až je poctíte svou přítomností.“

Lynette na Kybotku pochvalně kývla –

dívka to řekla přesně tak, jak ji to Lynette

pracně naučila – když vtom se Neferet

k ohromené recepci přitočila, chytila ji

a poručila: „Zatanči si se mnou valčík!“

Takhle se chová od chvíle, co vymyslela,

jak prolomí to ochranné kouzlo. Jako kdyby

byla v mánii. Neferetina rozjásaná nálada dělala Lynette starosti. Až příliš dobře věděla, že co vystoupá až úplně nahoru, musí

nutně spadnout hodně hluboko. *A až půjde*

dolů, nebude na ráně, zařekla se v duchu.

Můj pud sebezáchovy je jedna z věcí, které

se na mně Neferet líbí – sama mi to řekla.

„Lynette, přestaň myslet na sebe a dávej

pozor.“

581/689

Lynette se k Neferet okamžitě obrátila

v očekávání, že si bude muset poradit s jedním z jejích záchvatů vzteku. Ale Neferet

vůbec nebyla ve špatném rozmaru. Naposled

se s Kylee zatočila, pak si s úsměvem začala

ovívat zardělé tváře a jednoduše zopakovala,

co řekla – bez jediné známky hněvu nebo

podrážděnosti.

„Ptala jsem se, jestli jsi dohlédla na to, aby

Tony splnil mé rozkazy. Víš přece, že není

o mnoho chytřejší než hračka na klíček.“

„Ale jistě, bohyně. Ovšemže jsem ho zkon—

trolovala,“ ujistila ji Lynette. „Všechno jsem

dvakrát prověřila, než jsem za vámi přišla.

Tony splnil vaše rozkazy do písmene.

Přichystal z posledních zásob hostinu pro

vaše vyznavače a dal jim volně k dispozici

i veškeré zbylé víno a lihoviny.“

„Mým

zaměstnancům

také?“

Neferet

věnovala Kylee milý úsměv.

Lynette

přikývla.

„Ano,

i vašim

zaměstnancům.“

582/689

„Užila sis tu hostinu, Kylee?“ zeptala se

Neferet, jako by jí na odpovědi opravdu

záleželo.

„Ano, bohyně, užila.“

„Výborně!“ Neferet se radostně zasmála
a zatřepotala na Kylee rukou. „Běž napřed do
plesového sálu, Kylee. Ať kvarteto začne hrát
hudbu ze závěrečné scény baletu *Giselle*, kterou jsem vybrala.“

„Ano, bohyně.“

Jakmile osaměly, Neferet řekla: „Pojď
sem, Lynette. Pomůžeš mi s účesem, aby byl
dokonalý?“

„Velice ráda, ale musím se přiznat, že
s vlasy to moc neumím.“

„Ach, jen zkontroluj, jestli mi při tanci
nevypadl žádný z květů, které mi dozadu
vpletla stylistka. Jakkak že se jmenovala?
Byla velice šikovná.“

„Allison,“ odpověděla Lynette a zastrčila
zpět do tmavě kaštanové hřívy zbloudilou
snítku nevěstina závoje.

583/689

„Ano, to je ono – Allison. Takové hezké
jméno. Jsem ráda, že zůstala až do hostiny.“

„Já taky,“ přisvědčila Lynette. Naživu byla
už jen jedna stylistka ze čtyř, které najala na svatbu, kvůli níž se všichni původně ocitli v Mayu.
Lynette připadalo, že ten večer se
odehrál už strašně dávno.

„Je mi moc líto, že ty ses té hostiny

nemohla zúčastnit, ale bylo velice příjemné,

že jsme tu mohly společně povečeřet. Snad

nevadilo, že to dušené maso bylo tak prosté

a víno za mnoho nestálo.“

„Bylo to vynikající. Velice mi chutnalo,

dokonce i víno,“ prohlásila Lynette a žasla

nad tím, jak bezprostředně a upřímně Neferet působí. Jako by v ní někdo přepnul pro—

gram. Chovala se teď úplně jinak.

Lynette se bála doufat, že to vydrží.

„A teď už máme skoro půlnoc. Všichni

moji vyznavači mají na sobě své nejlepší šaty

a dosyta se najedli i napili. Vše je přichystáno 584/689

na dokonalý odchod ze scény,“ pokračovala

Neferet.

„To si opravdu vroucně přeju,“ řekla

Lynette. Zkusila štěstí a zeptala se: „Bohyně,

skutečně vám nemůžu s tím naším odchodem nějak pomoci?“

„Ach, má drahá Lynette, skutečně ne. Už

jsem ti přece vysvětlila, že tvou povinností je, abys na náš velkolepý odchod všechny připravila. Zbytek této velké slavnosti musí být v mé režii, jelikož vyžaduje magii, jíž

disponuje pouze bohyně.“

„Jak si přejete, bohyně – až po vás.“

Lynette udělala pukrle a Neferet se svým

hnízdem Temnoty proplula kolem ní. Ona

k nim pak poslušně nastoupila do výtahu

a snažila se nevšímat si studených hadů,

kteří se jí plazili po nohou a usilovně se drali co nejbliž k Neferet. Lynette na sebe vlastně byla pyšná. Potlačit hnus, který v ní Neferetini netvoři budili, bylo stále snazší.

585/689

A Neferet ji za to chválila. Všechno, co Neferet pochválí, je dobré.

Lynette měla strach z toho, že neví, jakým

způsobem je Neferet chce dostat ven z Maya.

Neměla tušení, co bohyně chystá. Neferet se

rozhodně chovala, jako by vůbec nepochy—

bovala o tom, že kouzlo dokáže zrušit

a odvést je odsud, a měla z toho obrovskou

radost. A stejně jako její chvála i její radost byla každopádně dobrá věc.

„Lynette, má milá, byla jsi někdy v Itálii?“

Lynette ta otázka zaskočila. Udiveně zamrkala. „Ano, byla. Navštívila jsem Řím,

Benátky, Sorrento a Capri.“

„Líbilo se ti tam?“

„Velice,“ ujistila bohyni. „Chcete, abych

pro vás naplánovala zábavní cestu?“

„Ach, uvidíme, až jak to dnes v noci

dopadne,

dobře?

Jak

vždy

říkáš,

k naplánování dokonalé akce je třeba mít čas

a prostředky.“

586/689

Lynette byla trochu zmatená, ale souhlasně

přikývla.

Přišlo jí jako dobré znamení, že ji Neferet

cituje, a tak si uhladila krásné šaty, které jí bohyně věnovala, a přičísla si vlasy. Při téhle příležitosti chtěla za každou cenu vypadat co nejlíp.

Zoey

„Takže, jelikož jsem se víceméně nedobro—

volně stala sekretářkou stáda pakoňů,

zrekapituluju teď váš ubohý pokus o vytvoření plánu,“ prohlásila Afrodita, odmlčela

se a podívala se na žlutý blok, do kterého, jak jsem si všimla, si celou dobu v podstatě jen čmárala Dariovo jméno. „Nemáme ani ň. Ani

čárku. Nic. A to si s tím tady lámeme hlavu

už několik hodin, i když teda musím říct, že

profesorská jídelna mi fakt přirostla k srdci.“

UZobla si kousíček karamelové brownie,

kterých nám šéfkuchařka asi tak před

587/689

hodinou přinesla celý talíř. „Ale jestli odsud

rychle nevypadnu, budu mít zadek velký jak

tahle čalouněná židle.“

„To není pravda,“ ohradila jsem se. „Teda

to s tvým zadkem asi jo. Ale ne to, že

nemáme ani ň. Víme, že Neferet musím zabít

pomocí staré magie. Nosím tohle,“ nadzvedla

jsem vidoucí kámen jakožto předmět doličný

A, „a zatím mi nehráblo ani jsem nevylítla

vzteky. Tudíž ho možná budu schopná použít

a neproměnit se přitom v příšeru. Teda, ještě

nevím, jak ho použít, ale aspoň něco.“

„V Auroxově přítomnosti se kámen zahřívá,“ dodal Stark a střelil po Auroxovi

otráveným pohledem.

„Ale ne vždycky,“ upřesnil Damien.

„Zoey, teď hřeje, nebo ne?“ zeptala se

Stevie Rae.

Sevřela jsem ho v dlani, abych se přesvědčila, a zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Je to jen kámen. Nehřeje. Nestudí.“

588/689

„Neferet nelze zabít,“ poznamenal Aurox.

Všichni se k němu překvapeně otočili. Seděl

trochu

stranou

a celé

ty

hodiny

nás

poslouchal, ale pořádně nic neřekl.

„Čau, blesku. To přece víme. Je nesmrtelná,“ setřela ho

Afroditu.

„Ale Zoey právě řekla, že ji musí zabít

pomocí staré magie. Damien tvrdil totéž

přibližně před hodinou. Ty sama jsi to řekla

o pětáctyřicet minut dřív. Stevie Rae tím za-

čala, jakmile jsme se posadili a —“

„Fajn, chápeme,“ přerušila jsem ho, protože jsem cítila, jak v místnosti s každou jeho větou narůstá

míra podrážděnosti. „Víme, že Neferet nejde zabít.“

„Alespoň to předpokládáme,“ podotkl Refaim. „Otec byl také nesmrtelný, a teď je mrtvý.“

Nastalo dlouhé smutné ticho, takže když

Aurox promluvil, znělo to hrozně hlasitě
a hrozně trapně.

589/689

„Domnívám se, že v tom spočívá váš

problém. Kvůli tomu, co se stalo s Kalonou,

si nekladete správné otázky. Víte, že Neferet

je nesmrtelná, a přece jste nadále přesvědčeni, že ji lze zabít, pokud Zoey bude mít

dostatečnou moc. Myslím, že právě tahle

chyba vám brání najít schůdné řešení.“ Jako

by se dostával do ráže, předklonil se na své

židli a pozorně se zadíval na Refaima. „Mně

to nikdo neobjasnil, ale zdá se, že vy všichni

odpověď znáte, a proto o tom nemusíte mluvit. Odpusť mi, že ti působím bolest, ale

můžeš mi vysvětlit, jak je možné, že tvůj otec

zemřel,

když

byl

přece

celé

věky

nesmrtelný?“

Stark vstal a položil Refaimovi ruku na rameno. „Já mu na to odpovím sám.“ Sjel Auroxe přísným pohledem. „Když Kalona zabil

Heatha, toho kluka, kterého duši máš v sobě,

Zoeyina

duše

se

roztříštila

a zůstala

uvězněná na onom světě. Šel jsem tam za ní,

abych se ji pokusil přivést zpátky. A Kalona

590/689

se tam taky vydal, protože byl v Neferetině

moci a ona mu přikázala, aby tam šel a Zoey

v návratu za každou cenu zabránil. Na onom

světě jsem s Kalonou svedl boj. On vyhrál. Já

prohrál. Zabil mě. Vložila se do toho Nyx,

protože Kalona nejednal férově. Neměl na

onom světě vůbec být. Bohyně mu tam zakázala vstoupit a on jen využil skulinu v její

formulaci.“

Viděla jsem, že Aurox z toho není moc

moudrý, a tak jsem to vysvětlila podrobněji:

„Nyx mu zakázala, aby se tam vrátil fyzicky,

ale neřekla výslovně, že na onen svět nesmí

vstoupit jeho duše. A on se tam vrátil jenom

jako duše bez těla.“

Aurox přikývl. „Rozumím.“

„A protože

otec

neuposlechl

Nyktina

příkazu, poručila mu, aby předal Starkovi

část své nesmrtelnosti,“ ujal se slova Refaim.

„A díky tomu, že Kalona ten rozkaz splnil,

jsem dneska naživu,“ uzavřel Stark.

591/689

„A on kvůli tomu zemřel,“ řekl Aurox. „Už

chápu.“

„Chápeš taky, že zrovna teď je to vcelku

citlivé téma?“ odsekla Stevie Rae, vzala Refaima za ruku a poposedla si blíž k němu.

„To samozřejmě chápu. Nechtěl jsem

nikomu způsobit bolest. Refaime, omlouvám

se ti,“ řekl Aurox.

„Přijímá se,“ odvětil Refaim. „Všichni

víme, že otec se dopustil mnoha chyb. Pouze

je právě teď těžké si je připomínat.“

„My však potřebujeme veškeré dostupné

informace,

abychom

Neferet

přemohli,

a musíme tedy přijmout fakt, že její nesmrtelnost není ničím narušená,“ shrnul to

Aurox.

„Takže na rozdíl od Kalony nemá žádnou

Achillovu patu,“ řekla jsem.

„Nemá žádné slabé místo ve fyzickém

smyslu, jaké měl Kalona nebo Achilles,“

podotkl učitelským tónem Damien.

592/689

„Ale snad najdeme v její minulosti něco, co

budeme moct použít proti ní.“

„To už jsme zkusili. Vidoucí kámen se

proměnil v zrcadlo, které jí ukázalo, jak ji

kdysi dávno zmlátil a znásilnil vlastní táta,“

řekla jsem. „A to zabralo jen proto, že když to uviděla, byla tak otřesená, že ji Aurox mohl nabrat na rohy a shodit z terasy. Podruhé už

ji tím nepřekvapíme.“

„Ale oslabilo ji to a v tu chvíli bylo možné ji přemoci – byť jen dočasně,“ ozval se Aurox.

„Tomu říkám souboj příšer,“ zabrblala

Afroditu. „Bez urážky, bejkouši, ale když se

proměníš, nejsi o nic méně odporný než

pavouci.“

Otřásla jsem se. Hlavou se mi mihla vzpomínka na to, co se skrývá pod Auroxovou

obyčejnou fasádou, a zrovna příjemná teda

nebyla.

„Mě to neuráží,“ odvětil Aurox.

„Auroxi, dokážeš ji zabít ty?“ zeptala jsem se ho.

593/689

Pomalů zavrtěl hlavou. „Tam ve střešním apartmá jsem proti ní použil veškerou svou sílu, ale ani to ji nezabilo. Potřebujeme udělat něco podobného jako my dva tam nahoře, ale musí to účinkovat dlouhodobě. Potřebujeme vězení, ze kterého nesmrtelná neunikne, ne zbraň, která ji zabije.“

„Ty bláho,“ vyjekla jsem a narovnála se.

„A-ya!“

„Co je a-ya?“ podivil se Aurox.

„Ne co, ale kdo,“ vychrlila jsem ze sebe, abych udržela krok s myšlenkami, které mi svištěly hlavou. „A-ya byla panna stvořená z hlíny, oživená –“

„Pomocí staré magie,“ dořekla za mě Afrodita.

Přikývla jsem. „Jo, pomocí staré magie.

Nalákala Kalonu do podzemí.“

„Protože pokud nejsou se zemí spříznění,

jsou nesmrtelní nejslabší právě tam,“ vyhrkl

Damien. V jeho hlase se ozývalo stejné

vzrušení jako v mém.

594/689

„Neferet se zemí nijak spřízněná není.

Krade sílu duším umírajících,“ řekla Shaylin.

„Je požíračka duší.“

„A-ya dokázala otce uvěznit, protože byla

stvořena ze staré magie velké Matky Země

a z moci živlů, kterou shromáždily vědmy

bránící svůj lid,“ pronesl Refaim. „Zůstal

v tom žaláři celá staletí.“

„Až dokud ho Neferet neosvobodila,“

dodala jsem.

„Podle mě nikdy ani upírka nebyla,“

podotkla Stevie Rae. „Je spíš čarodějnice,

megašílená, megamanipulativní a megazlá.“

„Milostivá bohyně!“ vykřikl Damien a jeho

prsty začaly létat po displeji iPadu. „Nimue

uvěznila Merlina v křišťálové jeskyni vytvořené z jeho vlastní magie! Není to jen nudný schematický motiv

nebo obehnané

podobenství. Je to naše řešení!“

„Ale do hajzlu, mluv lidsky a hlavně

vynech poezii,“ zavrčela Afroditá.

595/689

Damien se ani neobtěžoval na ni mračit.

„Merlin byl rádce krále Artuše, pamatujete?“

„Jo,“ odpověděla jsem. „Nebyl upír?“

Damien zavrtěl hlavou. „Ne, ne, ne, i když lidé si to často pletou. Artušovské legendy vznikly kolem lidského panovníka, který žil v období středověku. Romantický nádech jim dodali spisovatelé jako lord Alfred Tennyson, T. H. White a Marion Zimmer Bradleyová, kteří je volně zpracovali a různě upravili podle svého – i postavy včetně Merlina.“

„Já si to vybavuju,“ řekl Stark. „Četl jsem merlinovskou trilogii od Mary Stewartové.

Merlin v podstatě Artuše dosadí na trůn, ale pak mu nepomůže zabránit pádu Kamelotu, protože je uvězněný vlastní magií, kterou proti němu využila Nimue – učednice, do které se zamiloval. Aspoň tak nějak to myslím v těch knížkách bylo. Četl jsem je ještě jako dítě.“

596/689

„Já viděla *Meč v kameni* od Disneyho,“

připojila Stevie Rae. „Líbilo se mi to, ale na

Nimue si nevzpomínám.“

„Jednotlivé podrobnosti nejsou podstatné,“ řekl Damien.

„Klíč, který potřebujeme, je v samotném

srdci toho mýtu.“

„Uvězníme Neferet pomocí její vlastní magie,“ pronesla jsem.

„Ne *my*, Zo. Ty,“ opravil mě Aurox.

„A do háje,“ povzdychla jsem si a pořádně

si lokla coly. Vypadalo to na dlouhou noc.

Lynette

Výtah
zastavil
v mezaninu,
Neferet
vystoupila
a ladně
zamířila
po
galerii
k širokému mramorovému schodišti. Jak po
něm sestupovala na podestu, kde stál její
trůn,
přitáhla
k sobě
pozornost
všech
v plesovém sále. Lynette ji následovala pomalejším krokem a mimoděk se rozhlížela po
597/689
davu shromážděném tam dole, aby včas zabránila čemukoli nebo komukoli zkazit
slavnostní atmosféru, kterou tak pracně
nastolila.
Dlouze, spokojeně si oddechla, protože
všechno se zdálo být v rámci možností

dokonalé. *No, aspoň že zůstali naživu už jen ti nejatraktivnější.* To jí rozhodně ulehčilo situaci. Když si je tak Lynette prohlížela, musela uznat, že všichni vypadají hezky – pokud člověk moc nekoukal na to, že mají tváře

bledé úzkostí a že se nervózně shlukují do

skupinek, jako by se snažili být co nejmenší

a nejnenápadnější. Napadlo ji, že si zřejmě

připadají maličko bezpečněji díky tomu, že

nejdou moc na světlo. V hotelu docházely

svíčky, a tak Lynette přikázala Judsonovi,

aby

většinu

mnohoramenných

svíců

rozmístil kolem Neferetina trůnu, a doufala,

že bohyně si při všem tom jasě soustředěném

na ni nevšimne špatného osvětlení v sále.

598/689

Zdalo

se,

že

její

plán

vyšel.

Na

shromáždění dole dopadalo přesně tolik

světla, aby se ženám blyštěly šperky,
a všichni kromě bohyně jinak zůstávali v tlumeném pološeru.

Neferet vztáhla paže. Lynette zůstala stát
v předním rohu podesty, takže Neferet
neviděla do tváře, ale v jejím hlasu zřetelně
rozeznávala radostný tón.

„Mí věrní vyznavači, stojí před vámi
vděčná bohyně!“ Lynette zvedla ruce a naznačila potlesk. Neferetini sluhové ji okamžitě
napodobili a ostatní lidé se také přidali,
i když s menší vervou.

„Děkuji, děkuji, to je od vás tak milé!“
zvolala Neferet. Aplaus utichl a bohyně
pokračovala:

„Mnohé
jsme
společně
přetrpěli. Chci vám říci, mí první vyznavači,
že vaše bohyně navěky nezapomene, že její
pozemské panování započalo zde v Tulse,
mezi vámi.“

599/689

Lynette se rozhodla, že teď už ji žádným
potleskem přerušovat nebude, zvláště když
tak rychle vyšuměl. Nechá Neferet pronést

celý

projev

a pak

teprve

dá

signál

k závěrečným ovacím.

„Zvláštní dík bych ráda vyjádřila svému

personálu. Judsone, Kylee, můžete spolu

s ostatními

předstoupit

sem

kupředu,

prosím?“

Tohle nebylo v plánu, blesklo Lynette hlavou. Měla přece pronést k vyznavačům dost zdlouhavou děkovnou řeč, počkat, až hodiny

odbijí půlnoc... Pohlédla na velké hodiny ve zdobném artdecovém rámu u stropu vestibulu. Do té zbývá patnáct minut. O žádných projevech zvláštního uznání Neferet nic

neřekla. Krucinál! Snad nečeká, že budu mít připravené dárky, aby jim je mohla předat.

Žaludek se jí začal svírat napětím. To, že se Neferet nedrží scénáře, nevěstí nic dobrého.

Sledovala, jak zaměstnanci přicházejí ze

svých obvyklých míst v zadní části sálu.

600/689

Zkřivila tvář. Působili tak mechanicky, když

v sobě neměli ani špetku vlastní vůle!

Nechtěla vůbec pomyslet na to, co asi ti hadi

uvnitř nich provádějí s jejich skutečnou osobností, která tam někde musí pořád být.

Potlačila záchvěv odporu a pohlédla k Neferetiným kotníkům, kde se obvykle hemžilo
hnízdo těch hnusných potvor.

Nebyly tam. Poblíž bohyně nebyla po žádném hadovi ani stopa.

To je vážně divné. Třeba jim poručila, aby

se udělali neviditelnými. Ale ne, měla přece Neferet na doslech celou dobu od chvíle, kdy odešly z
apartmá. Nic těm potvorám neřekla.

„Á, moji věrní sloužící.“ Neferet se zářivě

usmívala na osmnáct ovládnutých lidí, kteří

se postavili do řady přímo pod podestou.

„V těch nažehlených stejnokrojích vám to

všem tolik sluší. Vaše bohyně z vás má

radost.“

Lynette poslouchala Neferet jen na půl

ucha, protože už se jí podařilo hady najít.

601/689

Utvořili dole kolem celého sálu černý kruh,

který se neustále mírně vlnil a otáčel.

„Chci

vyzdvihnout

a ocenit

vaši

poslušnost. Ano, ano, vím, že vás ovládly mé

děti a neměli jste jinou možnost než

poslouchat,“ promlouvala Neferet láskyplně.

„Ale přesto si toho cením.“

Lynette se zhoupl žaludek. Lidé dole nepostřehli, že jsou obklíčeni Neferetinými hady. Zatím. V sále bylo příliš špatné světlo a nikdo nespustil oči z Neferet.

„Jako projev vděčnosti vůči vám jsem se rozhodla, že vám osmnácti se dostane nejvyšší pocty. Víte, jak velice miluji své děti, že?“

Všech osmnáct mechanicky přikývlo.

„Pak jistě chápete, jak velikou lásku chovám i k vám, když každého z vás obětuji tomu dítěti, jež hostí.“ Neferetina řeč přešla v rytmičné prozpěvování.

*Osmnácti dětem svobodu ted' dám,
jezte, pijte z těch, jež obětuji vám!*

602/689

Neferetini služebníci se s křikem začali svíjet a Lynette ucítila v hrdle žluč. Jejich ústa se otevřela tak doširoka, že už to víc nešlo, a pak se malá Kylee, Judson, Tony a všichni ostatní rozprskli v změti masa a krve a objevili se obrovitánští hadi, kteří je požírali zevnitř.

Všichni v sále se rozječeli. Neferet jako by si toho vůbec nevšimla. Vztáhla paže, a jak její služebníci jeden po druhém umírali,

chvěla se rozkoší. Lynettin otřesený pohled
upoutal pohyb podél stěn. Po zdech se
spouštěla opona pulzující černoty a blížila se
k hadímu kruhu na podlaze.

*To je ta clona, kterou Neferet stvořila
z obětí na terase. Lynettiny myšlenky
v panice uháněly šílenou rychlostí, ale její
tělo se odmítalo pohnout. Nějak ty netvory
přivolala zpátky dovnitř.*

Neferet dál vztahovala paže a její hlas se
znásobil děsivou mocí, až se její slova burá-
civě rozléhala sálem a přehlušila chaos

603/689

a paniku dole. Začala prozpěvovat další
zaklínadlo.

Nastal čas

na váš hodokvas.

Smrt mi dává moc,

nasyťte mě pro půlnoc.

Konejte po libosti,

mí vyznavači vás pohostí.

Krmte se! Jezte víc a víc!

Dnes v noci nebude vám scházet nic!

Pak doširoka rozpřáhla paže. Ty strašlivé

zrůdy, kterým říkala děti, se jako živá smyčka
stáhly kolem ječících, zmateně pobíhajících
lidí a do jednoho je zmasakrovali.
Neferet se obrátila k Lynette. Vzlínaly z ní
vlny energie. Její kůže se zachvívala
a pulzovala, jako by se pod ní něco měnilo
a rostlo. Oči jí hořely jednolitým smaragdovým svitem.

Lynette se přitiskla ke zdi, oněmělá
hrůzou.

604/689

„Á, má drahá Lynette. Vskutku jsem si
nechala to nejlepší na konec.“

„Prosím! Nepouštějte ke mně ty hady,
nechci, aby mě ovládli!“ vylétlo Lynette z úst.

Neferet se zatvářila šokovaně. „Ovšem že
nedovolím žádnému ze svých dětí, aby tě
ovládlo. Z toho máš přece největší strach.

Vím to. Věděla jsem to od samého začátku.“

Bohyně se k ní pomalu blížila, krok za
krokem,
až
se
ocitla
nadosah

a pa—

voukovitými prsty pohladila Lynette po tváři.

„Vrátila ses ke mně. Za to tě odměním. Ty

se obětuješ přímo mně samé. Už nikdy nebudeš mít z ničeho strach. Nebudeš už muset

bojovat, aby ses povznesla nad to, co ti

v minulosti ublížilo. A já na tebe, má drahá,

budu navěky věků vzpomínat.“

Lynette ucítila, jak jí něco přejelo po krku.

Nebolelo to. Bylo to kupodivu příjemné

a utišilo to její předrážděné nervy. Pak si

uvědomila, že jí po těle stéká něco teplého

a vlhkého a vsakuje se do krásných šatů,

605/689

které jí Neferet darovala. Nohy jí vypověděly

službu a byla by se zhroutila, ale bohyně ji

nenechala spadnout. Vzala Lynette do

náruče, začala z ní pít, a zatímco svět černal, Lynette mlčky ronila krvavé slzy.

Neferet

Poté, co Lynette vysála do poslední kapky
krve, Neferet nepohodila její tělo na zem.
Místo toho ji opatrně donesla k trůnu,
posadila ji na něj, pěkně naaranžovala její
bezzvládné končetiny a upravila jí šaty, aby
každý při pohledu na ni poznal, že bohyně si
její oběti váží.

„Bude se mi po tobě stýskat, má drahá,“
promluvila k mrtvole, odhrnula jí vlasy
z tváře a s úctou ji políbila na čelo. „Jako
první jsi pochopila, že přede mnou není
úniku. Tolik dalších to postupně pochopí
také, ale ty budeš jednou provždy má první
a nejmilejší.“ Naposledy ještě pohladila

606/689

Lynette po tváři a potom sestoupila po
mramorových schodech do plesového sálu.
Na černobílé šachovnicové dlažbě se
povalovaly kusy rozervaných těl, ale jinak
dobře udržovanou podlahu nepošpinila
téměř žádná krev. Její děti odvedly vynikající práci, a nebylo divu. Ty, které tak
neohroženě
zajišťovaly

jejímu

chrámu

ochranu, už nic nejedly celé dny, chuděrky.

A přece setrvaly tam, kde jim určila – ostražitě, připravené k obraně, milující.

Ony to pro mě udělají. Tím jsem si jistá.

Mé děti mě milují tak jako já je.

Neferet se zastavila ve vestibulu před

širokými mosaznými dveřmi se skleněnou

výplní, přímo pod krásnými hodinami, které

byly tak umně připevněné ke stropu.

„Děti, pojd'te ke mně,“ zavolala. Přihnaly

se k ní, nacucané, tepající mocí načerpanou

z hostiny

zaplnily

vestibul

a dychtivě

očekávaly její další rozkaz. Neferet poklekla,

otevřela jim náruč, hladila je po důvěrně

607/689

známé, milované kůži a žasla nad jejich silou

– nad tím, že se skutečně staly jejími dětmi.

„Vím, jak prolomit Thanatino kouzlo a os—

vobodit nás,“ oslovila je. Bezoké tváře se k ní obrátily, obklopila ji svíjející se těla. „Ale sama to nedokážu. Musíte své bohyni, své

matce pomoci. Lynette se vyjádřila zcela jasně, ta babizna Thanatos nemá dost síly, aby

kouzlo udržela, dokonce i ona sama je přesvědčena, že nakonec selže. Jak víte,
miláckové moji, nejsem trpělivá bohyně.

A nač bychom měli čekat?“ Laskavě hladila

děti, které měla nejblíž po ruce, a vysvětlovala dál. „Nemusíme přece čekat vůbec.

Nechala jsem se inspirovat slovy bílého býka

a znám odpověď. Řekl: *V průběhu věků jsem*

se naučil, že čím více po něčem toužíme, tím více musíme k dosažení svého cíle obětovat.

Nikdy jsem po ničem netoužila víc než os—

vobodit se z tohoto žaláře, abych mohla vládnout říši smrtelníků jakožto bohyně Temnoty, jednou
provždy mít svůj osud zcela ve

608/689

svých rukou. A nic mi není dražší než vy, mé

věrné děti.“

Vstala. „Vyslechněte tedy nikoli rozkaz,

nýbrž *prosbu*. Zachráníte mě? Prolomíte to kouzlo a osvobodíte mě? Odpovíte-li kladně, ne všechny
se dožijete rána, ale ty, které ano, mne doprovodí nejprve do proradné Školy noci, kde budeme
hodovat na mlád'atech, up-

írech i lidech, a posléze se mnou ovládnou

celou říši smrtelníků! Vězte:

Na svou nesmrtelnost vám slovo dám,

že vás po mém boku věčně ponechám.

Vzduch kolem Neferet zavířil silou jejího

slibu. Její děti se přestaly svíjet. V nehyb—

nosti naslouchaly – vyčkávaly – a Neferet

naplnila radost.

Prudce se otočila čelem ke dveřím.

„Otevřete je!“ vykřikla.

Její děti spěchaly rozkaz splnit a podržely

široké dvojité dveře hotelu dokořán, takže

Neferet hleděla ven do tiché temné noci.

609/689

Promluvila a moc v ní začala narůstat,

zesilovala její hlas, rozvířila jí vlasy, klouzala jí pod kůží a vysílala do prostoru kolem ní vlny temné magie.

Velím vám

ó děti mé

mou krví buďte

žeňte se

věrnost mi zachovejte.

Velím vám

ó děti mé

mým mečem buďte

bijte se

k novému řádu se mnou spějte.

Velím vám

ó děti mé

mým žitím buďte

derte se

co právem mi patří, provždy mi dejte!

Rozpřáhla ruce a její děti vyrazily kupředu

jako temné blesky. Ohnivá stěna vzplála

a pohltila první útok. Když její děti umíraly,
Neferet kvílela zármutkem. Jejich smrt však
ostatní nezastavila. Hrnuly se vpřed, vrhaly
se proti plamenům. Kdekoli jedno shořelo,
nahradilo ho další, a přestože se po Neferetiných tvářích řinuly potoky slz, její
hněvivý, žalostiplný křik se proměnil ve
vítězný jásot, když plameny začaly pomalu,
neodvratně slábnout, až nakonec ohnivá
stěna zasyčela, jako když svíci obklopí led,
a definitivně uhasla.

Shaunee

„Těžko na to přestat myslet, co?“ nadhodila Shaunee, když mezi ní a Erikem znovu zavládlo ticho a oba se zadívali na místo, které babička Redbirdová a ostatní ženy pokryly šalvějí a levandulí – na místo, kde zemřel Kalona.

„Bylo to úžasné. Vím, že Zoey a vy všichni jste Nyx viděli už mockrát, ale mně z toho pořád ještě jde hlava kolem.“

„Hele, já tě naprosto chápu. Jo, neviděla jsem Nyx prvně, ale to neznamená, že jsem na to nějak zvyklá. Na to si asi nezvyknu nikdy.“

„Kalona a Erebus – páni!“

Souhlasně přikývla. Měla hroznou radost, že na Erika to, co viděl, tolik zapůsobilo.

612/689

Kradmo si ho prohlížela. Změnil se, a jí se ta změna líbila.

„Děkuju, že tady se mnou sedíš,“ řekla, podívala se na čtyři lidské ženy schoulené ve spacácích a pak do stanu na Thanatos, která se nedlouho po jejich odjezdu znovu ponořila do mlčenlivé meditace. „Bylo by mi tady

samotné smutno.“

„Jsem tady rád,“ odvětil Erik. „Je mi s tebou dobře a –“ Na Shaunee zaútočily vlny

horka a bolesti, se srdceryvným výkřikem se

zlomila v pase. *Použij mě – projdi mnou*

– *dejme společně kouzlu sílu*, opakovala si v duchu pořád dokola, kolébala se a snažila se dostat ten nával žáru, chaosu a bolesti pod

kontrolu.

„To bude dobré. Víím, že to dokážeš. Jen se

soustřeZ a dýchej. Zkus se uvolnit jako

předtím,“ povzbuzoval ji Erik.

„Ne!“ vymáčkla ze sebe. „Jiné – než –

předtím! Zlé.“

613/689

Zasténala a svalila se na bok. „Ne –

nezvládnou.“

„Shaunee, poslouchej mě!“ Erik už nemluvil klidně. „Ty to dokážeš. Oheň je tvůj živel.

Mysli na to. SoustřeZ se na to.“

Shaunee zaplavila bolest. Jako by ji spa—

lovali zevnitř. Tohle bylo nad její síly. Už

neměla z čeho brát. Najednou jí došlo, že

skončí jako Kleopatra, pohltí ji její vlastní

živel. Pak to náhle ustalo stejně nečekaně,

jako to začalo. Ležela Erikovi na klíně a lapala po dechu. Objímal ji, třesoucí se rukou jí

odhrnoval vlasy ze zpoceného čela a mumlal:

„To zvládneš... to zvládneš...“

Vedle něj klečely babička Redbirdová

a sestra Marie Anděla, každá ji držela za jednu ruku.

„Holčičko zlatá, jsi tu s námi?“ zeptala se jí

babička Redbirdová.

„J-jo,“ vypravila ze sebe Shaunee. „Je to —

je to pryč. Nevím, co to bylo, ale už to

přestalo.“

614/689

„Shaunee!“ Před stanem stála Thanatos.

Obličej měla bílý jako křída. Z očí jí kanuly

krvavé slzy. „Neferet prolomila kouzlo. Varuj

Zoey.“ Potom velekněžka klesla na zem.

Shaunee se překotně vyhrabala na nohy

a rozběhla se k ní, spolu s ostatními. Ale než

se k ní dostali, ze země před velekněžčiným

tělem se začal zvedat kouřový opar.

Převaloval se jako vroucí voda, dokud se nez—

formoval do podoby ženské postavy. Ta žena

byla krásná a éterická, ale budila strach.

Natáhla

ruku.

Thanatos

otevřela

oči

a s blaženým úsměvem nabízenou ruku

přijala.

Konečně je řada na mně, abych se chopila

tvé ruky, řekla. Poj? se mnou tam, kde již nebudeš připoutána k tomuto světu. Zbavuji tě břemene, jež jsi kvůli mně tak dlouho

a tak zdárně nesla. Pro tebe, má milovaná

dcero, pozemské strasti již konečně, konečně pominuly.

615/689

Thanatos se stále s úsměvem nechala obej—

mout, obě ženy se pak proměnily v kouř a ten

zas v mlhu, která zvolna klesala, až se vsákla

do země.

Sestra Marie Anděla se s nábožnou úctou

pokřičovala. Shaunee zaslechla, že začíná

odříkávat růženec.

„To byla Smrt,“ vydechl Erik. „Odnesla si

Thanatos – se vším všudy!“

Shaunee se podívala na místo, kde předtím

spočívalo velekněžčino tělo. Erik měl pravdu.

Na zemi tam ležely její šaty, ale byly prázdné.

„Varuj Zoey!“ Babička Redbirdová ji

chytila za ramena a zatřásla s ní. „Hned!“

Shaunee se vzpamatovala a zadívala se

babičce do ustaraných očí. „Hned. My Neferet zastavíme. Nějak to uděláme.“ Popadla

Erika za ruku. „Odvez mě do školy, rychle!“

„Budeme se za vás modlit,“ řekla rabínka

Bernsteinová. Všechny ženy poklekly kolem
poradního dubu.

616/689

„Buďte všichni požehnáni!“ zavolala za
nimi ještě babička Redbirdová.

Zoey

„Dobrá, takže všichni víte, co máte dělat,“

řekl Damien, když jsme vstali, začali se pro—

tahovat a konečně se chystali odejít z jídelny.

„Jo, Shaylin a já půjdeme za Kramishou

a Lenobií. Zkombinujeme naše věštecké su—

perschopnosti s tím, co Lenobia ví o Neferetině minulosti, a zjistíme, jestli má ta

megeera nějakou Achillovu patu. Ale já si nejdřív zacvičím,“ prohlásila Afrodita a následně zhltna další brownie.

„Zacvičíš si *potom*,“ opravila jsem ji.

„Tohle je důležitější než tvůj zadek.“

Afrodita mi věnovala pohled, který zřetelně vyjadřoval její názor, že *nic* není

důležitější než její zadek. Naštěstí měla

plnou pusu, a tím pádem nemohla mluvit.

617/689

„Já poprosím paní P, jestli by se mnou

nezašla do mediálního centra prozkoumat

staré mýty a pověsti. Snad v nich najdeme

něco, co nám pomůže,“ řekl Damien.

„Já s Auroxem a Refaimem vystřídáme

Daria, detektiva Marxe a ty kluky, které za—

pojili do hlídkování u zdi,“ konstatoval Stark.

„A probereme společně otcovu minulost,“

dodal Refaim.

„Nelíbí se mi, že to musíš dělat,“ zamumlala Stevie Rae.

„On by to tak chtěl. Udělal by vše pro to,

abychom Neferet zastavili,“ řekl Refaim.

„A já půjdu se Stevie Rae zavolat po Skypu

Sgiach. Zas.“

Sáhla jsem po Afroditině žlutém bloku,

který mi půjčila.

„Mám tady pro ni všechny ty otázky, které

jsme společně vymysleli.“

„Výborně,“ pochválil mě Damien a já si

nikoli poprvé pomyslela, že jednou z něj

bude fakt skvělý profesor.

618/689

„Je pár minut po půlnoci,“ pokračovala

jsem. „Tak se sejdem kolem půl páté znovu

tady, abychom probrali, na co jsme přišli,

a dali si před svítáním večeři.“

„Fajn, uvidíme se za pár –“ začal Stark

a sklonil se ke mně, aby mi dal na rozloučenou pusu, když vtom do jídelny vrazila Nicole

a za ní Shaunee s Erikem.

„Thanatos je mrtvá – kouzlo prolomené –

Neferet je venku!“ vypravila ze sebe zadýchaně Shaunee.

„Co se stalo? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem

se jí a Stark s Erikem jí pomohli k židli.

„To bude dobrý. A vím jen to, že na tu

stěnu

zaútočilo naráz

hodně

nějakých

velkých, zlých věcí. Oheň na ně nestačil. Bylo

to tak silné, že to zabilo Thanatos.“ Shaunee

se zhluboka napila vína, které jí přinesla

Afroditu.

„Málem to zabilo i Shaunee,“ doplnil Erik.

Do místnosti vběhli Marx a Darius. „Jde

o Neferet. Je venku a míří sem,“ křikl Darius.

619/689

„Hlásí

se

mi

hlídky

od

zátarasů.

Odrovnává jednu po druhé,“ řekl Marx.

Rozhostil se ve mně naprostý klid. Myšlenky jsem měla jasné a dokonale soustředěné.

„Damienne, Shaunee, Shaylin, Stevie Rae –

pojd'te se mnou.“

„Beze mě nikam nepůjdeš,“ ozval se Stark.

„A proč sakra nemůžeme všichni zůstat tady?

Chrání nás aspoň zdi.“

„Proti Neferet nám žádná zeď nepomůže.

Dostane se přes ni raz dva. Všechny zabije

a začne tou spoustou lidí, kteří tady vyhledali útočiště,“ obrátila jsem se k němu.

„Ne, tady nezůstaneme. Ale máš pravdu,

půjdeš se mnou. A taky ty, Refaime, a ty,

Auroxi.“

„Jestli si myslíš, že já tady zůstanu, tak se

šeredně pleteš,“ houkla na mě Afrodita.

„Musíš. Jestli ji nezadržíme, musíš odsud

spolu s Dariem a Marxem všechny dostat.

Utečte do kláštera benediktinek. Schovejte se

do tunelů. Tam nebude mít takovou moc.

620/689

Zavolejte nejvyšší radě. A Sgiach. Do háje,

obvolejte *všechny Školy noci na světě*. Jestli Neferet nezastavíme, nebude to už jen problém Tulsy. V průšvihu bude celý svět,“

odvětila jsem, šla k Afroditě a objala ji. Ona

mě taky. „Modli se k Nyktě, ať nám pomůže

najít způsob, jak Neferet zastavit,“ pošeptala

jsem jí.

Dala mi ruce na ramena a zadívala se mi

do očí. Pevným, zvukným hlasem pronesla:

„Budu se modlit, ať jsi přesně tak chytrá

a silná, jak jsem si o tobě myslela od prvního dne, kdy jsem tě potkala. Dokážeš ji zastavit.

Vím, že ano. Jenom si věř.“

„A nám,“ dodala Stevie Rae. Spolu s ostatními z mého kruhu stála u dveří. „Věř nám všem, Červenko. My tě nezklameme.“

„Tak jdeme,“ řekla jsem. „Tentokrát ji zastavíme už nadobro.“

„Kam pojedeme?“ zeptal se Stark.

„Do Woodwardova parku.“ Otočila jsem se k Marxovi.

621/689

„Vyhleďte rádiem, že se vaši lidi mají stáhnout. A ať na sebe na ústupu volají, že Zoey a její upíři vyvolávají v parku kruh a chystají tam na ni past.“

„Půjde rovnou po tobě,“ odtušil Marx.

„Takový je plán,“ přisvědčila jsem.

„Buďte požehnáni,“ popřál nám Darius.

„Rozcházíme se, ale brzy se *stoprocentně* opět šťastně sejdeme,“ rozloučila jsem se.

Pak jsme to vzali sprintem na parkoviště a naskákali do hummeru.

Cesta do Woodwardova parku zabrala jen několik minut. „ZajeZ až tam k té skále na kraji směrem k centru.“ Jak jsem Starka nav—
igovala, najednou se mi rozbřesklo. *Ty bláho! To by mohlo být ono!*

„Není to tam, jak jsi myslela, že jsi zabila ty chlapy?“ zeptal se Stark.

„Jo! ZajeZ tam, honem!“

Stark to vzal přes chodník, dupl na brzdu

a smykem zastavil pod zčernalým dubem.

Všichni jsme vyskákali z auta.

622/689

„Fajn, lidi, poslouchejte,“ spustila jsem.

„Mám plán – nic velkolepého, ale aspoň

něco. Dole pod tou skálou je jeskyňka, Neferet se v ní schovávala, než zabila ty dva

chlapy, o kterých jsem si myslela, že jsem je

zabila já.“

„Vyvoláme kolem kruh?“ zeptala se Stevie

Rae.

„Ne. Já si stoupnu tam nahoru nad to kamenné schodiště, přímo tamhle.“ Ukázala

jsem tam. V parku svítila jen jedna lampa –

požár způsobený bleskem tu všechno pořádně zřídil. Ale i ta osamocená lampa nám

stačila, abychom viděli kamennou pěšinu

vinoucí se mezi ohořelými rododendro—

novými keři a ústící do širokého, hrubě

vytesaného schodiště, po němž se dalo

sestoupit na úroveň ulice a k jeskyňce.

„Sever je tam.“ Stevie Rae ukázala před

sebe.

„Vy ostatní si dokážete svoje místa odvod—

it?“ Vzduch, oheň i voda přikývli. „Fajn, tak

623/689

tam běžte. Přivolejte svoje živly. Kruh zatím

ještě nevyvolám, dokud Neferet nepřijde

dost blízko, aby se do něj chytila.“

„Myslíš to tak, že se má chytit do té

jeskyně,“ ozval se Aurox.

Přikývla jsem.

„Do naší křišťálové jeskyně,“ podotkl

Damien.

„Jak ji ale udržíme vevnitř, až ji tam

dostaneme?“ zeptala se Stevie Rae.

„Pomocí staré magie,“ odpověděla jsem

s daleko větší sebejistotou, než jakou jsem

doopravdy cítila.

„Jak ji chceš dostat až do jeskyně?“ zeptal

se Stark a bystře si mě prohlížel.

„No, její Achillova pata bude stát nahoře

nad těmi schody a vést drzé řeči tak dlouho,

až se ona naštvě a přijde blíž,“ řekla jsem.

„Ty

jsi

Neferetina

Achillova

pata,“

pochopil Damien.

„Jo,“ přisvědčila jsem. „Jde po mně od chvíle, co mě označili. Půjde po mně dál.“

624/689

„Nelíbí se mi, že ze sebe děláš návnadu,“ namítl Stark.

„Tak mě chraň, dokud ji nedostanu dost blízko na to, abych kolem ní mohla vyvolat kruh.“

„Jestli po tobě půjde, bude nejdřív muset projít přese mě,“ prohlásil.

„A přese mě,“ připojil se Aurox.

„Děkuju,“ řekla jsem jim. „Oběma vám věřím.“ Otočila jsem se ke Stevie Rae a Refaimovi. „Refaimo, ty pohlídej Stevie Rae. Chceme Neferet uvěznit pod zemí – a to znamená, že živel ovládaný Stevie Rae bude naprosto klíčový.“ Přikývl. „Se mnou je vždy v bezpečí.“

„Damiene, Shaunee, Shaylin, ať vás vaše živly zamaskují, dokud vám nedám znamení, že je můžete přivolat do kruhu. Vy tři budete nejmiň chránění.“

Damien vzal Shaunee i Shaylin za ruku.

„Rozumíme.“

A nezklameme tě.“

625/689

Přistoupila jsem k Shaunee a chytila ji za ruku. Stevie Rae mě vzala za tu, co jsem měla volnou, a uzavřela kruh.

„Mám vás ráda. Všechny. Bez ohledu na to, co se se mnou bude dít, jakmile by náš kruh selhal,

zdrhejte

odsud.

Schovejte

se

v tunelech pod nádražím. Stevie Rae, ty je tam odvedeš. Využijte zemi a zabarikádujte se tam, dokud nebudete zase v plné síle.“

„Bez tebe nikam –“ vyhrkla Stevie Rae.

„Ne!“ utnula jsem ji hlasem prostoupeným

takovou mocí, že sebou všichni čtyři překvapeně trhli. „Musíte mě poslechnout. Jestli

kruh selže, dopadnu jako Thanatos. Je to

můj kruh, moje kouzlo. Zabije mě to.“ Věděla

jsem, že říkám pravdu. Pohlédla jsem na

Auroxe. „Jestli umřu, budeš je chránit.“

Aurox jen mlčky přikývl.

Pak se mé oči setkaly se Starkovými.

„Jestli zůstaneš naživu, pomoz Auroxovi

dostat je do bezpečí.“

626/689

„To udělám, má velekněžko, má královno,

a pak půjdu za tebou na onen svět,“ odvětil

a důstojně se mi uklonil.

„Ted' už aspoň budeš vědět, kde mě najdeš.“ Usmála jsem se na něj. „U vchodu, pod

uzlovým stromem. Počkám tam na tebe.“

V dálce zazněl pronikavý jekot.

„Neferet už jde,“ řekla jsem. „Jsem váš

střed. Utvořte kolem mě kruh, ale skryjte se!

Ted'! A buďte všichni požehnáni.“ Rozběhli

se na sever, na jih, na východ a na západ a já

zůstala sama s Auroxem a Starkem. Vytáhla

jsem zpod trička vidoucí kámen a přetáhla si

tenký platinový řetízek přes hlavu. Pevně

jsem ho sevřela v dlani a podívala se na

kluky.

„Jestli mě ta věc začne nějak měnit, zabijte

mě dřív, než skončím jako ona.“

„Stane se, jak velíš,“ odpověděl Aurox.

Stark zbledl, ale přikývl. „Nedovolím, aby

se z tebe stal netvor.“

627/689

„Děkuju,“ řekla jsem. „A teď tu mrchu zastavíme, než ublíží někomu dalšímu, koho máme rádi.“

Oba mě rychle následovali po kamenné
pěšině. Zmocnil se mě pocit déjà vu.

Opravdu jsem po téhle cestičce teprve před
pár dny dusala, naštvaná na celý svět?

Připadalo mi to jako před sto lety, jako bych
byla někdo úplně jiný.

Jsem jiná. To, co se tu stalo, mě změnilo.

Přinutilo mě to dospět, uvědomila jsem si.

Došla

jsem

až

k širokému

schodišti

a zůstala tam stát. Ukázala jsem dolů pod

skálu. „Tamhle, vidíte? Tam v tom výklenku

mezi těmi balvany. Tam ji uvězníme.“

Zaslechli jsme další zaječení, tentokrát blíž
parku.

„Půjdu tam.“ Aurox ukázal dolů. „Schovám

se mezi kameny u paty schodiště. Starka

bude Neferet čekat. Mě hledat nebude.“

Podíval se na Starka. „Proměním se. Jestli

nad sebou ztratím vládu a zaútočím na

628/689

někoho z vás, udělej, co musíš, ale hlavně mě zastav.“

„Auroxi, ty neztratíš vládu.“ Do mysli se mi vkradl šepot a já tlumočila jeho slova.

Neznělo to vůbec ani jako můj hlas – tenhle byl starší, moudřejší, silnější a prodchnutý ohromnou láskou. „Tvůj býk se změnil. Není již stvořením Temnoty. Tvá stará magie nyní náleží Světlů.“

„Kdo jsi? Odkud to víš?“

Šepot se vytratil a já už svým vlastním hlasem řekla: „No, jsem kněžka tvojí bohyně. Občas ke mně mluví. Teď promluvila i k tobě.“

„Jestli je to pravda, pak to všechno stálo za to,“ prohlásil.

„V tom případě stálo, protože naše bohyně nikdy nelže,“ konstatovala jsem.

Stark natáhl k Auroxovi ruku. „Hodně štěstí. Jsem nakonec rád, že jsi tady s námi. Je správné, že mi pomáháš chránit Zoey.“

629/689

Aurox mu sevřel předloktí. „Až bude tohle za námi, rád bych si s tebou dal pivko. Nebo třeba šest.“ Stark se zazubil. „Platí.“

„Super,“ zabrblala jsem a zavrtěla hlavou.

„Smrt – zkáza – promluvila k nám bohyně – a vy myslíte na pivo.“

„Teďka ne, Zo. Až pak,“ objasnil mi to Aurox po heathovsku a potom seběhl po schodech dolů. Bral je po třech. Otočila jsem se

ke Starkovi, ale než jsem stačila něco říct, přitáhl si mě do náruče a políbil mě. „Jen zůstaň naživu,“ řekl, když mě konečně pustil.

„Když já, tak ty taky,“ odpověděla jsem.

„Platí,“ prohlásil podruhé.

Pak jsem přes jeho rameno něco zahlédla.

Pod semaforem na křižovatce Jednadvacáté a Peoria Street se hemžila vlákna Temnoty.

„Už je tady,“ řekla jsem. Stiskla jsem vidoucí kámen a přemýšlela... přemýšlela... až jsem najednou věděla, co mám dělat –

aspoň teda zčásti. „Musím to udělat jako na

630/689

ostrově Skye. Kouzelné bytosti jsou přece na— pojené na starou magii!“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Potřebuju něco ostrého.“

„Bez obav. To mám na háku.“ Stark doběhl k hummeru, otevřel dveře a vytáhl tašku plnou šípů, kterou si vzal s sebou. Potom se přihnul zpátky ke mně. Zastavil se a vyndal z tašky jeden šíp. „Dej bacha, je fakt ostrý.“

Vtiskl mi rychlou pusu, sundal ze zad luk a šel

si

stoupnout

o tři

schody

níž.

S chmurným úsměvem prohlásil: „Zabít ji nemůžu, ale rozhodně jí dokážu ublížit.“

„Je marnivá. Mysli na to. Miř jí na obličej,“ poradila jsem mu. „Tím ji pořádně vytočíš.“

Pak už jsem věnovala veškerou pozornost vláknům Temnoty. Valila se do parku, jako když se po hladině oceánu šíří ropná skvrna.

Uprostřed se na té vlně zla vezla Neferet.

Nemělo mě překvapit, že se změnila. Od chvíle, co jsem ji naposled viděla, jsme se změnili všichni. Jen jsem nečekala, že to

šílenství nakonec takhle viditelně prosákne

z jejího nitra na povrch.

Byla větší než dřív. Končetiny v poměru ke

zbytku těla neměly správné proporce. Prodloužily se, nejvíc prsty. Neustále jimi nepokojně pohybovala, jako kdyby je nedokázala

udržet v klidu.

Pavouk! Ach bohyně, ona připomíná

pavouka!

„Duchu, přijď ke mně,“ řekla jsem, než mě

stačil ovládnout strach. Rázem jsem ucítla,

jak se do mě vlévá můj nejmilejší živel a tiší

moji nervozitu i strach.

Nyx, o všechno ostatní se postarám sama,

ale prosím, pomoz mi, abych byla moudrá

a silná.

Bohynin hlas mi vstoupil do mysli spolu

s duchem, naplnil mě a zahnal poslední

zbytky mého strachu. *Máš mé požehnání,*

Zoey Redbirdová. Pamatuj, láska je ze všeho nejsilnější...

632/689

Sebejistě jsem popošla ke kraji prvního

schodu.

„Neferet! Tady je Zoey Redbirdová. Jsem

tu, protože už mám těch vašich sviňáren tak

akorát dost. S vražděním je konec. Právě

odteZka.“

Neferetin smaragdový pohled se na mě

okamžitě zaměřil. Věnovala mi ještěrčí úsměv. „Nechtěla jsi snad říct, že máš dost

mých *hloupostí*, ty nanicovatá, směšná

holko?“

„Vlastně ne,“ odvětila jsem. „Na rozdíl od

vás říkám, co si myslím. A když říkám

sviňáren, myslím sviňáren.“

„Úplně jako dospělá,“ ušklíbla se. „Je to

vskutku příjemné překvapení, že jsem tě

našla tak rychle a snadno. Myslela jsem, že tě

budu muset tahat z toho tvého kruhu a že se

pro tebe nejprve dobrovolně a hloupě obětují

všichni tví přátelé.“

633/689

„No, Neferet, to jste se zase jednou

spletla.“ Rozesmála se a přes chodník vplula

do parku. Já se zhluboka nadechla.

Dokážu to. Vím, že tady v Tulse je stará

magie, a kde je nejpradávnější kouzelná

síla, jsou taky nadpřirozené bytosti.

Zvedla jsem před sebe vidoucí kámen,

připomněla si, co mě naučila Sgiach i co mi

poradila Nyx, a škrábla jsem se hrotem šípu

do dlaně. Semkla jsem prsty, aby žádná krev
neutekla, pak jsem natáhla ruku s kamenem
a zvolala: „Stvoření ducha! Přijďte ke mně!“

Pořádně jsem foukla do dlaně a na kámen se
snesla sprška krve. Jako by ji zachytil nějaký
vír, prolétla středem kamene, a vzápětí se
přede mnou mocně zablesklo a rozzářilo fialové světlo.

Usmála jsem se na víly. „Děkuju, že jste
mě vyslyšely.

Žádám od vás jen jedno. Posvište si na tu
Temnotu.“

Ukázala

jsem

na

hnízdo

propletených netvorů obklopující Neferet.

634/689

Víly vystřelily ode mě. Za vteřinu začala
kolem Neferet vybuchovat fialová světla
a k nebi létala krev a kusy masa.

„Ne!“

zaječela

Neferet.

Nepřirozeně

protáhlými prsty hladila raněné netvory,

kteří se k ní připlazili, a chlácholila je, jako by to vážně byly její děti. Pak se narovnala.

Žhnula vztekem. „Toho budeš litovat!“

Zvolna

plula

blíž

a blíž

a rozkázala:

„Konečně, *už jednou konečně* zabijte Zoey Redbirdovou!“

26)

Zoey

Neferet svým rozkazem rozpoutala totální

chaos. Vlákna Temnoty se v přílivu zubatých,

zmítajících se svalnatých těl hrnula ke kamenným schodům.

Ozval se ohlušující řev a zpoza balvanů, za

kterými byl doposud schovaný, se vyřítil Aurox. Neváhal ani vteřinu. Vrhł se přímo mezi

ně, páral je rohy a rozdupával rozeklanými

kopyty.

Ve své hrůzostrašnosti byl velkolepý.

„Proradná schránko!“ vřískla na něj Neferet. „Rozbitá! Navěky budeš rozbitá!“

Aurox nemohl mluvit, a tak jen zařval a dál

kolem sebe rozséval zkázu.

Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. A při

tom jsem si uvědomila, že i on se změnil.

636/689

„Jeho rohy,“ křikla jsem na Starka. „Už

nemají tu mrtvolnou bílou barvu!“

„Ne,“ odpověděl mi Stark. „Jsou černé jako

Nyktina noc.“

„A jako ten druhý býk. Ten dobrý.“

„Dávej bacha, Zoey. Možná je teď dobrý

býk, ale už se přes něj dostávají,“ houkl na

mě. „Sleduj Neferet. Jakmile bude dost

blízko, vyvolej kruh.“ Potom si připravil luk

a řekl: „Pozabíjejte ty temné parchanty!“

Všude kolem Auroxe začaly pršet šípy. Ale

Stark mířil přesně. Býka žádný nezranil,

přestože vlákna Temnoty v jeho blízkosti

skončila všechna přišpendlená k zemi.

„Víc!“ zvolala Neferet do tmy. „Potřebuji

víc svých dětí!“

Stíny jako by začaly zvracet Temnotu. Ty

potvory se vyhrnuly ze všech stran.

A Neferet pořád ještě byla moc daleko.

„Její tvář! Do toho!“ křikla jsem na Starka.

637/689

„Raňte Neferetinu marnivost,“ přikázal

dvěma svým šípům, natáhl luk a oba naráz je

vypustil.

Opsaly

nádherný

oblouk

a udeřily

v dokonalé shodě. Oba zároveň jí rozsekly

líce a přes její safírová tetování se rozšklebily krvavé rány.

Neferet se rozječela, zavrávala, chytila se

za obličej a snažila se přimáčknout okraje

ran k sobě.

Myslela jsem, že když ji zraníme, vlákna

Temnoty to přinejmenším zarazí a bez jejích rozkazů nebudou vědět, co si počít.

To jsem se přepočítala.

Neferetino zranění na ně zapůsobilo jako ostruhy na koně. Najednou byla úplně všude a Auroxův řev už nezněl vítězně, ale bolestně.

„Zoey! Běž zpátky k autu! Zamkni se vevnitř!“ zahulákal na mě Stark, když vyslal poslední šíp. „Přijdu za tebou!“

„Nikam nejdu,“ prohlásila jsem.

638/689

Vzhlédl ke mně a chmurně se usmál.

„V tom případě já taky ne.“ Rozkročil se a zatnul pěsti. Hodlal se vláknům postavit s holýma rukama.

Místo toho se před ním náhle zhmotnil dlouhý meč, nádherně, smrtonosně lesklý.

Stark se strážcovského šaršounu chopil a s triumfálním výkřikem začal sekat do vláken Temnoty, která se k němu opovážila přiblížit.

Ale Neferet byla pořád moc daleko.

Odhodlaně jsem si hrotem šípu rozškrábla i druhou dlaň. Tentokrát jsem zajela hloub,

aby krev tekla rychleji a měla jsem jí plnou

hrst. Pozdvihla jsem vidoucí kámen. „Stvoření vzduchu, ohně, vody a země – přijd'te

ke mně!“ Foukla jsem krev do otvoru uprostřed kamene a vzápětí mě obklopily nadpřirozené bytosti v podobě ptáků, víl, vodních bytostí a lesních nymf. „Zaplatím

jakoukoli

cenu,

když

mě

dostanete

k Neferet.“

639/689

Zaplatíš nám svou

pravou láskou.

Neměla jsem na vybranou. Buď zemře

Stark, nebo zanikne svět, jak ho znám. „To

vám slibuju. Přijímám!“ vyhrkla jsem

a v duchu dodala: *Až tohle skončí, půjdu za Starkem. Vím, kde ho najdu. Pod uzlovým stromem...*

Nadpřirozené

bytosti

stroze

pokývly

hlavami na znamení, že můj slib přijímají,

a potom kolem mě utvořily kruh.

Jdi k temné bohyni.

Uposlechla jsem je a obešla Starka.

„Zoey? Co to krucinál děláš?“

„Zůstaň tady, Starku! Bojuj dál. Já jdu

k ní.“ Nedokázala jsem se na něj podívat.

Věděla jsem, že mě neposlechne, že

nezůstane na schodišti, kde by měl proti

vláknům aspoň nějakou šanci. „Jamesi

Starku, budu tě navždycky milovat!“ křikla

jsem na něj ještě.

640/689

Pak jsem se rozběhla. Nadpřirození se

drželi při mně, tvořili pevný štít pradávné

síly, odráželi od sebe všechna vlákna, která

se ocitla v jejich blízkosti. Obloukem jsem se

dostala Neferet za záda. A pak jsem obrátila

svůj kouzelný štít proti ní jako beranidlo.

Nadpřirození do ní zezadu udeřili. Protože

byla oslepená krví a bolestí, neviděla nás.

Strkala jsem ji k jeskyni. O krok, pak o další.

Zasyčela jako kobra, otočila se ke mně a její hnusné dlouhatánské prsty zajely do nejbližší kouzelné bytosti.

Byla to vodní víla, krásně modrá. Se

strašlivým nelidským zakvilením se rozpustila a vsákla do země.

Zatnula jsem zuby a postoupila o další

krok blíž k Neferet.

„Ty mrňavá mrcho! To jsi ty tam uvnitř.

Myslíš, že tě nemůžu zabít, když se schováš

za starou magii? *Já staré magii skutečně*

poroučím!

Žádná

smrtelnice

mě

nepřemůže!“

641/689

Zase zaútočila a tentokrát vybuchla ohnivá

víla.

Zatlačila jsem ji o další krok zpět a ona

rozervala svými drápy bytost v podobě elegantní volavky.

Ted' už mezi mnou a Neferet stála jen lesní

nymfa, a tak jsem se rozběhla vpřed. Neferet

hrábla po kouzelné bytosti, která se

s výkřikem rozplynula, jenže temná bohyně

při tom na hrbolatém oklahomském pískovci

ztratila rovnováhu a upadla.

Konečně! Už je dost blízko!

„Damiene, kde jsi?“ zakřičela jsem.

„Tady!“ Jeho hlava vykoukla nad rododen—

dronovým křovím nalevo ode mě.

„Vzduchu, volám tě do tohoto kruhu!“

zvolala jsem a kolem nás se zatočil vítr.

„Já jsem tady!“ ozvala se Shaunee

a vystoupila zpoza ohořelého stromu.

„Ohni, volám tě do tohoto kruhu!“ Ucítla

jsem žár jejího živlu.

642/689

„Děti! Zastavte ji! Zabijte ji!“ rozkázala

Neferet.

Neustoupila jsem ani o píz, i když se mi

jedno vlákno zařízlo do nohy. „Shaylin!“

„Tady!“ Poskakovala na vrcholu skály

napravo ode mě a mávala mi.

„Vodo, volám tě do tohoto kruhu!“

„Stevie Rae!“ zakřičela jsem, popadla jsem

jednu tu hadí potvoru, která mi šla po krku,

a praštila s ní o kámen.

„Přímo za tebou, Červenko, kryju ti záda!“

Otočila jsem se. Kolem nás hvízdal Refaimův meč a já zvolala: „Země, volám tě do

tohoto kruhu!“ Nadechla jsem se luční vůně

a dokončila vzývání žvlů. „Duchu, volám tě

do tohoto kruhu!“

S praskotem nás obklopila široká stuha

stříbrného světla, vzájemně naši pětici pro—

pojila a uvěznila Neferet uvnitř.

„Myslíš, že mě nějaký kruh udrží?“ Neferet

byla na všech čtyřech. Obličej měla pořád od

krve, ale rány už se zacelovaly. Dívala se na

643/689

mě a smála se. „Jen jsi mi to usnadnila. Stačí, když zničím tento kruh, a zničím i tebe. Ke mně, děti! Všechny ke mně!“

Netvoři uposlechli. Vyplazili se ze všech

zšeřelých míst v parku a kolem ní se zvedla

temná vlna.

Nevšímal jsem si Neferet ani stvoření,

která mě na její rozkaz měla zamordovat.

Napřáhla jsem ruce. „Vzduchu, ohni, vodo,

země, duchu – vyslyšte mě! Jsem Zoey Redbirdová. Mí předkové tančili pod širým ne—

bem a vzývali vás ve jménu velké Matky

Země, s úctou a láskou pečovali o tento kraj,

střežili

a zachovávali

rovnováhu

Světla

a Temnoty v říši smrtelníků. Volám vás dnes

ku pomoci jako dcera těchto pradávných

strážců. Zde tato Tsi Sgili a její stvoření

pošpinili nás všechny a narušili rovnováhu.

Tak, jak to činily vědmy přede mnou, vás

tedy prosím, velká matko Země a síly staré

magie, uvězněte Neferet i její děti!“ Představila jsem si samu sebe jako fontánu a živly

jako prameny moci, které vyvěrají ze zemského nitra skrze mě, a vrhla jsem proti Neferet vzduch, oheň, vodu, zemi i ducha.

Stříbrná

stuha,

která

mě

spojovala

s kruhem, se vymrštila, omotala se kolem

Neferet a jejích vláken Temnoty, stáhla se

jako smyčka a odvěkla je do jeskyně.

„Stevie Rae, pomoz mi!“ Kamarádka

vmžiku stála vedle mě a vzala mě za ruku.

„Země,“ vyzvala svůj živel, „uzavři je uvnitř!“ Skály kolem jeskyně zalila zelená záře.

Pod nohama se nám pohnula zem, třásla se

stále silněji, až se uvolnila lavina kamení, sesunula se před vchod jeskyně a dokonale ji zahradila.

Nastalo neuvěřitelné ticho. Bylo mi slabo.

Kolena jsem měla jako z gumy. Pořád jsme se

se Stevie Rae držely za ruce.

„Starku!“ vykřikla jsem. „Kde jsi?“ Do očí

mi vstoupily slzy. Věděla jsem, že neodpoví.

Zavrávala jsem a Aurox mě zachytil.

Už byl zas kluk, sice celý od krve, ale

naživu.

„Hezky pomalu,“ řekl a společně se Stevie
Rae mi pomohl se posadit. „Všechno bude
zase dobré.“

Ne, nic už nebude dobré.

„Párkrát se zhluboka nadechni a vypůjč si
od ducha trochu energie, než uzavřeš kruh,“
poradil mi.

Otupěle jsem přikývla a koukala na
stříbrnou
stuhu,
která
mě
pořád
obklopovala.

„Zoey! Dokázali jsme to!“ zajásal Damien
a rozběhl se k nám.

„To bylo příšerně děsivé,“ vydechla
Shaylin.

„Ale parádní,“ doplnila Shaunee.

Všichni tam byli se mnou, celý můj kruh.

A vážně jsme to dokázali. Uvěznili jsme Neferet. Já jediná jsem ale věděla, jakou cenu
jsme za to zaplatili.

646/689

„Jo, bylo to parádní, ale bolelo to,“ ozvalo

se.

Zvedla jsem hlavu a přes slzy uviděla

Starka. Stál tam a usmíval se na mě. Ruce

i nohy měl pořádně pořezané a těžce krvácel,

ale *byl naživu!*

„Starku! Milostivá bohyně!“ Už jsem se mu

chtěla vrhnout do náruče, když vtom se

hromada kamení, která správně měla Neferet neprodyšně uzavřít v jeskyni, začala hýbat.

„A do hajzlu!“ zanedával Stark. „To ty

vlákna – snaží se provrtat skrz.“

Pořád jsem byla uprostřed kruhu, a tak

jsem vstala a znovu vztáhla ruce. Všimla

jsem si, že je mám celé od krve. Co na tom.

Stark neumřel!

Zaplatíš nám svou

pravou láskou.

Slova kouzelných bytostí mi znovu zazněla

v hlavě a mně došlo, proč Stark zůstal

naživu.

647/689

Nešlo o to, že mi Starka vezmou. Znamenalo to, že už tu nebudu *já*. Že je řada na mně.

Budu muset milovat své přátele a celý svět

tak moc, že se obětuju, aby všechno bylo

zase, jak má být. Za to, aby Neferet zůstala

uvězněná, budu muset dát svůj život.

„Slíbil jsi, že se postaráš o jejich bezpečí,“

promluvila jsem ke Starkovi.

Přimhouřil oči. „Zoey, co máš za lubem?“

Zhluboka jsem se nadechla a připravila se.

Podržela jsem před sebou vidoucí kámen

a vykročila. *Babička to říkala. Sgiach to*

říkala. A hlavně, říkala to Nyx. Moje krev je výjimečná. Má v sobě pradávnou moc, přinesla ji sem do moderního světa. A já

touhle krví tu hrobku zapečetím.

„To nepomůže.“ Najednou mi cestu za—

stoupil Aurox.

„Uhni,“ řekla jsem mu. „A zadrž Starka,

kdyby mi to chtěl překazit. Víím, co dělám.

Měl jsi pravdu. Všechno bude zase dobré.“

648/689

„Ne, Zoey. Jsi silná a moudrá, ale v tomto

se mýlíš. Nejsi nesmrtelná. Ať uděláš cokoli,

ať obětuješ cokoli, nemáš dost síly, abys ji

tam uvěznila. Zato já ano. Byl jsem stvořen

ze staré magie, abych byl nástrojem

Temnoty.“

„Ale rozhodl ses dát cestou Světla. Změnil

ses.“

„To proto, že Heathova duše mi dala

možnost volby. A tu teď využiju, z lásky. Ne—

jenom k tobě, Zo, ale k vám všem. Tohle je

správný. Vím, že mám pravdu, Zo. VyřiZ

Starkovi, ať se mi postará o Skylara, oukej?“

Usmál se a já v těch očích barvy měsíčního

kamene spatřila Heatha. „Jo, a pamatuješ,

jak jsem chtěl ty dvě věci? Dneska v noci

jsem jednu dostal. Skrz tebe ke mně promluvila Nyx.“ Natáhl ruku, vzal si ode mě vidoucí

kámen a pověsil si ho na krk. Houpal se mu

na hrudi a stříbřitě se blýskal. „To já jsem ta stará magie, nad kterou jsi potřebovala získat vládu.“

649/689

„A co ta druhá věc, kterou jsi chtěl? Co ta

holka?“ zeptala jsem se ho se slzami na

krajíčku.

„Až příště, Zo. Víš co, dáme si rande, ty

a já, až se sem vrátím na další kolo. Protože

ono je to fakticky tak. Jediný, co nikdy

neumírá, je láska, láska navěky!“

Potom se Heath z Auroxových milých,

vážných očí vytratil. Otočil se, sklonil hlavu

a v jeho řevu zazněla pradávna výzva. Jakmile se rozběhl k jeskyni, jeho tělo se

zachvělo a začalo se měnit, a než doběhl ke

kamennému závalu, ze kterého se snažila

prodrat vlákna Temnoty, měl už podobu

nádherného

mohutného

černého

býka.

Zabořil rohy do kamení a jeho tělo se

proměnilo znovu, roztáhlo se v obrovský

černý štít, který zakryl celou jeskyni, uzavřel ji a navždycky uvěznil Neferet uvnitř.

Od východu a od západu se ozvalo strašlivé

brumlání, které postupně přešlo v ohlušující

hřmění.

650/689

„Co to je?“ křikl Stark.

Chtěla jsem odpovédět, že nevím, ale pak

jsem uviděla ten stín. Šířil se od východu –

velikánský černý mrak, který rostl a zároveň

nabíral zřetelný tvar – rohy, klenutá hruZ,

paznehty.

„Podívejte se na západ!“ vykřikla Shaunee.

Otočila jsem se tím směrem a spatřila dvojče prvního býka, které se tam vynořovalo, až

na to, že tenhle byl bílý jako jíní, jako smrt, jako hrob.

Býci se střetli nad námi na obloze s takovou ránou, že jsme si museli zacpat uši, ale

ten zvuk stejně nešlo ztlumit. Do čela mě

udeřila bolest a zaslechla jsem, jak kamarádi

křičí spolu se mnou. Svezla jsem se na zem

s pocitem, že se mi hlava rozskočí na kousky.

Stark mě obejmul. Divoce jsem se rozhlédla

a zjistila, že Refaim je u Shaylin a Stevie Rae právě běží od Damiena k Shaunee. Všichni se stejně jako já zhroutili bolestí.

651/689

Co se to s námi děje? Milostivá bohyně, co

je zase tohle? Už jsem myslela, že víc bolesti prostě nesnesu, když se na nebi oslnivě zablesklo

a oba

býci

zároveň

zmizeli

a s nimi i ta úděsná trýzeň v mojí hlavě.

Celá rozklepaná jsem se posadila.

„Zoey, není ti nic? Co to –“ Stark to nedořekl, protože se najednou usmál. „Jo tak

tohle se stalo!“

Zamračila jsem se. O čem to mluví? Přejela

jsem si dlaněmi po obličeji. Ty jo, taková bolest na čele...

„Ježkovy oči! Nic bezvadnějšího jsem

v životě neviděla!“ doslova vypískla Stevie

Rae.

Pořád jsem nic nechápala, a tak jsem se na

ni podívala, klečela zrovna u Shaunee. Ta

vypadala přesně tak omámeně, jak jsem si

připadala já sama. Zamrkala, otočila ke mně

hlavu – a hned jsem měla jasno.

Obrátila jsem pohled k Damienovi a pak

k Shaylin.

652/689

„Všichni najednou!“ vyhrkla jsem. „Oni

všichni dokončili proměnu!“

„Vy všichni. Všichni jste ji dokončili. Ty

taky, Zoey!“ Stark natáhl ruku a konečky

prstů přešel po jemném krajkovém vzoru,

který se mi teď táhl po skráních – *opravdové* znamení *opravdové* upírky.

Vzhlédla jsem, oči plné slz vděčnosti,

k úplňku, který na nás sesílal své nádherné

světlo.

„Děkuju, Nyx. Tolik ti děkuju!“ zavolala

jsem na měsíc.

Zoey Redbirdová, ať jste ty i tví věrní

přátelé navěky požehnáni...

Konec. Doopravdy.

Později...

Nyx se zachichotala. „Už se smím

podívat?“

Kalonovi připadalo, že se směje úplně jako

bezstarostné

děvče,

nepřekonatelně,

nekonečně okouzlující. Zazubil se, ale podařilo se mu zachovat přísný tón. „Ještě ne, bohyně.“

„Ale já chci vidět, co jsi to tu chystal!“

durdila se Nyx.

„To by pak nebylo žádné překvapení, kdybys věděla, co jsme tu *my oba* chystali.“

„Erebe, co tady pohledáváš?“ zavrčel na bratra Kalona.

„Nenechám tě, aby sis přisvojil všechny zásluhy. To já jsem tu věc koneckonců kdysi dávno našel a schovával ji tady pro tebe, než se vrátíš,“ odpověděl Erebus, a když viděl, jak se jeho bratr zuřivě mračí, rozesmál se.

„Tak, a dost! Prostě už se musím podívat!“

654/689

Než stačila bohyně otevřít oči, Kalona ji otočil čelem k nejkrásnějšímu jezeru onoho světa. Sám zůstal stát za ní, dlaně položené na jejích hladkých ramenou. Nyx se zajíkla a nadšeně zatleskala.

„Moje loďka! Ta, kterou jsi pro mě tenkrát vyřezal!“ Otočila se, objala Kalonu a se smíchem ho políbila. „Děkuji ti!“ Erebus si

odkašlal. „A co já?“

Nyx natáhla jednu paži v pozvání, aby se

Erebus k jejich objetí připojil. „I tobě děkuji, Erebe, za to, že jsi v našeho Kalonu tak neochvějně věřil.“

„Ále, to přece nic není,“ odvětil Erebus

a oba je objal. Kalona jeho objetí opětoval,

ale pak do něj škádlivě strčil. „Nic? Pro tebe

to možná nic nebylo, ale já dřel celé dny,

abych napravil škody, které napáchala staletí

bez řádné péče.“

„Inu, když se to řekne takhle, musím př-

iznat, že vím *přesně*, o čem mluvíš,“ řekl 655/689

Erebus a dobromyslně bratrovi šťouchanec

oplatil.

„No, mně se to překvapení moc líbí,“

prohlásila Nyx, došla k loZce a uznale pohladila vyřezané květiny, hvězdy, srpky a další

symboly, kterými člun před dávnými časy

Kalona v upomínku na svou bohyni vyzdobil.

„A sehnal jsi dokonce i kožešinu a piknikový

koš! S nimi je tento dar dokonalý.“

„Ty jsem opatřil já,“ řekl Kalona. Potom

pohlédl na bratra a pousmál se. „Ale Erebus

mi poradil, abych místo vína přinesl nektar,

a sám ho pro tebe šel nasbírat do říše

smrtelníků.“

„Nasbíral jsem ho pro vás oba,“ opravil ho Erebus a také se na bratra usmál. „A nyní vás tu zanechám o samotě, abyste si mohli vy—
chutnat společnou projížďku. Podplatil jsem najády, aby se pro dnešní večer z tohoto jezera vzdálily, a pro ten úplatek musím ještě jednou do říše smrtelníků.“ Lehce Nyx políbil

656/689

na tvář, zvedl ruku na pozdrav bratrovi a zmizel ve spršce zlatých třpytek.

Kalona se rozkašlal a začal si vytrásat třpytky z vlasů.

„Kéž by s tímhle přestal.“

Nyx se dlaní marně snažila skrýt chichotání. „Podle mého názoru ti ten sluneční prach velice sluší.“

Kalona k bohyni přistoupil a vzal ji do náruče. „Když se ti to líbí, požádám Ereba, aby mizel častěji.“ Umlčel její smích polibkem, potom ji nadzdvihl a něžně posadil na silnou měkkou kožešinu. Odstrčil loďku od břehu, potom si naskočil k bohyni a lenivě vesloval po lesklé tyrkysové hladině.

„Kdybys chtěla, můžeme se někdy vrátit k tomu jezeru, které jsi mívala tolik ráda,“ nadhodil. „Jen bych tě musel požádat, abys

přivolala živly a zahalila nás. Byl jsem se tam podívat. Víš, že se mu nyní říká Kráterové jezero a sjíždějí se k němu spousty lidí?“

„Ano,“ odpověděla Nyx. Brázdila prsty
vodní hladinu.

„Často jsem tam chodívala, když jsi tu
nebyl.“ Setkali se pohledem a on v jejích
očích spatřil hluboký smutek. „Doufala jsem,
že tě tam třeba jednou zhlédnu, ale nikdy se
mi to nesplnilo.“

Kalona odložil veslo a vzal její ruce do
svých dlaní. „Už se to nikdy nestane.

Přísahám, že žárlivosti i hněvu jsem se jednou provždy zbavil. Víckrát neudělám tu
chybu, že bych popřál těm nízkým pudům
sluchu a nechal mezi nás opět vstoupit Temnotu.“ Políbil jí nejprve jednu ruku a pak
i druhou, zvolna, s úctou, a z duše si přál, aby smutek z jejích krásných očí zmizel.

„Nechybil jsi pouze ty, můj bojovníku, má
lásko,“ řekla.

„I já na tom měla svou vinu. Byla jsem tak
mladá a nezkušená. Nechala jsem mezi nás
vstoupit tajemství.“

„Tajemství? O čem to mluvíš?“ Kalonovi se
stáhl žaludek. *Co před ním může Nyx tajit?*

„O té noci, té strašlivé noci, kdys mě našel
s Erebem. Špatně jsi tehdy pochopil, o čem

jsem s ním mluvila. Potom jsem na to už nikdy nepřivedla řeč, ale měla jsem, i kdyby jen proto, abych tě ujistila, že já ani tvůj bratr jsme tě nepodvedli.“

„Ne, všichni jsme tehdy dali slib mlčení, kvůli tomu, co se odehrálo pak. Udělali jsme správně, že jsme ho dodrželi,“ pronesl Kalona trochu s ulehčením. „A tehdy bych tě stejně nebyl vyslechl. Poslouchal jsem jenom hlas žárlivosti.“

„Tak či tak, udělala jsem chybu, když jsem tebe a Ereba přinutila ten slib složit, ale myslím, že to, co jsme té noci stvořili, předčilo naše očekávání, bez ohledu na to, že o tom nesmíme mluvit.“

Kalona se jí zadíval do očí. „Tvé upíří děti jsou pozoruhodné a neobyčejné, přiznávám, že jsem k nim velice přilnul.“

659/689

„Nechtěl jsi snad říct *naše* upíří děti? Na jejich stvoření jsme se podíleli oba.“

„Já svůj slib dodržel, Nyx. Nikdy jsem jim to neprozradil, nepověděl jsem o tom živé duši,“ řekl.

„Já vím.“ Nyx se k němu naklonila a políbila ho. „Tento slib jsi neporušil, ani když jsi byl plný Temnoty a vzteku. Tehdy jsem poprvé zadoufala, že najdeš sám sebe i cestu zpět ke mně.“

„Vickrát z té cesty nesejdu.“

Nyx se mu stulila do náruče a dokonale
spokojeně spočinula obklopena jeho láskou
a silou.

„Ale stýská se mi po nich. Po našich up-
írech,“ dodal ještě.

„A samozřejmě po synovi.“

S úsměvem k němu vzhledla. „Měl bys Refaima navštívit.“

Překvapeně
zamrkal.

„Tobě

by

to

nevadilo?“

660/689

„Ovšemže ne! Je to tvůj syn a druh mé
oblíbenkyně.“

Pevně

k sobě

bohyni

přivinul.

„Zapomínám, že tobě žárlivost a nenávist nic
neříkají.“

„A nikdy nebudou, má lásko,“ odvětila

Nyx. Její dosud vážná tvář se pak rozjasnila.

„Nepodíváme se na ně, na naše děti?“

„Teď?“ Kalona se rozhlédl po loZce,

lenivém jezeře a nakonec se znovu zadíval na krásnou bohyni.

Usmála se na něj. „Ano, teď. Ale

nemusíme kvůli tomu kazit tvé překvapení.“

Posunula se tak, že dál spočívala v jeho

náručí, ale zády se mu opírala o hruZ. Když

se naklonila přes okraj loZky a máchla rukou

nad vodami jezera, natáhl krk a díval se jí

přes rameno.

Kouzelné jezero, do vod tvých zrak

hroužím,

zjev mi, co tolik spatřit toužím.

661/689

Přeji si vidět naše dobré známé,

již jsou nám blízcí, ač daleko k nim máme.

Poodhal závoj mezi říšemi

a ukaž, co dělají naše děti na zemi.

Voda se zčeřila v soustředných kruzích,

jako by Nyx házela žabky, a potom se úplně

zklidnila, až byla rovná jako zrcadlo. Na

tomto

magickém

ekvivalentu

televizní

obrazovky se objevila scéna ve věrných barvách i se zvukem.

„To je Zoey, Stark a babička Redbirdová!“

zvolal Kalona. „Jsou v zákulisí auly ve Škole noci.“

„Psst, lásko,“ šeptla Nyx. „Dívejme se a nerušíme je.“

„Copak to má Zoey Redbirdová zase za hubem?“ zamumlal bohyni do ucha.

Nyktě se roztřásla ramena potlačovaným smíchem. Kalona ji objal ještě pevněji a v duchu si musel přiznat, že se nemůže

662/689

dočkat, až se dozví, co je nového u těch, které začal považovat za svou rodinu.

Zoey

„Jsem nervózní. Uff, a je mi šoufl,“ brblala jsem a držela se, abych si nezačala trhat záděry. „Vypadám dobře? Snad bych si přece jen měla vzít džíny. Ty šaty mi přijdou trochu přes čáru.“ Podívala jsem se na sebe, sundala si z děsně nóbl šatů dlouhý rezavobílý chlup a probodla pohledem velkého kocoura, který se s rádoby nevinným výrazem a předením otíral Starkovi o nohy. „Skylare, nesnaž se mě oblafnout. Pelicháš schválně.“

„Hrozně moc ti to sluší, Zoey. Znovu už se nepřevlíkej. Stejně na to není čas. A Skylar je dlouhosrstý – nemůže za to, že pelichá. Hodně,“ řekl Stark, sklonil se a pošimral velkého kocoura na hlavě. Do místnosti přitřpkala

Nala, kýchlá na Skylara a pak zas vystřelila ven, až jí tlusté břicho nadskakovalo. Skylar

663/689

se rázem vrátil do kotěcích let a nadšeně se ji jal pronásledovat.

„Mám ho čím dál radši,“ podotkl Stark a s úsměvem se za ním díval. „A už není tak zlý jako dřív.“

„No, to vykládej Hraběnce. Pořád jí ještě teče z čumáku krev, jak ji do něj tuhle sekl.“

„Musí se naučit, že ho nemá otravovat.“

Koupili jsme mu přece ten obojek s nápisem

Pozor, zlý kocour.“ Stark nasadil pohodový tón, ale všimla jsem si, že i on se potahuje za kilt, který si dneska vzal na sebe.

„Něco mi říká, že máš hezčí nohy než já,“

podotkla jsem jen napůl v legraci.

„Tohle svému Kohoutkovi neříkej, *u-we-*

tsi-a-ge-ya. Už tak se nakrucuje jako páv,“

poškádlila Starka babička a láskyplně ho po—

pleskala po tváři. Pak přešla ke mně a srovnala mi hluboký srdcovitý výstřih tmavě červených sametových šatů, do kterých mě

ukecala Afrodita. Potom ještě smetla další

kočičí chlup ze stříbrné výšivky bohyně

664/689

s měsíčním srpkem ve vztažených rukou,

která zdobila přední díl. „Tak, víc chlupů už

na tobě Skylar nenechal. A vypadáš překrásně, ptáčátko. To jsou šaty, jak se patří na

první velekněžku nové Severoamerické nejvyšší rady.“

Velekněžka Severoamerické nejvyšší rady

– přestane se mi někdy kroutit žaludek,

kdykoli tenhle nový titul uslyším?

Jako by mi četla myšlenky, babička vzala

můj obličej do dlaní. „Když budeš spokojená

sama se sebou, budeš spokojená i se svým

titulem. A obojí jistě přijde, až dnes splníš

svůj úkol.“

„Přesně, Zoey. Víš, co musíš udělat. Čím
dřív si to odbydeš, tím líp,“ připojil se k ní
Stark.

Podívala jsem se mu do očí a pátrala v nich
po nějakém náznaku žárlivosti nebo hněvu,
ale nic takového jsem nenašla. Viděla jsem
jen lásku a důvěru. Zhluboka jsem se

665/689

nadechla. „Máš pravdu. Oba ji máte.

Neztrácejme už čas. Zas tak zlé to nebude.“

„Zlé, Zoey? Děláš si srandu? Bude to super! Hlavně nezapomínej, že svět je malý.

Nikoho neztrácíme navěky. Naše mláZátka

se prostě rozletí do světa.“ Zakuckal se

smích a věnoval mi svůj rozkošný frajerský

úšklebek. „Dobrý, co? *Mlád'átka*.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale udržela jsem se

a nezakoulela na něj očima. „Jasně.“

„Ptáčátko, nesmíš to brát tak, že něco

končí. Ber to, jako že se všichni pouštíte do

úžasného

dobrodružství,“

dodala

ještě

babička.

„No jo, babi, máš pravdu. A než všichni
odjedou, dáme si společně ještě jeden kruh.
Tak jdeme na to.“ Se Starkem po jedné ruce
a babičkou po druhé jsem vyšla na pódium.
Aula byla úplně narvaná, lidi dokonce stáli
i vzadu a podél stěn.

666/689

„Kde se tady všichni vzali?“ zeptala jsem se
šeptem Starka a snažila se přitom nepohnout
rty.

„Ehm, Červenko, máš zapnutý mikrák,“
ozval se odněkud z přední části hlediště hlas
Stevie Rae.

„A do háje,“ zamumlala jsem. A vzápětí sklapla, protože to *a do háje* se rozlehlo po celém sále.

Zazněl

smích,

ale

nebyl

škodolibý. Připadal mi přátelský. Zamrkala
jsem, a když jsem se ve světle plynových
lamp rozkoukala, zjistila jsem, že diváků je
tam doopravdy spousta, ale všichni se na mě
usmívají. Přelétla jsem pohledem řady tváří,
až jsem našla kudrnaté blond vlasy vedle

dalších blond'atých, které ale byly dlouhé,
rovné a skoro nemožně dokonalé. Zachytila
jsem Afroditin pohled. Zvedla světlé obočí
a kývla na mě. Potom jsem se podívala do
rozzářených modrých kukadel Stevie Rae.

Širokánsky se na mě usmála a zvedla oba
palce. Vydechla jsem vzduch, který jsem do

667/689

té doby zadržovala v plicích, odkašlala si
a pustila.

„Chci vám všem poděkovat, že jste dnes
přišli na slavnostní ceremoniál, při kterém

budou uvedeni do úřadu členové Severoamerické nejvyšší rady upírů. Zvláště tady vítám

všechny lidi, kteří se s naší Školou noci tolik spřátelili.“ Detektiva Marxe nešlo v davu přehlédnout –
byl skoro nejvyšší ze všech.

Usmála jsem se na něj a on se dotkl

pomyslného klobouku. Potěšilo mě, že tam

s ním je několik policistů v uniformách,

a v duchu jsem si poznamenala, že si musím

koupit spoustu lístků, až bude tulský policejní sbor příště pořádat nějakou dobročinnou

akci. „Dnes se tu odehraje něco, co upírská

společnost ještě nepoznala. Stavíme se na

vlastní nohy a tomuto novému začátku

budou přítomni i lidé.“

Odmlčela jsem se, protože se ozval

spontánní potlesk. Tolik mě to překvapilo, že
mi zahořely tváře.

668/689

„Takže teda začnu tím, že pozvu sem na
pódium šest nových členů naší nejvyšší
rady.“ Podívala jsem se na svoji nej kámošku
a začala od ní. „Stevie Rae!“

Z řady za ní se ozvalo mnohohlasé
halekání a lidi tam vítězně boxovali do vzduchu. Zazubila jsem se, protože mi došlo, že
je to její rodina, která dorazila až z Henrietty.

Stevie Rae dala rychle pusu Refaimovi a vyběhla na pódium.

„Afrodita!“

Všichni Erebovi synové v čele s Dariem
vstali a bouřlivě aplaudovali. Afrodita pohodila vlasy a ladně vykročila nahoru k nám.

„Shaunee!“

„To je ono! Jsi dobrá, Shaunee!“ zahulákal
detektiv Marx a jeho kolegové poldové plus
Erik Night začali hvízdát a jásat.

„Shaylin!“

S potěšením jsem sledovala, jak si s ní Erik
plácl, když kolem něj procházela – nejdřív
ale dostala pořádnou pusu od Nicole.

669/689

„Lenobia!“

Na pódium přišla étericky krásná učitelka

jezdectví a cestou ji doprovázelo halekání

vysokého kovboje, který mával patřičně

bělostným kloboukem.

„A jako posledního zvu na pódium prvního

muže, který se kdy stal členem jakékoli upíří

nejvyšší rady. Damien!“ zvolala jsem a přidala se k potlesku a jásotu. Damien si

s ruměncem, ale i s úsměvem uhladil perfektně padnoucí košili, objal Adama Paluku

a spěchal k nám.

Kamarádi se postavili vedle mě po obou

stranách

do

řady

a čekali,

jak

budu

pokračovat. Spolkla jsem nervozitu a posadila se. Všichni mě napodobili a zaujali místa

na židlích, které tam měli připravené.

Fajn, nebyly vůbec takové, jaké má nejvyšší upíří rada, která dál vládne v Evropě

z ostrova San Clemente. Neměli jsme žádné

kamenné trůny a striktní pravidla, která by

určovala, jak přesně se diváci mají chovat.

670/689

A už vůbec jsme nezakázali lidem vstup do

auly ani do poradního sálu. Hned na počátku

jsme se rozhodli, že tady to povedeme jinak.

V první řadě jsme si místo trůnů pořídili

stoličky s pohodlnými čalouněnými sedáky,

potaženými látkou s tartanovým vzorem ve

školních barvách: fialové, modré a zelené na

černém podkladu. Usadila jsem se na té své

a pokračovala v obřadu.

„Teď pozvu na pódium naši oficiální básnířku Kramishu, která je zároveň taky Nyktina věštkyně. Přednese slib, jehož složením

se staneme vaší novou nejvyšší radou. Kramisho, pojd' sem k nám!“

Všechna červená mláďata spustila randál,

když Kramisha cupitala po schodech nahoru.

Vzala si svoje nejmilejší zlaté kožené kozačky

s patnácticentimetrovými jehlami a k nim

sladěnou zlatou paruku se stříhem na

mikádo. Nesla si jeden ze svých levandulových bloků, a když jí babička podala

671/689

mikrofon, nalistovala správnou stránku

a stoupala si čelem k nám.

„Připravený ke krasojízdě?“

„Ano,“ odpověděli jsme, všech sedm.

„Tak vopakujte po mně, a aby bylo jasno,

tenhle slib vás zavazuje vodteZka až do

smrti.“

„Ehm, přesněji řečeno do té doby, než
vyprší naše čtyřleté období v úřadu, pokud
nás severoamerické Školy noci nezvolí
znovu,“ opravila jsem ji rychle.
„Jo, jak Zoey povídala,“ kývla naprosto
nevzrušeně Kramisha. Jakmile ale začala
předříkávat slova slibu, její hlas se změnil,
najednou se rozléhal po celém sále, jako by jí
mlčky přihlížející Nyx vdechla moc.

*V nových časech nás čeká nová práce,
hledíme
vpřed,
když
vše
je
opět
v rovnováze.*

Kramisha udělala pauzu. Nás sedm po ní
zopakovalo závazná slova básně.

672/689

*Velké zkoušky jsme šťastně přestáli,
přes velké ztráty boj jsme nevzdali.*

Znovu se odmlčela a my opakovali.

Slibujeme zde, že z cesty Světla nedáme se

svést,

moudře, s láskou a pevně budeme vás

vést.

Když

jsem

to

spolu

s šesti

přáteli

odříkávala, modlila jsem se, aby mně i jim

Nyx pomohla získávat stále větší moudrost,

žít v lásce a vždycky se chovat k druhým s re—

spektem, který si zaslouží, až budeme

zacházet s mocí, kterou nám svěřila.

Svého úřadu se nyní ujímáme

a slavnostně mu věrnost přísaháme!

673/689

Zopakovali jsme závěrečná slova slibu,

povstali jsme a všichni společně se uklonili

divákům. Ti propukli v bouřlivý jásot.

„Bezva, Zoey. Teď jim řekni ten zbytek,“

pobídla mě Stevie Rae. „Byl to nakonec tvůj

supr nápad.“

Zase jsem znervózněla, ale přikývla jsem,

předstoupila před diváky a dotáhla to do konce. „Jak všichni víte, máme v úmyslu být úplně jiná rada, protože chceme, aby svět viděl upíry zcela jiným způsobem.“ V hledišti se rázem rozhostilo ticho a každý se pozorně zaposlouchal. „Jedna věc, o které jsem rozhodla, teda o které jsme rozhodli, všech nás sedm, je, že nezůstaneme tady, odříznutí od toho, co se ve světě kolem nás skutečně děje.“

„Nebudeme chrápat za pecí,“ dodala Stevie Rae a diváci se rozesmáli.

„Ehm, jo, tak nějak,“ přisvědčila jsem a zakřenila se na ni. „A proto se už zítra členové nejvyšší rady vypraví do všech koutů naší

674/689

země a budou navštěvovat jednotlivé Školy

noci a zjišťovat, jaké problémy a starosti řeší normální běžní upíři a mláďata i lidé, kteří žijí v jejich nejbližším okolí.“ Zhluboka jsem

se nadechla a neodvolatelně rozpustila svoji partu.

„Stevie Rae, ty pojedeš na sever.“

„Budiž,“ odvětila s úsměvem, i když měla oči plné slz.

„Damiene, ty na východ.“

„Budiž,“ přitakal důstojně.

„Shaunee, ty si vezmeš jih.“

„Budiž,“ řekla zpěvavě.

„Shaylin, ty západ.“

„Budiž,“ pronesla s milým úsměvem.

„A já zůstanu s tebou tady,“ dodala Afrodita a její moudré oči na mě hleděly pěkně zpříma.

„Budiž,“ potvrdila jsem. Obrátila jsem se k publiku a řekla: „Rozcházíme se, ale brzy se

opět

šťastně

setkáme.

Bud'te

všichni

požehnání!“

675/689

Všichni zatleskali, tentokrát už ne tak vesele. Spoustu lidí zjevně rozhodnutí naší rady hodně zaskočilo, ale já z toho měla dobrý pocit. A soudě podle toho, jak se tvářili, to kamarádi cítili stejně jako já.

Všichni jsme viděli, jakou škodu může nadělat, když nejvyšší rada ztratí kontakt s lidmi kolem. Umínili jsme si, že nám se to nestane.

Já jsem ale potřebovala vyřídit ještě jednu věc a o té jsem kamarádům zatím neřekla. Otočila jsem se k nim. „Hele, než odjedete, musíme ještě jednou naposled vyvolat kruh.“ „Kruh? Ted', Zoey?“ podivila se Stevie Rae. „Jo, kruh, a v podstatě hned ted'. Pojedete se mnou? Bude jednodušší vám to ukázat než vysvětlovat.“

„Zoey, my s tebou vždycky půjdeme, když nás budeš potřebovat,“ ujistil mě Damien. „Přistavím vám hummer,“ řekl Stark. „Už jsem došla pro vaše rituální svíčky a naskládala je do košíku,“ podotkla babička.

676/689

„Fajn, tak vyrazíme. Stádo pakoňů zas táhne pospolu,“ uzavřela Afrodita. „Myslela jsem, že město kolem téhle části parku chtělo postavit zeď, aby sem nelezli zvědavci,“ ozvala se Afrodita a zamračeně se dívala na zčernalou skalní stěnu se zasypanou jeskyní. „Chystají se k tomu. Ale já je poprosila, aby to dodneška ještě nechali být,“ vysvětlila jsem.

„Proč, Červenko?“ zeptala se Stevie Rae.

„No, řeknu vám to na rovinu. Aurox mi nechce dát pokoj,“ odpověděla jsem.

„Aurox? Copak není tamhle a nebrání Neferet, aby se dostala ven?“ divila se Shaylin a ukázala k jeskyni.

„Je tady, ale je taky v mých snech,“ svěřila jsem se jim.

„Co je to za sny?“ zeptala se Afrodita.

Zavrtěla jsem hlavou. „Sama pořádně nevím. Nic si z nich nepamatuju, akorát že Aurox volá moje jméno, a i když jsem se mu

677/689

už mockrát snažila odpovědět, nemohla jsem se k němu dostat. Ale vím, že tam je. Víím, že mě potřebuje.“

„Co to podle tebe znamená?“ zeptal se Damien.

„No, řekla bych, že tady zůstal uvězněný a já ho musím vysvobodit,“ odpověděla jsem.

„Počkat, to ne. Jestli ho odsud necháš odejít,“ Afrodita ukázala bradou k jeskyni, „Neferet a její hnusní mazlíčci utečou.“

„Nic takového se podle mě nestane. Nechci nijak hýbat s Auroxovou starou magií. Vysvobodím jen jeho duši.“

„Vždyť jeho duše už je pryč. Viděli jsme ji tu noc těsně předtím, než se rozběhl

k jeskyni, byl to stoprocentně Heath, kdo
z toho býčího těla odešel,“ namítla Stevie
Rae.

„Jo, jenže v tom to právě vězí – já myslím,
že Aurox v sobě neměl jen Heathovu duši.

Jsem přesvědčená, že díky tomu, jak se
678/689

rozhodl, se v něm zrodila vlastní duše
a právě ta tady zůstala uvězněná,“ řekla jsem.

„A protože Thanatos zemřela, chceš ji
nahradit a pomoci

Auroxovi odejít na onen svět,“ pochopil
Damien.

„No, chci to aspoň zkusit – jestli mi s tím
pomůžete.“

„Ale do hajzlu, tak už ať jste v kruhu,
pakoňové. Co se může stát? Ve světě zas jednou začne řídit Temnota?“

Afrodita sehrála teatrální zívnutí. „To už
jsme jednou v klídku sfoukli.“

„Pomůžeme ti, Zoey,“ prohlásila Stevie
Rae.

„Jo, věříme ti,“ přisvědčila Shaunee.

„Když říkáš, že Aurox potřebuje tvoji
pomoc, pak tě podpoříme,“ řekl Damien.

„Jasně,“ potvrdila Shaylin.

„Děkuju. Jsem tak po čertech pyšná, že
patřím do tohohle stáda pakoňů,“ pípla jsem,
popotáhla a otřela si oči.

679/689

„Zoey, ty jsi největší pakoň ze všech. Pohni
s tím kruhem, než ti začne téct z nosu,“ utnula mě Afrodita. „A neklej. Vždycky se
hrozně snažíš, ale zní to trapně.“

Zazubila jsem se na ni a můj kruh se mezitím rozestoupil a zaujal obvyklá místa.

Babička nám rozdala svíčky. Přistoupila jsem
k Damienovi a začala tak jako tenkrát
poprvé. Už se to zdálo strašně dávno.

„Vzduch je všude, a tak je logické, že ho
přivolám jako první. Vyslyš mě prosím, vzduchu, a přijď do tohoto kruhu.“ Přiložila
jsem hořící sirku ke knotu žluté svíčky,
kolem nás se zatočil vítr a rozcuchal nám
vlasy.

Damien se na mě usmál přes slzy, které
mu vhrkly do očí, ale zůstaly na krajíčku.

„Tos řekla tehdy, když jsi poprvé volala do
našeho kruhu vzduch – tenkrát ke mně můj
živel poprvé přišel.“

„Ty si to pamatuješ!“ vyhrkla jsem a zamrkala, abych se nerozbrečela.

680/689

„Samozřejmě že si to pamatuju. To nikdo

z nás nezapomněl, Zoey,“ prohlásil.

Se slzami v očích jsem se usmála, otočila

se k jihu a šla k Shaunee.

„Oheň ve mně vyvolává vzpomínky na studené zimní večery a teplo a bezpečí krbu,

který vyhřívá babiččin dům. Vyslyš mě

prosím, ohni, a přijď do tohoto kruhu.“

Shauneeina červená svíčka začala hořet, než

jsem ji stačila zapálit. Kamarádka se na mě

zeširoka usmála. „Pokračuj, Zoey. Jsme tady

s tebou.“

Došla jsem po kruhu k Shaylin.

„Voda nám přináší úlevu v horkých oklahomských letních dnech. Je to oceán, který

jsem *konečně už viděla*, a déšť svlažující levandulová pole. Vyslyš mě prosím, vodo, a přijď do tohoto kruhu.“

Shaylinina modrá svíčka ochotně chytila

a kolem nás to zavonělo jak při jarní

přeháňce.

681/689

„Jsem ráda, že mi Nyx dala takovéhle

nadání,“ řekla Shaylin. „A že patřím do tvého

kruhu.“

„Já taky, Shaylin,“ odpověděla jsem jí.

Potom už jsem stála před svojí nejlepší

kámoškou.

„Tak

ještě

jednou,

Červenko.

Pojď,

uděláme to, jak se patří,“ prohlásila Stevie

Rae.

Spolkla jsem knedlík, který mi ucpával

krk, a pronesla:

„Země nás živí a obklopuje. Bez ní bychom

nebyli nic. Vyslyš mě prosím, země, a přijď

do tohoto kruhu.“ Rázem to tam vonělo

a bzučelo jak na rozkvetlé louce. Se Stevie

Rae jsme se na sebe usmály.

Pak jsem se vrátila do středu kruhu,

dokončila vzývání a zapálila svoji fialovou

svíčku. „Poslední živel naplňuje všechno

a všechny. Dává nám jedinečnost a vdechuje

život každé věci. Vyslyš mě prosím, duchu,

a přijď do tohoto kruhu.“ Duch zavířil všude

682/689

kolem i ve mně a můj kruh obklopilo zářivé

stříbrné světlo. Zavřela jsem oči a pomodlila

se. „Nyx, asi tě nepřekvapí, že si nejsem

úplně jistá, o co se vlastně snažím – vím jen to, že tady mám být. Ved' mě prosím a dej mi sílu.“

Zase jsem oči otevřela a přistoupila k zčernalým kamenům, které se roztavily a spojily, aby zapečetily zaživa pohřbenou Neferet uvnitř. Připomněla jsem si, jak jsem viděla Thanatos pomáhat Kalonovi. Natáhla jsem ruku a zvolala: „Auroxi! Musíš mě vzít za ruku!“

Odehrálo se to mnohem rychleji, než jsem čekala. Ze zčernalého kamení se vynořila oslnivě zářící koule v barvě měsíčního kamene. Začala se rozpínat, prodlužovat a najednou přede mnou stál Aurox!

„Ježkovy oči, Zoey měla fakticky pravdu!“ vyjekla Stevie Rae.

„Ahoj,“ promluvila jsem na něj. „Vidíš mě?“

683/689

Vidím, odpověděl. Obličej se mu rozjasnil radostným úsměvem. Tys mě slyšela. Vrátila ses pro mě!

„Jo, vrátila. Když někdo patří do stáda pakoňů, nenechám ho ve štychu,“ řekla jsem.

Stádo pakoňů. To se mi líbí. Budu si to pamatovat.

„A pamatuj si ještě něco. Vrátila jsem se
pro *tebe*.“ Zatvářil se dočista ohromeně, ale pak se znovu usmál.

Ty mě máš doopravdy ráda.

„Mám,“ přisvědčila jsem.

Stark, který stál hned za hranicí kruhu,
dodal: „Všichni tě máme doopravdy rádi,
Auroxi.“

Aurox k němu obrátil planoucí oči. *Platí
pořád, že někdy zajdeme na to pívko?*

„Jasná páka!“ řekl Stark. „V dalším kole.“

V dalším kole, zopakoval po něm Aurox.

Potom se znovu podíval na mě. *Co teď?*

„Teď už nenecháš svoji bohyni dál čekat,“
odtušila jsem.

684/689

„Tak, vezmi mě zase za ruku.“

Nevím, jestli jsem připravený, zaváhal.

Usmála jsem se na něj. „Já to vím.“

Chytil mě za ruku a já se rozmáchla
a švihla s ní, představovala jsem si při tom,
že ho vyhazuju až do nebes. Stříbrné světlo
obklopující kruh prohučelo skrze mě a Aurox
s tím obrovským přívalem energie vystřelil
vzhůru.

Noční obloha nad námi se zavlnila

a roztáhla jako opona a objevila se Nyx stojící u krásného modrého jezera. Po boku měla Kalonu, který se na nás dole usmíval. Sledovala jsem, jak bohyně otvírá náruč a objímá Auroxe jako matka vítající milovaného

syna, který se vrátil domů.

„Konečně jsem udělala něco úplně dobře!“

zajásala jsem a otřela si uslzené tváře.

Než se opona onoho světa znovu zatáhla,

Nyx se na mě podívala. Širokánsky se na mě

usmála. Vypadala tak mladě a šťastně, jak

685/689

jsem ji ještě nikdy neviděla. A potom na mě

bohyně noci zcela zřetelně mrkla.

P. C. Castová – Kristin Castová

VYKOUPENÁ

Z anglického originálu Redeemed,

vydaného nakladatelstvím St. Martin's

Griffin v New Yorku roku 2014,

přeložila Jana Kunová

Obálku navrhla Viera Fabianová

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní

klub, Nádražní 32, 150 00 Praha 5, v Praze

v roce 2015 jako svou 1460. elektronickou

publikaci

www.euromedia.cz

Knihu lze zakoupit na internetovém kniž-

stvenství www.bux.cz

Table of Contents

[Start](#)

[PODĚKOVÁNÍ](#)

[1\)](#)

[2\)](#)

[3\)](#)

[4\)](#)

[5\)](#)

[6\)](#)

[7\)](#)

[8\)](#)

[9\)](#)

[10\)](#)

[11\)](#)

[12\)](#)

[13\)](#)

[14\)](#)

[15\)](#)

[16\)](#)

[17\)](#)

688/689

[18\)](#)

[19\)](#)

[20\)](#)

[21\)](#)

[22\)](#)

[23\)](#)

[24\)](#)

[25\)](#)

[26\)](#)

[Později...](#)

@Created by [PDF to ePub](#)